

Mutlu Haspolat mor ölüm cilt 1

I. BÖLÜM

MACERADAN HABERSİZ

“İçimde büyük bir potansiyel var” diye bağırdı ağzından boşalan sigara dumanının arkasından. Monitörün hemen yanında duran, bir çorba kasesi büyüklüğünde, içinde kendinin de sayamayacağı kadar çok miktarda izmarit dolu kocaman bir kül tablası odaya dayanılmaz kokular yayarken, o hala öfkeyle tuşlara basıyor ve sanki yıllardır kin güttüğü birinden intikam almaya çalışıyordu.

“Varlığımı kanıtlamam lazım. Ben bir hiçim, ben yokum. Tanrının yaratmış olması benim var olduğumu göstermez, gösteremez!”

Kendini içine soktuğu bu sıkıntının bu kadar çabaya, emeğe, gayrete değip değmeyeceğini dahi düşünmemiştir oysa. Çaresizlik ve korku hasebiyle kuyruğunu bacaklarının arasına alan bir köpek misali, kafasını iki elinin arasına aldı ve plastik sandalyesinde neredeyse iki büküm oluverdi. Aslında başını biraz kaldırıp, gözlerini biraz açsa içinde yaşadığı yerin tasviri bile ulaşmaya çalıştığı okuyucu kitlesi için büyük bir ilgi ve değişiklik arz ederdi. Kafasını hiç bir yana çevirmeden sadece önündeki masaya baksa masanın üzerinde birbirleriyle uzaktan veya yakından ilgileri olmayan bir çok obje görecekti. Monitörün hemen sağ alt tarafında açık duran ve bitip bitmediği belli olmayan bir tutkal –ki izmarit kokusuna eşlik eden o tuhaf koku büyük ihtimalle bu tutkalın kokusu olmalıydı- , tutkalın üzerine öylesine atılmış bir kibrit kutusu ve onun az gerisinde kocaman bir makas duruyordu. Bu nesnelere arasında elbette akla yatkın bir ilişki kurulabilirdi ama aynı şey monitörün sol yanında duran kirli bir çorap, balık yemi kutusu ve ufak bir boya fırçası için söylenemezdi doğrusu. Anlaşılan fırça duvar köşelerini veya duvarla tavan arasında kalan köşeleri boyamak için kullanılan türden bir şeydi. Çünkü oldukça ince bir görünüme sahipti. Masanın hemen yanında çelik bir çaydanlıkla bir demlik kendilerine bitişik olan siyah bir poşete eşlik ediyorlardı. Poşetin içi ne zamandan kaldığı belli olmayan ufak tefek çöplerle dolu olduğu halde siyah olduğu için pek renk vermiyordu. Asıl şaşırtıcı olan çaydanlığın bilgisayar masasına doğru olan tarafında yer alan bilgisayar kasası üzerindeki küçük bir tuzluğun varlığıydı. Odanın kalan kısımlarına yayıldıkça sizi karşılayacak olan değişik türde bir çok obje bulunuyordu. Yakaları kirli rengarenk gömlekler, şortlar, atletler ve henüz teri kurumamış bazı tişörtler birbirini tamamlayan bir zincirin halkalarını anımsatıyorlardı. Halının üzerinde minicik kıllar duruyor ve ekmek kırıntılarıyla vakit geçirmeye uğraşır gibi bir izlenim bırakıyorlardı. Hemen bilgisayar masasının yanında ikinci bir masa bulunmaktaydı ki bunun yemek için ayrılmış bir masa olduğu kesinlik ifade ediyordu. Üzerinde duran iri bir tencere vardı.. Bulaşık grubuna dahil edilmesi gereken bir çatal ve bir kaşık, makarna kırıntılarıyla birlikte bir tabağın içinde kaldırılmayı bekliyorlardı.

Bunlar, odaya girildiğinde göze ilk çarpacak olanlardı aslına bakılırsa. Hariçte ise etrafa dağılmış bir yığın CD, kitap, kağıtlar ve benzeri pek çok şey vardı. Duvarda ise T. S Eliot’un “Alfred Prufrock’un Aşk Şarkısı” adlı şiiri; kitaplığın üst rafını örten kapakların üstünde 20. Yüzyıl İngiliz şairlerinden Rupert Brooke imzasını taşıyan The Soldier (Asker) şiiri ve arka duvarda ise Wilfred Owen ve Ezra Pound gibi aynı dönemin şairlerine ait İngilizce şiirler asılıydı. Şiirler büyük puntolarla yazılmış olmakla birlikte oldukça da özenilerek asılmıştı duvarlara. Tavana yakın kısımlarda bir yerlerde içinde sahte kırmızı güllerin bulunduğu bir buket, onun hemen yanında üzerinde “eski dosttan sevgilerle” yazısı bulunan ve simlerle kaplı siyah bir gül resmi ve bu küçük tablonun da az altında kanatları olan ve kucağında bilinmedik bir şey tutan tuhaf mitolojik bir biblo çiviyle duvara tutturulmuştu.

Aslında Prufrock şiiriyle o kadar yakın duruyordu ki duvara çivilenmiş bu biblo, bakınca Eliot’un ünlü kahramanı Prufrock’un ezici bir soruyla duvara çivilenişi geliyordu insanın aklına.

Ama şu an bunların hiç biri umurunda değildi. O yazamadığı için yaşadığı büyük ıstıraptan başka hiçbir şey hissetmiyor ve günlerdir klavye atlı o piyade arkasından koşup duruyordu. Oysa anlatacağı, yaşamış olduğu ne kadar çok olay vardı. Ne derin acılar çekmiş, ne çıkmaz yollara girmiş ve ne günahlar işlemişti kendince. Yani onları yaşamak dile getirip kağıda dökmekten daha mı zordu! Evet bu bir çağrışım yapmıştı kafasında. Evet yazmak yaşamaktan daha zordu. Hatta bu yazacağı kitaba isim bile olurdu. Neden bunu düşünmemiştir daha önce. Evet... Evet... İşe başlığı koymakla başlamalıydı. Sertaç halt etmişti önce kitabı yaz sonra uygun bir başlık bul derken. İşe bununla başlamalıydı. Ellerini kafasından çekti ve her zamanki heyecanı ile tekrar parmaklarını klavyeye götürdü. Birbirleriyle bağdaştıramadığı kelimeleri kısa bir süre içinde sildi ve karşısında bembeyaz duran ekrana şu satırları döküverdi.

“YAZMAK YAŞAMAKTAN DAHA ZOR!”

Hımm. Ne kadar çarpıcı, ne kadar etkileyici bir başlık bulmuştu kitabına. Kitabını bu ana fikir üzerine kurma düşüncesi nasılda aniden gelivermişti kafasına. Oysa Galata köprüsünden defalarca geçtiği ve her defasında da

yalnızca yaratacağı eserle ilgili şeyleri düşündüğü halde bunu akıl edememişti. İlham dedikleri bu muydu acaba? Olabilir...Zaten bütün ünlü yazarlara da bir anda ilham gelmiyor mu! Aslında bütün şair ve yazarlara kırgındı. Onlar söylenebilecek en güzel sözleri söylemiş, yazılabilecek en güzel yazıları yazmış ve bütün konuları işlemişlerdi. İnsan biraz da arkadan gelecek olanları düşünmez miydi? Bu hem çok büyük bir adaletsizlik hem de bencillik sayılmaz mıydı? Aslında bunları yargılayacak zaman değildi içinde bulunduğu zaman. Bir an önce parmaklarından tuşlara oradan da sayfalara ve oradan da hayranlarına ulaşacak olan altın sözcüklerini yaratmalıydı. Başlık tamamı. Evet... Şimdi... Şöyle mi başlamalı acaba...

“Acılar...Hepimizin içimizde hissettiğimiz, ama şiddetini kimseye ifade edemediğimiz...”

Nasıl tamamlasa doğru olurdu acaba cümleyi?

“...edemediğimiz...yaşantı ürünleridir”

Hayır... bu biraz Gelişim psikolojisi kitaplarında kurulan cümlelere benzemişti. Oysa onun vermek istediği acının şiddeti ve duygusallığın insan kalbine çöreklenmesi gibi büyük mesajlardı. Yine Prufrock’u düşünmeden edemedi. Aslında Aşık olduğu o şiirde böyle zıtlıklarla başlamıyor muydu. “Gidelim öyleyse senle ben...” aniden giriyordu şair şiire. Bir arkadaşıyla konuşur gibi. “Akşam gökyüzüne yayılınca, eterlenmiş bir hasta gibi” Evet Eliot bile akşamı gökyüzünü ve eteri bir arada kullanarak duygusallığı bilimselleştirmiş ve yeni bir oluşum gerçekleştirmişti. Bir an hayranlarına imzaladığı kitapları geçti gözlerinin önünden. Gerçi bu ona hep olurdu ama. Tek bir cümle yazdığına bile hemen hayran kitlesini, kitapçıların vitrinlerini süsleyen kitaplarını ve kitabın adından çok daha büyük yazılmış kendi adını görürerdi. Girdiği hayal dünyasını terk etmekse ona hem zor gelir hem de böyle bir yükseliş için atması gereken adımlar için hayallerini kesme yürekliliğini gösterdiği için kendiyi gurur duyardı. Zekası ve azmi en güvendiği taraflarıydı. Ona göre başarısızlığının en büyük sebeplerinden biri sürekli tavsiyelerle ve nasihatlerle hareket etmesiydi. Üstüne üstlük çevresinde ona tavsiye veren insanların tavsiye verebilecek nitelikte insanlar olmaması onu deli ediyordu. Kimi zaman dostlarına ve tavsiyelerini kendinden esirgemeyen yakın

arkadaşlarına haksızlık ettiğini de düşünmüyor değildi. Ama onların verdiği öğütlerin hiçbir işe yaramadığı da saklanılamaz bir gerçektir. Çoğu yazar hayatından alıntılar yaparmış, aslında yazarları yazar yapan kalemleri değil yaşadıkları fırtınalı ve ilginç hayatlarıymış. Ve bir sürü düzmece. Artık böylesine kesin yargılara ve uçuk düşüncelere değer vermiyordu. Kendi bildiğini yazacak; hayal gücünü ve kaleminin keskinliğini kullanacaktı. İlk cümle tamamı. Nasılsa gerisi çorap söküğü gibi gelecekti.

Bu düşüncelerle yeniden duygu yoğunluğundan sıyrıldı; odanın dayanılmaz kokusunu ciğerlerine doldurmasına derin bir nefes aldı. Ellerini klavyeden çekip, iki elini birbirini kavrayacak şekilde şöyle bir ovuşturdu ve ela gözlerinden soluk benzine doğru sözcüklerin ifade etmekte zorlanacağı değişik bir mutluluk yayıldı yüzüne. Kendince yazdıklarını kontrol etti, ortaya yalnızca iki değişik şey çıkmıştı. Bir tanesi romanın başlığı – ki bu ona göre çok çarpıcıydı – diğeri ise tek bir cümlecik; “Acılar...Hepimizin içinde hissettiğimiz, ama şiddetini kimseye ifade edemediğimiz yaşantı ürünlerimizdir...” Bundan sonra nasıl devam etmeliydi. Aslında böylesine çarpıcı başlayarak okuyucusunu yanılgıya uğratabilirdi. Çünkü çok güzel cümlelerini ortalara veya sonlara saklamalıydı. Hem ilk başta böylesine haz dolu cümlelerle karşı karşıya gelen okuyucunun sonraki sayfalar için beklentisi artmaz mıydı? Bu durumda daha güzel yaratımlar sunmalıydı değerli okuyucusuna. Öyle şeyler ortaya koymalıydı ki, farklı kesimden insanlar onu en yakın dostları olarak görmeli ve ifade edemedikleri her ne varsa böyle bir yazardan duydukları için hem ona minnet duymalı, hem de bu şansa sahip oldukları için mutlu olmalıydılar.

İş bu kadarla da kalmıyordu tabii. İyi şeyler ortaya koyacağım diye okuyucunun da teline dokunmamak lazımdı. Onları incitecek, kalplerini kırarak ve bu nedenle hayranlarını kaybedecekse hiç yazmasın daha iyiydi. Aslında bunlar kitabın yazım sürecinde düşünülmesi gereken ince ayrıntılardı. Şimdi kaldığı yerden devam etmesi ve kurduğu şahane cümlesinin üzerine sanatçılığını konuşturacak yeni cümleler eklemesi gerekiyordu.

Konuya acıların bir nevi tanımıyla başlamıştı ama bunu niçin yaptığını kendinin de fark etmediğini anladı. Bir an duraksadı. Hayır o karanlık düşünce nöbetlerine tekrar dönmeliydi. Bu çok iğrenç bir durum olurdu. Sürekli ne yazacağını, hangi yaratımlarda bulunacağını düşünmek! Yıldırıyor muydu yoksa bütün bunlar onu. Hayır yıldırılmamalıydı. Bir asker kadar sabırlı, bir doktor kadar soğuk kanlı, bir öğretmen kadar öğretici olmanın zamanı gelmemiş miydi? Yazarlık bütün meslek gruplarını kendi Bünyesinde toplamak değil miydi? Ah gecenin bu vaktinde neler de düşünüyordu kendi kendine. Karnı açtı oysa. Sabahtan beri ağzına lokma koymamıştı. Bu denli büyük bir işle

uğraşıyordu. Bu yüzden yemek yemeyi ihmal etmesi belki doğal sayılabilirdi ama bu tür bir beyin fırtınası yaşaması pek normal sayılmazdı. “Aman Allah’ım deliriyor muyum ?” diye mırıldandı. “Ne oluyor bana? Ne demek bütün bunlar? Konsantrasyonum nerede? Neden bir türlü içimde biriken zehri kalemimle paylaşamıyorum.? Bir müddet ara vermesi yaratıcı gücünün geri dönmesini sağlayabilirdi...

Evet ara vermek lazımdı, belki bir şeyler atıştırmak iyi gelirdi. Yemeğin ardından bir de koyu kahve. Uykuyu dağıtmak babında. Ne güzel olurdu... İşte o zaman şöyle bir etrafına bakındı. Dünden kalma tencere, tabak hala masanın üzerindeydi. Evet onları mutfağa indirmesi gerekiyordu. İndirmesi gerekiyordu çünkü mutfak alt kattaydı. bir şeyleri indirip çıkarmaktan ne kadar da usanmıştı. Bu tür günlük rutin işler bütün vaktini alıyor, yazar olma tutkusunun önünde Çin Seddi misali uzayıp gidiyordu. Mutfakla ilgisi olan eşyaları mutfağa indirmeye kesin karar verdi. “Allah kahretsin, Allah kahretsin” diye söylendi kendi kendine.

Yine buzdolabının altında duran o kocaman fareyle göz göze geleceklerdi ve bu hiç de hoş bir durum değildi. Ne kadar iğrenç bir yaratıktı. Sivri burnunun her iki yanında arkasına doğru aslan yelesini andıran bir tüyler topluluğu vardı. Upuzun ve hiç de fare kuyruğuna benzemeyen kalın bir kuyruk ve her şeyi kemirip geçen bıçaktan daha keskin bir çift uzun diş. Asıl dayanılmaz olan onun tuvaletin deliğinden girip çıktığının bilinmesiydi. Ah ne kadar iğrenç bir yaratıktı. Onunla savaşmak, başa çıkmak ne kadar zordu. Daha geçen gün kredi kartını kullanmış, dünyanın parasını vererek bir yığın uyduruk zehir almıştı. Mutfağın her bir karesine döşediği zehirlerin bu kedi büyüklüğündeki lağım faresini öldüreceğini düşünmekle ne büyük bir aptallık etmişti. Evet fare zehirleri yemesine yemişti ama sanki her defasında biraz daha kuvvetleniyor, biraz daha geliyordu.. Nasıl başa çıkacağını bilemediği için de pes etmek zorunda kalmıştı. Kendine zarar vermesin diye her gün buzdolabının yanına bir parça ekmek, peynir veya farenin hoşlanabileceği türden bir şey mutlaka koyuyordu. Çünkü arkadaşlarından biri farenin aç kaldığı taktirde kendine saldıracağını ve uykusunda kulağını, burunu veya benzeri bir uzvunu yemesinin içten bile olmadığını söylemişti. Arkadaşlarının tavsiyelerini her ne kadar dikkate almasa da hayatını mevzu bahis olduğu bir noktada onların tavsiyelerini almayı ve uygulamayı uygun buluyordu. Kimi geceler aniden uyanıyor ve işi yakıp etrafında fare arıyordu. Gerçi düne kadar fareyle hiç üst katta karşılaşmamıştı ama olsun onu görmüştü üst katta bir kere. Korkusu bir kat daha artmıştı. Aslında hissettiği şey tam olarak korku değildi; ürpertiyle iğrenmek arasında gidip gelen tuhaf bir duyguydu. Her şeyi ne kadar da çok düşünmeye başlamıştı. Bu kadar düşünmese inip kendine bir şeyler hazırlamıştı bile ama yine düşünceler buna izin vermemişti.

Önce masanın üzerindeki büyük tencereyi aldı ve diğer elinde de tabak ve kaşıklar bulunduğu halde tahta merdivenlerin gıcirtısının eşliğinde alt kata indi. Merdivenlerin bitiminde yer alan buzdolabı her zamanki gibi dikkatini ilk çeken şeydi. Parmaklarının ucuna basarak ilerliyordu. Aynı zamanda buzdolabının tam altına bakıyor ve hissettiği ürperme duygusuna bir türlü hakim olamıyordu. Dolabın önünden geçerek mutfağa girmeyi başarmıştı. Yıkarken üzerindeki lekeler daha kolay çıksın diye tencereyi mutfak lavabosunun altına koyup suyla doldurdu. Ardından Ocağın üzerine kahve için su koymak için çaydanlıkları aradı. Ama malum çaydanlık yukarda kalmıştı, bilgisayar kasasının hemen sağ tarafında. Yukarı çıktı ve çaydanlığı aşağı indirdi. Suyla doldurup ocağın üzerine koyduktan sonra yine o korku dolu yere, buzdolabına uğramak zorunda kaldı. Kendine peynirli bir sandviç yaptı ve yemek için üst kata çıktı.

Kocaman sandviçi mideye indirdikten sonra aşağıya inip kaynayan suyu önceden içine kahve koyduğu bir kupanın içine boşalttı. Artık her şey tamamı. Fincanı aldı ve üst katın yolunu tuttu. Sandalyesine oturup Winston’undan bir tane yakıverdi. Ah keyif dedikleri bu olmalıydı. Yalnız bu keyfi bozan bir şey vardı, ışığın fazla oluşu. Elindeki kupayı masaya bıraktı kalkıp ışığı kapattı. Böyle çalışacaktı bir müddet. Bilgisayar ekranına bakıncaya kadar her şey çok güzeldi. Ama sadece iki satırın yazılı olduğu ekranı görünce yine biraz moral kaybına uğradı. Henüz çok ele avuca gelecek bir şey yoktu ortada ama yapacaktı. Bu gece bir şeyler yapabileceğine kendini iyice inandırmıştı. Yüreği öyle çocukça bir heyecanla çarpıyordu ki, az sanki az sonra birisi ona yaratılışın sırrını verecek, birisi gelip onu Aristo’nun bilgeliğine ulaştıracaktı. Ama bu tür şeyleri elbette ancak rüyasında görebilirdi. Yunan halkını düşündü birden. Ne kadar bilge insanlar yetiştirmiş, ne kadar yüce sanat eserleri bırakmışlardı. Modern Avrupalılar haklılardı belki de Helenistik kültüre tapmakla. Güzellik evrenseldi ve güzel olan bir şeye güzel denilebilmeliydi. Kısırılık yapmamak en iyiydi. Ama her nedense girmiş oldu kısırılık krizlerinden bir türlü kurtulamıyordu. Büyük yazarların eserlerini hem hayranlıkla hem de içine sığdıramadığı bir haset duygusuyla okumuştü bu güne kadar. Neden kendinde bu kabiliyetler yoktu. İsteddiği ve çok uğraştığı halde hiçbir gerçeklik üretmemiş sürekli bir kısır döngünün içinde savrulup durmuştu. İnsanlar böylesine durdurulamayacak bir hızda üretirken, böylesine ölümsüzlüğe sağlam adımlar atarken kendisi bir ot misali baharda yeşeren ve güz mevsiminde hayata veda edip kuruyup giden bir canlı olmak istemiyordu. Shakespeare birkaç yüz yaşına basmışken kendisi bir yaşında bile değildi. Tanımadığı halde onu tanıyan hiç kimse yoktu. Neredeydi kişiliği ve kimin elindeydi ölümsüzlüğü? Ariel ismini taşıyan bir ilham perisi mi edinmeliydi kendine? Var olmanın değişik boyutlarında gidip geldi. Sonra geçen gün İzmir’deki kuzeninden gelen mektubu hatırladı. Bir kez daha okumaya karar verdi. Aslında bir şeyler yazması konusunda onu kendisi teşvik etmişken şu an yaşadığı kısırılığa bir anlam veremiyordu. Kendiyle gurur mu duymalıydı yoksa. Evet nasılsa murat bu konuda onun bir öğrencisi kabul edilebilirdi. Kendinden daha üretken olması bir şeyi değiştirmez. Mevlana’da Hocasından çok daha fazla ün

edinmemiş miydi? İşte kuzenin bu işte gelişmesi de Mevlana'nın ve Hocası Seyyid Burhaneddin Hazretlerinin arasında olan ilişkinin aynısıydı. Sandalyesinden kalktı. Kitaplığın üçüncü rafından bir kitap aldı arasını açtı ve bir mektup çıkardı. İşte o kıskandığı ünlü mektup buydu. Kısaydı ama cümleler o kadar güzel sıralanmıştı ki ve o kadar ruha hitap edecek edebiyatla haşır neşir sözcükler sarf edilmişti ki; kıskanmamak için büyük çaba harcamak gerekirdi. Mektubu okumaya başladı:

“ My Dear Cousin;

Merhaba,

Senden böylesine şiirler almaya alışık olmadığımı bilmen lazımdı doğrusu canım kardeşim. Eşi bulunmaz edebi çalışmalarınla dolup taşarak kurulan bu sık iletişim ağının üzerimde bıraktığı psikolojik baskılar; vücudumun kaldıramayacağı sonu belli olmayan, garip bir hal aldı ve kendini çoktan aşarak psikiyatri laboratuvarlarına taş çıkartacak şokvari gelişmelere sahne olma sürecine girdi. Bu girilen ani ve beklenmedik süreç kapsamında sana yazmayı tasarladığım olağanüstü zarafet ve içtenlik taşıyan sözcükler, kendilerini yok olmanın kaçınılmaz sirkülasyonuna bıraktılar ve milyonlarca yıl devam etmekte olan temel doğa kanunlarına ve İngiliz Literatürü'ndeki chain of beings (varlık örgüsü) yapısına boyun eğmek zorunda kalarak, bu sürece itiraz etmenin gerçeklerle örtüşmeyeceğini ve olası bir aksi durumda yine aynı karşı konulamaz gücün kendileri üzerinde kuracağı işlevsel ama aşırı mantıklı bir tutumun ihtiva edebileceği baskının içinde eriyip, yok olma teorilerinden biriyle nihayete varacaklarına kanaat getirerek, sergileyecekleri sözcük armonisinden ve bu armoninin öz yapılarına sağlayacağı avantaj tertibatından yoksun bırakıldıklarına dair bir ilk izlenim sunmuş oldukları hususunda yersiz olmaktan çok uzak, bilakis akliselim bir ademin takınması gereken müdrik bir tavır takınmandan daha olağan bir tutum hasıl olamaz. Bu hususta seni tenkit etmek şöyle dursun, eğer gerçekten böyle bir düşünce içerisine girmiş durumdaysan taktir etmekten başka yapabileceğim daha ferasetli bir erdem olamaz. Yine de bu durum karşısında eğer böyle bir vaziyet esasında vuku bulduysa bundan dolayı da bütün samimiyetim ve içtenliğimle özür dilerim.

Bilmeni isterim ki seninle İstanbul gibi ulvi bir şehrinde karşılaşmak ve bu bağlamda seninle hasbıhal etmek bana Aziz Yaratanın sunabileceği en kutsi yadigarlardan hatta değer mevzunda en önden gelen mükafatlardan biri olacaktır. İleride hatıralarıma dahil edebileceğim böylesine hatırsınas bir kişiliğin ve bu kişiliğin cömertçe bana sunduğu erişilmez dostluğun üzerime yüklediği kati sorumluluğu taşıyabilmeme yönelik gerekli mutlak kudreti bana bahşetmesi için hepimizi görüp gözeten O yüce varlığa dua etmekten başka yapabileceğim çok az şey olabileceği kanısındayım.

Modern yaşamın bizi içine düşürdüğü bilinmezlik ve bilinmeyenden öte belirsizlik kördüğümü, benim ve benim durumumda çırpınan bir çok insanımızın eskiden mevcudiyetini devam ettiren ama şu an izine dahi rastlanılamayan o müstesna yarenlik toplantılarına yönelmesine sebebiyet verdiği konusunda sahip olduğun malumatın benden pek geri kalır yanı olacağını aklımdan bile geçirmiyorum. İş bu durumdayken bu eşsiz şehirde vuku bulacak olan görüşmemizin her ikimize de kazandıracığı artıları düşündükçe keyfim ve ruh sağlığımdaki düzenim bir kat daha artma eğilimine giriyor. Senin de aynı fikirde olduğunu farz ederek o unutulamayacak günleri bekliyor ve en içten saygılarımı ve muhabbetlerimi sunuyorum. Ayrıca bana selam gönderme babında çok ince bir tutum sergileyen arkadaşın Neslihan'a tarafımdan selam iletirsen bahtiyar olurum.

Hep yeni kalmayı başaran ve hiç eskimeyecek olan dostun ve kardeşin;

Murat”

“Bu nasıl olur?” dedi kendi kendine. “Kendini çok iyi geliştirmiş olmalı. Osmanlıca kursu bile alıyor olabilir.. Hem doğudan ve batıdan değişik imgeler ve sözcükler kullanmış.. varlık örgüsü ha...Aman Allah'ım, bana inat olsun diye yazılmış bir mektuptan başka bir şey değil!” Diye düşündü. Aslında kendinin de ona mektup olarak yazdığı cevap onunkinden pek geri kalmazdı fakat yine de o daha hoş ve estetik bir metinle çıkmıştı karşısına. Kuzeni İzmir'de arkeoloji okuyordu ve yunan kültürüne oldukça aşinaydı. Bu durum da, onun bir üstünlüğü olarak kabul görülebilirdi. Aynı soyadı taşıyan başka biri daha önce kitap çıkarırsa buna dayanamaz bununla birlikte kendi hayatını anlatan ve sonu intiharla biten bir kitaba konu olabilirdi. Hoş ilk kitabının basımında zaten kendi adını kullanmazsa iyi ederdi. Adını hiçbir zaman sevmemişti. Zaten bir yazar adı da olamazdı. Mahmut Şişe!.. Mutlaka değiştirmeliydi bu ismi. Hele o soyadı yok mu? Çıldırtıyordu onu. Bütün eğitim hayatı boyunca soyadıyla dalga geçen çok geniş bir çevre edinmişti. Aynısı o ünlü olduğunda da olmayacak mıydı? Rakibi olan bütün yazarlar adı ve soyadı üzerine kim bilir ne özlü eleştiriler, ne hırslı makaleler yazacaklardı. Öyle ki ismine olan rağbet belki de kitabının yakalayacağı şöhreti geride bırakacaktı. Yo, kesinlikle adını değiştirmeliydi. Başka bir isim. Örneğin; “Kemalettin Yazıcıoğlu”. Yazmak sözcüğü de yer alıyordu hem içinde. Ama bu isim de sanki Modern Türk Edebiyatı'nın son dönem çocuk romanı yazarlarından “Kemalettin Tuğcu” ismini anımsatıyordu. İnsanlar onunla karıştırabilirlerdi adını. Hayır bu büyük bir risk. Kendisi gibi

daha kaliteli ve çocuk romanları yazmayan bir yazar onunla karıştırılmamalıydı. Kendine ait öğretiler büyük olacaktı ve belki insanlara varoluşlarının üzerindeki sır perdesini kaldırıp hayatın sırrını öğretecekti. Hayır... Hayır... Başka bir yazarla karıştırılmamalı; özellikle de çocuk romanı yazan biriyle! Belki bu isim meselesini kuzenle bir tartışmak gerekir diye geçirdi aklından. Ama bir kez kafasına takılmıştı. Bir ismi bile olmayan bir kişilik nasıl yazar olmaya kalkardı. Ah, bir an bu işin içinden çıkamayacağını düşündü ve o olağan karamsarlık bulutları yeniden etrafını sardı. Neyse ki iki hafta sonra kuzeni ziyarete gelecekti ve nasılsa o zaman hem onunla ilgili gelişmeleri öğrenebilecek hem de onunla birlikte şu yeni isim meselesini tartışabileceklerdi. Bütün bunları düşünürken elinde mektupla ne kadar öylece ayakta kaldığını anlayamadı ve mektubu katlayıp yerine koyarak tekrar bilgisayarının başına oturdu.

Gecenin pencereden vuran loş ışıkları altında bir kelime dahi yazamayacağını anlayınca kadar esneyip durdu. Sonra usulca kalktı sandalyesinden. Bilgisayarını kapattıktan sonra kanepeye uzandı. Uykuya dalmadan önce hatırladığı tek şey karşı sokaktaki ihtişamlı evin çatısının üzerinden kayıp gizemli bir sevgili gibi kendi penceresinden içeri zamansız sızan ay ışığının iç yakıcı huzmeleri oldu. Savaşını bir sonraki gün sürdürebilmek için gerçek yaşamdaki içsel çatışmalarını rüyalarına taşımak üzere melekleri anımsatan bir masumiyet ve savaş sonrası komutanları anımsatan yorgun bir tavırla sessizce uykuya daldı.

II. BÖLÜM

KARANLIK KUYUDAN AŞAĞI

Birden bir çıtırdı böldü uykusunu. Sonra inlemeler. Ne olduğunu anlamaya çalışarak ovuşturdu gözlerini. Karşı sokaktaki büyük evin iyice arkalarına çöreklenmiş ayın dışında algılayabildiği bir şey yoktu. İnilteler olanca şiddetiyle devam ederken bu güzelim ay ışığını hangi sesin kirlettiğini merak etmeye başladı. Karşıdaki evde birkaç odanın hafif loş ışığı belli belirsiz fark edilebiliyordu. Ev o kadar esrarengiz görünmeye başlamıştı ki gözüne birden korkuyla karışık bir his uyanıverdi içinde. Karanlık ilk kez içine çöküyormuş gibi geldi. Sonra o hiç inanmadığı kötü ruhlar ve hayaletlerle doldu uyku sersemi beyni.

Doğru ya şu an içinde yaşadığı üç katlı ev neredeyse Shakespeare'le aynı yaşta idi. Kim bilir kimler yaşamıştı bu garip evde. Bir türlü alışamadığı halı kaplı merdivenleri, içine girdiğinde deprem oluyormuşçasına sallanan mutfağı, girmeye hiç cesaret edemediği tavan arası, sarmaşıklarla dışarısını göstermeyen balkonu, geceleri sürekli işittiği garip tıkırtılar, nasıl girdiklerini anlayamadığı kedileri veya kimi zaman onların bıraktığı yumurta sarısı kusmuqları en üst katından başka bir çatıya açılan oldukça gereksiz, ve açıldığı zaman kapanmayan penceresi ile bu ev tam bir sır yumağıydı. Oysa üç katlı denilince akılda canlandırılabilirdiği gibi büyük bir ev değildi. Her katında bir oda olmakla birlikte giriş garajını da eklersek tam dört oda ediyordu. Ancak gelin görün ki odaların tavanları alçak ve oldukça da dar yapıdaydılar. İşin en tuhaf yanı tuvaletin havalandırması dışarı değil tam tersine içeri açılıyordu. Sanki evde birkaç tane sürekli çişini yapan bebek vardı ve bu kokudan kesinlikle kurtulmak imkansız gibiydi.

Bütün bunların yanında, birkaç hafta önce Çorak ülke şiiirinde ki büyücü kısmını okurken birden merdivenlerin alt basamaklarına asılı olan dört-beş sayfalık şiirlerin kımıldadığına şahit olmuş ve korkudan televizyonun ve müzik setinin sesini sonuna kadar açivermişti. İşin ilginç yanı kağıtlara yaklaşınca henüz dokunmadığı halde kıpırdamalarını durdurmuşlardı. Biraz uzaklaşınca tekrar sarsıntılar başlıyordu. Bu evde önceden yaşayan birileri İngiliz edebiyatına özellikle de belki de onların zamanda henüz basılmamış modern şiire özel bir hayranlık besliyorlardı. Daha önce kimlerin yaşadığına dair büyük bir merak kaplamıştı bütün yüreğini. Konstantinople! Henüz Türklerin İstanbul'u tanımadıkları zamanlardan kalma insanların ruhları! Aşağıdan gelen sesler. Ah ne çıldirtici bir ev!

Hemen kanepeden fırladı ışığı yaktı. Aşağı inmek veya inmemek konusunda o kadar tereddüt ediyordu ki. Daracık odada çok uzun koridorlarda veya bir hapishanenin avlusunda volta atar gibi kanepeler ile günün yandan fazlasını paylaştığı bilgisayarının önünde gidip geliyordu. İtiraf edemese de bu apaçık korkmaktı. Hem de hiç inanmadığı şeylerden. Ne utanç verici! Sesler kesilmeyince yapabileceği bir şey kalmadığına kanaat getirdi ve aşağı inip bakmaya karar verdi. İlk adımıyla birlikte merdivenden bir gıcırta koşturdu ve neredeyse yüreğine iniyordu. Refleksi olarak "God!" dedi. Sonra dediğine kendi bile gülümsemişti. Bir kez de bakkalda elektriklerin olmadığını öğrenince soğuk kola bulamamanın verdiği şokla bakkala "really" dediğini hatırladı. Ah ne günlerdi. Şu an bunları düşünmekten çok daha önemli bir şey yapması gerekiyordu. Aşağı inip ne olduğuna bakmak. Etrafına bakındı. Merdivenlerin bittiği noktada Türk evlerindeki eyvanları andıran bir boşluk vardı. Oraya daha önceden bırakmış olduğu süpürgeyi fark etti. Vakit kaybetmeden süpürgeyi eline alarak gıcırta ve cıyıklamalar arasında aşağı inmeye başladı. Bir yandan elindeki süpürgeyi sallıyor diğer taraftan "Los Otros" u düşünüyordu. Bu izlediği bir filmin adıydı. Filmde çok

büyük bir evde üç çocuğuyla yaşayan bir anne film boyunca hayaletlere karşı mücadele veriyordu. Her bir sahnesini korku içinde izlediği için o sahneler bir kez daha gözlerinde

canlandı. İşin en korkunç yanı filmin sonunda asıl hayaletlerin anne ve çocukları olduğu ortaya çıkıyordu. Ve film de (Diğerleri-Los Otros) adını buradan alıyordu. Evet bir ihtimal daha çıkmıştı ortaya ya hayalet olan kendisi ise? Ah saçma! Olamazdı böyle bir şey. Henüz birkaç gece önce, köşede ki köfteciye uğramış ve önlüğü tamamen kanla kaplı adamın ellerindeki kanı sandviç ekmeklerine damlatarak ve masada ekmekleri iyice o kana sürerek hazırladığı köfte ekmeği eve getirip yedikten sonra dişlerini fırçalarken yanaklarında gördüğü kan izlerinden sonra lavaboya kusmuştu. Bu durumda , ölü olması imkansızdı elbette. Bu düşüncelerine o kadar derinden dalmış ve basamaklarda da o kadar yavaş ilerlemeye başlamıştı ki inlemeleri bile bir an duymaz olmuştu. Önüne her ne çıkacaksa çıksın diye düşündü. Ama aslında bu düşünceler; içine girmiş bir şeytanın düşünceleri de olabilirdi tabii.

Ne kadar kötüydü önünü görmeden ve nereye bastığını veya kiminle, ne ile karşılaşacağını bilmeden yürümek. Acaba cehennemde yürümek de böylesine ağır ve hisleri çökertici baskılar mı sunuyordu insana. Cehennemden çok hayatın kendini düşünmeliydi aslında. Ne kadar her şeye muhtaç ve başımıza gelecek bütün yazgılardan habersiz bir şekilde yol alıyoruz. Şaşkınlıklarımızı bastırarak yeni şaşkınlıklardan habersiz. Ve gönlümüzün bizi şeytanın kollarına mı yoksa meleklerin kanatlarına mı götürdüğünü bilmeden. Yarın kimi kaybedeceğimizi, yolda bir kaza geçirip geçirmeyeceğimizi, kime aşık olup, ne için intihar ettiğimizi bilmeden yürümek acaba aynı şey miydi şu an yaşadığıyla? Artık tuvaletin önüne kadar inmiş ve bütün cesaretini toplayarak mutfak tarafına bakmaya karar vermişti.

“Aman Allah’ım, aman Allah’ım!”

Tekrar koşarak çıktı merdivenleri. Soluk soluğa bilgisayarının bulunduğu odaya geldi. Delirmiş gibiydi. Masadan Winston paketini aldı. Sonra paketin içeriğini bile açmaksızın geri bıraktı. Tekrar merdivenlere yürüdü. Basamakları hızlı hızlı indi bu kez.

“Neden ben!”

Öylece donakaldı. Artık tepki veremiyor ne yapacağını bilemiyordu. Yaklaşmayı denese? Bir an buraya taşındığından itibaren hasil olan hikayesini aklında bir ışık hızıyla canlandırdı. Bir yıldızın yanıp sönmeye gibi bir anda hatırladı ve yine bir anda unuttu her şeyi.

“Hep benim hatam, hiç taşınmayacaktım buraya! Aman Allah’ım katil olduğuma inanamıyorum. ”

Bir anda unuttuğu bir şeyleri hatırlamıştı. İnanılmazdı bu ona göre. Hayatında bir karıncayı bile incitmemişti oysa. Aslında sevinmeliydi belki de. O hain yaratıktan kurtulmuştu. O bunu çoktan hak etmişti aslında. Buz dolabıyla gardırobun arasına kurduğu kapanın içinde haftalardır kovaladığı o canavar boynunu bükmüş öylece duruyordu. Hala canlıydı ve farelerden daha önce duymadığı garip bir ses çıkarıyordu bu hayvan. İki demirin arasına sıkışmış ve gidebileceği hiçbir yer yok! Ölüm böyle bir şey olmalıydı. Bağırıyorsun ama kurtuluş yok. Ah, paylaştığın her şey ya tamamen seninle geliyor ya da tamamen bıraktıklarınla kalıyor. Bir an fareyle göz göze gelmişlerdi. O beni kurtar der gibiydi.

“Aslında ben karnımı doyurmadan yaşayabilseydim senin sahana girmezdim bile.Veya yaratılmasaydım sorulmadan bana böyle çaresiz ve yenik kalmayacaktım karşında. Çaresiz gözlerle sana bakmayacaktım. Bizlere de akılla ekmek kazanma yetisi verilseydi paylaşmazdım bir lokmacık ekmeğini! Görüyor musun? Sen yabancı değilsin bu sahnenin! Bak iyice bak gözlerime hatırladın mı bu süzülen yaşı ölümün çaresizliği karşısında. İkimizin de can taşıdığını ne çabuk unuttun ey zalim! Bak gözlerime sen iyi tanıyorsun bu gözleri,

dokunsan sıcaklığımı da hatırlayacaksın, yavaş yavaş soğuyan bedenimi de...Sen tatmadığın halde tanırsın ölümü, hem de benim şu an tanıdığım kadar tanırsın. Boğazıma düğümlenen bu inlemeler yabancı mı sanki sana? Ne Orhan Veli’nin bir şiiriyim sana İstanbul’dan söz edecek; Ne de Necip Fazıl’ın geceyi ve kaldırımları örten şiirlerindeki mistik koku! İşte hayatın kendisiyim ben sana ölümü hatırlatacak ve ölümün kara yazgısını hayatı hatırlatacak! Ben sana unutmaya çalıştığın gerçeklerle geldim ve çaresizliği kabullendim seni ölümün bilgeliğine ulaştırmak için. Dante beni gördü de yazdı Paradiso’yu ve Paradise Lost’u yarattı Milton dalıp da gözlerime. Ne uydurulmuş zamanım ben Soneler’de ki ne de zamanın soytarısı; Ne sevgiliyle karşılaştırılacak bir yaz günüyüm; ne de karanlıkları aydınlatan kara sevgili! Ben gerçeğim ve bütün gerçekliklerimi gözlerinin önüne sermek

için götürdüm ağzıma bir parmak büyüklüğündeki peyniri. Kurtar beni bu kapandan. Yada bir kez daha yüzleş ölümün soğuk yüzüyle! Bir çocuk gibi korktun iniltimi duyunca ve ağıt yapmak üzere karşımda duran bir kadının hüznü var şu an gözlerinde. Oysa benim ruhumda beslemeye başladığım ve gücümü yitirdikçe güç verdiğim bir sonsuzluk duruyor bedenimde. Sana unuttuklarını hatırlatmak ve yersiz telaşlarından kurtarmak için kurban edildim görmüyor musun! Acılarını tazeleme ve tuz basma görevi verildi bana. Nasıl da hatırladın sarışın kardeşini bomboz bir fareyi görünce dikenli bir kapanda. Utanma hissi çöreklenmedikçe yüreğine ihanet etmiş sayılırim kutsal görevime.”

Bu kadar kolay delireceği aklının ucundan bile geçmezdi Mahmut’un. Az önceki korkusu tam anlamıyla bir duygu sömürsüyle havaya uçmuş ve içini derin bir üzüntü ve vicdan azabı kaplamıştı. Farenin çırpınışları ve adım adım ölüme gidişi o kadar yüreğini ezmiş, ve o kadar geçmişini kurcalamıştı ki ne yapacağını bilemez hale gelmişti. Fareye yaklaşmak ve onu kurtarmak istiyordu. Henüz çok geç değildi. Ama içinde her zaman beliren o ürperti hissi artık otomatikleşmişti. Bu hisse karşı koyması imkansızlıktan başka bir şey değildi. Şimdi ellerini ovuşturuyor bir yukarı çıkıyor bir aşağı iniyordu. Farenin kısa nutku oldukça derin etkilemişti onu. Ah neler de uydurmaya başlamıştı bu ünlü olma potansiyeli olan yazarımız! Ne nutku? Ne söylevi? Ne dediğinin bile farkında değildi aslında. Olağanüstü şeyler beklerken karşısına kapana düşmüş bir fare çıkıyordu ve bu duruma sevinmek yerine aklına neler getiriyordu. Farenin inlemesi bir türlü durmadığı için vicdan azabından kahroluyordu adeta. Yukarı çıktı. Bir sigara yaktı ve tekrar aşağı indi.

“Ben ölümün ta kendisiyim”

Bu defa o kadar somut gelmişti ki bu ses kulağına işte bunu kafasından uydurmuş olamazdı.

“Ya beni kurtar ya da ölümlle yüzleş, ya yaşama dönmeme izin ver unutturayım sana ölümü, yada cesedimi atarken bin kez daha hatırla ölümü!”

Neyin nesiydi bütün bunlar. Yalnız kalmanın sonu buydu. Oysa hep derdi annesi yalnızlık Allah’a mahsustur diye. Anne kimin aklına gelirdi şimdi.

“Yattığın kanepenin içinde sekiz minik yavrumdan ayırdılar beni sana ölümü hatırlatayım diye. Ne olur kurtar beni. Merhametin deniyor Kutsal katlarda”

“Allahıım, Allahım aklıma mukayyet ol!”

“Bak dağılmışlar bile duyunca çığlıklarımı evin her bir yanına. Arkandan inen minik yavruma da bak hele...”

Hastalıklı bir ruhun en fevri hareketiyle dönüverdi arkasına Mahmut. Gözleri fal taşı gibi açıldı birden. Gördüğü şeye inanamıyordu. Arkasından pek de küçük sayılmayacak bahsedilen yavru fare iniyordu.

“Peki diğer yedisi nerde?”

“Bir tanesi klavyenin tuşları üzerinde senin yapamadığını yapmaya başladı bile”

Kulaklarına inanamıyordu. Yalvarılmakla tehdit edilmek arasında gidip geliyordu. Ölüm ve insanoğlunun dışında da var olan canlılar... Bilgiliğinde ki eksiklik bu muydu acaba? Sanki birisi boynuna bir buz kalıbıyla vurmuştu. Şaşkınlık ve ürperti. Ölümün soğukluğu ve duygusallığın dayanılmaz sıcaklığı. Karşısında bir anne ve evinde kendiyile yaşayan onun sekiz tane çocuğu! Ne hikaye ama...Tüylü yaratık kendine doğru ilerlemeyi sürdürüyordu. İyi beslenmişti ve tüyleri pırlı pırlıydı. Onların ailece bir arada olduklarını hayal etti. Evet kendi annesinin de sekiz çocuğu vardı ve annesinin verdiği değeri hatırladı. Bu öyle büyük bir vicdan sarsıntısı yarattı ki onda hiç duraksamadan farenin düştüğü kapana koştu. Yine de biraz çekimser davranarak kapana elini uzattı. Az önce farenin bahsettiği her şeyi anlarken şimdi sadece garip bir cıvıldaşma -veya bir uğultu demek daha doğru olur- işittiği tek sestti. İnsan vasıflarından birini yitirince fare yine korkunçlaşmış, bir canavar kimliğine bürünüp tüylerini yine havaya kaldırmıştı. az önce kendisine yalvaran hatta neredeyse önceden hazırladığı bir şiiri okuyan fare şimdi ezilmesi gereken bir böcek kadar iğrenç ve ürkütücü görünüyordu.

Kapanı hafif araladı ve farenin kafasının kurtulmasını sağladı. Böyle yaparak dışarı çıkarıp atıncaya kadar farenin ölmemesini sağlamayı planlıyordu. Oysa fare aniden yazarın parmağına yapıştı. Cehenneme giden yol iyi niyet taşlarıyla döşelidir. Çok iyi bildiği ve aklından hiç çıkarmadığı bu özlü sözü bile anımsayamadı o an. Bir türlü farenin dişlerinden parmağını kurtaramıyordu. İşin en ilginç yanı parmağında en ufak bir acı hissetmiyordu. Kapanla birlikte birkaç kez fareyi duvara vurdu ama mümkün değil hayvan elini bırakmıyordu. Duvarlar fareden mi kendinden mi

geldiği bilinmeyen kan damlalarıyla dolmuştu. Asıl dehşeti yukardan kediden üç kat daha büyük farelerin indiğini gördüğünde yaşadı.

“Aman Tanrım!”

Artık ayak parmakları iki eli ve kolları tamamen farelerin kışkacındaydı ve yavaş yavaş yemeye başlayacaklarını anlamıştı. Tiksintiden veya korkudan veyahut o anki olaya tanıklık etmek istemediğinden gözlerini kapattı. Az sonra gözlerini tekrar açtı ve yerdeki kan gölüyle birlikte farelerin sayısının da artmış olduğuna şahit oldu. Gözünü her kapayıp açtığında birbirinden daha büyük fareler görüyor ve her seferinde yerdeki kanın oranındaki inanılmaz değişikliğe tanık oluyordu. Az sonra yavaş yavaş sürüklenmeye başladığını hissetti. Resmen sayısını bilmediği bir fareler ordusu onu hiç bilmediği bir yere sürüklüyorlardı. Merdivenlerden aşağı ağır gövdesinin yuvarlandığını hissetti. Annesini ve kardeşlerini düşünmeyi ne kadar isterdi ölürken. Oysa o insan dahi olmayan bir grup yaratığın dişleriyle – artık onlara yaratık diyordu- bir yerlere sürükleniyordu. Hayatın ucuzluğunu düşündü. Kardeşinin beş sene önceki ölümünü ve onu takip eden beş sene sonra kendi ölümünü...Ki muhtemelen bir yarım saat sonra cesedi dahi bulunamayacak şekilde ölümle yüz yüze gelecekti-...

Dünyaya son bir kez daha bakmak maksadıyla gözlerini açmaya çalıştı. Tuhaf tuzlu bir sıvı gözlerini doldururken o bir arabanın altında olduğunu görünce evin zemin katında büyük demir kapıları olan garajın içinde olduklarını anladı. Dışardan “bu ses de ne sabahın bu saatinde?” diye bağırın insan sesleri duydu. Farkına varmadan dakikalardır inanılmaz

çıgıllıklar attığını işte o zaman anladı. Herkes ahşap evde yalnız yaşayan adamdan bahsediyordu.

“Ses onun evinden geliyor”

“Ses onun evinden geliyor”

“Kapıyı açamaz elbette kırmak lazım”

“Acele edin, acele edin”

Artık sesler o kadar birbirine karışmıştı ki hiç birini anlayamaz oldu. Ezan sesleri İstanbul’un ona sunduğu son iyiliklerden bir tanesi olmalıydı. Eğer rutin yaşamı hesaba katarsak bir on beş dakika sonra da Taksim’den çan sesleri duyulacaktı. Ne yazık ki dinlerin bulunduğu bu şehirde ikinci mistik armoniyi, batıya ait bir yankılanmayı duyma şansı yoktu. Garajın demir kapısına korkunç darbeler inmeye başladı. Bu arada başka bir kapak sesi daha yakından geliyor ve çakıl taşları derin bir yere düşüyor gibi sesler çıkartıyorlardı. İşte o zaman zemin kattaki su kuyusunun kapağının açıldığını anladı. Bu iğrenç yaratıklar o kadar hızlı ve sistemli yapıyorlardı ki işlerini dışarıda büyük ihtimalle onu kurtarmak için garaj kapısına darbeler indiren insanlar bu hıza yetişemezlerdi. Ev sahibi bu kuyuya mutfaktan akan bulaşık suyunu bağlamıştı. Birden o dibi görünmeyen kuyunun içine doğru itildiğini fark etti. Büyük bir şapırtı ile birlikte kendini dünyanın merkezine düşmüş gibi hissetti.. Sonra dışardan gelen sesler iyice azaldı. Ve en sonunda da tamamen kesildi. Artık boğazına kadar hissettiği tek şey yağ kokan bulaşık suyundan başka hiçbir şey olamazdı.

Ayakları her hangi bir zemine basmadığı gibi suya da batmıyordu. Sonrasında, yukardan gelen ışığın yavaş yavaş tükendiğini en sonunda da tamamen bittiğini yaşlı gözlerle izledi. Artık yıllardır tanrıya karşı sürdürdüğü isyanını bırakmak zorundaydı. Çünkü inanacağı tutunacağı hiçbir dal kalmamıştı. Doğru ya, tanrıdan başka kim onu bu dipsiz kuyuda gözetebilirdi ki? Birden suyun altından bir şeyler onu aşağı doğru çekmeye başladı...Buna karşı koyma gibi bir durum söz konusu olmadığından yavaş yavaş batmaya başladı. Artık burnuna ve ağızına bulaşık suyu doluyor gözlerinin tuzla dolduğunu ve yanmaya başladığını duyumsuyordu. İngilizlerin sözlerine güvenmekle ne büyük hata etmişti. Beyni bir İngiliz çocuk tekerlemesini durmaksızın yineliyor ve o buna engel olamıyordu.

La,la,la if you fall in a well, /Kuyuya düşersen eğer

There is a rope, / Urgan bulunur

La,la,la If you fall in the sea,/Denize düşersen eğer

There is a boat, / Sandal bulunur

La,la,la But if you fall in love, / Ama aşka düşersen,.

There is no hope! / Ona çare zor bulunur.

“Yalancılar! Yalancılar... Nerede organ?” Sonra uzaklardan bir çocuk sesi ... “London bridge is falling down...falling down!..” /Londra köprüsü yıkılıyor... yıkılıyor... Beyni iyice zonklamaya ve artık şuurunu yitirmeye başlamıştı. Bütün vücudu su ile dolmuş kocaman şişme bir bebek olmuştu sanki. Ne kadar süre geçtiğini anlaması mümkün değildi ama

aşağı indikçe daralan kuyunun yan tarafındaki tuğlalardan birinin kaydığını hatta birkaçının kaydığını hızla açılan deliğe doğru kayarken fark etti. Öyle müthiş bir hızla ilerliyordu ki şuuru müsaade etse Aquarium Su Oyunları Merkezindeki su kaydıraklarını anımsayacaktı. Saatte 150 kilometreye! bile ulaşıyor olabilirdi. Bununla birlikte giderek eğimin ve suların azaldığını fark edebiliyordu. Gözlerini ilk açtığı anda rüyada olmadığına kendini inandırmak için kafasını etrafa çarpmaya çalıştı. Karşısında duvarları meşalelerle dolu İstanbul metrosundan çok daha geniş ve bir o kadar da yüksek olan sonunu göremediği bir tünel uzanıyordu. Tünel o kadar genişlemişti ki yanından kendinden çok daha büyük sıçanların geçtiğini görüyor onların büyük memelerine şaşırırmaktan kendini alamıyordu. Şarkı söyler gibi sesler çıkararak yanından gelip geçiyorlardı. Gözlerini henüz bütün fonksiyonlarıyla kullanamadığı için yalnızca çok büyük ve belirgin olan canlıları veya nesnelere seçebiliyordu. Bu şekilde ne kadar gittiğine kanaat getiremedi. Ancak su üzerinde kayarak sürdürdüğü bu tuhaf yolculuk bitmek bilmeyecek gibiydi.

III. BÖLÜM

BİLGELİK TÜNELİ'NDE

Gözleri eski zayıflığını kaybetmeye başlıyor artık görüş gücü ve mesafesi artıyordu. İçinde gittiği suya baktı önce. Gözlerine inanamadı. Su o kadar temiz ve berraktı ki bunu ancak loş ışıkta göz yanıklığıyla yorumlayabilirdi. Başını hafif yukarı kaldırdı ve tünelin kenarlarına bakmaya başladı. Duvarlarda hayatı boyunca görmediği işlemler, figürler, yazılar ve işaretler vardı. Belli bir bölgeden sonra tünelin yan taraflarında sütunlar görmeye başladı. Kalın büyük mermerden sütunlar. İnsanoğlunun yapmış olduğu sütunların daha zarif ve daha ince işlenmişleri. Sanki Yere batan sarnıcının en güzel sütunları çalınmış ve yüzlerce yıl önce buraya taşınmıştı. Sütunlar gittikçe sıklaşıyor neredeyse beşer metre arayla yolun kenarlarını süslüyorlardı. Bütün korkusunu unutmuş; sanki bir daha tekrar edemeyeceği bu gezisini en iyi şekilde değerlendirmek istermiş gibi düşünceler sezinliyordu zihninde. Her bir sütunda durmak istiyor, ayrıntılarına, süslemelerine ve insanoğlunu çözemeyeceği gizem dolu yapılarına merhaba demek arzusuyla doluyordu. Su gittikçe serinleşiyor ve sanki tünelin duvarlarındaki meşaleler kendisiyle birlikte yolculuk ediyordu. Önüne baktıkça her defasında bir meşaleye çarpma hissine kapılıyor ve bu olağanüstü manzara karşısında dilini ısırılmaktan başka hiçbir şey yapamıyordu. Sonra kuyudaki o pis suyun nasıl bu hale geldiğine anlam veremiyor, içinde adeta sörf yaptığı suyun temiz kokusunu hayret ve iştahla burnuna çekiyordu. Bulaşık suyunun her tarafına değdiğini hatırlayarak arka üstü yatıp saçlarını temiz suyla durulamak için can atıyordu. Kayması sürerken arka üstü yattı ve içinde sadece meşalelerin görüldüğü suyun bütün temizliğini ve canlılığını adeta saçlarıyla birlikte ruhuna değdirdi. Tam oturur vaziyete geçecekti ki birden tünelin damını gördü. Boynu tutulmuş hastalar gibi öylesine donakaldı ki, sanki bozuk bir filmde yalnızca aktör takılmış ve diğer bütün objeler hareket ediyor gibi bir görünüm yansıttı etrafına. Gözlerini tünelin tavanından alamıyor sanki yukarı baktığında büyümlü bir iksir gözlerinin içine doldurulmuş gibi bakışlarını sabitleştiriyordu. Anlatılabileceği bir güzelliği görmeyi ne kadar isterdi. Hiç bir şey düşünmemek, sadece yukarıdaki adını koyamadığı görüntüyü izlemek ve o görüntünün bir parçası olarak içinde kaybolmak istedi yalnızca. Enikonu binlerce pulu veyahut ayna kırıklarını (abartı olmazsa belki de zümrüt parçalarını) sırasını bozmadan kubbeye döşemişlerdi. Böyle bir güzellik ancak huri kızlarını kandırmak için hazırlanır diye geçirdi usundan. Yoo, usunu boş tutmalı ve bir daha bulamamak üzere yitirmeliydi varlığını bu görüntü içinde.

Artık kabusunu unutmuş yalnızca uyanmaktan çok korktuğu bir rüya halini almıştı şu an içinde bulunduğu durum. Tavandaki süslemelere olan hayran bakışlarını arkadan kayarak gelip kazara ona çarparak geçen bir anne ve yavru sıçan bölmüşlerdi.

“Hemen Bilge Kariptoli'ye gitmeliyiz. Lanetlenmiş olabiliriz... Devs! Sana diyorum!”

Bu sözcüklerden sonra sesleri işitemedi. Tam manzarasına geri dönecekken birden kafasında şimşekler çaktı. Anne sıçan konuşmuştu ve Mahmut da onun ne dediğini anlamıştı. Yine uyduruyordu kafasından. psikologla olan uzun müddetli randevularından öncesine yeniden dönmüş olmalıydı. Halüsinasyonlar... Lanet olası halüsinasyonlar! Kurtulmuş olmalıydı oysa bu yanılsamalardan ve hayallerden. Part-time işinden aldığı paranın tamamını aylarca o psikologa vermemiş miydi? Ah neden hayatta yapılan bütün yatırımların boşa gittiğini düşünmeye vakit ayırsa mı ayırmasa mı karar veremedi. En iyisi hayatı boyunca tekrar göremeyeceği bu ortamı, tuhafıklarını (rüya ise bile) güzelliklerini kaçırmamaktı. Bir turist otobüsünde olmayı ve ilgisini çok çeken parçaların her birinde durmayı ve kameraya almayı ne çok isterdi. Ama bu mümkün olmadığı için sadece su yolculuğundan yakalayabildiği kadar şey görebilecekti. Yolculuğu sürerken artık işler iyice karışmış, tuhafıklar katlanarak artmaya devam ediyordu. Gözlerine pek güvenmese de birkaç saniye önce duvarda yağlı boya tablosuna benzer bir tablo görmüştü. Ve eğer yine gözleri onu

kandırmadıysa bir portre vardı tabloda. Artık masallarda okuduğu ve yaşı kemale erinceye kadar dinlediği bütün hikayeleri yaşamaya başlamıştı. Bunun için seçilmiş olmalıydı. Yada bahtsız hayatına biraz renk getirmek için tanrı ona tatlı bir hediye göndermişti. Bir ihtimal daha vardı... Aslına bakarsanız onu değil dile getirmek aklına bile getirmek istemiyordu. Yoksa bütün insanlar bu yollardan geçerler miydi? Herkesin bir gün mutlaka göreceği şeyleri görmek için kendi vaktini doldurmuş olabilir miydi? Bu ölümün bir parçası veya öldükten sonra yaşanacakların ilk adımları olabilir miydi? Öyle klasik bir insan tabiatı taşıyordu ki yazar; gördüğü tüm güzelliklerin ölüm sonrasına ait olduğu söylene ve hatta daha fazlaları da vaat edilse yine de ölümü tercih etmezdi. Hayatta yarım kalan o kadar çok şeyi vardı ki ölüm hiç işine gelmezdi bu aralar. Hurileri bile kandırabilirdi bu çekici yapılar ama hayata karşın hiç bir şey onu ölümü seçmeye zorlayamazdı. "Düşüncelerin yüceliğine ve estetiğine bak!" demek istedi birden. Oysa bir zamanlar intihar edip arkadaşları tarafından kurtarılan o hayata küskün aşık! kendisi değil miydi? Ah zamanın orağında nasılda biçiliyordu yaşam. Nasıl da değişime uğruyordu zavallı düşünceler. Ve aya çıkmış zavallı insan beyni. Ne kadar hırslı ve ne kadar güçsüzdü.

Beyninin bir kalemtırışla yontulduğunu hissetti. Bir şeyler kazanıyor , yerine çok daha yenileri geliyor ve düşünce gücünü bir türlü zayıflatamıyordu. Birden gözüne ilişen bir yazı neredeyse bütün zihninde bir yıkıma sebep oluyordu. Kabartma şeklinde duvarda çalışılmış bir insan büstünün altında kocaman yazılarla (ki yazılarda kabartmayı) Thomas More isminin yazılı olduğunu gördü. Tünelin sağ duvarlarında kabartılmış, oyulmuş yüzlerce süslemeden yalnızca biriydi bu ve ismin altında anlamlandıramadığı bir yazı türünde not gibi bir şey bulunuyordu. Kiril alfabetiyle yazılmış olabilir. Ölülerin depolandığı bir yer miydi burası, yoksa yazarların toplandığı kutsal tanrı katlarından biriydi. Suyun içinde alevin akisleri hala canlılığını ve tazeliğini korurken çok az insanın yapabileceği yolculuklardan birini yapıyor olmak , onu hem endişelendiriyor hem de heyecanlandırıyordu. Bir şeylerin sırrını ortadan kaldırmalıydı ve bu işi yapabilmesi için de tünelin sağ veya sol duvarlarından birine odaklanması gerekiyordu. Zira sürekli farklı yerlere baktığı için simetrik veya düzenli halde devam eden şekilleri, süslemeleri veya yazıları anlayamıyordu. Thomas More yazısını sağ taraftaki duvarda gördüğü için sol taraftaki güzelliklerden feragat etmek zorunda kalacaktı. Artık sürekli sol tarafa bakıyor sütunların hangi aralıklarla karşısına çıktığını veya hangi şekilleri hangi aralıklarla görme fırsatını bulduğunu kestirmeye çalışıyordu. Thomas More yazısını bir daha göremedi. Ancak tanıyamadığı yüzlerce insan büstüyle karşılaşmak şansına sahip olmuştu. Belli bir zaman sonra , sütunların altınımı bir renk almaya başladıklarını fark etti. Sanki hem işlemeleri zenginleşiyor hem de giderek altına dönüşüyorlardı. Parçaları bir araya getirmeye çalışarak baktığı sağ duvarların olduğu yerde birbirinin aynısı olan en az 11 büstün geçtiğini gördü ve altlarında hep aynı yazı... ÇarApikes...

Ne demektir bu? Altında yine kiril alfabetiyle yazılma ihtimali büyük olan ama her 11 büstte de farklı olan yazılar gördü. Sadece büstler aynı olmakla birlikte ÇarApikes yazısı da değişmeyen belirtilerlendi.

Ah Tanrım , bulmaca çözmek için bir hafta sonu gazetesinin başındaydı sanki. Daha dün gece yazmak için konu bulamamış, bütün gece ciğerleri su toplamış gibi sızlanıp durmuştu.

Oysa bugün olanlar; değil insanı şaşırtmak, kalpten bile götürürdü. Paula Chelcho 'nun simyacı kitabında dediği gibi "EĞER BİRŞEYİ BÜTÜN KALBINLE İSTERSEN KAINAT SENİNLE İŞBİRLİĞİ YAPAR" Bu söz ilk kez hayatında bir anlam kazanırken Chelcho'ya tapınmışçasına garip hareketler yaptı. Sonra yine O her zamanki içsel yargılamalarına döndü.

Yalnız, bu içsel yargılara pek vakit ayıramayacağını; duvara tepeden tırnağa saf altından yapılmış kocaman bir güneş tasviri görünce anladı. Burada kimler yaşıyordu veya kimler yaşamıştı? Güneşin olduğu bilgisini nasıl edinmişlerdi? O garip tıkırtılarla uyandığından beri sürekli garip sorular soruyor ve yine garip bir şekilde bu sorularına yanıt bulamıyordu. Ne yazık ki aklına gelen bütün sorulara yanıt verebilecek ne bilgiye nede bilgeye sahipti. Belki bu değerlere sahip olmaması da işin en tatlı yönüydü. Zira her şeyi bilse yaşamının ne anlamı kalırdı ki? Birçok şeyin gizli kalması onun araştırmacı ruhunu ateşliyor ve bilgi için kalbinde yanan ateşten tuhaf bir haz duyuyordu. Evet

O bir yazardı. Ve eğer burayı yazarların (hem de Thomas More gibi ün sahibi büyük yazarlarında içinde bulunduğu) ruhlarının toplandığı bir ölüler şehriydi , belki bundan gurur ve mutluluk duyabilirdi. Fakat işin başka bir yönü daha vardı ki suratına gazetecilerin flaşları patlamasa ve hayranlarına imza günleri düzenleyip birilerini (daha çok kendi egosunu tatmin edeceği kesindi) mutlu etmese ne anlamı kalırdı ki. Öldükten sonra yakalanılan bir başarının hiçbir anlamının olamayacağını düşündü.

Uzun tüneldeki yolculuk durmak kelimesini reddedercesine sürüyor bu arada eğim azaldıkça suyun derinliği ve soğukluğu artıyordu. Madem böylesine tuhaf ve bilinmezlerle dolu bir yere gelmişti, Robinson Crouse gibi yapmalı ve zaman kavramını yitirmemeliydi. Sol kolunu sudan çıkardı ve saatine baktı.ama saati de yaşanan bu kesiti inkar edercesine duruvermişti. Bununla da kalmadı, saat yüzeyinin parçalandığını fark etti yazar. Büyük bir ihtimalle farenin

parmağını ilk ısırışında onu duvara vururken saatini de çarpmış, hayatının düzeninin alt üst olduğu gibi saatinin düzeni de aynı duruma boyun eğmişti.

Bugün kainat işbirliği yapıyor... Bu artık su götürmez bir gerçek...

Belki de gerçekten dönüşü hiç olmayacak, kazandığı her şeyi geride bırakmak zorunda kalacaktı. Ona göre eskiden Gerçek Dünya'da varolan hayatından (ki hangisinin gerçek olduğuna karar vermesi olanaksızdı) hiçbir iz kalmıyordu . Artık O , bilmediği bu esrarengiz yerin ya davetsiz bir konuğu , ya da bazı güçler tarafından zorla getirilmiş talihsiz bir esirdi. Robinson Crouse gibi yıllarca ailesinden, evinden, sevdiklerinden, gönül verdiği kitaplarından, öğrencilerinden ve akademik çalışmalarından uzak kalacaktı. Onun için bir bitişin başlangıcı ve bir başlangıcında bilinmezliğe giden zorunlu adımlarıydı bu durum. Belki Mahmut'u ziyaret edip Onunla dost olacak bir Cuması bile olmayacaktı bu harikalar diyarında! Hoş; yaşayıp yaşamayacağını (bu çok komplike bir durumdu , belki de şuan yaşamıyordu) dahi bilmiyordu ama. Artık aklında geçen sözcükleri de seçmesi gerektiğini anladı bu son düşünceden sonra...

Yaşamak ... Ölmek ... Sağ... Ölü... Bu sözcükler Gerçek Dünya'da yeterince başına musallat olmamış mıydı? Gerçek Dünya'dan (artık ona göre geldiği yer gerçek dünya adını çokta almıştı) hiçbir şey getirmediğini düşünmek şimdilerde tam bir yanılgı oldu. Çünkü bütün yaşamını değiştiren bu yolculuk , düşüncelerini değiştirememişti.

Gerçek Dünya'dan kendine has birtakım düşünceler alıp getiriyor ve istemese de bunları aklında tutmak zorunda kalıyordu. Ne karmaşık bir yapıya büründürülmüştü beyin denilen. Sultan da olsanız ona hükmedemezsiniz. İsteddiğiniz her şeyi öğrenemez; öğrendiğiniz her şeyi unutamazsınız. Varlığın tartışılmaz mükemmelliğine uzanan basit kanıtlardan biri de buydu. İnsanoğlu geçmişini kolaylıkla untabilse ne kadar acımasız ve ne kadar vurdumduymaz olurdu kim bilir. Evvelki gün çocuğunun kalbini söküp yerinden çıkardığınız bir anne, sonraki gün beş çayınızda kurabiyeleri boğazınıza dizemeseydi; o vicdan rahatsızlığınızı içinizde hissetmeseydiniz ulaşabileceğiniz acımasızlık boyutunu da ölçmek imkansızlaşırdu. İstenilen her şeyi untabilmek.....

Ne getirisi olurdu kaostan başka ... Ya istenilen her şey öğrenilebilseydi; hangi mesleğin değeri kalır, hangi bilgi mücevherden daha kıymetli tutulurdu? Varlıktaki kusursuzluk... İnsan bedenine altın kap içinde sunulan mücevher. Ne bir santim ileri ne de bir santim geri. Her şey ne kadar orantılı. Mademki her şey bu kadar inanılmaz bir kusursuzluk taşıyorsa beyinde ve varlığın öz yapısında; onun yaşadığı kavgaları, içsel çatışmaları, düşüncenin dalgalı akışını nasıl açıklamalıydı? Hangi düzmece ile? Görünmez ve dokunulamazlarla uğraşmak ne çetin bir iş diye geçirdi aklından. Elbette bu güçlük sebebiyle Gerçek Dünya'da kaybediyordu Tanrı'yla olan bütün kavgalarını. Görebilse, somut birtakım deliller elde edebilseydi her şeyi kabullenmek ya da reddetmek çok daha kolay olurdu. Görmediğin bir varlığın dediklerini hiçbir temele dayandıramadan kabul etmek veya tam tersi! Ah ne katlanılmaz bir yenilgi ve zaafı bu! Görmediğin dokunamadığın bir takım varlıklara savaş ilanında bulunmak. Nereden geleceği belli olmayan silahlar, gücünü kavrayamadığın bir ordu... Hatta varlığından veya yokluğundan emin olamadığın bir rakip... Bu güne kadar görünmeyen ne varsa yenmişti onu; hep buruk ayrılmıştı savaş meydanlarından. Sevgisine, aşkına, Tanrısına... Göremediği dokunamadığı her bir varlığın karşısında aciz kalmış, çıkış yolu bulamamış ve hayatında birbirine benzeyen bütün sonlar gibi hayal kırıklığıyla bitmişti. Öyle bir düşmanlıkları vardı ki bu aklından geçirdiklerinin, vurup serince bedenini yerlere bir damla kanı bile çıkmıyordu. Aksaydı kanı yerlere ay ışığında çok daha rahatlatıcı olurdu onun için... O'nu neyin mağlup ettiğini, hangi gücün tuşa getirdiğini görme imkanı olurdu hiç yoktan.

Ay ışığı vuracaktı kanının üstüne ve görünce aksını kızıl rengin içinde ay ışığının ; sevecekti kanını hiç sevmediği kadar.

Görünmezle çatışmak öyle güç bir işti ki "Ben yenilgiyi baştan kabul ettim" diyebileceğiniz bir canlı dahi olmazdı karşınızda. Bir şekilde bunun da bir çıkışı olmalıydı; çünkü yeryüzünde her probleme bir çözüm vardı. Bu çözümler yalnızca araştırılarak veya düşünülerek elde edilebilirdi. Bununda çözümünü görünmezle savaşmak yerine, görünmezi görünür kılmaya çalışmak olabilirdi örneğin...

Aslında görünmeyen değil; temelde göremeyen vardır. Hiç bir şey görünmez değildir. Doğada veya evrende bir nesne mevcutsa mutlaka görünür ama yalnızca cisim değiştirir yani siz onları başka bünyeler içinde algıyorsunuz. Temelde görünmezle savaşmak yerine onları görünür kılmak mantığa daha yakın değil midir? Kavgaya başlamadan önce görme fırsatınız olsa, belki de hiç kavga etmemeniz gerektiğini anlarsınız.

Tanrı, bir kuğunun beyaz tüylerinde, bir bebeğin anasının memelerine sarılışında veya bir solucanın toprağı havalandırmasında değil miydi? Gerçek Dünya'daki bütün güzellikler Tanrı'yı haykıran delillerden ve onu gösteren simgelerden başka ne olabilirdi? Aynaya bakıp "Ben tanrırım!" diye haykıramayan bir insan ne anlardı inançtan, inanmaktan. Gerçek Dünya'dayken Tanrı'ya olan yaklaşımını hatırladı bir an. Hiç böyle düşünmemişti. Oysa. O,

göremediği ve bu yüzden de varlığını reddettiği ancak yine de kendi içinde çelişkilere düşerek; olduğuna inanmadığı bir varlıkla yıllarca kavga etmişti.

"Ben Tanrırım."

Tanrı kendi enerjisinden üflememiş miydi ruhuna? Ruh kendi özlüğünün bir ürünü olsa, durduramadığı, dizginleyemediği zamanlarda onunla başa çıkması daha kolay olmaz mıydı? Eğer varlığı kendinden olsa tabiatın yardımıyla oluşturduğu diğer objeler gibi kendi varlığını da hakimiyet altına alamaz mıydı? Tıpkı kalemini, mürekkebinin ve kağıtlarını kullanarak yazdığı şiirlerini görmek istemediği zamanlarda rafa kaldırması gibi, ruhunun ona yaptığı baskılardan sıkılınca onu da rafa kaldıramaz mıydı? Veya şiirlerini görmek istediği zaman nasıl ortaya çıkarıyor onları tekrar hayatına sokuyorsa, ruhu da bedeniden çıktıktan sonra geri getiremez miydi? Bir gün ruhu onu terk edip gittiğinde onu geri çağırılmaz mıydı?

"Ben Tanrırım".

MESUTHAN

Tanrı benim içimde, ben yeniden onun içindeyim ve o da yeniden benim içimde... Ben veya O? O kadar bir kişiyiz ki! Ve bütün insanlar o kadar bir kişiyiz, o kadar insanız ki! Aynı ruhun, aynı enerjinin farklı şekillerde ortaya çıkışı biz! Yıllardır Tanrı'ya karşı verdiği mücadeleyi artık kendi kendine verdiğini düşünmeye başlamıştı. Bu durumda eğer galip biri varsa o da kendisiydi. Eğer yenilen varsa yine kendisiydi. Şu an eskiden kaybettiği kadar, kazandığını da düşündü ve tumbul yüzünde bir mutluluk ifadesi belirdi. "Hem savaşta kazanan yoktur" diye ilk defa sesli olarak bir şey söyledi ve sesi suyun şakırtılarıyla birlikte, işlemeli sütunlara çarpıp daha sonra yankılanarak Bilgelik Tüneli'nde kayboldu.

Bu noktaya nereden geldiğini hatırlamaya çalıştı. Yolculuğuyla ilgili olmalıydı. Ama hatırlayamadı ve kafasını yormak da istemedi. İşte yine hafızanın kusursuzluğu.

"Tanrı korusun; ya insanoğlu her şeyi hatırlayabilseydi"

Bir müddet sonra, bu düşüncelere görünmez veya dokunulmaz varlıklarla yapılan anlamsız kavgalardan geldiğini hatırladı. Yenilgileri, başarısızlıkları, mahcubiyetleri, ağlamaları, döktüğü gözyaşları, aşkları ve hayatına giren kadınlar tek tek aklından geçti. Bir köpek gibi uysallaştı, duygusallaştı ve kendini girdiği bu yeni dünyada ilk kez yalnız hissetti. Bir an ne şakır şakır akan suyun sesini, ne sudaki renkli helezonları, ne de kendi içi dünyasına çok uzak tuhaf mahlukatları görebildi. Anası geldi aklına. Simsiyah saçlarına kendi ve kardeşleri için kıyıp bir ak yumak haline getiren anasını. Sonra bir damla gözyaşını yankısıyla birlikte Bilgelik Tüneli'ndeki nehre bıraktı. Gözyaşının düştüğü yer sanki bir an yeşilimsi bir alev aldı. Sonra onun katılaştığı ve bir elmasa dönüştüğü görüldü. Ama içine kara bir perde çöken yazarımız bunun farkına bile varmadı.

İstemediği halde geçmişini hatırlıyor, ve arkada bırakmak istediği hatıralardan bir türlü kurtulamıyordu. Ah aklın mükemmelliği!

"Tanrı korusun, ya insan istediği her şeyi unutabilseydi!"

Sonlara yaklaştığını hissediyordu. Sanki gitmesi gereken yere ulaşıncaya kadar, bilge bir insan olup çıkacaktı. Kendini aşan ve önceleri içinden çıkamadığı ne çok konuya girmiş, onlar üzerine ne beylik yorumlar yapmış ve imrenilecek ne benzersiz çözümler bulmuştu. Sanki biri kulağına bir şeyler fısıldıyor, o da bu fısıltıları sihirli değneğiyle düşünceye dönüştürüyordu.

"Evet Bilgelik Tüneli burası"

Şimdiden bu yeni ortama ayak uydurma sürecine girmiş ve karşılaştığı veya geride bıraktığı yerler için yeni isimler bile bulmaya başlamıştı.

Gerçek Dünya'daki beyin sarsıntılarını düşündü. Ama bu kadar derin düşüncelere sahip olduğu veya bulduğu yanıtlarda bu kadar derine indiği hiç olmamıştı. Geldiği yerde "böyle bir şey yok" diyerek işin içinden sıyrılmayı başardığı varlıkları burada kanıtlamaya çalışıyordu ve aklını ikna edebildiğini de düşünmüyor değildi. Oluşan bu yeni durum, bu esrarengiz yerin tuhaf bir özelliği olabilir miydi? Bilgelik Tüneli, acaba onun düşündüğü gibi, insanlara bilgiyi öğreten; bilinç akımlarının ritmini ayarlayan Tanrı'dan insanlara bir lütf müydü? Bilinmezdi tabii. En azından şu an bu konuda net bir karar vermek olanaksız görünüyordu. Belki de yolculuk tamamlandığında bütün gerçekler avucunun içine konulacaktı. Ah, ne büyük, ne yüce hissetti kendini. Frankenstein'deki gemi kaptanı gibi bilgiyi aramaya çıkmıştı. O artık sıradan bir insan değildi.

Altın bir sütun daha!

Zamanın durduğu bu yerde ne kadar sürecekti bu yolculuk bilinmezdi ancak bir müddet sonra enteresan bir şey oldu. Birazcık daha kenara çekilmeseydi eğer, tünelin ortasına dikilmiş kocaman, yemyeşil bir sütuna toslayacaktı. Artık tünel iyice genişlemiş ve sütunlarla ortadan bölünmüştü. Artık tünelin yalnızca her iki yanında değil ortasında da tarif edemeyeceği uzunlukta sütunlar yükseliyordu. Süslemelerdeki zenginlik ise tünelin bu kısmında zirveye ulaşmış olmalıydı. Üzerlerindeki süslemelere ne kadar emek harcandığı, desenlerdeki iğne ucu kadar deliklerden anlaşılıyordu. Harikulade bir işçilik ve bir maharet sergilenmişti. Sanki Birilerine güç gösterisi yapmak, "işte biz buyuz ve sanatımız da budur" demek için inşa edilmişlerdi. Bu devasa yapılar tavana doğru inceliyor ve tam tavanla örtüştükleri yerde yine diplerindeki kalınlığa ulaşıyorlardı. Suyu yansıyan renkleri anlatmak içinse Gerçek Dünya'da tabiatın insanlara sağladığı olduğu bütün renkleri kullanmak gerekiyordu. Üzerlerine yansıyan meşale ışıkları ile dalgaların su üzerinde çizdiği helezonlar, yazarın beyninde ki renkli düşüncelerin ve akışın su üzerindeki yansımasıydı adeta. Sudaki renk cümbüşü ve dalgaların dansı; rengarenk bir gelinliğin içinde bir gelinin müzik eşliğinde dansıydı sanki. Suyun şakırdaması tünelde bir düşün havası yaşıtıyordu. Renklerin çeşitliliği ve karışımı Anadolu'nun renk cümbüşünü ve rengarenk gelinlikler giymiş gelinlerini anımsatırken; su üzerindeki helezonlar bir balerinin parmakları üzerindeki narin hareketlerini çağırıyordu.

Konstantinapole!

Üstündeki doğu-batı sentezini adeta altına taşımıştı bu aziz şehir.

Çocukluk yıllarını dağlarından adeta fıskıran yüzlerce su kaynaklarına sahip yemyeşil bir Anadolu köyünde geçirmiş olan yazar, böylesine güzel bir su sesi duymamış, böylesine güzel bir görüntüyle karşılaşmamıştı. Etrafındaki her nesneden bir tılsım, bir sihir çıkabileceği kanısında olan yazar bu suyun da büyü bir gücü olacağına inandırdı kendini. Türk masallarında anlatılan gelen Köroğlu atını "Ab – ı Hayat" denilen böylesine tılsımlı bir suyla sulamıştı ve at ölümsüzlüğü elde etmişti. Ölümsüzlük... Ne güzel bir sözcüktü... Şanslı olmalıydı ölümsüzlüğü yakalayanlar. Ama Sibyl'in hikayesi geldi aklına. Sibyl Yunan mitolojisinde kadın peygamberlerden biridir. Eline bir avuç kum alıp "Ey Apollo ömrüm avucumun içinde ne kadar kum tanesi varsa o kadar uzasın" diye dua eder. Apollo onun bu duasını kabul eder ve Sibyl ölümsüzlüğe mahkum edilir. Yaşlandıkça kemikleri erir ve o kadar küçülür ki, bir karınca kadar kalır. Cam kafesin içinde Sybl yazısına ağlarken, onunla sürekli dalga geçen çocuklar sorarlar: "Sibyl, nedir dileğin?"

"Ölmek istiyorum"

Sibyl ölümsüzlüğü isterken gençlik için dilek tutup, dua etmeyi unutmamış, eskiden varolan otoritesi reddedilmişti. Yazar Sibyl'i düşündükten sonra aslında ölümsüzlüğün imrenilecek bir şey olmadığına kanaat getirdi. Yalnız bir noktayı atlamıştı. Eğer Sibyl ölümsüzlüğü dilerken genç kalmayı da dilese bu hale gelmeyecekti. Sibyl için ölümsüzlük yaşlılıktan dolayı çekilmez hale gelmişti. Oysa yazar ölümsüzlük verecek olan bu sudan içse belki aynı pişmanlığı yaşamayacaktı. Ama Gerçek Dünya'ya geri dönerse (ki bu da yalnızca bir ihtimaldi) bütün sevdiklerinin ölümüne şahit olacak, onunla yaşamış bütün dostları ölecek ve belki de konuşabileceği bir kişiyi bile bulamayacaktı. Şimdilik bu ölümsüzlük suyunu içme işini zamana (ki işlediğinden emin değildi) bırakacak, bir müddet askıya alacaktı. Zaten şu an ölü mü sağ mı onu bile bilmiyordu. Hangi dünyaya göre ölü yahut diriydi?

O bütün bunları düşünürken elinde gümüş bir kupayla yarı fare yarı insan görünüşünde bir mahlukat yazara çarpmamaya dikkat ederek hızla geçti. Aslında etrafından sürekli bu türden tuhaf canlılar geçiyorlardı ama O düşünceleriyle o kadar yoğun olarak baş başa kalıyordu ki, yanından Madonna çırılçıplak geçse haberi olmayacaktı. Ancak bu yarı insan yarı fare mahlukat yanından geçerken bir şeyler mırıldanmıştı. Onu fark etmesinin sebebi de elbette bu mırıldanıştı. Göz kamaştırıcı süslemeler, akıl almaz irilikte sütunlar, eşini daha önce görmediği işlemler,

değerli taşlarla zenginleştirilmiş tavan, ünlü yazarlarından bazılarının ait kabartmalar, serin suyun musikisi dikkatini sürekli cezp ediyor ve her bir obje onu farklı düşüncelere itiyordu. Bu nedenle etrafından geçen canlıları da fark etmesi hayli güçleşiyordu.

Bir müddet Bilgelik Tüneli'nin sakinlerini izlemeye koyuldu. Anlaşılan burası anayol gibi bir yerdi ve herkes yolcuymuştu. Ama nereye gittikleri konusunda en ufak bir fikre sahip değildi. Ve bütün bu sır perdelerinin ne zaman ortadan kalkacağını merak ve heyecan içinde beklemeye koyuldu. İçinde bulunduğu bu inanılmaz durumu düşünürken birden dün gece kuzeni Muratla ilgili düşündükleri geldi aklına. "Eğer ben ondan önce bir kitap yazıp bastırmasam, o zaman intihar ederim ve Murat da konusunu benden alan bir kitap yazar" diye düşünmüştü. Aslında bu sözler tamamıyla tesadüfiydi ama tuhaf bir düşünce saplandı beynine.

"Aman Tanrım! Yoksa şu an onun romanının içinde miyim?"

Zira Murat'ın kendine gönderdiği mektupta enteresan bir dil kullanımı vardı. Seçtiği sözcükler Çağdaş Türkçe'den çok uzak sanki müzelerden derlenmiş Osmanlıca sözcüklerdi. Hatta İngiliz edebiyatı'na dair birtakım imgeler bile kullanmıştı. İngiltere'de cadıların ne kadar şöhret sahibi olduğunu bilmeyen mi var? Machbet'te o üç cadının olayların seyrini nasıl değiştirdiği apaçık ortada. Murat sakın büyücülüğe merak salmış olmasın diye düşündü. Bunu ona yakıştıramıyordu ama sonuçta arkeoloji okuyor ve insanların tarihlerini, geçmişte yaptıklarını öğreniyor ve öğrendikçe de yeni bilgilerine karşı ilgisi artıyordu. Bildiğini uygulama merakı insanın ruhunda yok mudur? Acaba Romalılarda ne kadar gelişmişti büyücülük. Kuzeni Efes'te yapılan kazılarda bir büyü kitabı bulmuş olamaz mıydı. Elbette bu mümkündü. Ve yazmakta olduğu kitaba yazarı sokmuştu. Artık yazgısı onun elindeydi öylemi? Eğer şu an bir romanın içinde roman kahramanıysa o zaman o yüce şahsiyet olduğu için seçilme mevzusu kendi uydurmasıydı. Bu durumda yazarların bulunduğu bir rüyalar ülkesinde de olamazdı. Tanrı'nın onu ödüllendirdiği de gerçek değildi. Bu düşünceler kendinde bile şaşkınlık uyandırdı. Beyni o kadar hızlı ve doğaüstü çalışmaya başlamıştı ki artık imkansız olan hiçbir şeyi kabullenemiyordu. Ona göre bunca yaşadığından sonra her şeyin imkan dahilinde olması çok doğaldı. Netice itibarıyla buradaki macerasına kuzeninin kaleminden çıkan sözcükler doğrultusunda devam edecekti. Suyun buruşturduğu derisine şöyle bir baktı ve dudaklarından istem dışı şu sözcükler Bilgelik Tüneli'nde yankılandı.

"Tanrım sen aklıma sahip ol..."

Kendini yazgısının kollarına bırakmış, bilinmeze ve bilinmezden getirmiş olduğu korkuya ve meraka iyice teslim olmuş bir şekilde yolcuğunu sürdürüyordu. Birkaç dakikanın hatta birkaç saniyenin ona ne getireceğini bilememenin verdiği ürpertiye omuzlarında hissediyor ve bastıramadığı bir açlığın baş ağrısı olarak ortaya çıkışına çaresizlik içinde şahit oluyordu. Bu Yeni Dünya'da acıkmak olmasaydı keşke. Bu sorunu daha önce düşünmemişti. Acaba bulunduğu bu yerin kendine has yiyecekleri mi vardı yoksa büyük olan küçük olanı yer düşüncesi mi hakimdi? Doğrusu o kocaman sıçanlara yem olmak istemiyordu. Bununla birlikte kendi yiyeceğini de sağlayıp, açlığına son vermesi gerekiyordu. Bilgelik Tüneli ise gittikçe derinleşiyor ve önceleri onu serinleten su artık üşütmeye başlıyordu. Kuzeni de amma merhametsizdi. Okuyucusunda heyecan ve acıma yaratmak için öz be öz kuzenini kullanıyor ve kitabında birkaç lokma yiyeceğe yer ayırmıyordu. Açlıktan midesi kazanırken, farelerle dolu ama yiyeceklerin hiç eksik olmadığı buzdolabını ve sıcakık yuvasını düşündü. O sırada dolu korkunç evi artık hayallerini süsleyen ulaşılmaz bir hayal halini almıştı. Tünel her iki yanından o kadar genişlemişti ki artık diğer tarafını göremez olmuştu. Sütunların altında sudan yaklaşık yarım metre yükseklikte bir duvar belirmişti. Bu duvarın üstünde içlerinde çeşitli mücevheratın dolu olduğu altın sandıklar duruyordu ve her biri adeta insan nefisini terbiye etmek için oralara konulmuştu. Karnı açken sürekli karşısına çıkan bu mücevher sandıklarının şu an onun için ne kadar değersiz ve anlamsız olduğunu düşündü. Gerçek Dünya'da kıymetini bilmediği şeylerin burada ne kadar değerli ve ne kadar paha biçilmez olduğunu anladı. O sandıklardan binlercesine bile sahip olsa yine de karnını doyurması mümkün değildi. Bu tuhaf diyarda açlıktan ölüp gitmek içten bile değildi. Açlığı bastırıkça kimi suçlayacağını şaşırıyor sürekli Murat'a kızıp duruyordu. Ne kadar da geniş bir hayal gücü varmış diye düşündü. Kim bilir hangi maceralara atacaktı onu. Yeraltındaki bu hazinelerle dolu şehir ona ne getirecekti kestiremiyordu. Su artık çenesine kadar gelmiş ve sıcaklığı da tahmini onu yanıltmıyorsa sıfırın altına kadar düşmüştü. Buradan kurtulmanın bir yolu olmalı diye düşündü. Belki sütunların arasında ortaya çıkan o yarım metre yüksekliğindeki duvara tırmanıp orada bir müddet suyun soğukluğunu üzerinden atabilirdi. O yöne doğru hareket etmeye başladı. Ama akıntı ona engel olmak istercesine hızlanıyor bir türlü duvara doğru gitmesine izin vermiyordu. Yan tarafa sapmaya çalışırken trafik kazalarına da sebep olmuyor değildi hani. Bazen birkaç tane sevimli yaratık ona çarpmamak için kendilerini zor frenliyor veya büyük gayretler sarf ederek ani sapsalar yapıyorlardı. Etrafına verdiği rahatsızlığın farkında olmasına rağmen, yazar hem utanıyor hem de duvara doğru ilerlemeye çaba harcıyordu. En sonunda duvara dokunmayı başarmıştı. O anda gördüklerine inanmadı. Duvar boyunca uzayıp giden sandıklar bir bir duvardan düşmeye başladılar. İçlerindeki kıymetli taşlar karanlığın gökyüzüne yayılışı gibi suyun içine yayılıyorlar;

sandıklar dahil suyun içinde kaybolup gidiyorlardı. Arkasına baktığında ise yine aynı sandıklar içlerindeki hazinelerle adeta uçarak yeniden duvarın üstündeki yerlerini alıyorlardı. Yazar bu olayı hayretle izlemeye koyuldu ama bir türlü bir anlam veremedi. Bu tılsımlar dünyasına hayranlığını gizleyemiyor; sırf kalan sürprizleri görebilmek için hayatta kalmak istiyordu. Açlığına bu yüzden bir çözüm bulmalı ve bu derece macera ve gizem dolu bir diyarda hayata gözlerini yummamalıydı. Ah bir yaşayıp yaşamadığından emin olabilseydi hayatta kalma gayretini artıracak ve elinden geleni yapacaktı. Gerçek Dünya’da da ne işi olduğunu, bulunduğu dünyanın ve evrenin ne anlam taşıdığını bilmiyordu ama o dünyada önünde başka örnekler olduğu için yaşayıp gidiyordu. Ama burada ilk olmanın korkusu ve neyle karşılaşacağını bilmemenin heyecanı ve endişesi vardı içinde. Epeyce bir vaktini duvara tırmanmaya çalışarak ve defalarca suya yeniden düşerek geçirdi. Suya düştüğünde artık ayaklarının yere basmadığını hissetti. Yani duvardan tutunup yolculuğuna devam etmemiş olsa boğulması içten bile değildi. Can havliyle son bir atılım yaptı ve duvara yeniden tutunmayı başardı. Bu defa düşmek istemiyordu zira artık yeniden tırmanacak veya zıplayacak gücü kalmamıştı. Birden altından gelen bir yardımla yükselmeye başladı. Düşmüş meleğin yeniden tanrı katlarına yükselmesi gibiydi bu. Ve kendini bir kuş kadar hafiflemiş hissetti. İyice yükseldikten sonra duvara tırmanmayı başardı ve en sonunda duvarın tam üstünde buldu kendini. Kendine yardım eden şeyin ne olduğunu merak ederek hemen nehre baktı. Karşılaştığı manzara diğer bütün olaylarda olduğu gibi onu şaşırtmıştı. Yazarın iki katı büyüklüğünde kocaman turuncu bir Japon balığı suyun içine doğru dalmaya yönelmişti. Ama aniden kafasını kaldırdı ve yazara bir şeyler söylemek istercesine kendini akıntının içinde sabitledi. Balık konuşmaya başladığında yazar tahmininde ne denli haklı olduğunu gördü.

“Nehrin bu kısmında sana yardım etmekle görevlendirildim. Ben olmasam burada boğulup bu dibini bulamayacağın nehirde kaybolup gidecektin. Sonra sana ölüm vermesi için inandığın bütün tanrılara dua edecek ve hiçbir zamanda bu dileğinin kabul olmayacağına şahit olacaktın. Ama ben seni kurtardım. Senin bana yaptığın acımasızlığa karşın bu emri yerine getirdim ve görevim tamamlandı. Bir sonraki sütuna kadar yürü ve sütuna geldiğinde o yokmuş gibi devam et. Zira gerçek Dünya’da olduğu gibi burada da yanılgılar içindesin. Var olanla olmayana, doğruyla yanlışla, gerçekle sahteyi sana bilgelik verilinceye kadar anlayamayacaksın. Aklının ve gözlerinin; en çokta kalbinin seni her zaman yanıltacağını unutma ve buna göre hareket et. Başka görevlerim olmasa burada durup seninle konuşmayı ve içimdeki nefret sevgiye dönüştürülmeseydi sana neler yapmak istediğimi anlatmayı gönülden isterdim. Ama maalesef bunun için ne iznim, ne de vaktim var.”

İki yıl boyunca akvaryumda beslediği Japon balığının ta kendisiydi bu. Ne kadar da iri görünmüştü gözüne. Hayretler içinde suya öylece bakakaldı. Akvaryumu değiştirmek isterken onu klozete düşürdüğünü gözyaşları içinde hatırladı ve bir an “Dur sana söylemek istediğim çok şey var” diye haykırdı. Ama balık çoktan suya dalmıştı ve kendi sesinin yankısından başka hiç bir şey duymadı. O lanet olası gece iyilik yapmak istemişti oysa. Taze suyla doldurmak istediği akvaryumundan çıkarıp kovaya koyduğu turuncu Japon balığını, orada olduğunu unutarak, kovayla birlikte klozete dökmüş ve bu yüzden günlerce kendine gelememişti.

“O bir kazaydı... O lanet olası bir kazaydı!...”

Kulaklarında yankılanan sesini duyuramayacağını anladı ve balığın kendine gösterdiği yolu takip etmeye karar verdi. Birilerinin ona yardım etmesi için bu balığı görevlendirmesi ne büyük bir jestti. Sonunda hak ettiği gerçek muameleyi görmeye başlamıştı. Ve bu iyi bir gelişme sayılırdı. Zira buraya düştü düşeli hiçbir canlı ona yardım etmemiş sadece (belki de kendilerini düşünerek) ona çarpmamaya çalışmışlardı. Bu durum gerçekten keyif vericiydi. Yada eğer Murat’ın yazdığı kitabın içindeyse kuzeni ona merhamet etmiş ve bu zavallı durumuna acımıştı. Ne olduğunu anlamaya çalışmanın hiç sırası değildi. Çünkü bir an önce yola çıkıp yiyecek temin etmesi gerektiğini biliyordu. Keşke balığa karnını nasıl doyurabileceğini sorsaydı. Ama daha sonra sorsa bile bu konuda bir yanıt alamayacağına kanaat getirdi. Çünkü balık ona yardım etmesine karşın yine de hiç dostça davranmamıştı. Sadece görevini yapmış ve gitmişti. Duvarın üstünde yürümeye başladı. Bu duvarın genişliği yaklaşık bir insan boyundaydı ve düşme tehlikesi geçirmeden rahatlıkla yürüyebilirdi. Geldiği ilk sütuna sanki o sütun yokmuş gibi davranmalıydı. Ve öyle de yaptı. Sütunun içinden geçmeye çalıştı ve gerçekten de sütun yokmuş gibi ilerledi ve sütunun arkasına geçti. Durumun şaşkınlığını üzerinden atması zor olmadı. Çünkü artık çok iyi bildiği bir şey vardı. Bu alemde hiç bir şey normal değildi. Sütunlar birbirlerini kapatacak şekilde inşa edildikleri için arkada daha ne kadar sütun olduğunu bilmiyordu. Her defasında sadece bir sütun görüyor ve onu geçerek bir sonrakiyle burun buruna gelinceye kadar yürüyordu. Bu arada karşılaştığı sandıklar henüz o yaklaşımdan düşüyor ve yazar geçtikten sonra; uçarak yeniden arkadaki yerlerini alıyorlardı. Sütunların içinden geçerken her defasında açlığı biraz daha onu yıpratıyor ve bu durumun dayanılmaz bir hal aldığını hissediyordu. Artık ne etraftaki süslemelere dikkat edebiliyor ne de diğer güzellikleri fark edebiliyordu. Bu durumun ne kadar süreceği malum değildi ama kesin olan bir şey vardı ki o da yazarın daha fazla açlığa dayanamayıp oraya yığılıverecek kadar kötü olmasıydı. O kadar çok sütun bırakmıştı ki geri de saymak

bile mümkün değildi Burası sonu gelmez bir tünel olduğu için olsa gerek bir türlü bu sütunları bitirememişti. Tünelin içinde ilerledikçe büyük bir su sesi duyuyor ve bununla birlikte o sesin Tünelin gerilerinden yankılanarak tekrar kulaklarına ulaştığını fark ediyordu. Yine o olağan sütunlardan birini geçmeyi başardı. Ve karşısına çıkan manzara onu hayretler içinde bıraktı. Artık başka sütun yoktu. Duvar bir noktada bitiyor ve sonrası görünmüyordu. Duvarın ucuna kadar geldi. Aşağı baktığında neredeyse küçük dilini yutuyordu. Bilgelik Tüneli'nden akan nehir burada dibini göremediği bir kanyonun içine dökülüyor ve Gerçek Dünya'daki en büyük şelaleleri bile yarıda bırakacak, olağanüstü büyüklükte bir manzara sergiliyordu. Sadece kanyona dökülen su değil su ile birlikte bu noktaya kadar gelen ne kadar mahlukat varsa hepsi aşağı düşüyordu. Mücevher sandıklarıysa sanki bu büyük kanyonun aydınlatan kandillerdi. Öylesine rengarenk ışıklar saçıyorlardı ki bakıp da imrenmemek, görüp de hayrete düşmemek imkansızdı. Sanki aşağı doğru bir gökkuşağı uzanıyor ve ucu da yazarın ayaklarının altında duruyordu. Hani gökkuşağının bittiği yerde bir sandık altın gömülüdür hikayesi vardı ya, o hikaye boşuna anlatılmamıştı. Ama sadece altın dolu sandıkların sayısı doğru tahmin edilememişti. Suyun ritmini dinledi birkaç dakika. Sanki perilerin piyanolarından yükselen yumuşak tonlu bir müzikti. Su sesinin gelişigüzel olmadığı kanısına vardı. Evet Şelale bir mızıka, bir piyano veya bilmediği bir müzik aletini ustaca çalıyor gibiydi. Duyduğu bu müzikal su sesi o kadar tatlı geldi ki kulaklarına olduğu yere oturup dinlemeye koyuldu. Her şey birbirini tamamlayıcı nitelikte ve insan eliyle ayarlanamayacak bir armoni içindeydi. Bu ilahi müzik duygularını okşuyor, ona hayatın, yaşamının ve güzelliklerin nasıl algılanacağını anlatıyordu sanki. Eğer insanoğlu Gerçek Dünya'da tek başına yaşasaydı, kim bilir bilemediğimiz ne armoniler, doğanın ona sunduğu ne müzikaller keşfedecekti. Sonra Taksim'de sürekli gittiği Sen Antuan Kilisesi'nde bulunan orgun inanılmaz rahatlatıcı tonunu ve ona eşlik eden Filipinli ilahi söyleyen kadının sesini hatırladı. Kilisedeki sıralara oturup insan sesiyle org sesinden doğan müzik armonisini annesinin dudaklarından dökülen bir ninni gibi dakikalarca dinlerdi. Ve işte yine o ses ve o armoni. Gerçek dünya'da dinlerin insanoğluna sunduğu onca güzellikten yalnızca biriydi müzik ve o müziğin getirdiği huzur. O yüzden herhangi bir dine tabi olmak istememişti. Her çiçekten bal almak, her dinin sunduğu farklı güzellikleri ve tıslımları yaşamak istediği için inancını hep askıda bırakmıştı belki de.

Ruhunu okşayan bu müziği dinlerken üzerine bir ağırlık çöktüğünü hissetti. Yıllar önce annesi ninni söylerken neler hissediyorduysa aynılarını hissetmeye başladı. Şelalenin gümüş renkleri ve ayağının altında bulunan ebemkuşağının şelaleye kattığı canlılığı ruhuna doldurarak gözlerini kapamaya başladı. Sonrasında hiç uyanmayacakmış gibi bir edayla, ebedi bir uykunun zarif kollarına kendini bıraktı.

IV. Bölüm GÖKYÜZÜ ŞEHALESİ

Anne Vuvaye elindeki yemek kabını masaya bıraktığı ellerini beline koyarak var gücüyle dışarı seslendi.

- Yemek yemek isteyen yoktur umarım içinizde.

O böyle dedikten sonra Küçük Vuvayeler olabildiklerinde hızla içeri daldılar. Anlaşılan karınları çok acıkmıştı. En küçük olan mızızlandı.

- Bir önceki öğüne mi döndük, yoksa masada gördüklerim göz yanılığısından mı ibaret?

Buna çok kızan Anne Vuvaye yemekten almak zorunda olmadığı konusunda onu uyardı ve öfkeyle tabakları doldurmaya koyuldu. Büyük çocuk yemeğin sabit kalması konusunda pek yorum yapmadı. Bir an önce yeyip anne Vuvaye söylenmeye başlamadan önce dışarı çıkmak istiyordu. Diğer kardeşlerine göre biraz daha fazla sorumluluk taşınması onun bu konuda şikayetlerini kısıtlamıştı. Purevan Vuvaye ise Anne Vuvaye'nin tek kız çocuğu olmakla birlikte ailenin en sessiz ve en itaatkar üyesiydi. Baba Vuvaye uzun zaman önce evden ayrılmış ve bir daha dönmemişti. Oburlarla çatışmalar başladı başlayalı kasabada pek yetişkin erkek kalmamıştı. Bu yüzden aileler sürekli kıtlık yaşıyor ve kıt kanaat geçinmek zorunda kalıyorlardı. Oburlarla başa çıkmak mümkün değildi. Fiziksel olarak çok üstün oldukları için Bodurların kullandığı teknoloji hiçbir işe yaramıyordu. Sürekli çatışma içinde olduklarından halk artık dayanamıyor; yıllardır emek verdikleri güzelim yurtlarını kaptıracaklarını hissediyorlardı. Bu noktada yurtlarından olmamak için erkekler kadar kadınlar da fedakarlık gösteriyorlardı. Örneğin haftalarca gidip gelmeyen eşlerinin yerlerini onlar dolduruyor, çocuklarının bakımlarını kendileri sağlıyor ve erkeklerle düşen bütün görevleri üzerlerine alıyorlardı. Bu durum kabiledede ki bütün kadınların çenesine vurmuş ve sürekli yakınmaya başlamışlardı. Bu sebeple erkek çocuklar genellikle evde annelerinin teyzelerinin veya başka kadın bir akrabalarının yanında fazla kalmak istemiyorlar, zorunlu konuşmalar hariç onlarla diyaloga girmekten kaçınıyorlardı. Bu duruma daha çok öfkelenen anneler geç vakitlere kadar özellikle uyumuyor ve çocuklarını bekliyorlardı. Art niyetli değillerdi elbette. Eşleriyle

dertleşip paylaştıkları dertlerini kendilerine daha yakın hissettikleri büyük çocuklarıyla paylaşmak istiyor ve bu yüzden onlarla konuşmak için ellerinden gelen her şeyi yapıyorlardı. Elbette bu durumları katlanılır gibi değildi. Kabiledeki genç kızlar veya kız çocukları ise akşama kadar annelerini dinlemek zorundaydılar. Maalesef yalnızca dinlemekle yetinmeliydiler. Çünkü onlara fikirleri hiçbir zaman sorulmazdı. Onların söz sahibi olabilmeleri büyüyüp olgunlaşmaktan çok bir koca sahibi olmalarına bağlıydı. Olgun sayılabilmeleri için bir erkekle ilişki kurup tanrı tarafından o erkeğe emanet edilen söz haklarını geri almaları gerekiyordu. Böyle bir prosedür elbette uygulanıyordu ama bu günlük hayatta hiç konuşmadıkları anlamına da gelmiyordu. Yalnızca ciddi meselelerde fikirleri ne olursa olsun beyan edemez, tahmin yürütemez veya kendinden küçük veya büyük hiçbir erkek kardeşlerini yönlendiremezlerdi. Sadece ihtiyaçlarını söyleyebilirler, emirlere veya o tarzda günlük konuşmalara “olur, peki, az sonra ” gibi yanıtlar verebilirlerdi. Fikir beyan hakkı mutlak surette babanın yokluğunda anneye ve sonrasında büyüklük sırasına göre erkek kardeşlere aitti. Bütün bu sebeplerden dolayı bütün kız çocuklarının hayali biran önce büyümek ve evlenip söz haklarını geri alabilmektir. Ama ne yazık ki bu da çok kolay bir iş sayılmazdı. Sürekli Oburlar Kabilesiyle çatışma halinde oldukları için bu çatışmalarda kaybedilen erkek sayısı hep artıyor ve yaş ortalaması da gittikçe düşüyordu. Kızlar bu çatışmalarda görev almadıkları için hiç eksilmiyorlar aksine erkeklerin sayısını ikiye bazen üçe katlıyorlardı. Erkek sayısı az olduğu için kimi kızlar hayatları boyunca söz hakkı alma şansını elde edemiyorlardı. Hele doğan kız çocukları güzellikten biraz yoksunlarsa onların bu hakkı ebediyen geri verilmeyordu. Kadının yaratılışındaki çok konuşma arzusu ve yönetme içgüdüğü o kadar ayyuka çıkardı ki, kimi zaman bazı kızlar bu hakkı elde edememenin verdiği acıyla gizli gizli sayısız yazılar ortaya koyar hatta kimi zaman hemcinslerinin ve kendilerinin olağanüstü gözyaşlarına sebep olan uzun ağıtlar yazarlardı. Kimileri ise bu duygularını bastıramaz kendi yöntemleriyle hayatlarını bitirirlerdi. Bütün kabile bu olanların farkında olmakla birlikte oturmuş bu düzene kimse karşı koymak istemez isteyenlerde cesaret edemezdi. Herkes için bir eş yaratıldığına ve günün birinde mutlaka bir evlilik yaparak bütün dışilerin söz hakkı alabileceğine inanılırdı. Hiç evlenmeden hayata veda edenler ise Tanrının kendi için ayırdığı özünde güzel ama zahirde bu güzellikleri fark edilemeyen bakirelerdi. Nihayetinde tanrıya itiraz edilmez ve onun dediklerine karşı konulmazdı. Hatta bu türden kızlar tanrı katında söz sahibi olacakları için hayatları boyunca kimse onlarla evlenirse de büyük saygı görürlerdi. Belki söz hakkı verilmezdi ama öldüklerinde çok görkemli törenler yapılır ve Tanrı katında söz hakkı aldığında Bodurlar Kabilesi’ni görüp gözetmeleri için onlara dualar edilir onurlarına yemekler verilir. Gerçi hayatta bir tek düşüncesini bile dile getirmesini engellemiş bir kabileyi ne kadar görüp gözeteceğinden kimse emin olamazdı ama hiç birisi de kalkıp kral çıplak demiyordu. Yeni bir düzen, yeni bir sistem getirmek için hiç de kafa yormaya değmezdi! Daha doğrusu Bodurlar Kabilesi çok zor durumlarda kalmadıkça pek hareket etmeyi sevmezler tembellik yapmaya bayılırlardı. Ama ülkelerini korumak adına savaşmak ve kendilerini o topraklarda kabullendirmek daha ötesi varlıklarını korumak zorundaydılar. Son zamanlarda ülke savunmaları o kadar zayıflamıştı ki, sivri düşünceli bazı önde gelenler kızlarında sıcak savunmada görevlendirilmesi konusunda fikir atmışlardı ortaya. Çünkü ülkede ki dışi nüfus sayısı erkeklerinkini üçe katlamıştı ve belki de Tanrı’nın bir cezası olarak kadınlar da ha bire kız doğuruyorlardı. Kızların savunmaya alınma fikri bütün gün oturup annelerinin dırdırı altında bunalan genç kızlar için korkutucu bir rol oynamak yerine onlara müjdeli bir haber gibi gelmişti. Çok daha önde gelen kabile reisleri tarafından bu imkansız gibi görünen teklif reddedilince de herkesin hevesi kursağında kalmıştı.

Vuvaye ailesi de süren bu savunma tartışmalarından ve fikir kavgalarından nasibini almıştı. Baba Vuvaye de kabilenin sözü geçen üyelerinden biriydi ve o da kızların savunma da görev alma fikrini fazlasıyla yadırgamış hatta bu fikrin teklif edilemez olduğunu ileri sürmüştü. Henüz dönüp dönmeyeceği belli olmayan bir babayı beklemek Vuvayelerin en büyük oğlunu telaşlandırıyor ve sıkıntıya sokuyordu. Çünkü babası yokken hep yiyecek konusunda ve Anne Vuvaye ile ilgilenme konusundan o sorumlu tutuluyordu. Kasaba dışına gidip bütün gün yiyecek teminiyle uğraşması yetmiyormuş gibi bir de annesinin o katlanılmaz konuşmalarını dinlemek zorunda kalması artık onu bıktırılmıştı. Yemeklerini yerken bir yandan Anne Vuvaye konuşuyordu:

- Yine dünkü yere gittin değil mi?... Hem de ne için? Sırf şelaleden su almaya gelen o kız parçası için! Sana binlerce kez oranın yiyecek konusunda fazla zenginlik taşımadığını söyledim. Karanlık Orman bu noktada çok daha verimli ve ailemize yetecek kadar yiyecek bulma konusunda da sana oldukça güzel fırsatlar sunacağından eminim. Bunu neye göre konuşuyorum? Elbette tecrübelerime ve bilgime göre. Hala beni anlamak istemiyor ve babandan miras aldığın o inatçı tavrını sürdürüyorsun!

Delikanlı hiç konuşmadan yemeğine devam ediyor tek bir kelime bile etmek istemiyordu. Çünkü sonrasında olacak şeylerden adı gibi emindi. Tek bir kelime karşılık verse kim bilir ne derece hararetli bir tartışmaya girecekti Anne Vuvaye. Çünkü hazırda avını bekleyen bir kaplan gibi oğlunun ağzına bakıyor ve çıkacak tek bir sözcüğü bekliyordu. Bir taraftan oğlunun tavrını dikkatle süzerken diğer yandan öfke ve heyecanla karışık bir duygu içinde konuşmasını sürdürüyordu.

- Bu tür davranışlarını ne kadar daha sürdüreceksin bilemiyorum. Ama bilmen gereken tek bir şey var ki artık o selaleye gitmemen ve kendine yiyecek bulabilmek için daha bereketli yerler seçmen gerektiği. Artık yeter! Sıkıntı içinde yaşamaktan sen bıkmadıysan kardeşlerini göz ardı etme bari. Ne zaman dönsen elin boş, kışın yaş! Bunca fırsat varken önümüzde; sen ne olduğunu bilmediğimiz bir saç sirkelinin peşinde! Buna inanmıyorum. Ah büyük baban yaşasaydı da görseydi senin şu sorumsuzluğunu! Hep ona benzeyesin diye hayaller kurar sana ayrı bir ilgi ve özen gösterirdi. "İşte bu benden sonra beni insanlara anlatacak ve beni hep yaşatacak kişi" derdi. Ah ne çok yanıltmış ve ne çok ümit bağlamış sana. Benimse üzülmeğe ve cevapsız bırakılan sorular sormaktan başka çarem yok.

Bu lafları ederken bir yandan kaşının altından oğlanın ne kadar etkilendiğini tetkik etmeye çalışıyor ve birazcık olsun etkilemiş olduğunu görünce çok daha heyecanlı ve duygusal bir şekilde konuşmasını sürdürüyordu. Delikanlı Vuvaye ise gerçekten etkilenmişti. O kadar etkilendi ki birden gözleri su pınarları gibi dolu verdi. Ağlayacak gibi oluyor ağlayamıyordu. Edilen hakaretlerin bir sınırı bir hesabı olmalıydı değil mi? Yavaşça masadan kalktı. Henüz yemeğini bitirmemişti. Annesine doğru döndü. Onun gözlerine öylesine derin ve içli baktı ki o anda gözlerinden çıkan ateşin karşısında sadece annesinin gözleri dayanabilmişti. Bu bakışlardan sonra masadaki herkesin kanını donduran şu sözcükler bütün duvarlara hatta karanlık ormanın en tenha köşelerine çarpıp yankı yapmıştı sanki:

"Keşke hiç evlenmeseydin de, hep kapalı kalsaydı şu zehir saçan ağzın!..."

Başka hiçbir şey söylememiş yemeğini yarı da bırakarak kalkıp odayı terk etmişti. O'nun bu şekilde uzaklaşması Anne Vuvaye'den daha çok evin en tatlısı olan Leydi Vuvaye'yi üzmüştü. O ağabeyini tarif edilemez bir sevgiyle severdi . Çok fazla konuşmazlardı ama hep karşılıklı ne hissettiklerini bilir ve sanki birbirlerinin düşüncelerini okurlardı. Sorumluluğun onun üstünde olması da Leydi Vuvaye'yi çok daha fazla sıkıntıya sokuyor ve ağabeyini bu durumdan kurtarabilmek için sürekli kafasında planlar kuruyordu. Annesini ise ancak anne olduğu için seviyor içindeki isyanları bile onunla paylaşamadığı için ağabeyine duyduğu sevgiyi ona duymuyordu.

Evde birden bire esen bu soğuk rüzgar en küçük Vuvaye'nin umurunda bile olmadı. O beğenmediği o yemeği yemeye devam etti. Anne Vuvaye ise beklemediği bu tepki karşısında ne yapacağını şaşırıldı. Gözleri doldu. Oturduğu yerden hafifçe doğruldu. Ayağı kalktı. Ayakta duramadığını fark edince usulca yerine çöktü. Tek bir yorum yapamadığı gibi ağlayamadı bile. Sadece gözleri nisan bulutları kadar ağırlaştı, karardı. Bu aslında kaldırılması zor bir durumdu. Sürekli onurunu rencide ettiği bir delikanlı vardı karşısında. Ama Anne Vuvaye bunun farkında bile değildi. İcini sürekli suyla doldurduğu bu küpün bir gün patlayabileceği aklının ucundan dahi geçmemişti. Her ne kadar ona hakaretler yağdırsa da sonuçta onun annesiydi ve belki birazcık buna hakkı vardı. Ah sevgili eşi ne kadar anlayışlıydı. Onun başının etini sürekli yedi ama o dünyalar tatlısı insan ağzını açıp da tek kelime etmezdi. Şimdi O'nu ne çok özlediğini anladı. Bu defa oturduğu yerden kalkıp tahtadan yapılmış sandalyesinin oraya kadar gidebildi. Sandalyeye çöktü ve gözlerini tavana sabitleyerek düşünceleriyle duygularının çatıştığı noktada gidip geldi. Leydi Vuvaye ise annesinin bu durumuna acımış ama teselli etme gibi bir hakkı olmadığı için onun bu düşkün halini görmezden geliyordu. Küçük kardeş ağzındaki son lokmayı da çiğnedikten sonra kendini kapının dışına attı ve kasabanın diğer çocuklarının arasında kaybolup gidiyordu.

Bu tatsız gün ortası yemeğinden sonra Genç Vuvaye yola koyulmuş Gökyüzü Şelalesi'ne doğru ilerliyordu. Aklına annesinin söyledikleri geliyor ve o laflara karşılık verdiği o küstahça cevabı unutamıyordu. Ne etraftaki büyüğü ağaçları görebiliyordu ne de arkasında bıraktığı yemyeşil tepeleri. Hayatına annesinin bu kadar karışması ve bu derece baskı uygulaması elbette kaldırılabilir gibi değildi. Ama belki de biraz daha anlayış ve sabır göstermesi gerekiyordu. Oysa o bugün annesinin kalbini kırmıştı ve kim bilir tanrılar ona ne kadar kızmışlardı. Şelalenin döküldüğü yere gitmek için fazla yol kalmamıştı. Orada yine o güzellik perisiyle karşılaşacak ve belki de morali yeniden düzelecekti. Aman tanrım! Annesi ondan "sirkeli" diye bahsetmişti. Bu inanılmazdı. Nasıl olurda Anne Vuvaye Genç Vuvaye'nin o kıza karşı duyduğu sevgiden habersiz olurdu. Hayalinde kurduğu anne olgusuyla nasıl da zitti kendi annesi. Bunları düşünürken bir yandan da selaleye iyice yaklaşmıştı. Peri kızının yüzüne yayılan gülümsemeyi görmek için can atıyordu. Yine testisini dolduracak umursamaz tavırlarla arkasını dönecek. Tam yoluna devam edip evine doğru yürürken dönüp Genç Vuvaye'ye bir gülücük atacak ve yeniden O'nun kalbini fethedecekti. Adımlar hızlandı ve şelalenin o tılsımlı uğultusu artık Genç Vuvaye'nin kulaklarında belirlemeye başladı. Ah ne güzel bir sestir bu! Kasaba'da kimse Genç Vuvaye kadar değer vermiyordu Gökyüzü Şelalesine. Kaynağını nereden aldığı bilinmiyordu. Onun sırrı Tanrı katındaydı. Ama efsaneye göre büyük bir tünel varmış şelalenin gerisinde. Zaman Tüneli gibi bir şeymiş. Altın dolu sandıklar elmaslarla süslü sütunlar yağmur gibiymiş. Ancak herkese görmek nasip olmazmış. Görenler de kimseye anlatamadan şelaleden düşerken kayboluverirlermiş. Bilinmeyen diyarlara gider bir türlü bu sırrı kimseye anlatamazlarmış. Zira duyan olsa bile fazla yaşama şansı olmazmış. Bir zamanlar tanrının bu şelalenin gerisinde oturduğuna inanılırmış. O yüzden Şelale'nin eski adı Tanrıya Giden Yol'muş. Ama daha sonra Tanrının Karanlık

Ormanın üzerinde birkaç kez ateşler yakması ve karanlık ormanı dahi ışıklarla doldurması kutsal Şelale'nin eski şöhretini bir kenara atmış ve artık Karanlık Orman "Kutsal Orman" diye anılmaya başlanmıştı. Tanrıya Giden Yol ise artık Gökyüzü Şelalesiydi. Aslında ne çok adı vardı bu şelalenin. Genç Vuvaye ise buraya "Periler Şelalesi" diyor her gün aşık olduğu peri kızını burada bekliyordu. Artık şelaleye gelmiş ve etrafına bakınmaya başlamıştı bile. Peri kızı henüz gelmemişti. Onu beklerken biraz yaban çileği toplamak hiç fena olmazdı hani. Küçük çallıların arasında minik yaban çilekleri toplanmayı bekliyorlardı. Elmas gibiydi her biri. Yemeğini bitirmeden masadan kalkan Genç Vuvaye birkaç tanesini alıp hemen ağzına götürürdü. Ah ne güzel tattı damaklarına yayılan. Açlığını bastırmak için iyi bir yöntemdi doğrusu. Biraz ağzına götürdü ve biraz da sepetine. Peri kızı hala ortalarda yoktu. Yeşil çimenlerin üzerinde biraz tur attıktan sonra periler Şelalesi'nden birkaç yudum su içmek istedi. Şelalenin döküldüğü yerin kıyısında sığ kısımlarda bulunan minik taşlar vardı. Bu taşlar sudan daha üstte kaldıkları için Genç Vuvaye ne zaman su istese gelip bu taşlara basarak ilerliyor, uygun noktaya gelince iki avucunu birleştirip suyla dolduruyordu. Sonra da avucuna topladığı bu lezzetli suyu bir güzel ağzına götürüyordu. Bu onun yöntemiymi tabii. Kimi Bodurlar yanlarında su içecek kapları yoksa daha farklı yöntemler deniyorlardı. Örneğin o minik taşlara dizlerini koyup ağızları suya gelecek biçimde çömeliyorlar ve öylece kana kana sularını içiyorlardı. Genç Vuvaye bu şekilde içince ağzına başka şeylerinde gideceğini düşündüğü için bu yöntemi hiç denememişti. Yine avuçlarını sularla doldurma zamanıydı. Sığdaki taşlara basarak ilerleyecekti ki gördüğü bir hayalle irkildi. Karşısında Oburlardan daha büyük hatta "çok" daha büyük kendilerini anımsatan ama tam da onlar gibi olmayan tuhaf bir yaratık uzanmıştı. Genç Vuvaye gözlerini ovuşturdu. Çilekler dokunmuş olmalıydı. Böylesine tuhaf hayaller görmezdi daha önce. Evet çilekler dokunmuş olmalıydı. Başka türlü nasıl açıklanırdı ki bu. Ama gözlerini birkaç kez daha ovuşturduktan sonra gördüğünün hayal olmadığını anladı. Evet tanrı şelalenin gerisindeki evinden aşağı düşmüş olmalıydı. Kendi kendine gülümsedi. Ama bir yandan da ürperti duymuyor değildi. Tanrı hiç kıpırdamadan yatıyordu. Demek sonunda Adaletsizliği yüzünden evinden atıldı tanrı. Genç Vuvaye aslında tanrıya hep kızardı. Özellikle kız kardeşi Leydi

Vuvaye konusunda. Neden kasabalılara akıl vermiyordu tanrı. Ne demektir kızlar evleninceye kadar söz hakkı edinemezler! Bu gelenekten hep nefret etmişti. Çünkü kız kardeşinin akıllı bir kız olduğunu biliyor onun fikirlerine ihtiyaç duyuyor hatta onunla sorunlarını paylaşmak istiyordu. Ama nafile gelenek öyle katıydı ki eğer böyle bir hata yaparsa çok korkunç bir şekilde cezalandırılabilirdi. Bu nedenle kız kardeşiyle yakınlaşamıyordu. Ayrıca onun üzülüğünü görmekse tam bir yıkım oluyordu genç Vuvaye için. Evet işte intikam zamanı. Tanrı tam karşısında sere serpe. Acaba yaklaşıp bir şey olur muydu? Tam yaklaşamıyordu. Ama bir taraftan da merakını bastıramıyor bir an önce tanrıyı uyandırıp onun ifadesini almak istiyordu. Neler düşünüyordu böyle. Eğer bu karşıda uzanan dev gerçekten tanrıysa; gazabı da olmaz mıydı? Belki peri kızını bekleyip ondan fikir almalıydı. Tam o sırada peri kızının kıyıda belirmediğini gördü. O güne kadar hiç konuşmamışlardı. Ama konuşmak için tam bir fırsat çıkmıştı karşısına. Hemen taşlara basarak ilerledi. Peri kızı henüz Genç Vuvaye'yi görmemişti. Vuvaye seslendi;

- Hey peri kızı!
- Adım peri kızı değil. Bana etrafımdakiler Sapho der.
- Ne güzel bir adın varmış peri kızı... Benim de adım Vuvaye. Aslında İva Vuvaye. Ama bana kimse İva demez. Herkes Vuvaye diye çağırır. Vuvaye benim aile adım.

Böylesine tuhaf bir tanışma görmemişlerdi her ikisi de. İva ne diyeceğini şaşırılmış dili tutulmuştu sanki. Konuya girmenin zamanı gelmişti.

- Aslında seni rahatsız etmemin bir sebebi var Sapho.
- Dinliyorum.
- Az daha doğrulur karşıya bakarsan konuşma sebepimi tahmin edebilirsin.

Sapho hafifçe doğruldu ve karşısına baktı. Aslında gördüğü şey onu oldukça şaşırtmıştı ama pek belli etmek istemedi.

- O da ne öyle?
- Bilmiyorum. Hiç kıpırdamadan yatıyor. Tahminimi söyleyeceğim ama gülmek yok.
- Neden güleyim ki.. Ayrıca törelerimize göre ben fikir beyan edemem. Sadece seni dinleyebilirim. Hem biz yeni tanıştık. Yanında gülecek kadar rahat olmam mümkün değil. Peki neymiş tahminin bakalım?
- Tanrı şelalenin arkasındaki evinden düşmüş olmalı diye düşünüyorum.

Peri kızı bu söz üzerine kahkaha atamasa da, gözlerine bir gülümseme yayıldı. Ama bunu gizlemeye çalışarak ciddi bir şekilde devam etti.

- Belki de daha yakından bakmak gerekir. (Söz hakkı olmadığını unutarak)
- Seninle aynı düşüncedeyim Peri Kızı. Af edersin Sapho.

Böylelikle daha yakından görmeye karar verdiler. Ve taşlara basarak ilerlemeye başladılar. İkisinin de kalbi heyecandan deliler gibi çarpıyordu. Ama her ikisi de tuhaf bir şekilde bu heyecanını saklamaya çalışıyorlardı. Belki aşırı tepki gösteren taraf diğerinden daha zayıf karakterli sayılacaktı. Bütün bu düşünceleri beyinlerinin en yoğun yerine yerleştirmiş olarak çok dikkatli ve ağır bir şekilde ilerlemeye başladılar. Yerde yatan bu kocaman yaratık onların gözünde aslında bir tanrıydı. Artık cezasını bulmuş bir tanrı olduğu için içten içe seviniyorlar, göğüslerinde onları ferahlatan garip bir huzur belirliyordu. İva taşların üzerinden geçerek bu kocaman yaratığa dokunmayı başardı sonunda. Hiçbir tepki almadığı için biraz daha rahat davranmaya başladı. Sapho ise o ana kadar bu yaratığı düşünmüştü ama şu anki bakışları sadece İva üzerinde yoğunlaşmış gibiydi. O'na göre İva O yörede gördüğü en yakışıklı erkeklerden biriydi. İva ise bu durumun farkında olmanın verdiği bir rahatlıkla "korkmayan kahraman" rolüne soyunmuş, Sapho'yu etkilemek için kendisine verilen bu fırsattan dolayı artık işe yaramaz olsa da yerde yatan tanrısına şükranlarını sunmaktan geri kalmamıştı. Dokunduklarında hiçbir tepki almamış olmaları ilk başta onları korkularından kurtarmış olsa da sonraları bu durum tam bir sıkıntıya dönmüştü. Bir sonraki adıma karar vermeye çalışırken birden İva'nın gözleri ışıldadı. Karanlıkta bakan bir kediyi andırıyordu bu gözlerle. Sapho İva'nın gözbebeklerinden çıkıp bütün şelaleyi aydınlatan bu ışıltıyı kendine yakılmış davet meşalesi olarak algıladı. O da kendisi için yanan bu meşalenin ateşini azaltmamak istermişçesine, dudaklarını saran bir gülümsemeyle karşılık verdi İva'ya.

Bu duygusal an çok üzün sürmedi. İva çakıl taşlarının üzerinde sere serpe bu cismin tanrı olduğuna kesin karar vermiş olmalıydı ki, bir anda onun üzerinden suların hafif bir şekilde örttüğü çakıl taşlarına atladı. Oradan delirmişçesine çimenlere doğru koştu. Çimenleri renklendiren yaban çileklerinin üstünde çıldırmış gibi bağırmaya, zıplamaya, yerlere yatmaya, tekrar kalkıp ellerini gökyüzü şelalesine doğru kaldırmaya başladı. Kollarını Sema'ya doğru kaldırarak "işte" diyordu. İşte senin için kötü son!" bir takla attı yerde ve tekrar eski konumunu aldı. "Dinle!" diye haykırıyordu. "Dinle, dinle, dinle" Sesini kime duyurmaya çalıştığından habersiz olan Sapho şaşkın gözlerle yüreğini çoktan kaplamış bu adamı izliyor, meraklı bakışlarla, İva'nın yıldırım hızındaki hareketlerini gözleriyle takip etmeye çalışıyordu.

İva bütün bu çılgınca hareketlerini kahkahalarıyla süslüyor, her bir hareketinden sonra anlamsız çığlıklar atıyordu. İçinde biriken heyecan ve coşku Gökyüzü şelalesine çarpıyor, oradan, karanlık ormana gidiyor, Oburlar ülkesini fethedip, yeniden oraya geliyor ve kendi yüreğine doluyordu.

"Dinle beni, yıllardır aşağılamalarınla, görmezden gelmelerinle kulaklarını kapattığın, ama kendisini yarattıktan sonra Frankenstein'in canavarı gibi yapayalnız bıraktığın, böyle yapacağını bile bile yine de yarattığın, adının her nedense İva olmasına sebep olup sonra da böyle bir adın varlığını bile unuttuğun eserin sana seslenmelerini dinle!" Bu sözcüklerle birlikte bir hırlama duyuluyor, sözcükler boğuluyor, ama ısrarla yine de çıkmaya çalışıyorlardı...

Müthiş bir kahkaha...

Müthiş bir yankı...

Müthiş bir şaşkınlık...

Ve nefret yüklü sözcükler...

Birbirini takip eden tuhaf ama tuhaf yaratıklar için anlamlı hareketler...

"Hesaplaşma vakti!"

"Hesaba çektiklerinin günahlarına bedel ödeme vakti!"

Dinlemediğin, duymayı dilemediğin her ne varsa yüzleşme zamanı!

"Dinle beni! İyi dinle ki, iyi niyetten uzak bütün sözcüklerin nasıl bir zehirde gizlendiğine şahit ol! Dinle ki şelaleler arkasındaki esrarengiz tılsımın, çılgınca koşarak bir gerçeğin içinde kayboluşuna şahit ol!"

Üzerinde destanlar yazmaya çalıştığı çimenlerden bir tutam koparıp gökyüzüne doğru saçtı ve zafer sarhoşluğundan ne yaptığını bilmiyormuşçasına yeniden tanrısının yanına geldi. Bu geliş bir sadakatten çok, intikamını alamamış bir isyankarın son kılıç darbesini kralın kalbine vurma isteği idi.

“Haydi cezalandır beni, bütün emirlerini reddediyorum! Gücümün son damlasına kadar senin güçsüzlüğünü haykırıyorum!”

“Haydi, haydi, haydi...” Sonra sularla kaplı çakıl taşlarının üzerine diz çöktü, Meryem Ana’ya içini döküp onu saygıyla selamlayan bir İsevi gibi... Bu coşku bir anda yüz değiştirdi. Ağlamaya başladı. Duyguları şelaleyi gözlerine taşıyordu adeta. “Neden?” Bir hasta iniltisinden öte değildi. Bakışları ümitsizce kendinden alınan oyuncağının arkasından bakan bir çocuğun bakışlarıydı. Damarlarında bir boşluk gezinmeye başlamıştı sanki... En son beyinde toplanan ve hiçbir şey olmanın ne anlama geldiğini haykıran bir boşluk... Elleri usulca suya düştü. Hıçkırıkları ve iç çekişleri değil Sapho’yu etkilemek, ona hiç aşık olmayan hatta onu hiç tanımayan birinin bile yüreğini dağlardı. Kahramanlığı öylesine büyük bir çaresizlikle bitiyordu ki, bunu anlamak için ancak İva’nın kendisi olmak gerekirdi. Gözyaşları İva’nın zehir saçan sözcüklerini değişik bir merhamet rengine boyuyor, onları cehenneme giden yoldan alıp, cennet patikalarına savuruyordu. “Neden” “Neden” O kadar çok “neden” dedi ki, Sapho yerde yatan tanrının kalkıp bunun nedenini söyleyeceğini sandı. Coşku bu kadar kolay don değiştirir mi diye aklından geçirdi Sapho. İva elleri sudan körpeleşinceye kadar çakıl taşlarını avuçlarında sıkıp, bir mabedin en orta yerinde ayın yapan bir rahip misali dakikalarca öylece kaldı. Bütün bu olanları şaşkınlık, merhamet ve belki biraz sevgiyle izleyen Sapho konuşmasının doğru olmadığını bildiği için konuşmamayı tercih etti. Bir süre sevgi dolu gözlerle su içinde kalmış İva’yı izledi. Bu duruma daha fazla dayanamayarak ona doğru ilerledi. Usulca elini onun omzuna koydu. Genç adam hafifçe başını doğrultarak ona baktı. Hayatta oluşunun sebebini anlayamadığını gösteren gözlerini Sapho’ya dikti. Sapho içinden geçirdiği hiçbir sözcüğü söyleyemiyordu ama göz temasında oldukça başarılıydı. İva bu içsel hezeyanı tek başına kaldıramayacağını anlamıştı. Sapho’dan konuşmasını istedi. Sapho bu durumu kesinlikle reddedemezdi. İlk yapmaları gereken şeyi çoktan unutup, birbirlerini durumun karmaşıklığıyla ilgili olarak teselliye başladılar...

V. Bölüm

ŞEYTANLA GÖRÜŞME ...

Neydi ruhuna dolan bu müziği durduran güç... Kulaklarındaki uğultu ve nefes alışındaki güçlük, boğulma korkusu... Bir an hiç bitmeyecek gibi gelen bu yolculuk yazarı usandırmakla birlikte, içine kattığı aksiyon, hareketlilik ve macera, aynı zamanda onu sonsuz heyecanlara boğuyordu. Heyecan, açlık ve bilinmezliklerle birlikte şuurunu yeniden yitirerek kendini sonsuzluğa bırakmanın huzurunu hissetti yazar...

* * * * *

Üzerinde bir şeylerin kımıldadığını hissediyordu. Islak bir zemindeydi ve yolculuğun tekrar etmesinden duyduğu ürperti içini titretti. Kim bilir dünya ile ahret arasında kalmış ruhlar gibi...Yeniden yolculuk... Yine yolculuk... Ama etraftan gelen sesler onun bu düşüncesini zayıflattı. Gözlerini açacak kadar gücü yoktu henüz. O yüzden sesleri

dikkatlice dinliyor, üzerinde kımıldayan şeylerin ne olduğunu merak ediyordu. Bir anda sesler yükseliyor kelimeler anlam kazanıyor, ama yazar bu kelimeleri beyninde toparlayıp cümle haline getiremiyordu. Duyduğu kelimeleri, hatta kulağına gelen lisanı daha önce hiç duymamıştı. Bundan emindi ama kelimeleri nasıl anladığını bir türlü anlayamıyordu. Bazen bu sesler bir serçeninki kadar inceliyor bazense guguk kuşununkine benziyordu. Bir yandan da bilinçaltının konuştuğunu düşünüyordu. Onun tanrıyla karşılaştığında (varsa) söylemek istediği her şey başkası söylemişçesine kulaklarında yankı yapıyordu. Evet kesinlikle bütün bunlar onun bilinçaltından gelen seslerdi. Tanrıyla hesaplaşıyordu adeta. Şu durumda yapılacak en son şeydi bu. Zira ona yardım edebilecek tek kişi, eğer varsa, tanrıydı. Üzerinde kımıldayan şeyin ne olduğunu anlayamadı. Ama bir müddet uzaklaştığını hissetti. Daha sonra suda gezinen ayak sesleri. Aklına sevdiği kadın geldi... elleri... suya değdiğinde ne kadar çekici olurdu. Ne kadar etkilenirdi ondan. O'nu bu alemlere çoktan getirip gezdirmiş olan gamzesi ve gülerken gerdanını kırdığı saatler.... Ne kadar uzaktı artık aşk ondan. Sezen Aksu'yu hatırladı... O şarkıda anlattığı bu muydu acaba? Aşkın uzaklığını bu kadar geniş ölçüde duyabilmiş miydi Sezen?

Üniversitedeyken ateşlenirdi kimi geceler. Ciğerine çıra yakılmış gibi olurdu bu ateşlenmelerde. Çocukluğundan ve erken gençliğinden ona kalan bir hatıraydı bu. Önceleri annesini bulurdu başucunda, alınına ıslak bez koyarken... Büyüdükçe, sevgilisini buldu. Bu iş kadınlara verilmiş kutsal bir görev gibiydi. Onlarındı bu iş. Ve ne güzel yaparlardı. Ateşler içinde yanarken alnında sımısıcak bir el ve onun altında buz gibi bir bez. Ne büyük tezattı! Zıtlıklarla dolu hayatına yazılan birkaç zıtlık daha... Öyle görünse de bu diğer zıtlıklar gibi, içini ezmekten çok uzak bir şeydi. Sevgilisinin bakır bir tasın içindeki ellerini düşündü... Su şıkırtısı, az sonra yumuşacık bir elin alnıyla birleşeceğinin ıslak habercisi... "Ellerin" diyordu adını unuttuğu bir şair... "Ellerin, ellerin ve parmakların... Bir nar çiçeğini eziyor gibi... Ellerinden belli olur bir kadın, denizin dibinde geziyor gibi... Ellerin, ellerin ve parmakların..." ... Sezen, şair, Mona_Roza, su şıkırtısı, anlaşılır duyulmamış bir lisan, ıslak bez, anne eli, parmaklar, sevgili, gerdan, gamze....

"Tanrım?"

Bu sözcük sanki son nefesiydi onun. Camdaki bir buhar tanesi kadar ıslak ve bir o kadar geçiciydi. İçinde topladığı inancı dışı vuruşunun bir göstergesi gibi döküldü dudaklarından, şelalenin çılgın sesinin yanında bir "hiç" olarak. Suya dokunan ayak seslerini; bir inleme, bir ağlama kaplıyordu sanki... Aksaray'da bir caminin önündeydi. Üst geçitte sevginin yalan olduğuna inandırmıştı sevgilisi onu, caminin önünde de terk etmişti. Arkadan ağlamalarına, yalvarmalarına kulak asmaksızın... Dünya avuçlarında bir yumurta kadar kalmıştı. Bulunduğu yer bir yoksul mezarı kadar dar... O gün acımasızlığın tanımını öğrenmişti. Yıllardır hayatın bile öğretmediği bir şeydi bu. Bayıldığında kendine sorulan soruları güçsüzlüğünden dolayı nasıl yanıtız bırakıyorsa, yine öyle yanıtız ve güçsüzdü dış dünyaya karşı.

- Evladım, n'oldü sana?
- Kız meselesi mi yoksa?
- Hap falan mı kullanıyon sen birader?
- Azıcık açın etrafını, nefes alsın zavallı,
- Kolonya var mı?
- Yüzüne su değdirin bakim biraz..

Oysa onun istediği bakır tastaki sudan başka hiçbir su değildi. Sonraları konuştuklarında bütün bunları sevgilisinin gizliden gizliye izlemiş olduğunu öğrendi... Hem de sevgilisinden. Son noktaymış. Bir daha da affetmedi onu. Şu anki özlemi bile affetmesine yetmiyordu.

Ağlama sesi iyice içini burkmaya başladı. Ama yine kalkacak gücü bulamadı kendinde. Gözlerini bir açabilse ne olduğunu anlayabilecekti ama, açlık, yorgunluk, bilinmezlik kımıldamasına bile izin vermiyordu.

Bir müddet iyice azalan ama devam eden sesleri dinledi. Öylece yattı. Uzunca çabalardan sonra gözlerini açmayı başardı. Onca karanlıktan sonra, gözlerini açar açmaz sanki her iki göz bebeğine birden yıldırım düşmüştü. Hiçbir şey göremeden yeniden kapattı gözlerini. Birkaç saniye sonra tekrar açtı. Ve aynı şimşek.. Bu hareket birkaç kez tekrarlandı. Sanki gözlerini açtığı anda etrafına toplanmış onlarca gazeteci hep birden flaşlarını patlatıyordu. Eski güzel düşüncelerine kısa bir yolculuk yapıp geri döndü. Eğer eski dünyaya yeniden dönebilse artık yazacak bir şeyleri vardı. Gülümsemek istedi ama yüz kaslarını kontrol edemediği için gülümseyemedi. En sonunda gözlerini tam olarak açmayı başardı ve gördüğü manzara karşısında hayrete düştü. Sanki cennete gelmişti. Hoş, cennetin nasıl bir yer olduğunu da bilmiyordu ama. İlk gördüğü şey kocaman, gökyüzüne doğru uzanan ağaçlardı. Bu ağaçların o kadar büyük yaprakları vardı ki; her biri birer yelpazeyi andırıyordu. Evet en önemlisi gökyüzü vardı. Ama mavilikten çok eflatunu andırıyordu. Aslında açıkça eflatundu bu renk. Sanki karanfillele doldurulmuştu bütün gökyüzü. Kalkmak istedi ama kırıdayamadı bile. Bir müddet yelpaze yapraklı ağaçları, karanfillele dolu gökyüzünü ve çok uzaklarda belli belirsiz uzayan tepeleri

seyretti. Bu durum hep böyle süremezdi. Karnı çok acıkmıştı. Ağaç yaprağı da olsa midesine bir şeyler göndermeliydi. Kafasında kalkma planları yapmaya başladı. Acaba kırılan bir yeri falan var mıydı? Kendini iyice zorlamadan bunu anlayamayacağına karar verdi. Nefesini iyice tutacak, içinden üçe kadar sayacak ve daha sonra bütün gücünü toplayarak kalkmaya çalışacaktı. Başka da bir plan gelmedi aklına. Nefesini tuttuktan sonra üçe kadar saydı ve var gücüyle yekindi. Tam oturma pozisyonu almıştı ki, ona çok yakın iki canlının kaçıştığını gördü. Bunlar en az kendinin üçte biri kadar; boyları bir tavşan boyu kadar iki yaratıktı. Tıpkı insanlara benziyorlardı. Ancak boyları oldukça kısa, ve kafaları vücutlarına oranla büyüktü. Saçları kıvrıkcık, ve ayakları da en az kafalarının vücutlarına olduğu ölçüde orantısızdı. “Bunlar da ne ” dedi kendi kendine. Biraz daha yakından bakmaya çalıştı ancak biraz daha uzaklaştılar. Yazar o iki yaratığın gözlerine baktığında, öyle dehşet bir korku gördü ki, bir an farenin elini ısırmağa başladığı an geldi aklına. Alında onları korkutmak istemiyordu. Hatta konuşmaların onlardan geldiğini tahmin ettiği için onlarla tanışmak bile istiyordu. Onların lisanıyla “korkmayın” dedi.

“Korkmayın”

İva dehşetle baktı tanrının yüzüne. Nasıl korkmazdı. Tanrı kullarını sınamak için şelaleden düşmüş gibi yapmış, onları denemişti. Ve sonuç korkunçtu bu genç Vuvaye için... Titreyerek tanrının yüzüne bakıyordu. Aslında yapılabilecek en iyi şey ondan kaçmaktı ama bunun mümkün olmadığına adı gibi emindi İva. Bir sonraki hareketin ne olacağını düşünüyordu sadece. Her şey bir aldatmacaydı tanrıyla ilgili. Düşüşü bile yalandı. Bütün yaptığı yarattıklarını denemek, onları sınavdan geçirmekti. Ve yine aldatmaya devam ediyordu “korkmayın” derken bile verdiği güvensizlik adeta gökyüzü şelalesi gibi fıskırıyordu her bir yana. Elbette İva'nın karnı toktu artık böyle “korkmayın” masallarına. Kim bilir şimdi onlara ne yapacaktı. Hiçbir şey kendine sorulmamıştı. Yaratılışı bile. Ve bu kadar aldatmacadan sonra korkmayın demek ne büyük bir yüzsüzlüktü. Tanrıdan Sapho'ya kaydırdı gözlerini. Genç kız korkudan sapsarı kesilmiş, hiç kıpırdamadan duruyor; bir yandan da İva'ya kızıyordu. Neden yapmıştı onca deliliği. Tanrının bütün öfkesini durup dururken neden çekmişti üzerlerine. Artık İva yüzünden Oburlar kabilesi bile lanetlenenecekti. Onca acı, ızdrap az gelmişti sanki bu bahtsız kabileye. Ama artık yapacak bir şey yoktu. Yalnızca bir bakire olarak ölmek istemiyordu Sapho. Tanrı belki de onu cennetine götürecekti. Ama İva olmadan o cennetin ne anlamı vardı ki. İva neredeyse Sapho için cennet orasıydı. O olmadan hiçbir şeyin anlamı yoktu. Bir an kabilesini bile düşünmedi. Yalnızca İva vardı aklında. Bir anda Gökyüzü Şelalesi yok oldu. Sonra yelpaze yapraklı ağaçlar. Ardından çimenler, çilekler, çiçekler, tanrı... Her şey birden bire kayboldu. Geriye yalnızca İva kaldı. Sanki kendisi bile yoktu o an orada. İva'nın gözlerindeki o derin bakış sanki her şeyi alıp yutmuştu. Bu ne kıyametti! Neyin kıyameti! Yemyeşil bir ormanda kaybolur gibi kendisi de kayboldu İva'nın yeşil gözlerinde. Yüreğinden kopup, sonra muhtemelen yine yüreğine akan bir damla göz yaşının farkına ikinci bir sesle vardı...

“Benden diyorum,”

“Korkmayın...”

Sapho ne olduğunu anlamadan İva'ya iyice sokuldu ve var gücüyle ona sarıldı. Karşıda tanrıları dururken Sapho'nun İva'yı tanrılaştırması, sığınılacak liman olarak onu görmesi tanrıyı çok kızdıracaktı. Genç adam bundan emindi. O yüzden Sapho'nun alnına bir buse kondurdu ve “Suçlu olan benim, sen bir şey yapmadın, haydi sen ona git ” dedi. Sapho delikanlının bu fedakarlığına, nasıl tepki vereceğini bir an bilemedi. Ondaki uzaklaşma fikri bir kurşun gibi paramparça etti sınırlarını. Ağlayamadı... Bağıramadı... Kıpırdıyamadı... Kainat bir kez daha durdu ve yalnızca Sapho'nun kalp atışları duyuldu... Göğsü yerinden çıkacakmış gibi oldu... Ve en sonunda ulur gibi bir ses çıkardı. Yada böğürüne kızgın şiş saplanmış bir hayvan gibi uğuldadı. Uğultusu rüzgara karıştı... Obur Tepeleri'nde dolaştı, bodur yaylalarında oyalandı. Ama aşk uğultusuydu bu. Değdiği yerleri köze çevirdi. Akan pınarlar kurudu, seken ceylanları sakat bıraktı. Kaf dağının ardına gidip geldi. Ama son yakıp yığıldığı yer yine İva'nın yüreği oldu. Aşkın kızıl alevleri, bu defa İva'nın yüreğinden gözlerine sıçradı. Yırtıcı bir kaplan gibi deldi ağaçları bakışları. Öyle bir elektrik yaydı ki ortalığa bunu yazar bile hissetti. İva sevdiği kızı yeniden kendine çekti ve onun da kendisiyle cehenneme gelmek istediğine kesin karar verdi.

Mahmut bütün bu olanlara bir anlam veremiyor, bu hareketlerin bir tür yerel karşılama olabileceği konusu üzerinde yoğunlaşıyordu. Yada böyle düşünmek istiyordu. Onların kendinden korkmasını istemediği için en iyimser nasıl düşünebiliyorsa öyle düşünüyordu. Bu kez sorusunu değiştirdi.

“Benden neden korkuyorsunuz?”

Bu kurnazca bir soruydu İva'ya göre. Zira duymadığı, kaçırıldığı şeyler varsa onları da hissettirmeden itiraf ettirecekti... Belki de bunu yapmalıydı. Çünkü zaten her şeyi duyan bir yetiye sahip değil miydi o? Doğruyu söylemek ne

kaybettirirdi ki? Bütün bunları birkaç saniye içinde düşündü... O ilk çığlığında olduğu gibi yine birden bire ortaya atıldı...

“Senden neden mi korkuyoruz? Ey tanrı, onca sözünden sonra sana tanrım diyemediğimi açıklayarak başlamak istiyorum...”

“Senden korkuyorum , çünkü, senin de bildiğin gibi, az önce sana isyan dolu sözcükler savurdum. Senden korkuyorum, çünkü ben seni hiçe saymış, seni hor görmüş, yaptıklarını eleştirmiş, ve seni reddetmiş biriyim. Bunları yapmamış olsaydım da, inan, senden korkardım. Çünkü sen bana hep korkacağım şeyler yaptın, daima da yapacaksın... Cezaların en ağırını çekeceğimi tahmin edebiliyorum. Ama senin cennetinde köle olmaksızın kendi cehennemimin efendisi olmayı yeğlerim.”

Yazarın karşısında Milton’un şeytanı duruyordu sanki... bu konuşmaya, şimdiye kadar karşılaştığı hiçbir şeye şaşırmadığı kadar şaşırdı... Galiba düğüm çözülüyordu. Soru işaretleri bir bir kalkacaktı demek ki... Yazar roman veya şiir karakterlerinin bulunduğu bir diyardı. Evet sonunda buna layık görülmüştü. Edebiyat için yaptığı onca şey boşa gitmemişti. Bu defa Milton’a tapınırmış gibi hareketler yaptı...

“ Ey Tanrı, bu hareketlerin elbet senin katında anlamları var. Ama ben bu anlamlardan çok uzayıyorum. Eğer bu bir ceza için verilen bir komutsa, onurumla çekmeye hazırım.”

Yazar artık tamamen bir kitabın içinde olduğuna karar vermişti. Eğer geri dönme şansı olursa mutlaka bir kitabı vardı artık... Bu motivasyonla konuşmasını sürdürdü;

“Eğer ki bu oyunda bana Tanrı rolü layık görüldüyse bunu memnuniyetle yaparım. Ama senin karşımda gösterdiğin gerçekçi oyunculuk benimkini çok geride bırakacak gibi görünüyor. Oysa rolüm gereği gerçek yalnızca benim katımdadır. Sen yalan söylemekle görevlisin. Sen isyanına ve yalanına devam et ki, ben güçleneyim, motivasyonum artsın. Eğer ki rolümün tanrı olmadığını bilseydim, böylesine yüce bir oyunculuğun karşısında saygıyla eğilirdim.”

İva hayretle doğruldu ve o kocaman elini tanrıya doğru doğrultup, ona aşağıların aşağısıymış gibi bir bakış fırlattı ve devam etti.

“Ben senin yarattığın bir kul olarak senin gazabının korkusundan titrerken, ve yine de buna rağmen doğruları hiç çekinmeden söylerken; sendeki bu riyayı, bu yalancılığı, bu sahte konuşmaları -altında yatan kötü niyeti bildiğim halde- yine de anlayamıyorum. Her şeye hakim olduğun halde, neden hala benim kafamı karıştırmaya çalışıyor ve anlayamayacağım bir dilde konuşuyorsun? Hem de burada!... Hem de gazabına dimdik hazırsın !”

Yazar açlığına rağmen karşısındaki karaktere yenik düşmek istemiyordu. Bu kitap eğer John Milton’a aitse neden onun tanrısı gibi konuşamıyor, neden şeytan ve yaveri Beelzebub bu kadar başarılıyken kendisi çuvallıyordu. Bunu anlayamamakla birlikte, bir kitabın içine gönderilirken, bazı şeylerin kendisine öğretilmemiş olmasına çok kızılıyordu. Eğer bu kitap başka bir yazarın “yeniden anlatıyorsa” neden tanrı için yazdığı repliklerde ve onun davranışlarını betimlemekte zayıf kalıyordu. Milton’da şeytanın daha güçlü olduğunu, daha edebi konuştuğunu, daha etkileyici olup kendine acındırıldığını bildiği halde yine de buna şaşıyor ve çok kızılıyordu.

Her şeye rağmen, kendini toparlamaya çalıştı. Boğazını temizledi. Kendince en güzel olduğunu düşündüğü replikleri sıraladı;

“Ey şeytan, yalanlarınla ve iftiralarnla cehennemde yanacağını bile bile, neden karşımda bu kadar dik durabildiğini anlayamıyorum.”

Bir an duraksadı. Zira tanrı terminolojisine aykırı terimler kullanması edebiyata olan bir saygısızlık olarak algılanabilir, bu yüzden rolü kendinden alınabilirdi. Oysa bu onun hayatı boyunca elde ettiği en büyük başarıydı ve bu oyuna (yada kitaba) seçilmesi büyük bir şanstı. Bu şansı en güzel şekilde kullanması gerekiyordu. Tanrı muktedirliği hiçbir zaman elinden bırakmazdı... Ne demekti “anlayamıyorum”!.. Mademki bu hikayenin yazarı bazı ayrıntıları düşünememişti o halde kendi tamamlamalıydı eksik noktaları. Belki de bu yüzden o seçilmişti. Çünkü o potansiyel bir yazardı. Yaratma kabiliyeti vardı. Bu kabiliyeti adeta bir romanda kelime oyunu gibiydi... Yaratıcı bir yazar tanrıya benzetildiği için tanrı rolü verilmişti ona. Ama kim vermişti? Bunun şu an zerre kadar önemi yoktu. Bütün bunları düşünmesi onu başarısızlığa sürükleyebilirdi. Hemen kendine geldi ve daha büyük bir güvenle hitap etti rol arkadaşına. Az önceki cümleyi düzelterek;

“Ey şeytan, yalanlarınla ve iftiralarınla cehennemde yanacağını bile bile, neden karşımda bu kadar dik durabildiğini anlıyorum.” Çünkü sen benim ihtişamımı, benim hakimiyetimi kabullenemedin hiçbir zaman. Sen o yanındaki yaverinle, o yüzlerindeki masum ifadeyle, bir tanrıyı aldatabileceğini zannediyorsan, müthiş bir yanılığın içindesin. Masum görünüşler altında nelerin yattığını ancak ben, sizleri, şu karanfil rengi gökyüzünü, şu ucunun nerede olduğunu bilmediğiniz şelaleyi, şu karşıdaki güzel tepeleri, ve gördüğün her şeyi yaratan ben bilirim. Bana karşı gelmenin sonucunu tahmin bile edemezsin!”

İva konuşulanlara anlam vermeye çalışıyordu ama nafiye. Gelecek olan gazabın ilk belirtileri olmalıydı bütün bunlar. Şimdiden beyni yanılısalarla karmakarışık oluyor, bilgiden yoksun olmanın verdiği acıyla kıvranıyordu. Karşısında en ufak parçalarına kadar her şeyini bilen bir varlık duruyor ve daha fiziksel işkencelere başlamadan, ruh dünyasını alt_üst ediyordu. Neden “şeytan” diye çağırıyordu onu. Ya Peri kızından “Şeytanın yaveri ” diye bahsetmişti. Bir an bugün annesine yaptığı hakaret geldi. Evet çektiği cezanın sebebi başka hiçbir şey olamazdı. Tanrının bu sözleri karşısında ne diyeceğini şaşırması, kendini bu alemde yapayalnız hissetmeye başlamıştı.

Ama hayatının son demlerini yaşasa da bu yalnızlığı onu yıkınamalıydı. Yıllardır onu korkuttukları şeytan, demek ki etrafında gördüğü kişilerdi. Hatta o şeytanlardan biri de kendisiydi. Kendini karşısındaki tanrıyla kıyasladığında, şeytanın ne kadar iyi, tanrının ne kadar acımasız ve zalim olduğunu düşündü. Şeytan olmak iyi olmak mıydı? Cesur, metanetli, sevebilen, merhamet edebilen, adalet isteyen ve güzel düşünüp güzel yaşayan olmak mıydı?... Sesini az önceki göre biraz daha yükseltti;

“Bu güne kadar sana yakın olmak, senin yolunda yürümek, sana kendini beğendirmek ve senin uğrunda ölmek isteyen biri duruyor karşımda. Ta ki gerçek yüzünü görüp, gerçek seninle tanışınca kadar sürdü bütün bu duygu ve düşünceler... Eğer sana iyi bir kul olamadıysam, şu an bundan dolayı azıcık bile pişmanlık duymuyorum. Beni aldatmaya, zavallı bir kulunu kandırmaya çalıştın...Oysa yıllarca bize senin böyle olmadığını anlatıldı. Artık bir an önce ne olacaksa olsun. Bu işkence anı sona ersin. Bu bekleyiş, bu öldüren ve yeniden diriltiren belirsizlik. Hayatımı senelerce belirsizliklerle, kederlerle, ve kainatın görmediği acılarla bezedin. Sana isyan ettiğim için pişman olacağımı mı sanıyorsun, ey tanrı?”

Mahmut, karşısında şiir okuyan bu yaratığa her ne kadar gönülden saygı duyup onun karşısında binlerce kez eğilmiş olsa da, renk vermemeye çalışıyor, ve söyledikleri karşısında kendini toparlamak için elinden geleni yapıyordu. Tanrı olmak ne kadar zormuş diye geçirdi içinden. Rolü bile insanı böylesine yorarken.... Tövbe... tövbe.... Rolüne odaklanmak zorundaydı... Sıra ona gelmişti çünkü. Ama şu yanında duran, şeytanın yaveri olan kız, neden hiç konuşmuyordu? Acaba ona karşı da birkaç söz etse miydi? Lanet olsun yine ne yapacağını bilmiyordu! Sanki hayatı hep yeniden başlayan bir film gibiydi. Sıkıcı ve belirsiz. Aslında şeytanın hayatının ta kendisiydi Mahmut’un hayatı. Belirsizlik....Bunları düşünenecek halde değildi açıkçası. Şu replikler ne zaman bitecek diye merak ediyordu. Bu kitabın yazarı yiyecekten içecekten hiç bahsetmemiş miydi kitabında acaba? O kadar dayandıktan sonra sanatı için, son birkaç dakikanın ne önemi vardı ki? Var gücüyle bağırarak?

“Ey kaybolmuş ruh, ey iki dünya arasında gidip gelen, tutunamayanların ruhunu bünyesine toplayan ruh! Ey güzellikle kötülüğü birbirinden ayırt edemeyecek kadar lanetlenmiş, günahlarına bürünüp, onların arkasına saklanacak kadar küçülmüş ruh! ”

Mahmut sonunda ipin ucunu yakalamış gibiydi bu“ey”ler ne kadar da artırmıştı performansını... Devam etti;

“ Ey yerle gök arasındaki, taşla kuş arasındaki, erkekle kadın arasındaki, toprakla su arasındaki farkı bile anlayamayacak kadar cahil ruh! Ve bunları nasıl anlayamıyorsa, tanrıyla şeytan arasındaki farkı da anlayamayan zavallı ruh!... Elbetteki sonsuz gazabım kollarını açmış seni beklemektedir, ancak şunu bilmeni isterim ki, saydığın erdemler benim için de erdem, saydığın iyilikler benim için de iyilik, saydığın kutsal şeyler benim için de kutsaldır. Sen nasıl ki yalanlarınla bana inanan herkesi kandırmaya çalışıyorsun, beni de kandırmaya çalıştın. Bu elbette cezasız kalmayacak!”

Mahmut bu noktada sanat da olsa, artık bu muhabbete bir son vermesi gerektiğini düşünüyordu. Çünkü neredeyse açlıktan bayılacaktı. Bunun içinde gerçek hayatla oyunu harmanlayıp, öykünün yazarına daha da büyük katkılar sağlayacaktı. Yazarını bile yönlendirebilen bir karaktere tanrı rolünü vermekle ne isabetli bir karara imza atmıştı oyunun yazarı! Hem bir şeyler yemek için, oyunu hemen bitirmek zorunda da değildi,. Karnını doyurarak da bu oyunu sürdürmek pekala mümkündü. Devam etti.

“Yalnız bu erdemlerin sende gerçekten bulunduğuna beni inandırman lazım. Ayrıca beni de gerçekten tanımadığını görüyorum. Seni hemen yok etmek benim için çok kolay bir iştir. Ama ben istiyorum ki, hiçbir kulum – günahlara gömülü olsa bile- beni yanlış tanınamalı. Erdemlerimi görüp, yine de çekecek cezası varsa çekmeli. Beni buraya getiren şey, senin anlayamayacağın bir güçtür. Sana bir zaman vereceğim. Bu zaman içerisinde beni tanıma fırsatın olacak. Saydığın kötülüklerin benim varlığımdan değil, senin yalancı ve zavallı ruhundan kaynaklandığını öğreneceksin. Hem de sana, bana anlattıklarını ispat etme fırsatı bulacaksın. Beni topraklarınızı ziyaret eden bir misafir gibi kabul edeceksin, bu sana şu sevimli yaverinle güzel günler geçirme imkanı da sunacaktır. Seni hemen cezalandırmıyorsam bu benim çekincemin değil, merhametimin ve adaletimin bir kanıtıdır.”

İva bütün bunları dinlerken, adeta şaşkınlıktan donakalmıştı. Tanrıyı yanlış anlamış olamaz mıydı? Her zaman olduğu gibi bunu da zamana bırakması gerektiğini anladı ve şöyle cevap verdi.

“Ey tanrı, bu hareketinin de tıpkı diğerleri gibi bir aldatmaca olduğunu biliyorum. İlk anda nasıl bizlere “korkmayın” diyerek başlayıp, sonra uzun uzun gazabından bahsettin ve bizleri tehditlere boğdunsa, bana tanınan bu şansın da ondan zerre kadar farkı olmadığını biliyorum. Şunu unutmamanı isterim; bu anlaşma, ben istediğim için değil, sen istediğin için oldu. Çünkü sen tanrısın. Çünkü sana gücümün yetmeyeceğini biliyorum. Bana seçenek tanımadığını bildiğim için, kabul edip etmediğimi söylememe gerek bile yok. O halde bir misafir olarak ne yapmak istiyorsan emret bize!”

Mahmut bu sözlere çok sevindi demek ki oyuna aykırı hareket etmemişti. Gerçekten de Milton’a ait olamazdı bu oyun. Tanrı ve şeytan aynı cennette/cehennemde olacak şey değildi. Kesin bir uyarlamaydı bu oyun. Neyse ki artık bir şeyler yeme zamanı gelmişti. Hem de bu yeni diyarda yepyeni maceralar onu bekliyordu. Bütün bu güzel duygular içerisinde dudaklarından sessizce şu kelimeler dökülüyordu.

“ Beni tanrı yapan tanrıya şükürler olsun...”

VI. BÖLÜM

DENETRA, ŞAHARM, AFYON VE DİĞERLERİ...

- Ne kadar malzeme var elimizde Horatuza?
- 150 kadar şiş ağacından yapılmış orta zehirli ok, 25 adet sağlamlaştırılmış ve dert suyuyla güçlendirilmiş yüksek zehirli delgeç var efendim.
- Peki asker sayımız nedir?
- Ok sayısının yarısı efendim.
- Ok sayımız neydi?
- 150 efendim.
- Yani sağlamlaştırılmış ve dert suyuyla güçlendirilmiş yüksek zehirli delgeç sayısının üç katı.
- Öyle efendim.
- Peki lojistik için ne kadar adam var elimizde?
- Üç efendim?
- Aynı kişiler mi?
- Hayır, Bimil’i kaybettik. Yalnızca ben ve Bilge Ser kaldık. Ama Bimil’in yerini Yıldırımkrı aldı efendim.
- Bu iş için yaşı uygun mu?
- Uygun olduğunu söyledi efendim.
- Bu durum iyice araştırılsın ve sonra bana bilgi getirin. Bu arada Bilge Ser nerede? Bilgin var mı?
- Evet efendim. Kubaantazi çalılığında... Afyon içeriyor.
- Ne yaptığını değil nerede olduğunu sordum... Serseri.
- Af edersiniz efendim. Gitsem iyi olacak.
- Durman hata zaten. Askerlere söyle her an tetikte olsunlar. Oburların ne yapacağı belli olmaz. Son 75 kişiyi de kaybedersek sonumuzun geldiğidir.
- Emredersiniz efendim. İzninizle.

Horatuza aksadığı halde, bir tavşan hızıyla oradan uzaklaştı. Şaharm Vuvaye bir müddet eflatundan mora dönen gökyüzüne daldı. Bu mor uğursuzdu nedense.. Eflatundan mora çalan saatler. Her şeyini çalmış, yalnızlığın karasına bırakmışlardı onu bu saatler. Komutanları Netar’ı, Serbeh’i ve Denetra’yı düşündü. Hepsi birer kahramandı artık. Tanrı’nın yanında onun savaşçılarıydılar şimdilerde. Denetra onun en yakın arkadaşıydı aynı zamanda. Boğazına

saplanan obur okunu hatırladı nedense. Konuşamamıştı. Ölüyorum bile diyememiş, ağzından gelen kan boyun damarlarına doğru ilerlerken, okyanus kadar derin gözlerini Şaharm'a dikmiş öylece bakakalmıştı. Söyleyemediği şeylerin neler olduğunu çok iyi biliyordu aslında Şaharm... Oğlundan bahsedecekti. Annesine ve kardeşlerine iyi baksın diyecekti. Beni merak etmesinler ben huzur diyarına gidiyorum diyecekti. En önemlisi pes etmemelerini sıkı sıkı tembih edecekti Şaharm'a. Altı bodur yılı bu topraklarda süngü çekmiş, ok atmıştı. Ama zafere ulaşamamanın verdiği son bir iç çekişti bu belki de. Siz görün zaferi. Topraklarımızı istiladan kurtarın ve her bir karesini aklınızda tutun zaferin. Her bir zerresini... Ölünce bana anlatırsınız diyecekti. Biliyordu Şaharm Denatra'nın söyleyeceklerini. Hepsini biliyordu. Çünkü o da aynılarını söylemek isterdi öyle bir durumda. İva'ya söyleyin iyi baksın anasına. Ve üzülmesin. Bu topraklar kanla beslenmezse bereketsiz olur, kıt kalır, yoksulluk başlar. Kan ister bu topraklar sulanmak için. Çağlayanlar yetmez doyurmaya bu toprakları. Cömert ve açgözlüdür bu ovalar. Almadan vermez... Alır ama kat kat fazlasıyla geri verir aldıklarını. Mor akşamları gördü bu kızıl dağlar. Mor akşamların hüznünü gömdü bağrına... Her defasında yeniden filizlendi kaya diplerinde mor akşamlardan kalma çiçekler. En güzel Bal deresinde ki sarp kayalardan izlenir gökyüzü o saatlerde. Bir hüznün akar yamaçlardan ovalarına doğru Bodur diyarı'nın. Isınır kalır.. Kaldıramaz ovalar bu yakıcı hüznü. Ve sonra alır başını kuşak kuşak ilerler dağlara doğru. En mor anını yaşar sarp kayalar. Bir ananın ağıtıdır aşağıdan gelen derenin sesi. Ve bir bebeğin gamzeli gülüşü saklıdır, salkım ağaçlarının köklerinde. Pembe sabahlara daha çok varken bütün gece ağlar ırmak.... "Bal Deresi"... Kimse bilmez bunun ne anlama geldiğini, kaya diplerindeki yaşlı mercan ağaçları ve Şaharm'dan başka. Yedi yaşlarındaydı İva, Bal Deresi'ne babasıyla ilk gittiği zaman. Kayalıklara çıktığını hatırlamıştı Şaharm birden oğlunun... "Ben geldim gökyüzü, tut elimden. Senin kadar özgür ve başı boş olmak istiyorum...Deheey, deheey..." Çılgınca koşuyordu yukarılara, ta göğün bittiği yere gitmek istercesine. Oğlunun her bir adımında, bir uçuruma düşüyordu sanki Şaharm. Düştü düşecek... Düştü düşecek... Kolunu kırmıştı en sonunda İva. "Ben özgürlüğü tattım" diyordu yine de... "Ben, başka bir şey olmak nasılmış öğrendim, deheey, deheey" Ve yine mosmor bir gökyüzü vardı üstlerinde. Nereden hatırlamıştı şimdi bütün bunları. Nasıldı dalmıştı hayallere. Elindeki listeye baktı bir ateş meşale yardımıyla. Bir kişinin daha adının üstünü çizdi. Bimil... Buraya geldiklerinde tam yedi yüz elli kişi olduklarını anımsadı bir an. Gözleri doldu. Alnı eski bir bez parçası gibi buruşmuştu. Mor bir hüznün çöktü yeniden yüzüne. Akşamın sessizliğine ruhunun sessizliğini kattı. Böylece Kubaantazi Çalılığına kadar geldi. Bilge Ser gerçekten de afyon içmekle meşguldü. Yerde, bir ateşten kalma son köz parçacıkları duruyor, ateşin yanma konusundaki tembelliği Bilge Ser'e bulaşıyordu sanki. Gökyüzüne bomboş bakıyor ve kendince bir şarkı söylüyordu. "Söylediğin şarkının adı nedir, Bilge?" Diye sordu Şaharm. "Hiçin peşinde koşan piç..." demesiyle birlikte gecenin mor rengine siyah bir kakhaha tufanı bulaştı. "Yine yükseklerdesin anlaşılın, Bilge" Bilge gözlerini baktığı noktadan ayırmadan devam etti. "Bu yenilginin sebebi ne sence? Doğduk doğal alçaklarda oluşumuz değil mi?" aynı renkte ikinci bir kakhaha Şaharm'ın sinirlerini kızıla boyadı bu defa. "Yenilgi senin ruhunda düğümlemiş yatan bir yılan. Yenilgi, burada benimle, askerlerimle birlikte olan bir şey değil." "O inatçı ve meydan okur tavrından hiç vazgeçmeyeceksin değil mi?" Dedi Bilge Ser, bu defa gözlerini Şaharm'a dikerek. "Kalan asker sayısını parmaklarıyla bile sayabilirsin artık, Çavuş. Bacaklarının toprakta gömülü olması onların varolmadıklarına nasıl delil değilse, senin kabul etmemende yenilginin var olmadığına kanıt değil. Bu kadar az askerle, bu kadar az malzemeyle Oburlar'a karşı gelebileceğini mi sanıyorsun ha? Artık gerçekleri gör! İnatçılığın kanını zehirliyor adeta. Yalnız seninkini değil hepimizinkini. Bir avuç kaldık. Nesli tükenmeye ramak kalmış bir nesil olduğumuzu gör ve buna göre ver kararını. Kadınlarımız Oburlardan çocuklar doğuracak. Her biri yarı obur, yarı bodur, yaratıklar. Ve hiç biri sana benzemeyecek, anladın mı? Hiç biri! Bana da benzemeyecekler. Bizim zamanımızda yaşayan hiçbir Bodur'a!... bunu anla artık. Mor bulutlar gözlerini kapatmış olabilir, ama açmak için geç değil. Bireyleri hayatta olmayan bir toplumun gelenekleri ne kadar ayakta durur ey Şaharm? Sorarım sana!" Şaharm deşercesine Bilge'nin gözlerine baktı "Afyon içmişsin sen!" Bilge öncekinden bir kat daha fazla hiddetlenerek "Benim afyon içmişliğim senin ayık halinden bin kat daha iyidir, Şaharm. Yıllardır afyonlanmış gibi dolaşan sizler değil misiniz? Sen ve senin gibileri... Anlamsız kurallara bağlanıp kalan... Hedefini bilmeden ok çeken. Güçsüzlüğünü kabullenemeyip hepimizi felakete götüren... Sen ve senin gibi afyonlanmış ruhlar değil mi? Sana söylediklerimi bir kerecik düşünmedin, değil mi? Bir kerecik aklından geçirmedin! İhtimal bile vermedin, öyle değil mi? Konuşmayı bile yasaklamışken... doğruya... Neden bahsediyorum ben. Gelip cepheye bizimle savaşmalarından. Oysa kadınlar...ve yasaklar. Ayrılmaz ikili! Geleneklere aykırı. Geleneklerde onların oburlara çocuk doğurması da yazılı mı Şaharm? sorarım sana. Dağlar bile yerinden oynar, kalkar, canlanır, konuşur. Ama bu konu senin için üzeri açılmaz mahrem bir sandıktır. İşte konuşma hakkı sınırsız olan biri olarak karşımda duruyorsun, konuşsana Şaharm!"

"Yeter"

Bu ses, bir sestən çok, ateşten sıçrayan bir kıvılcım gibi çtırdadı gecenin koynunda. Şaharm'a dokunsan ölecekti. Dokunmasan yalnızlığın boğazına attığı düğüm sıkıkça sıkıyordu. Yutkunmaya çalıştı. Yutkunamadı. Çömeldiği yerden kalkmaya çalıştı. Hafif doğruldu. Diz kapaklarına balyozla vurulmuş gibi titredi. Sonra sendeledi. Bacaklarının onu taşımayacağını anladı. Yeniden çömeldi. Böyle de olmadı. Bıraktı kendini en son... toprağın serinliğine. Nasıl olduğunu

anlamadı. Yerde buldu kendini. Oturur vaziyette. Dizlerine vurulan balyozu hatırlamadı bile. Sonra sendeleyeni o değildi. Altında dağlar titremişti. Dizleri değil. Bilge Ser yoktu orada. Ateş vardı. Birkaç tutam köz. Ve iki göz. Az sonra içinden volkan püskürecek iki yanardağ. Bir okun iniltisi. Ve bir yaşam boşluğu. Balık hafızası dakikalar. Bir kuşun gagasında giden yaşamı. Tutmaya çalıştı. Yetişemedi. Kanatları da taşımadı onu. Yerde birkaç tutam köz... Ve gittikçe büyüyen ışıkları. Bir renk cümbüşü. Mor ağırlıkta. Gecenin ağırlığını aşan bir mor. Buğulanan gözler ve taşınamayan göz kapakları. Bulanıklaşan görüş. Ne yapacağını bilememenin kısırlığı. Kuraklık dolu dakikalar. Yalnızlığın dayanılmaz baskısı. Hatıraların tel örgüsü. Kafes. Sonra sendelemek. Bir bir... Arka arkaya... Sağır edici bir sessizlik. Ve kusursuz acı. Zehirli bir ok gelip tam ortasına saplandı gözlerinin. Gözleri yandı.... Trilyonlarca obur geldi geçti.. Ve yeniden yandı gözleri. İçinde kaybolacağı bir girdaba düştü sonra. Bir ahtapotu tutunmaya çalıştı. Ahtapot ölüydü. Ölümün kendisiydi ahtapot. Saramadı bu çaresiz bedeni. Alamadı içine. Sonra masmavi yıldızlar... döküldü göklerden. Bir tanesi gelip ellerine düştü. Kaldıramadı. Ellerini toprağa gömdü yıldız. Ve masmavi oldu bedeni. Zehirli bir ok yeniden saplandı. Toprağa girdi ve çıkamadı bir süre. Ok kayalara takıldı. Bal Deresi'nin üstündeki kayalara. Çıkartamadı bir türlü. Ok gözlerine mi göğsüne mi saplanmıştı? Hatırlayamadı. Düşünmedi de bunu. Yine Bal Deresi'nin oradaki kayalıklardaydı. yedi yaşında bir çocuk onun adını haykırıyordu "özgürlüük" duymazdan geldi. Sonra çocuk özgürlüğün içine düştü. O zaman kaygısız kalamadı. "Yedi", özgürlük için çok hamdı. Ama özgürlük aldı çocuğu içine. Kaynattı. Yedi. Dur diyemedi yediye. Çok erkendi oysa özgürlük... On yedi olmalıydı. Sevgili Leydim. Senin için on yedi de erken. Ama yaprak gözlü çocuk için ideal. İsyen günlerinin en uç noktası. On yedi yeşil gözlü mert bir çocuk için biçilmiş hani... Biçilmiş kaftan yani. Sevgili Leydim ağlama. Göz yaşların yedi için çok erken. Ağlama bebeğim! Senin sevginde kor olur kimi geceler. Hem de şu okun saplandığı yüreğimde. Ok yüreğimdeydi değil mi? Sen varken çok saplandı yüreğime. Tam ortasındaydın sen. Ve sana saplandı biricik bebeğim, ağlama. Kelimeler seni bulur bir gün. Yalan söyledim. Bulmayacak. Acımasız mıyım? Hayır, gelenekçi. Haklı mıyım? En az kendim kadar. Ağlama. Bak ben de ağlamam. Sen gözlerimdeyken yıldız düştü ellerime. Oralarda bir yerdeydi. Toprakta kaldı ayak parmaklarım. Ben gördüm maviydi...

Kendine geldiğinde Bilge Ser hala alık gözlerle ona bakıyordu. Oysa yıllar geçmişti en son onunla konuştuğundan bu yana. Yüzsüzce, utanmadan hala cevap bekliyordu ondan. Oysa o cevabını çoktan vermişti. Geleneklerle adalet arasında gidip gelmişti cevabı. Çoktan verdim diyordu içinden. Çoktan verdim cevabımı. Ne bekliyor hala bu adam? Bakışları yeniden bulanıklaşacak diye ödü kopuyordu. Hayatında ilk kez bu kadar korkaktı hayata karşı. Değer miydi bu korkuya. Belirsizliğin getirdiği bir korku bir endişeydi bu. Birileri bu belirsizliğini duymuş muydu acaba? Onun kadar acı çeken biri daha var mıydı bu belirsizlik karşısında şu an? Ne ezici bir soruydu! "Bilge Ser'in piç adam şarkısı" "Ezici soru".

"Gidelim öyleyse senle ben" dedi birden.

Bilge Ser parmak kalındığındaki kaşlarını kaldırdı. Yüzüne yeniden baktı Şaharm'ın. Yüz hatları belirginleşti. Kimsenin anlayamayacağı bir anlam kazandı. "Nereye?" demekten çekinir gibi baktı Şaharm'a. Ve dedi.

- Nereye?
- Aldığımız kararı duyurmaya
- Karar mı aldık?
- Almadık mı?
- Bu aldığımız kararı benim de bilmem de bir sakınca var mı acaba, Şaharm?
- Bu en çok senin aldığın bir karar zaten. Şu kızlar meselesi. Beraber savaşımdan bu iş olmayacak galiba.

Bilge birden bire oturduğu yerden sıçradı. Hem de sıçrayabileceği kadar. Afyonun etkisiyle hayal görüp görmediğini anlamak için yerden bir odun parçası alıp kafasına indirdi. Bembeyaz saçları bir anda kızıl bir renk aldı. Siyahımsı bir sıvı yere doğru akmaya başladı.

- Evet hayal değil bu! Hayal değil, hayal değil.
- Zorunlu alınan bir karar. İstmeden alındı. Bu sevinç neden?
- Yıllardır isteyip de kabileye getiremediğim bir şey bu benim. Ben zorunlu olarak alınmış bir karar olarak görmüyorum. En azından kendi açımdan.
- Sadece kendi açımdan düşünmesen iyi olur. İşin tanrısal boyutunu da çıkarma aklından. Kim bilir ne kadar kızacak tanrı buna?!
- Boş bir inançtan başka bir şey değil! Saçmalık
- Lanetin boyutunu mu artırmaya çalışıyorsun, yoksa bu konuşan afyon mu?

- Hayır... Tamamen bana ait cümleler. Ben doğduğum günden beri afyon alırım. Dokunmaz bana afyon. En bilinçli halimdir benim afyonlu halim. En güzel eserlerimi o kafayla yazdım ben. En muhteşem icatlarım afyonlu zamanlarda oldu. En kahramanca dövüşlerimi ve en yüce zaferlerimi afyona borçluyum. Beni ben yapan tılsımdır o.

- Sana saygım sonsuz biliyorsun. Ama en azından inançlarımızı terk etme. Bilirsin tanrılarımızı. Ve yapabileceklerini. Kızların savaşa katılması demek onların gerekli gereksiz konuşması demek. Bu da tanrıların öfkesini bir şimşek gibi toplayacak üzerimizde.

- Neyse böylesine güzel bir karardan sonra keyif kaçırmaya değmez. Boş verelim bütün bunları ve senin dediğin gibi. "Gidelim öyleyse senle ben!"

Aylar sonra ilk kez dönecekleri şehre biri hüzünlerini, diğeri sevinçlerini götürüyordu torbasında. Bilge Ser'in keyfine diyecek yoktu. Yirmi yaşlarında bir genç kız duruyordu karşısında. Kendisi de aşağı yukarı o yaşlardaydı. Sessizce, öylesine, hiçbir anlamı olmadan duruyordu. Bilge Ser ona anlam verdi. Masumiyeti gözlerini kapladı, oradan yanaklarına sıçrayıp onları pembeye boyadı. Kaçamak bakışlar atarken her bakışında farklı görüyordu onu. Afyonun bakışları derdi buna Bilge Ser. O yıllarda Bilge Değildi tabi Ser di sadece. Hatta kendine göre Ser_seri'ydi. Afyonun bakışları girdimi devreye, işte o zaman başlardı hayat. Her bakışında binlerce farklı açıdan görürdü baktığı şeyi. Yirmilik kıza olan bakışlarında da o büyülü afyon bakışları gezindi hep. Bazen yalnızca dudaklarını görüyor, bazen sadece tek bir parmağını, bazen yalnızca elbisesini, kimi zaman sadece tek bir kirpiğini. Yanıltıcılığın altında, gerçek görüş yatarıdı daima. Dahası da vardı. Türü hareketler verirdi odak nesneye. Zaman zaman dans ederdi karşısındaki... Kimiz zaman göz kırparıdı ona. Bazen utangaçtı. Çilek gibi canlı ve nar gibi kırmızı olurdu yanakları. Utandıkça pembeye çalardı. Arzuladıkça yeniden kırmızıya. Renkler arası diyalog başlardı. Hep böyle olurdu. En anlamlı bakışlar da aynı kişi de olurdu en manasız bakışlarda. Ama asla yanılmazdı bu kafayla baktığında. Hakimiyetini yitirirdi çoğu zaman. her şeye olan hakimiyetini. Gülerdi mesela. Anlamsızca. Ağlardı. Ama hep kendindeydi. Yaptıklarını en ince ayrıntısına kadar hatırlardı. Ama her defasında gökyüzünden yeni inmiş veya tam çıkacakmış gibi davranırdı. Yirmi yaşındaydı, bu masumiyet timsali güzel kız. Büyüleyiciydi. Yada tam tanımı fettandı. Baştan çıkarırdı insanı. Aklını başından alırdı. Kızı afyonlu gözlerle gördü ilk defa. Daha sonra kız onun afyonu oldu. Senelerce ihtiyaç duymadı bu tılsımlı maddeye. Sonra karısı oldu. Yeni uğraşı, icatları, kitapları oldu. Gökyüzüne uçmak istediği zaman onun gözlerine bakması yetti senelerce. Yada dudaklarıyla dudaklarını birleştirmesi. Beş sene sürdü hayatının bu en anlamlı afyon günleri .Sonra o öldü. Bilge Ser'e bir çocuk bile doğurmadan. Bilge Ser uyandı. Ve hep uyanık kalıp, hep uykuda olmak için yeniden döndü o maddeye. Ve saplandı kaldı. Çok zamandır ilk kez böylesine neşeli bir şekilde yaşıyordu bu tılsımı. Ve o yüzden döndü o pembe yanaklara. Ve ona dair ne varsa... Karanlık ormana giden patika yolda değildi. Tabanlarını gıcıklayan çakıl taşları olamazdı. Bulutlardı onlar. Altında ağlamaya hazır bulutlar. Bilge Ser'in neşesi ağlamalarını engelliyordu. Bir inseydi bulutlardan, dolup taşacaktı ovalar yağmur sularıyla. Her yer mavi olacaktı. Mora çalmayacaktı bu kez. Ve afyon bakışlarıyla izleyecekti ovaları Bal Deresi'ndeki kayalıklardan. Ve maviyi o görecekti sadece. Ovaları dolduran suyun içinde yirmi yaşlarında yarı çıplak bir kızın hayaline doycacaktı. Mavi ister istemez pembeye çalacaktı. Hiç bir güç karşı koyamazdı çünkü, onun yanaklarındaki pembeliğe. O oluverirdi hemen. Maviyi pembeye boyayacak olan yarı çıplak bir kız, yarı deli bir adamın bakışları altında. Bakışlarına hapsedip, gönlünde özgürce koşabileceği bir okyanus yaratacaktı onun için. Tanrıların haberi olmadan. Maviymiş gibi gösterecekti pembeyi, aşkının büyüünü kullanarak. Cadılardan kazan çalacaktı, göz yaşlarını doldurmak için. Ve yeni bir büyü hazırlayacaktı, ölümü yaşama çağırın. Bu belki dengeleri bozacaktı. Ama değerdı maviyi pembeye çevirmeye. Yarı çıplak yirmi yaşlarında bir kız için değerdı... Hem de her şeye. Bütün tanrılar bir araya gelse bile fark edemeyeceklerdi o deryalar dolusu düşü. Aşkın büyüünden atacaktı çünkü bir tutam. Bir tutam özlem koyacaktı içine, ve bir avuç dolusu cesaret. Her rengin ayrı bir kendini imha gücü olacaktı. Yalnızca o fark edecekti bu renkleri. Özellikle pembe yalnızca onun için nüksedecekti yeryüzünde. Tanrılar utanacaktı bu tılsımı çözemedikleri için. Aşkın büyüü her renkten bir duvar olacaktı. Ve yenecekti hepsini teker teker. Yeniden Bilge Ser olacaktı o büyücü. Şaharm'ın yanında yürüyecekti şimdi olduğu gibi..

Şaharm, Bilge Ser'in bunca keyfine anlam vermedi. Hiç tanrı inancı yokmuş bu adamda diye aklından geçirmeden edemiyordu. Böylece yürümeye devam ettiler. Vuslatın heyecanı gözlerini kamaştırırken, meleklerin üzerlerine serptiği hüzün demetlerinden, haberleri bile yoktu...

BÖLÜM VII

TANRIDAN KAÇIŞ

Anne Vuvaye dişbudak ağacından yapılmış sandalyenin üzerinde, kollarını masaya dayamış oturuyordu. Bütün gün ağlamış, gözyaşlarını içine akıtmıştı. İva'nın ona yaptığını unutamıyordu. Bir yandan yoksulluk, bir yandan böylesine üzüntülü olaylar, yaşamı çekilmez kılıyordu. Etrafındaki eşyalar kadar hareketsiz ve onlar kadar hayattan uzaktı şu an.

Bütün gün İva'yı yargılamış ve her defasında kafasında onu idam etmişti. Açıkçası hiç af edemedi onu. Bunları düşünürken, kendini yargılamak aklından bile geçmedi tabii ki. Çünkü o hiçbir zaman haksızlık yapmaz, etrafındakilerin eksikliklerine karşın mükemmeli temsil ederdi. Tombul yanakları bütün gün ıslak kalmıştı. Boyunun altında biriken yağ torbaları tam bir kurbağaya çeviriyordu onu. Boyunun kısalığı ve bedenindeki tombulluk ona bakınca az sonra yuvarlanacakmış hissi veriyordu. Tombul kollarını masaya dayamış durumda öylece bekledi. İçinden yazgısına lanet okuyor ve bunu dile getirmekten korkuyordu. Sonra yeniden İva'nın suçunu düşünüyor ama onu af edemiyordu. Bu yaptığından dolayı iyi bir cezayı hak etmişti. Tanrı'dan beklemek en güzeliydi bu cezayı... Önceleri böyle düşündüyse de sonraları Tanrıdan oğlu adına af dilemeye başladı. Zira ona kıyamıyordu. Ellerini yumruk haline getirip iyice sıktı. Ciğerleri parçalanıyormuş gibi bir hırıltı çıktı ağzından. Sonra bir körpe çocuk ağlayışı. Komşu kadınlardan birisi tutuyordu onu. Ne kadar da yuvarlaktı yüzü. Yanakları tombul tombuldu. Tıpkı "ben" diye geçirdi içinden. Gurur duydu kendisiyle. Babasına benzeyecek değildi ya. Elbette onun karakterini alacaktı. Sonra yavrusunun ağlamalarına içi elvermedi. İlk merhameti o zaman duymuştu İva'ya karşı. Onca doğum sancısının tek sebebi bu tombul yanaklı, kıvrıkcık saçlı çocuk olmasına rağmen hemencecik onu affedip kollarına almıştı. Memesini ağzına verdiğinde, sanki bir rüzgar gelip, ruhunu okşamaya başlamış ve gidince de nöbeti bulutların serinliğine bırakmıştı. Emzirirken birden o ufucuk, yarı açık gözlerdeki yeşili gördü. Karanlık ormanın ışımış haliydi bu. Bu anlatılmaz ışıltılı yeşil, ruhundaki tanrı inancını canlandırdı. Bir kez daha şükretti tanrısına. Yıllar önce aynı yeşil sevdasına Şaharm'ı gördüğünde tutulmuştu. İlk gördüğü andan itibaren bıraksalardı sadece gözlerine bakacak ve yıllarca öyle kalabilecekti. O ışıltılı, o güven verici bakış... Sığınmak için ideal bir liman. Birkaç hafta sonra kendini Şaharm'ın kollarında bulmasına şaşırılmıyordu. Aşkın fırınına sokmuştu çünkü ellerini. Gözleri Şaharm'ın gözlerinin tıpkısı olsa da tombul yanakları tıpkı kendininkiler gibiydi. İva olsun dediler adı. Büyükbabaya aitti bu isim. Babasının huylarını alması diye böyle yapıldı çokça da. Ama henüz yedi yaşına gelmeden, babasının bir kopyası olduğunu anlamakta geç kalmamışlardı...

Bir kez daha ellerini yumruk yapıp sıktı. O tatlı heyecanı, ilk acıma duygusunu, gözlerindeki o yeşile dalışını ne zaman hatırlasa gülümserdi. Bu kez öyle olmuyordu işte. Hıçkırıklara boğuldu bir anda. Yalnızlık onu içine çeken bir kum yığınıydı. Çıkmaya çalıştıkça içine alan ve bundan asla vazgeçmeyecekmiş gibi görünen kum yığını. Hıçkırığa hıçkırığa ağladı. Masadan kalktı. Mutfaka gitti. Henüz İva dönmediği için mutfakta bir şey olmadığını hatırladı. Yine İva... Yine göz yaşları... Yine hıçkırıklar.

Purevan Vuvaye ise herkesin yalnızlığını alt kümesinde barındırabilecek bir yalnızlığa teslim etmişti kendini. Ne için yaşıyordu? Bütün bu olanların ne anlamı vardı? Annesinin mutsuzluğu abisinin çaresizliği ve küçük kardeşinin yaramazlıklarıyla baş başa ve bir çıkmazın ortasında. "Tanrım ne olur yardım et" dedi kendi kendine. Minik pencerelerden birine dayandı ve karanfillerle dolu gökyüzüne dalıp, dalları cama doğru sarkan dişbudak ağacının yaprakları arasında adeta kayboldu...

*

*

*

Uzaklardan, hem de çok uzaklardan gelen bir çocuk sesiyle irkildi. Uzun kıvrıkcık saçları pencereden aşağı sarkarken, sesin nereden geldiğini anlamak için onları geriye attı. Cansız gözlerinde bir kıvılcım yandı söndü. Korkuyla karışık bir heyecan içinde yoğunlaşmıştı. Bir an bir şeylerin ezildiğini hissetti yüreğinde bir yerlerde. Ölümü andıran bir sessizlik oldu etrafta. Sonra bir kükreyiş, bir gürlleme... Heyecandan kalbi duracaktı neredeyse. Kapıya doğru ilerlemek istedi. Ancak düşüncelerinin yoğunluğu bunu engelledi. İlk düşündüğü İva oldu. Sudan çıkartılmış, soluk benizli bir erkek cesedi çörelendi gözlerine. Ardından ağıtlar. Nefessiz öylece yatıyordu yerde. Kıpırdamadan. Teni kül rengiydi. Dudakları yarı açık. Gözlerinde bir kanmışlık. Hiçbir şeyin geri açamayacağı bir kapanmışlık. Kıvrıkcık saçları hiç olmadığı kadar renksiz ve siyahın en hafif tonuyla renklendirilmiş görünüyordu. Göz kapaklarının az üzerinde yoğunlaşmış siyah kaşlar, bundan böyle güzelliği simgelemek istemiyorlardı. Cesedin üzerine atılmak istedi. Yapamadı. Sarılmak istedi. Olmadı. İç parçalayıcı bir böğürme duyuldu. Bunun kendinden geldiğine inanamadı. "İva" diye bir ses kayboldu semalarda. İva'nın kendisi kayboldu. Sesiz bedeni ölümü haykırıyordu. Cennet ve cehennem kıpırdamadan durdu. Düşünceleri bir toz bulutu oldu havada. Tesadüfen kainatı yarattı. Sevgisi bu kainata karıştı. Acısı tanrılaştırdı onu. Boğazında çözemediği bir düğüm olmuştu sessizlik. Ölüm döşeginin pis kokusu burunları yere düşürdü.

İva diye bir parça koptu yüreğinden ve toprağın kokusunu topladı üzerine. Acıyla karışık bir şimşek çaktı. Ve içindeki sevgiyi tetikledi.

İva diye bir şeyi vurdu sevgi

Ölüm diye bir gerçeğe karıştırdı.

Acılar çok uzaklarda harmanlandı. Rüzgar acıyı toplayıp getirdi.

Kainat yandı, söndü.

Hiç kimse anlayamadı bunu.

Mor dağların ardında bir güneş battı. Esmer bir güneş. Ve yeniden doğdu onun içine. Rengi bu kez zifiri karanlıktı. bir şeyler katran yutturdu ona. Ağzındaki acılıktan anladı bunu. Ve ellerini Bal Deresi'nin sularında yıkadı. Ama acıyı götüremedi su. Su hayatı yuttu, ölümü verdi. Suda boğulmuş bir erkek cesedi bütün bedenini sardı ve ölümün soğukluğuyla üşüttü onu. Çözemedi boğazını sıkın parmakları. Ceset soğuktu. Gözleri kapalıydı ve mor dağların ardında güneş bir kez daha acılara gömüldü.

Camın kenarına öylece yığılıp kalmıştı. Ne kadar zaman geçtiğini yine anlayamadı. Durmaksızın haykıran bir ses yine kulaklarını tırmaladı. Ceset kayboldu ortadan ve geriye kabusun harabesi kaldı.

“Anne, İva'ya mı bir şey oldu acaba?” diyebilirdi en çok. Yanıt alamadı. Almak istemezmiş gibi sordu zaten. Kabusuna bile katlanamadı bu ani gidişin. Yeniden seslenmeye cesaret edemedi. İva'nın o kızgınlıkla kendini şelalenin azgın sularına gömüştü yeniden geçti gözlerinin önünden. Ve yeniden yıldırım çarpmış gibi uludu. Yığılıp kaldığı yerden doğrulmaya çalıştı. Doğruldu. Bir ay çiçeğinin boynu bükük doğruluğu gibiydi bu. Hayata ve Tanrı'ya güveni yeniden sarsıldı. Boğazına düğümlenen ölüm, birden çözüldü. Yutkundu. Ağlamaya başladı. İç çekişleri evin her bir odasında yankılandı. “Tanrım İva'yı korursun, değil mi?”

Bu yakarış dudaklarından dökülür dökülmez, Keen içeri daldı. Kapıyı kapatıp arkasını yasladı. Bu hiç de hayra alamet değildi. Nefes nefese kalmış, yüzü kıpkırmızı olmuştu. Cehennemi görmüş gibiydi. Ablasını fark etmedi bile. Kısacık saçlarının altında daracak alnı boncuk boncuk terlerle kaplanmıştı. Bakışlarında bir dehşetin izleri açıkça görülüyordu. Bir felakete tellallık yapacakmış gibi bir hali vardı. Konuştu konuşacak. Minicik kalbinin atışları pencere kenarında bile duyulabiliyordu. Öyle ki Purevan kendi kalp atışları zannetti. Endişeli gözlerini evin tavanına dikti... Bir müddet öylece kaldı. Hayatının cesaret sınavını veriyor gibiydi. Her an bir el arkasından dokunacakmış gibi tedirgindi bakışları. Birden kapının arkasından kendini kanepeye attı. Gözlerini elleriyle kapatarak yüzü koyun. Kanepeden terden su içinde kaldı. Evin tavanı gittikçe küçüldü. Bir mezar kadar kaldı. Dört duvarın birbirine bu kadar yakın oluşu görülmüş şey değildi. Minicik parmakları gözlerinin üzerinde bir örümcek ağı ördü. Gittikçe artan bir korku yumağı, karanlık ormandan gelen uğultu. Tıptıp... tıptıp... tıptıp... Nefesi derinleşti. Bir kanyon kadar büyüdü gözleri. Masanın üzerindeki çiçek homurdanmaya başladı. İçindeki korku titremeye dönüştü. Ne olduğunu sormaya cesaret edemeyen Purevan, korku dolu bir şaşkınlıkla izliyordu küçük kardeşini. Birden içinin titrediğini hissetti. Keen'de de aynı titremeyi gördü. Masanın üzerindeki çiçekte de. Duvarda asılı biblolarda titredi. Duvarlar da. Uğultu gittikçe yaklaşıyordu. Akşamın en katlanılmaz saatlerinden birine düşmüş kıvranıyorlardı. Sonra bu titremeler sallanmaya dönüştü. Sanki ev bir kaplumbağanın sırtındaydı. Keen'in tutulmuş dili bir anda çözüldü “Anneee” Kapı hiddetle açıldı. Kapı sesini duyunca Keen kendini kanepeden yere attı. Kanepenin altına girmeye çalıştı. Birden isterik gibi çığlıklar atmaya başladı. Geliyorlar! Geliyorlar! Ablası yerden kalkacak gücü bulur bulmaz ona doğru gitti. Kapı sesi Keen'in yarı ölümü olmuştu. Ne olduğunu sormaya ne anne cesaret edebilirdi, ne de kızı. Korkunç bir kriz içindeydi Keen. Sebebini bilmedikleri bir korku. Anne Vuvaye'nin aklına Oburlar geldi hemen. Demek sonunda şehre girmeyi başardılar diye geçirdi aklından. Tabi bu hiçbir şekilde emin olamayacağı bir varsayımdı. Keen'e dokunmak istiyor onu girdiği kanepenin altından çıkarmaya çalışıyordu. Ama ne mümkün! Çocuk öyle çığlıklar atıyordu ki, değil dokunmak yanına yaklaşmak bile imkansızdı.

“Öldürecek”

“Hepimizi öldürecek”

“Kaçalım buradan Purevan kaçalım”

Bunları söylerken nefesi kesiliyor. Boğuk boğuk nefes alıyordu. Boğazı kesilmiş gibi hırılıyor ve avazı çıktığı kadar da bağıırıyordu. Annesi iyice yaklaştı. “Benim Keen. Sakin ol. Ne oldu anlat. Bu sarsıntı da ne? Bize söylemezsen, hepimiz için çok kötü olacak. Lütfen ama. Kimse yok odada çık bakayım oradan.” Çocuk kanepenin altından uzattı başını. “Gelmediler mi buraya” diye sordu. “Kimler?” dedi annesi. “Bilmiyorum ben yalnız bir tanesini gördüm.” “İva'yı tutsak almıştı.” Anne Vuvaye'nin birden gözleri karardı. Sabahtan beri içinde biriktirdiği volkan taşı taşacak. “Bana bak Keen! Eğer bu oynadığın oyunlardan biriye, hiç de güzel olmadığını bilmeni isterim. Lütfen oğlum, bize gerçeği söyle. Nedir gördüğün şey tam olarak? Neden saklanıyorsun böyle?” “Yemin ederim doğru söylüyorum. Kocaman bir canavar. En büyük bodurun bile en az üç katı. Upuzun kolları var, tıpkı ağaçların ki gibi! Yüzü tüylerle kaplı. Cehennemden gelmiş bir canavar o ” Anne Vuvaye hala oğlunun oyun oynadığını sanıyor ve ona güvensizliğini de sık sık dile getiriyordu. Ancak sarsıntıyı nasıl açıklayacaklardı. Birkaç saniye sonra Keen ağlamaya başladı. Hıçkıra hıçkıra ağlıyordu.

“Hepimizi öldürecekler!”

“Hepimizi yem yapacaklar!”

“Bizi kaynatıp yiyecekler!”

“Anne kurtar beni, İva’yı götürdüğü gibi beni de götürecek”

Anne Vuvaye en sonunda oğluna inanmıştı. “Uğursuz günler başladı” dedi kendi kendine. Uğursuzluk bir geldi mi, kapıyı kapatsan bacadan girer içeri. Engelleyemezsin onu. Uğursuzluk var. Kokusunu alıyorum. Havada, toprakta, suda... Her yerde uğursuzluk var. Kılıç kama kuşanmış geliyor. Kan kokusu var havada. Nefreti duyuyorum. Eşikten süzülecekmiş gibi. Gelip huzurumuzun boğazına yapışacakmış gibi. Ben iyi bilirim bu kokuyu. Sevdaları yarıda bırakacak, anaları çocuklardan ayıracak, bulutu yağmura hasret bırakacak... Kan akacak nehirler... Görüyorum bunu. İçinde balıklar yerine kemikler yüzecek. Bu sarsıntı da ne böyle. Mor akşamların, uğursuz saatleri. Dua edin tanrıya çocuklarım. Bizimle olması için. Ancak o gelir hakkından böyle felaketlerin. Keen’e yeniden döndü “Nerede gördün sen ağabeyini.” “Büyük kızılık ağacının biraz daha ilerisinde. Büyülü Mağara’ya yakın, hatta şimdi tam oradadırlar. Sakın gitme anneciğim. Sen bunun için hiç bir şey yapamazsın. Sakın gitme! Seni de öldürecek. Hemen uzaklaşalım buradan. Ağabeyim kurtulabilirse bulur bizi nasılsa.”

Bir ananın bakabileceği en acıklı şekilde baktı ahşap duvara. Gözleri duvarı delip, büyülü mağaraya kadar hüzün taşıdı. Karnında bir sancı hissetti. Hiç doğmadan ölen bir çocuğun katlanılmaz sancısı. Sessizliği ses oldu evin her köşesinde. Ahşap duvarları çelikle kapladı bakışları. Hüznü cesaretini körükledi. Cesareti analığını hatırlattı. Mum gibi söndü gözleri. İçindeki çelik eridi. Ağzında böğürtlen tadında bir ekşilik bıraktı. Damar damar sızladı dişleri. Ve dili bir yılan gibi büküldü , tortop olup damaklarına yapıştı. İva dese ağzından köpükler saçılacaktı. Acının melodileri birer mızrak gibi saplandı kulaklarına. İçindeki çocuk yeniden öldü. İradesi alevlenip kül oldu. Evlat oldu evin her bir köşesi. Sarılmak istedi duvarlara. Zehirli bir sarmaşığın içinde buldu kendini. Ne bir adım ileri, ne de bir adım geri. Çıkmak istedi, sarmaşıklar kalbini parçaladı. İva’yı bırakıp gitmek intiharın diğer adıydı. Yeşildeki ışığı söndürmek gibi olurdu bu... İki çocuğunu bırakıp bu dünyadan gitmek vardı diğer bir seçenekte. İradesi bir orman yangını oldu. Soğutamadığı bir alev gibi ciğerlerinde. İradesi bastı geçti yüreğine. Elleri küçük kaldı. Boyu daha da kısaldı. Bir ananın yerle bir oluşuna şahitlik etti çocukları.

“Buradan gidelim çocuklar”

Bu sesle birlikte odanın içine bir çığ düştü sanki. Purevan donakaldı. Kıpırdayamadı. Annesi hemen uyardı onu. “Hiç vakit kaybedecek halimiz yok! Hemen gidiyoruz buradan” Evden ayrılırken, Purevan’ın gözlerinde abisiyle geçirdiği güzel günlerin, acıklı sonu vardı.

BÖLÜM VIII

ALTIN KILIÇ VE BİLGE SARMAŞIK YAPRAĞI

Arkalarından minik tahta bir kapı gıcırdadı. Anne Vuvaye’nin boynunda yağlı bir urgan gıcırdadı. İp gömüldükçe gömüldü etine. Bastığı topraklar gıcırdadı. Sarmaşıklara takıldı ayakları telaştan. Birden yere serildi. Bir an sarmaşık yapraklarıyla burun buruna geldi. Yeşilden kahverengiye dönmeye uğraşan, yaşlı bir sarmaşık yaprağı. Diğer yaprakların içinden baş çıkarmış. Bütün ukalalığıyla dimdik. Düşmek üzere ama inadından tutunmakta gövdeye. Rakibini yenmiş bir pehlivan edasıyla, gururu ve kibrini bütün damarlarında gezdirip, görüntüsüne yayararak haykırdı. “ Sen kendine ana diyorsun değil mi?” Anne Vuvaye düşmenin etkisiyle geçirdiği sarsıntıyı atlatmadan yeni bir şaşkınlık içinde buldu kendini. “ Üzerimde gezinen ayaklar ne kadar da unutmuş analığı, keşke dokunmasaydın bana ve hissettirmeseydin o vurdumduymazlığı. Seni yerlere sermekten çok cehenneme göndermek istediğimi bilmeni isterim. Bu günlerde herkes kendine ana diye çağırıyor ya! Her neyse, başka bir şey konuşmayacağım seninle, degeceğini de sanmıyorum”. Anne Vuvaye sadece kendisi mi gördü diye Keen’in bakışlarını kontrol etti. Keen öylesine abartılı bir olgunlukla baktı ki “Ben hayatın çemberinden geçti, bu da ne ki benim için” der gibiydi. Zira o daha önce görülmemiş bir canavarı görmüştü. Anne Vuvaye şaşkın ne yapacağını bilmez vaziyette. Yerde yüzü koyun. Purevan’ın yardımıyla düştüğü yerden doğruldu. Ayağa kalktı. Hırsını yenemeyerek ayağını topuğuyla sarmaşık yaprağını paramparça etti. Yaprak hışırtıdan çok inlemiş gibi bir ses çıkardı.Eleştiri kabul etmeyen yapısı böyle bencilce bir davranışa gebe bırakmıştı onu...Ve o da hiç vakit kaybetmeden içindeki zehri doğurup attı. İşte ne olduysa bundan sonra oldu. Bütün sarmaşıklar bir anda hareket etmeye başladılar. Yaprakları büyüdü. Göz göz delikler açıldı yapraklardan. Her bir dal bir kanca oldu sanki. Ortasından delinmiş yapraklar her şeyi yutmaya hazır kara delik gibi kinle baktılar bu anamsı kadına. Öfkelerinin büyüklüğü Bodur ülkesindeki hiç bir şeyle ölçülemezdi.Evin az önünde bulunan Tütsü ağaçlarına boydan

boya dolaşmış, bazen canlı bir yeşil, bazen soluk bir kahverengi bazen de kızıl renklerle evi bezeyen bu sarmaşıklar, kütük evin önünde birer Azrail dönüştüler. Bahçenin her iki yanında, dört kişinin aynı anda yan yana yürüyebilecekleri bu masum geçit, artık bir ölüm geçidine dönüşmüştü. Yapraklar, dallar ve dalların arasından burnunu dışarı uzatmış tomurcuklar. Akşamüzeri kapanmaya yüz tutmuş beyaz renkli sarmaşık tomurcukları, birer ejderha gibi açılıyor, dillerini dışarı çıkarıyor ve sonra yeniden kapanıyorlardı. Kurbanını diliyle içine çekecekmiş gibi hazır duran çingiraklı bir yılanı andırıyordu her biri. Öfkelerinden bir açılıp bir kapanıyor, bu üç kişilik, savunmasız ailenin sonlara yaklaştığını üflüyorlardı. Var gücüyle bir sarmaşık dalına yapıştı İva. Onu bulunduğu yerden kopardı. Süt gibi beyaz, içten dışa doğru uzamış beş minik filiz görünüyordu bu tomurcuğun içinde. Beş minik pembe filizcik. Tıpkı Vuvayeler gibi. Sonra arkasında durup, elleriyle gözlerini kapattı dünyalar güzeli kız kardeşinin. Elllerinde o minik beyaz tomurcuk vardı. Upuzun kıvrıkcık saçları beyaz bir sarmaşık dalıyla bezendi bir anda Purevan'ın. Saçlarına uzanan eller gözlerini serbest bırakınca, arkasına döndü Purevan. Her zamanki yeşil gülümsemesi duruyordu İva'nın yüzünde. Çocukluğun saf, habersiz gülümsemesi. Aldandıkları yıllardı o yıllar. Sorgulamayı bilmiyorlardı henüz. Sonra saçlarındaki pembe filizli sarmaşıkla beraber, büyülü mağaraya kadar çılgınlar gibi koşular. Gizli sohbet nöbetlerinde çözüldü yürekleri. Çocuklukları bir masaldı. Bir rüyaydı, uyanmak istemeyecekleri. Büyülü mağarayı bile kahkahalarla güldürürlerdi. Ta uzaklardaki çöl kuşları duyardı onların fısıltılarını... "Ben bir gün büyüyeceğim, değiştireceğim her şeyi" derdi İva kız kardeşine. "O zaman sadece büyülü mağara şahitlik etmeyecek kahkahalarımıza. Her yanını sarmaşıkların doladığı o kütük ev, sözcüklerimizi yasaklayan bir zindan olmayacak." İnanmazdı ona Purevan. Ama bilirdi ağabeyinin bunun için uğraşır duracağını. Yine de hiçbir zaman toplum içinde konuşma hakkı olmayacağından emin olurdu. Sözcüklerine vurulan prangalar, yüreğine atılan düğüm ve nefes almasını bile engelleyen gelenekler asla yok edilemeyecekti. "İva" dedi bir keresinde. "Eğer evlenmeden tanrı katına ulaşırsam ne dilerdin benden?" Şaşkınlıkla Purevan'a dikti gözlerini İva. "Beni böyle yapayalnız bırakmamamı" diye mırıldandı. "Eğer bu kuralları yıkamadan, bu dünyadan ayrılıysaydın, ben de seninle gelmeyi dilerdim. Mutlu olmadan ölürsen, senden sonra ben de yaşamak istemezdim!" O günlerin hayali şu korkunç durumda bir makas gibi kesti bedenini. Ah İva'yı ölüme terk edip gitmek mümkün müydü. Sarmaşıklar büyüdükçe hayalleri de büyüdü Purevan'ın. Saçlarına yıllar önce takılan sarmaşıktaki tatlı koku, acımsı bir hal almış genzini yakıyordu şimdi. "Dua edin çocuklarım, lanetlenmiş hayatımız için, dua edin." Dedi anne Vuvaye. Büyük bir sarmaşık öbeği göklere doğru o kadar uzadı ki ucunu göremediler. Ve onca havalanmadan sonra kendilerini evin önündeki çitlere doğru bıraktılar. Gökyüzünden üzerlerine doğru gelen bu felaketin karşısında çaresiz titreyen üç can görüldü semalardan. O kadar yükseklere çıktuktan sonra, öyle bir alçaldılar ki, o devasa sarmaşık yaprakları anne Vuvaye'nin ayakkabısının bağları gibi göründüler bir an. Sonra yavaş yavaş ayaklarından başlayarak sarmaya başladılar, büklüm büklüm olarak bacaklarına doğru ilerlediler. "Alçak, lanetli sarmaşıklar, ellerimle suladım her gün sizi" diye bağırıyordu Anne Vuvaye. Her iki çocuğu da annelerini çekmeye çalışıyor, bir taraftan da hüngür hüngür ağlıyorlardı. Evin ta arkalarından, tütsü ağaçlarının sık yaprakları arasından, ihtiyaçıyla bir kabak çiçeği belirdi. Çiçek öylesine büyüdü ki evin iki katı oldu neredeyse. Damda ki bacaların arasından süzülerek onlara doğru yavaş yavaş ilerliyordu. "Lanetli analara, bodur diyarında huzur yok" diye homurdandı kabak çiçeği. "Yok" sesi o kadar kalınlaştı ve boğuk geldi ki, çocuklar çiçeğin üzerlerine kusacağını zannettiler. "Midemi bulandırıyor" diye devam etti "Analık onurunu ayaklar altına aldın, tıpkı seni uyarmaya çalışan bilge bir sarmaşık yaprağını ayaklarının altına aldığı gibi" Konuşma birden kükrete döndü. "Seni cüretkar şeytan!" Anne Vuvaye çığlıklar atıyor, bir yandan da , henüz bu sabah açan kabak çiçeğini evin çatısının üzerinde konuşurken görmenin şaşkınlığıyla gökyüzüne doğru bakıyordu. Sarmaşıklar beline kadar gelmişlerdi. Bir an onu alıp bilinen bütün diyarların ötesine atacaklar diye düşündü anne Vuvaye. Keen Sarmaşık yapraklarıyla çıplak elle başa çıkamayacağını anladı. Ağabeyi ya da babası olmadığına göre evin erkeği artık oydu. Sarmaşıklı yoldan yavaşça ilerledi. Tekrar eve doğru gidiyordu. Purevan bir taraftan elleriyle sarmaşık dallarını temizlemeye çalışırken, bir taraftan da minik kardeşine bakıyordu. "Dur " dedi en sonunda. "Nereye gidiyorsun". "Annemi böyle bırakamazsın Keen". Keen dönüp ablasına bakmadı bile. Yoluna devam etti. Evin gıcırdayan kapısının önüne geldiğinde bir an duraksadı, şöyle bir nefesini toplayıp "söz veriyorum baba, annemi ve ağabeyimi kurtaracağım" dedi. Gıcırdayan kapıdan içeri süzüldü. Babasını gördü birden. Oturma odasında, yerdeki minderlerin birinin üstünde oturuyordu. "Bak sana ne getirdim?" dedi babası. "Ne getirdin" diye heyecanla atıldı babasının kollarına. "Babası bugün de eve geç geldiğin için, hemen göstermeyeceğim" dedi. Keen mızımızlandı. "Söz veriyorum, bir daha olmayacak". Babasından ses yok. "Yemin ediyorum, bütün tanrılar adına hem de, bir daha olmayacak." Anne Vuvaye elinde bir tepsiyle görüldü. "Yine hangi boş mesele için tanrıların adını alıyorsun ağzına, yumurcak?" Keen döndü annesine baktı. "Hiç dedi". "dua ediyordum sadece". Babasının gözlerindeki o yeşil ışıltı, yüzünde bir gülümsemeye dönüştü. "Evet dua ediyordum..." Dedi. "Ona getirdiğim, şeyi görmek için bütün tanrılara dua ediyordum". Keen babasına minnetle baktı. Onun bu tatlı yalanını devam ettirdiği için, babasını gözünde tanılaştırdı. Din konusunda çok katı kuralları olan anne Vuvaye çoğu zaman çekilmez olurdu çünkü. "Tamam, eğer duan bittiyse, kızılıcık otu kaynattım senin için...". "Hemen içmesem olmaz mı" dedi Küçük Vuvaye. "Olmaz" diye şahlandı annesi. "Dediğim hemen yapılınsın". Tepsiyi yere bırakır bırakmaz mutfaktaki işlerinin başına döndü. Keen yeniden babasına baktı "Nedir sürprizin? Lütfen ama?" Şaharm kanından bir parça olan bu ufak yaratığa sevgiyle gülümsedi. "Ancak bir şartla" dedi. "Nedir şartın?" diye inledi Keen. "iki minicik öpücük, yanaktan..." Bir anda iki minik dudak, sert bir cilde

bulaştı. “Vee, işte sürpriz” dedi Şaharm. Elini sırtına doğru kaydırıldı. Ve oradan kocaman bir kılıç çıkardı. “Heey” diye bağırıldı Keen. “Heey” hemen babasının kollarından kurtardı kendini. Kılıcı yere koydu. Ağır hareketlerle önünde eğildi. Güneşe yönelen ay çiçekleri gibiydi adeta. Altın sarısı saçları, altın kılıcın içinden çıkmış gibi parlıyorlardı. Kılıca doğru yaklaştı. Babası görmemişti ama, yaklaşınca kılıç ona göz kırptı. “Seninle çok maceramız olacak sahip” der gibiydi bu göz kırpması. Farkına varmaksızın Keen’de göz kırparak ona cevap vermişti. Babası bunu da fark edemedi tabii. Kılıcı tahta zeminin üzerinde serili, kaşık otlarından örülmüş kilimin üzerinden aldı. Arkasını döndü. Tam kapıdan çıkacakken “Dur!” diye bir ses kulaklarında yankılandı. Dur, nereye gidiyorsun?” “Bir kaç ufak deneme...” dedi Keen. “Bahçenin dışına çıkmak yok” diye bir uyarı geldi arkadan. “Şimdi sarmaşıkları, daha sonra bodurları!” “Deheey” diye bir ses duyuldu sonra. Kapı gıcırdadı. Adımını içeri attı Keen. Evet o gün babası tam karşıda, şu anda orada olmayan bir minderin üstünde oturuyordu. Onu hüzünle anımsadı. Bir kez daha içinden ona söz verdi. Bu sözü yalnızca çok uzaklarda birkaç baykuş duydu. Kapıdan içeri girdikten sonra, kendi odasına doğru döndü. Odaya koşarak giderken, bahçede ölümlü pençeleşen annesinin çığlıkları, hayalet evin her odasını dolduruyordu. Odasına girer girmez, ahşap duvara gömülü bir bölmenin kapağını açtı. Kapak açılırken gıcırdadı ve yerlere tozlar saçıldı. İçeride bir kapak daha belirdi. Onu da eliyle kenara çekti. Hasır gibi bir şey vardı bu ikinci kapağın gerisinde. Eliyle yavaşça hasırı kaldırdı. Duvara gömülü bölmeden çıkarıp yere bıraktı. Yeniden o minik bölmeye yöneldi. Altın kılıç, karşısında pırl pırlıdı. Kılıcın yine kendisine göz kırptığını gördü. Hemen elini uzattı. Tam kılıcını alacakken arkasından bir elin uzandığını hissetti. Babasını hatırlatan bir “dur” sesi duydu. Ardından boğucu bir kahkaha. “Dur, o kılıçla bunca bitkiyi durdurabileceğini mi sanıyorsun? Seni aymaz!” Açık bıraktığı pencereden içeri dalan bir fasulye sarmaşığıydı bu. Keen şaşırmamış gibi yaparak “bu, süs sarmaşıklarıyla olan bir hesaplaşma, neden karışyorsunuz sanki?” dedi. “Sarmaşıklarla birkaç göbek öncesinden akrabayız, bunu bilmiyor musun bücür?” ardından o boğuk kahkahayı bir daha duydu. Elini kılıca attı hemen. Ancak fasulye sarmaşığı eline yapışmakta geç kalmamıştı. “Sana ve kız kardeşine hiçbir şey yapmayacaklar diye fısıldadı. Bırak her şeyi kaç buradan. Ortalık sakinleşinceye kadar da gelme” “Annenle, bütün mesele...” “Ben annemi seviyorum” diye bağırıldı sarı saçlı minik çocuk. “Sevdiğinle kalırsın o zaman” diye haykırdı fasulye sarmaşığı. Bu defa kahkaha gelmedi. “Bu kılıcı hiçbir zaman kullanamayacaksın.”. Kılıcı dallarının içine aldı. “Bilge sarmaşık yaprağını ezmeyecekti o zalim anan. O sadece bir uyarıydı, hepimizin çok sevdiği İva için bir yakarıştı. Bunu yapmayacaktı” Sarı saçlarından birkaç tanesi alnına düştü Keen’in. Yaşlı gözlerle fasulye sarmaşığının dallarındaki kılıca baktı. Kılıcı bu kez ona göz kırpmamıştı. “Ah, baba neden yoksun?” diye inledi. Fasulye sarmaşığı yeniden bir kahkaha attı ve oradan uzaklaşacakmış gibi dallarını geri çekti. Keen kılıcından gözlerini ayırmadı. Ona ilk hediye edildiğinde hoş geldin töreni yapmış, saygıyla eğilmişti önünde. Şimdi ise bir veda töreni... annesi kadar sevdiği kılıcı, bir fasulye sarmaşığının dallarında. Bir kez daha baktı kılıcına... bir kez daha... Veda anının bitmesini istemiyordu. Annesini bile unutacaktı neredeyse. Adaletin yokluğunda bir ışık söndü dünyasında. Bir yıldız kayıp, haksızlık tünelinden geçti. Günah diyarında görüldü en son. Sonra göz kırıp, şehvetle gerçeğin berraklığını çekti içine. Bir çocuk, oyuncuğuyla vedalaştı. Yıldız bu kez adaleti çekti. Tutku vardı içinde. Ayın gölgesinde kalmayı hazmedemedi. Ayı da çekti içine. Çocuk oyuncaksız kaldı. Ve yıldız aydınlığı yuttu. Sonra yeniden haksızlık tünelinden geçip, günah diyarına sultan oldu. Sarı saçlı çocuk bunların hiç birine şahit olamadı. Oysa o yıldız hep onunlaydı. Bilemedi. Gözleriyle kılıcı yaladı çocuk. Kılıç dilini kesti. Konuşamadı. Kederden mosmor oldu dudakları. Bir ölünün mor bedeni gibi... Lime lime oldu içi. Yutkunmak istedi, kan toplandı boğazına. Yutkunamadı. Sonra kanı gökyüzüne kustu. Keder içinde bir yerlerde bayram ediyordu. Bedenine padişah oldu keder. Bunu kutladı durmaksızın. Gözleri kılıcın üstünde gitti çocuğun. Göremedi. Hep yanında gezen yıldız da yardım etmedi ona. Sarsıldı, düşmek istedi. Düşemedi. Sarmaşıklar düşebileceği her yeri doldurmuştu. Gözlerini kılıçtan geri istemedi. Bir hatıra olsun benden dedi. Bir hediye. Ayrılığın hediyesi. Sarı saçları mor dudaklara inat... Yakıştııkça yakıştı alnına. Meydan okudu kainata. Bükük bir boyunda baş kaldıran iki sarı saç teli. Geriye atarken onları, hala bakıyordu kılıcın arkasından. Gözden kaybolmasından korkuyordu onun. Kılıçla son kez vedalaştı içinden. Tam gözlerini geri alacakken ondan, kılıç birden kaydı, fasulye sarmaşığının dallarından. Kurtulup kendini yere atan bir esirdi sanki. Yerden sarı saçlı çocuğa bakıp gülümsedi “göz kırpsam anlayacaktı” dedi. “Anlayacaktı sensiz yapamayacağımı” Altın saçlar altında bir gülümseme yandı söndü... Keen kılıcı kaptığı gibi yerden odadan çıktı. Fasulye sarmaşığı da peşinden. “Seni küçük aymaz” diye söylendi arkasından. “Seni artık kimse kurtaramaz elimden, saçlarından kendime püskül yapacağım” Keen kaplan gibi atıldı. Zaten açık bıraktığı evin kapısından dışarı attı kendini. Sarmaşıklar annesinin boğazına kadar gelmişti. Evin çatısından kabak çiçeği var gücüyle bağırıyordu. “Sıkı tutun onu, sakın boğmayın. Cezasının bedelini ödeyecek.” Purevan artık annesi için yapılacak pek bir şeyin kalmadığını düşünmeye başlamıştı. Sürekli “Anne” diyor, ve konuşmaya alışık olmayan dudakları korkuyla seğiriyordu. Kapıda Keen’i kılıcıyla görünce parçalanmış ümitleri birazcık olsun yeniden toplandı. Ama Keen henüz çocuktuktu. On bir yaşında bir çocuk ne yapabiliirdi ki? Çatıdaki kabak çiçeği, hiç kimseyi dinlemiyor, sürekli konuşuyordu. Bu konuşmalardan rahatsız olan, Sarmaşıklar hatta fasulye sarmaşıkları bile vardı. Kabak çiçeği açılıp yumuldukça, ortalık iniyor, horultuları bütün kulaklarda kızgın katran oluyordu. En sonunda Tütsü ağaca bu gevezeliğe dayanamadı. “Kapa artık o lanet olası çeneni, seni yerden bitme koca kafa” Kocaman dallarını toparlayıp kabak çiçeğine öyle bir şamar attı ki... Kabak çiçeği upuzun serildi çatının üzerine. Öyle ki birkaç saniye kendine gelemedi. Yeniden ayağa kalkmaya çalıştı. “Bu ormanın kuralları var, bana böyle yapamazsın!” diye kükredi tütsü

ağacına. “İva’ya ihanet etti O.” Tütsü ağacı bulunduğu yerden köklerini öyle bir öfkeyle yerinden oynattı ki, bütün Bodur diyarı sallandı. “Sen hala konuşuyor musun?” diye gök gürültüsünü andıran bir ses işitildi. Yeni bir şamara kurban gitmek istemeyen kabak çiçeği bütün dallarıyla kendini geri çekti. Ama Tütsü ağacının bütün dallarını bir araya toplayıp, var gücüyle ikinci kez kendini yere sermesine engel olamadı. Yattığı yerden hale mırıl mırıl konuşmaya devam etti. “Madem bu gün bu huzur ülkesinde bütün kurallar ihlal ediliyor, görün şimdi beni” diye haykırdı kabak çiçeği. Bir anda bütün dallarından kabaklar sarkmaya başladı. Kabak çiçeği kendi dahil, dallarında ne kadar çiçek varsa hepsini kabağa çevirdi. Koyu yeşil kabak, yeşil kabak, açık yeşil kabak, su yeşili kabak, bal kabağı, sivri kabak...Etraf dallardan sarkan kabaklarla doldu. Bu kabaklardan bir tanesi anne Vuvaye’ye yöneldi. Geride kalan onlarca kabaksa Tütsü ağacına. Anne Vuvaye’ye yönelen kabak, bir taraftan aşağılara salınıyor, bir taraftan da hala bağıyordu.

“Sıkı tutun”

“Sakin bırakmayın”

“Bırakmayın bu nankör anne paçavrasını”

“Evrenin yasalarına aykırı davranmak neymiş görsün”

“Analık makamının yüz kararı”

“Bilge sarmaşık yaprağının katili”

“Sakin ben gelmeden bırakmayın onu”

“Akli başına gelene kadar çekecek çilesini”

“Ölmek için yalvaracak”

“Tıpkı Sybil gibi”

Anne Vuvaye Üzerine gelen kabağa bakıp “Lanet olsun senin lanetlendiğin güne! Asıl nankör olan sen değimsin, ey ne yaptığını bilmeyen acuze. Daha bu sabah ellerimle su içirdim sana. Eğer Sybil gibi ölmeyi dilemesi gereken biri varsa o da senden başkası değildir. Sen ki yaratılmışların en çirkini ve en tatsızısın. Gittiğin her yerde alay konusu oldu tadın. Eğer varlığından ve nankörlüğünden utanç duymuyorsan, en azından iki çocuğuyla amansız bir mücadelenin içinde debelenen savunmasız bir kadına saldırmaktan utan” Sarmaşıkları boğazına kadar dolanmasa söyleyecek çok şeyi vardı anne Vuvaye’nin. İçindeki zehri tam anlamıyla boşaltamamanın huzursuzluğu vardı gözlerinde. Bir şeyler daha söylemek istiyordu. Bunun için tam ağzını açmıştı ki “bamm” diye bir sesle gözlerinin önünde yıldızlar döndü. Ne olduğunu anlayamadan bir daha. “bamm”. Geveze kabak kendini kaldırıp kaldırıp anne Vuvaye’nin kafasına çarpıyordu. “bamm, bamm, bamm...” Bir yandan da sarmaşıklar kadıncağzın çenesine dallarını doluyor, büküp kırmaya çalışıyorlardı. Bu ne Ammansızlık der gibi bir şimşek çaktı anne Vuvaye’nin gözlerinde... Tam o anda Keen elinde kılıcıyla görüldü. Purevan kabağa engel olmak istese de hiçbir şey yapamıyordu. Keen “Artık bırakın peşimizi, canavarlar” diye bağırdı. Ardından kılıcını gelişi güzel kabağa doğru sallamaya başladı. Birkaç hamleden sonra yapamayacağını düşündü. Bir defa, boyu çok kısaydı. Ve kabağa yetişmesi imkansız gibi görünüyordu. O kabağa kılıcını sallarken, uzaktan bakılırsa, bir çocuğun havayla savaşıması gibi oluyordu. Uzaktan sarmaşıklar, dil otları, deve yaprakları, kambur ağaçlar gülmekten yerlere yatıyordu. Şu anki savaşı Don Kışot’un yel değirmenleriyle olan savaşından farksızdı. Annesi Keen’den yardım beklerken, onun boyunun kısalığı karşısında ümitsizliğe düşüyordu. Tek yaptığı şey, ölmeye çok yakın olduğu şu dakikalarda uzun uzun,; doya doya iki yavrusuna bakmaktı. Bunca olayın içinde en çok üzöldüğü şey, onun kötü bir ana olmasından dolayı cezalandırılmaya çalışılmasıydı. Oysa o çok metanetli, sevgi dolu, evlatları için her şeyi yapabilecek bir anaydı. Güçsüzlüğü bir alev topu gibi düştü gözlerinden. İçinde üç türlü yangın başladı. İva, Purevan, Keen. Bu yangınlar öylesine büyüdü ki artık içine sığmadığını hissetti. Başını gökyüzüne doğru kaldırdı. Boynunu kırmaya çalışan sarmaşıkları geri atmak için boynunu hareket ettirdi. Önce sola sonra sağa büktü. Sonra kafasını iyice gökyüzüne kaldırdı. “Ölmek İstemiyorum” Öyle bir çığlık atmıştı ki, sürekli kafasına çarpan kabak bile bir an korkudan donakaldı. Kambur ağaçlar birden doğruldu. Sarmaşıklar gevşedi. Bu çığlık, anne Vuvaye’nin çığlığından çok, ölümün, ölümden gelen korkunun çığlığıydı. Kıyamet sessizliği oldu bir süre. Sonra gözleri yaşlarla dolu. Yavaş yavaş boynu yana kaydı. Aşağı doğru bir sarkma oldu şişman gıdığında. Kafası sarmaşıkların arasından yere doğru yaklaşırken Sarı saçlı güzel çocuğun, çocukça kılış sallayışlarını gördü. Son bir kez baktı yavrusuna. Gözünden bir tomar alev, uçurumdan düşercesine, bıraktı kendini boşluğa. “İva” diye bir fısıltı terk etti dudaklarını. Gözlerinin akı boşlukta kayboldu. Ve kendini tamamen bıraktı ölümün mor yamaçlarına....

BÖLÜM IX

TANRININ KOLLARINA DÜŞMEK

Purevan , sarmaşıklar içinde cansız duran annesinin, göz aklarıyla burun buruna geldi. Bağırarak, ağlamak, yerlere yatıp, kurtlar gibi ulumak istedi. Yüreğini yerinden çıkarıp, fırlatmak istedi sarmaşıkların içine. Anne vardı. Anne yoktu. Ne acımasız bir masaldı bu! Tanrısına baktı. Gökyüzünde, şelalenin arkalarında bir yerlerde oturup, onu hatta oradaki

herkesi izleyen tanrısına baktı. Umulurdu ki merhameti tecelli etsin, ve bu azgın otlardan kurtarsın anasını. Ama olmadı. Olmamıştı. Sarmaşıklardan aşağı doğru akan cansız beden bir top gibi yığıldı yere. Purevan'ın yüreğiymiş sanki yerde yatan ceset. Elini alnına götürdü annesinin. Ölüm soğukluğu oturmamıştı henüz üstüne. Bilakis ateşler içindeydi alını. Gözlerine baktı. Bir beyazlık vardı gözlerinde. Kar yağmış gibiydi. Sanki az sonra gözlerindeki o kar beyazı bütün vücuduna yayılıp, buza çevirecekti onu. "Böyle saf bir beyaz az görülür" dedi anne Vuvaye. Bir tas daha su döktükten sonra Minik kızı Purevan'ın saçlarından aşağı. Tenindeki o muhteşem koku ve renginde bulunan o beyazlık. "Analar böyle kız doğurmadı" dedi kendi kendine. Ağaçtan oyulmuş çukur leğenin içinden çıkartırken, vücudundaki estetiği izledi ahşap duvarlar. Anne Vuvaye leğendeki suyu dökmek için dışarı çıktığında, hafif bir ürperti ve titreme hissetti bedeninde. Bu titreyiş, onu o kadar güzel gösterdi ki, tanrının güzelliğinin bir yansıması oldu adeta. Anne Vuvaye geri döndü. Ayı derisinden yapılmış ve kök boyasının 16 tonuyla boyanmış içi kaygan, dışı tüylü bir kıyafet geçirdi Purevan'ın üstüne. Gökkuşağı gibi oldu, Purevan. Üzerindeki elbise mi, yoksa hayalleri mi onu gökkuşağı yaptı bilinmez. Bir renk yükseldi göklere. Duyguları ile düşünceleri arasında bir köprü yaptı kendini. Defalarca gidip geldi o köprüden. Renklerini çok beğendi. Düşüncelerindeki bu renk armonisi ne yazık ki yaşantısına hiç nüksetmemişti. Anne Vuvaye, kızının uzun kıvrıkcık saçlarını tararken bir yandan da bir şarkı mırıldandı...

"Minik bir kız çocuğu, avucunda kelimeler, La,la,la,la
Minik bir kız çocuğu boğazında düğümler, La,la,la,la
Minik bir kız çocuğu, konuşsa ölü gider, La,la,la,la
Minik bir kız çocuğu yüreğinde özlemler.. La,la,la,la"

Annesinin dudaklarından dökülen bu mısralar, notalarla birleşip bütün Bodur diyarı'nı huzura boğuyordu sanki. Saçlarını taradıktan sonra, onlara dokundu. Hatta saçlarına bir buse kondurma cömertliğinde bulundu. Purevan kendini rüyada zannetti. Mutluluktan hayalini çağırıp odaya soktu. Rengarenk oldu ahşap duvarlar. Renkler annesinin sesinde dans ettiler. Purevan renklerin dansını izledi. "Ne güzel, değil mi anne" demek geldi içinden. Konuşama özgürlüğünün olmadığını hatırlayınca boğazına dizildi kelimeler. "Anne" demek istemişti. "Değil mi, Anne?" "Anne, Anne, Anne" Olanca gücüyle bağıırıyordu. Annesi yerde sessiz. "Anne" diyemediği günlerin intikamını alırcasına bağıırıyordu Purevan. Ciğerlerini, sökercesine. Havada uçan birkaç serçe, yön değiştirdi bu feryatlar üzerine. Bulutlar acıyıp serinlikler taşıdı bu yeni yetme kız çocuğuna. Görmesin diye uzak diyarlarda ağladı yağmurlar. Her "Anne" deyişinde bir asalet, bir sevgi, bir bastırılmışlık seziliyordu. Yıllarca susuz kalan bir bedevi gibi içiyordu "anne şarabından" Bu iniltileri üzüntüler içinde seyreden Keen adeta adıyla bir oldu. Göklerden asılmış gibi annesinin cansız bedeni üzerinde gezinen sarmaşıkların üzerine doğru gitti. Tutundu en cılız olan dala. Kırılmadı dal. İncecikti beden. Yüreğine inat.. Sarmaşıktan yukarı doğru tırmandı, acısını unutup, kinini sırtına azık yaparak. "Ana sevdasıyla bezedi kılıcını ve yüreğini kın yaptı ona. Bir yılan gibi kıvrıla kıvrıla yükseldi cılız bedeni en cılız sarmaşık dalı üzerinde. Yeşil Sarmaşıklar arasında, yeşil bir şövalyeydi bu çocuk. Güneşin batmadığı yerdin altın rengi saçları. Yükseklerden bakıp aşağıda kendini gördü. Bir yürek donunda dolaşıyordu bedeni, annesinin buzlaşan yüreği üzerinde. Alnından çıkan kıvılcıklar birkaç tütsü ağacını tutuşturdu. Bir duman kapladı Bodur diyarı' nı. Her yer tütsülendi. Ve sevdanın büyüsü yapıldı bu sisin içinde. Kimse aşktan önünü göremedi. Sevgi yudumladı serçeler pınarlardan. Yüreğini bıraksan sevgiye degecekti. Tütsü ağaçları tutuştukça tutuştu. Bir yangın başladı Bodur diyarı'nda. Baykuşlar yuvalarından fırladı. Sevgiyle sokuldular birbirlerine. Yumurtalar çatladı. Ve bağlılık çıktı içlerinden. O anda doğan çocukların hepsi gülümsedi. Ağlayanı görmedi kimsecikler. Tırmandı kılıcıyla kardeş gibi oldu. Elerlini tutundu dallara, hayatın biten yerinden. Ve çıkardı kılıcını yüreğinden. "Artık ben senden daha büyüğüm, Geveze kabak" diyip savurdu kılıcını katil kabağa. Kabak bir anda neye uğradığını şaşırıldı. Hakaret etmek istedi. Ama dilinin yerinde olmadığını görüp, şaşkınlıklar diyarında aldı soluğu. İkinci bir düşman kazandı bütün mahlukat Bodur diyarı'nda. Bal deresine kin döktü ağaçlar yaprak yerine. Mor Kayalıklarda yankılanan, dişbudakların nefret uğultusuydu. Kılıcını kapağa saplar saplamaz, bütün kapaklar bir anda durdu. Tütsü ağacının onlarla olan amansız mücadelesi bitmiş, bir anda bütün gözler Keen'e yönelmişti. Keen hiç vakit kaybetmeden sarmaşıklardan aşağı doğru kaydı. Ama dallar buna izin vermedi. Tomurcuklardan bir tanesi "Hayatının en büyük hatasını yaptın" diye kulağına fısıldadı. Tomurcuğun içine parmaklarını soktu Keen. "Nefret ediyorum hepinizden, paramparça edeceğim hepinizi. Bir tane filiz bile kalmayacak....Soyunuzu kurutacağım, canavarlar " Diye bağıırıyordu. Böyle der demez bir anda ne kadar kabak varsa hepsi onun üzerine gelmeye başladı. Purevan hemen annesinin cesedinin yanından kalktı. Keen'e doğru koşmaya başladı. Keen kaçmak yerine, kılıcını havaya kaldırmış, bağıırmaya devam ediyordu. "Bütün hepiniz gelseniz bile üstüme, sizlerden korkacak yürek yok bende." Bu sözleri duyan bütün bitkiler harekete geçti. Sarmaşıklarda bir hışırtı başladı. Ağaçlar hemen attılar yerlere kuru yaprakları. Yük olmasın diye, ne kadar kuru dal varsa yerle bir oldu. Köklerini kontrol etti bütün ağaçlar... Tütsü ağaçları, dişbudaklar, kambur ağaçlar, diken batmazlar... Bahçeyi sallayacak bir hareket başladı, cümle mahlukatta. Purevan korkudan küçük dilini yutacaktı neredeyse. Annesinden sonra kardeşini de kaybetme hissi, çıldırtıyordu onu. Hemen gitti, Keen'i oradan götürmeye çalıştı. Ama inadı tutmuştu bu güneş kafalı çocuğun. Güneş kadar yükseklerdeydi başı. Ve bir o kadar dik. Kıpırdamadı yerinden. "Gelin"

diyordu “Hepiniz gelin”. Korku bilmez bizim iklimimiz. Bir kılıçla çıkmış olsam da yola, baş gelebilirim, sizin gibi on orduya.” Bir anda kendini kahraman ilan etmişti. Ablası onu oradan uzaklaştıramayacağını anladı. Ve kabaklar üzerine gelmeden önce çörekledi kardeşinin üzerine. Bir battaniye gibi sardı onu. Hala aşağıdan bir ses geliyordu... “Tutma beni!” “Kapatma beni”... Bu sesler arasında bütün kabaklar üstlerine çörekledi. Sesler giderek uzaklaşmaya başladı. Ölüm onları ikinci, hatta üçüncü kez ziyaret edecekmiş gibi baktı yeryüzüne. Purevan kafasına aldığı darbelerle iyice sarhoşladı. Bu arada sarmaşıklar boş durmadılar. Keen’i kabakların arasından çıkarıp, dallarıyla çıkarabileceği yere kadar çıkardılar. O hala konuşuyordu. Kendinden geçmiş gibiydi. Purevan artık buradan çıkamayacaklarını anladı. Sarmaşıklar ise iyice yukarı kaldırdıkları Keen’i ağaçlara doğru fırlattılar. Kabaklar adeta koşuyorlardı bu minik çocuğun peşinden. Ama hiç biri yetişemedi. Çünkü ağaçlar dalları arasına aldılar onu. Dallardan biri aşırı ince olduğundan Keen’i taşıyamadı. Ve en sonunda kırıldı. Keen büyük bir hızla yere düşmeye başladı. Artık bu onun sonuydu. Ölümünü düşünmeye vakti bile yoktu. Zira tütsü ağacından düşüp, bu güne kadar kurtulan kimse olmamıştı. Gözlerini kapattı ve sadece “baba seni seviyorum” diyebilirdi. Birden yumuşak bir yere düştü. Kapatmış olduğu gözlerini açtığında, kendini Mahmut Şişe’nin kollarında buldu.

BÖLÜM X

UĞURSUZ ALTI

“ Tanrım, ne kadar da eğlenceli olaylarla bezemiş bu kitabı, yazar” diye geçirdi aklından. İnsanın aklına getiremeyeceği, hayal edemeyeceği olaylarla dolu. Yıllarca bekledim ama ödülü de adil oldu. Bir kitap kahramanı olarak, durumun sanatsal yönünü de incelemek lazım şimdi. Hımm. Şu kocaman şelale.. İnsanın ruhunu doyuruyor doğrusu. Gökyüzünden akan bir şelale... Daha önce hiçbir roman da okumamıştım. Şu lezzetli çileklerin tadı... Ne kadar da güzel tasvir edilmiş... Vallahi eli öpülesi bir yazar duruyor karşımda. Ya şu uzun yeşil ağaçların eflatun gök yüzü altında süzülüşü. Şu yaprakların büyüklüğüne bak! Tanrım...Neredeyse benim kadar. Ağaçlara tırmanan şu güzelim sarmaşıklar! Nasıl da büyü saçıyorlar etrafa. Bunlar da ne ? Mantar... Yüzlerce mantar... Yenir mi ki? Şeytana sorsam? Bana güveni sarsılacak. Gerçi pek güvendiği de söylenemez.. Zaten usandım onun da bu anlamsız sorgularından. Belki de rolüm gereği sormam gerekiyordur... Kitabın yazarı post-modern düşüncelere sahipse. Tanrı da çelişiklere düşebilir... Allah’ım neler diyorum ben? Acaba bu düşüncelerimi okuyucu görüyor mu? Ya görüyorsa? Tanrım biraz daha entelektüel düşünmem lazım o zaman! Ama entelektüel düşünmesi gereken ben değilim ki... Bırakayım da yazar düşünsün bunu. Sonuçta o ne yazarsa ben onu düşünürüm. Peki bu cümleyi de mi o yazdı? Az önceki soruyu da mı? Çıldırma içten bile değil doğrusu. Bu kadar gergin olmaya lüzum yok. Nasıl yazılmışsa ben öyle oynuyorum. Post - modern veya değil, klasik veya değil, felsefe veya değil, macera veya değil... Ne fark eder ki... Ama eğer romanında gerçek adımı kullanıyorsa, daha ulvi davranmalıyım... Ne olur ne olmaz...Gerçi burası çok güzel. Belki de geri dönmem. Geri dönmek de benim elimde mi değil mi bilmiyorum zaten... Ya öyle bir ihtimal olursa. Bu ünlü bir yazar olmam için tanrının bana bir hediyesi... Hımm Şu otların yüksekliğine bak. Bu minik yaratıklar nasıl yürüyorlar bu otların içinde. Şu mantarlardan bir tane alacağım, dayanamıyorum. Ya zehirlenirsem? Bu benim hayattaki tek başarım. Az önce düşündüklerim için, kitabın yazarı bana kızmış olmasın? Başarım da onunkini gölgeliyor... Kıskançlık yüzünden bile beni öldürmek isteyebilir. En iyisi yememek... Buraya kadar, okuyucu beni sevmiş midir acaba? O tuhaf tüneldeyken, pek heyecanla okuduklarını zannetmiyorum. Hiçbir şey konuşmadım ki. Ama bir iki hareket yapmıştım sanırım... bir şeylere tapınmak gibi... Tam hatırlamıyorum... İnsanın karnına bir şeylerin gitmesi ne güzel, değil mi? Bir an aklıktan öleceğim sandım. Bu ufak şeytan da nereye gitti? “Ben biraz dolaşacağım” dedim diye, bu ufaklık beni bırakıp kaçmasın.... Yok canım... Şeytan gibi vazgeçilmez bir karakteri oynuyor O... Ve aramızda bir anlaşma yaptık... Evrensel Edebiyat Kurallarına aykırı hareket edeceğini sanmıyorum... İtaat etmezse, kendisi bilir. Hep de asi olur bu şeytanlar nedense! Bu koskocaman periler diyarında (Sahi neydi buranın adı – Neyse çaktırmamak lazım, iyi laf ettim...hımm ... periler diyarı... aferin bana.) şeytanı oynayacak yaratık mı yok. İnsan burada şeytanın kendisini bile görür vallahi. Ama hakkını yememek lazım. Çocuk usta oyuncu. Onun yüzünden tanrı olduğuma inanıyordum neredeyse... Ah İblis ah... Nereden de buldu onca sözü. Hadi sözleri yazar öğretti diyelim ona. O ne inandırıcılık... O ne performans... tanrım! Enikonu , şeytandan daha iyi yaptı... Bravo ona. Şimdi nerelerde kim bilir? O şirin yaratıkla bir yerlerde oynayıyordu. O da Havva olmalı... Yok canım... Acaba bu Mark Twain’in öyküsü mü? Adem ile Havva?.. O olsaydı Tanrı’nın ne işi vardı burada, değil mi? Bu nasıl kafa karıştırmacadır. Bu minik kozalar da ne acaba? Hiç böyle olanını görmemişim. İçlerinde hayvanlar yaşıyor galiba... Fosforlu pembe ha? İpekböceği kozalarıdır belki... Pembe ipek kumaşlar... Başka rengi de var mıdır? Şöyle biraz daha ağır tonlar. Siyah, lacivert falan.. Burada yaşayacağıma göre, sürekli bu pijamalarla gezemem değil mi? Çizgileri de beni tıpkı zebra gibi gösteriyor. Bura da zebra var mıdır? Kim bilir? Zebra yoksa, kimse alay edemeyecek benimle...Neden alay etsinler ki? Kendileri insan bile değil... Çok şanslıyım tanrım. Öbür dünya’da herkesten daha kısa boylu olan biri olarak, burada herkesten uzun olmak nasıl bir duygu anlatamam. Okuyucu sıkılmış mıdır acaba? Biraz yapmacık bir şeyle konuşsam mı ki. Böyle düşün, düşün olmaz ki? İki günde biter pilim. Biraz tanrı gibi davranmalıyım. Ağaçların kabuklarını falan merak eder mi, onlara dokunup ne olduklarını anlamaya çalışır mı hiç

tanrı dediğin. O her şeyi bilir. Peki, ne yapar tanrı? Allah'ım neden bu yazar bana hiç ip ucu vermiyor. Ne kadar da zayıf kalıyorum rolümde. Parmaklarıma bak! Körpeleşmişler... Annem beni doğurduğu zaman bile böyle olmadığından eminim. O ne ıslak yolculuktu öyle? Acaba gerçek miydi? Yoksa birisi kafama falan vurdu da... Hani ben öldüm mü diyorum... Fare olayı falan bir yanığı olabilir mi? Belki de Taksim'de çıkan o kavgada ben de vardım. Bir gece önceydi ama o... Azrail türlü biçimlerde gelirmiş... Öyle derdi büyük annem. Ben hep elinde tırpanla bir adamın geleceğini tasarladığım için... Allah'ım yine saçmalama nöbetleri... Oysaki ben bir tünelden geçtim... Orası bilgelik tüneliydi buna eminim. Peki neden hala saçmalıyorum... Belki de saçmalamıyorum. Neyse beynim sulanacak bunları düşünmekten. Şu çocuğu bulsam da, yatacağım yere götürse beni. Yorgunluktan ölüyorum. Okuyucuya da ayıp oluyor gerçi.. Böyle kuru kuru. Gez... dolaş... düşün... Ne anladık böyle romandan? Öylesine gezip; keyfine bakan bir tanrı figürü... Hangi çağın insanları okuyacak acaba bu romanı? Neden ben için de olduğum romanın kime ait olduğunu bilmiyorum? Murat mı acaba?. Peki, yazılıp bir kenara atılmış bir romansa bu? Şöhret ümitlerimi kaybettim demektir. Ama bunun da avantajları yok değil. İstedğin gibi tadını çıkar şu cennet gibi yerin. Yine de temkinli yaklaşmak gerekir. Şu anda en iyi satanlar arasında , yada bitmediyse; bittiği zaman en iyi satacaklar arasındaysa bu roman. Dikkatli olmak gerekir...En azından gerçeği tam öğreninceye kadar... Biraz eğlence katalım o zaman şu sahneye. .. Hazır fırsat verilmişken, iz bırakalım değil mi?" Boğazını temizledi. Orada gördüğü yüksek bir kütüğe çıktı. Var gücüyle bağırmağa başladı. "Ey ağaçlar, kuşlar, yaban böğürtlenleri..." Bir an duraksadı... Çok basit olmuştu böyle bir giriş... Aslına bakarsan, başta kullanılan "hey", farklı bir hava katmıştı. Öyle, sıfat falan kullanmadan, kelimeleri süslemeden, okuyucu bu haliyle hiç beğenir mi? Hem de koskocaman bir Tanrı olacaksın sen! Es kaza geri dönersem işte o zaman bittiğimin resmidir.... Biraz daha dikkat edip, süslemeye çalıştı.

"Ey uçları semalara kadar yükselip, kökleri dünyanın merkezine kadar inen ağaçlar, ey"

" Ey kanatları açıldığı zaman bir ucu doğuyu diğer ucu batıyı aydınlatan kuşlar"

"Ey renklerindeki asaleti göklere çıkaran böğürtlenler"

"Ey şu aşağılarda akan, ama aslında ucu benim evime kadar çıkan yüce şelale"

"Ey yerlerden çok gökyüzüne yakışan otlar, çiçekler, taşlar"

"Ey birbirini örterek, kadife bir kumaş gibi uzayıp giden tepeler"

"Adını sayamadığım bütün cisimler, yaratıklar..."

"En önemlisi inananlar ve inanmayanlar"

"Ben sizin yaratıcınız Tanrı Mahmut. (- içinden "tanrım affet beni – ki affetmeyecek") Sizin de bildiğiniz gibi ben istemeseydim şimdi siz olmazdınız". Kambur ağaçlardan biri, ufacık boyuna bakmadan, mırıldandı "İsabet olurdu!". Mahmut bunu duydu ancak duymazdan geldi. Otoritesinin sarsılması iyi olmazdı. Bu asi ruhlu ağaç şeytanın orman temsilcisi olmalıydı. Yada o ifritin bahçesinden getirilip buraya dikilen bir fidan... O'na karşı sessiz kalması iyi olurdu... Zira nasılsa diğer ağaçlar, bu aymazın cezasının, öldükten sonra verileceğini düşüneceklerdi. O nedenle, çok fazla "yüz göz" olmaya değmezdi. Zaten, bu kambur ağacı uyarması gerekseydi, kitabın yazarı, bu ayrıntıyı gözden kaçırmazdı. Bu kısa boylu ağacın bir de adresi olabileceğini düşünerek bir süre bu anlamsız fikirle oyalandı. "Çok da komik bir adresi vardır şimdi bunun" dedi kendi kendine...Gözlerini hafif kıstı ve beyaz bir zarf getirdi gözlerinin önüne. Sesini iyice kısarak devam etti "Şeytan işleri orman müdürlüğü, / Şelale Yolu (Yelpaze yaprak çıkmazı) / Kırık kütük karşısı / Periler Diyarı" Dönerse bu tasarımı kendi kitabına koyacaktı. O yüzden çok sesiz söylemeyi tercih etti. Konuşmasına devam etti. "Sizin de bildiğiniz gibi, Şelalenin ucundaki evimden sizleri görmek için geldim buraya. Sizleri yaratmanın benim için bir bedeli olduğunun her zaman bilincinde oldum. Elimden geldiğince yağmuru zamanında yağdırıp, akşamı zamanında başlattım. Öbür dünya için hiç endişelenmeyin. Beni burada iyi ağırladığınız sürece, cennet sizindir. Ancak şunu da söyleyeyim ki; elbette cehenneme gidecek kullarım da var. Onlar içinde gerekli hazırlıklar tamdır. Gördüğünüz gibi her iş sizin için düşünüldü. Geriye sadece ölmek kaldı. O da deve de kulak, bunca işin yanında. Cennette ve cehennem de hepsi de işini birbirinden iyi bilen uzman bir zebani ve melek grubumuz var. Siz yeter ki inancınızı tam, kalbinizi temiz tutun" bir şeyler eksik kalmıştı sanki, hemen hatırlayıp ekledi. "Ey mahlukat!" Kahretsin nasıl da başta söylemeyi unutmıştu bunu... O böyle konuşurken ağaçların sıkıntıdan uyuyakaldıklarını gördü. İyi bir konuşmacı olmadığına kanaat getirip, kötü olan her şey gibi bunu da yazarın üstüne attı. Havanın kararmasına az bir süre kalmış olmalıydı. Eflatun giderek mora dönüyordu.Geldiği patikadan yavaş, yavaş aşağı inmeye başladı. Yol boyunca ne kadar kötü bir konuşma yaptığını ve ne kadar gereksiz ve uydurma şeyler söylediğini düşündü.

Düşündükçe hayıflanıp durdu. Yazarın bu beceriksizliğini anlayamıyordu. İçinden yazara kızarken, birden kafasında şimşekler çaktı. Çizgili pijamalarının üzerinde olduğunu tamamiyle unutmuştu. "Lanet olsun" diye bağırdı. Öfkeden kıpkırmızı oldu. "Böyle adamların da kitapları okunuyorsa yuh" diye çıkıştı yazara. Hava kararmadan şeytanı bulmalıydı. Aşağıdaki çalılıkların arkalarına baktı. Oradan Şelalenin önüne. Ona rastlayamayınca, seslenmeden, onu bulamayacağına karar verdi. Acaba bir adı var mı diye düşündü... "İblis veya İfrit olabilir" diye geçirdi aklından. Ama ifrit daha edebi geliyordu kulağa. Var gücüyle bağırdı "İfrit, İfrit" Onun sesini duyan herkes kaçıp saklanıyordu. Kuşlar korkudan yön değiştirdi. Açmak üzere olan çiçekler geri yumuldu, Ağaçlar uykularından uyanıp, korkularından bu defa uyuyor numarası yaptılar. Herkes tanrının çok sinirlendiğini düşünüyor ve onun gazabından korkuyordu. Onun sesine yalnızca şeytanlar aldırmaıyıp, gülüp geçtiler.

Şelaleden ormanı geçerek, Bodur diyarı'na giden yol ormanın içinde ikiye ayrılıyordu. Patikayı takip etti yazar. Yolda giderken ağaçların nefeslerini duyuyordu adeta. Elkabartan çiçekleriyle dolu bir patikaydı burası. Toprağın rengi (-ki çok az görülüyordu toprak) kızılımsı bir renkti. Ağaçlar o kadar değişik çeşitler sergilediler ki buraya periler değil ağaçlar diyarı demek istedi. Tek kaygısı küçük boylu şeytanı bulmaktı. Ormandaki patikadan hem yürüyor, hem de sürekli arkasına bakmaya çalışıyordu. Ensesinde durmadan sıcak bir nefes duyuyordu. Ne zaman dönse kimseye rastlayamıyordu. Bir el omuzlarından tuttu. Zaten beklediği bir hareket olduğu için hemen arkasını döndü. Ama yine kimse yoktu. Tam yoluna devam edeceken, elin hala omzunda duruyor olduğundan emin oldu. Dehşetle boşluğa baktı. Bu uzun patika, şelaleye kadar gidiyor, sonrasında boşluk karanlıklarda kayboluyordu. Gözlerini boşluğa iyice sapladı. Ama hiçbir şey göremedi. El hala omzunda duruyordu. Bir anda dondu kaldı. El hareket ediyor, boynuna parmaklar değiyordu. Bundan o kadar emindi ki, bir kuş sesi duysa korkudan yığılıp kalacaktı. Kaçmaya çalıştı. Parmaklar sıkıca kavramıştı onu. Dilinin tutulup tutulmadığını bilmiyordu. Tanrıya karşı günah işlemişti. Tanrı olmaya çalışmıştı. Ve işte cezası... Bir uğultudur koptu ormanın derinliklerinde. Bir rüzgar esmeye başladı. Fırtına dense daha doğru bir tanım yapılmış olurdu. Öyle şiddetli bir esinti geçti ki ağaçlarla kaplı patikadan, bütün her şeyi söküp götürceğini sandı. "Allah'ım sen beni affet dedi. Affetmek büyüklüktür. Ve sen büyüksün Allah'ım. Yalnız sana inanır ve yine yalnız sana güvenirim." İşte sınavı kaybettiğinin resmiydi bu. Cennet girişinde insanlara tanrıymış gibi davranıp onları aldatıyorlardı. Ve o buna aldanmıştı. Bacaksız büyücü, meğerse melekmış. Nasıl da gerçek şeytan gibi konuşmuştu. Şüphelenmeliydi aslında. Milton'un şeytanı bile bu kadar güzel konuşamamıştı. Nasılda aldanmıştı. "Allah'ım, Allah'ım" diye ağlamaya başladı. "Gücüm yetmiyor artık, sen bilgelik tüneline kendi varlığını kanıtladın. Sen orada kendini hatırlattın bana ama ben hemen ardından gelen sınavı geçemedim" İşte cehennemin yolu göründü. Romanın içinde olmak, roman kahramanı olmak, hepsi birer hikayeydi. Dünyada olduğu gibi cennette de kendini kandırılmıştı. "Allah'ım". Gözyaşları neredeyse ormanı su içine bıraktı. O ağladıkça görmediği bir el omzundan tutuyor ve onu sıktıkça sıkıyordu. Kimsin diye sormaya bir türlü cesaret edemedi. Az önce bahsettiği uydurma uzman zebani geldi aklına. İşte sana zebani! Diye geçirdi içinden Mahmut. İnsanın başına ne gelirse dilinden derdi annesi. Ama o unutmuş olmalıydı bu sözü. Tıpkı tünelde öğrendiklerini unuttuğu gibi. Bir kez daha gitmeye çalıştı ama bu defa boşluktan "uuuuuu" diye bir ses geldi. Hemen yanı başından. Ama sesin sahibini göremiyordu. Korku içinde ağlıyor, görünmeyen ele yalvarıyordu. Gözleri ağlamaktan bulanık görmeye başlamıştı. Sesi kısılmış bir vaziyette yalvarmaya devam ediyordu. "Allah'ım yanı başımda olduğun halde, sana inanmayıp, hep başka inançlar, başka tanrılar aradığım için affet beni. Bilgelik tüneline varlığını kabul etmişim. Şu kısacık bir günah yüzünden beni cezalandırma. Oyuna getirildim. Kandırdılar beni. Şeytan beni kandırdı. Şeytan kılığındaki melekler. Beni pohpohladılar. Tıpkı senmişim gibi davrandılar bana. Ben aslında tanrı olmadığımı kabul ederek tanrı olmuştum. Hatta beni tanrı yaptığın için sana şükürlerimi sunmuştum.. Allah'ım... Allah'ım..." Birden mor bulutlar gökyüzünü sardı. Büyük bir gök gürültüsüyle karanlık orman baştan ayağa hortladı sanki. Ardından bir şimşekle ağaçlar yandı söndü. Acımasız bir yağmur başladı. Mahmut pijamalarıyla kocaman bir ormanın içine vurgun yemiş bir dalgıç gibi dalmıştı...

"Rahmetine hamdı senalar olsun ey Rab"

"Yarattıklarına hamt olsun."

"Şükür, yalnızca alemlerin rabbi olan sanadır"

Gibi onlarca cümle söylüyordu. Saçlarından yanaklarına doğru mor bir su akıyor ve kulaklarından aşağı süzülerek pijamalarının paçalarından, patika boyunca yavaş yavaş yükselen sele karışıyordu. "Lanet olsun Milton'a da şeytanına da" "Mark Twain'a da lanet olsun. Hepsi cehennemde yanacak. Kendileri yetmezmiş gibi, bizleri de yanlarında götürcekler. Lanet olsun entelektüel söyleme." Yağmur suları diz kapaklarını geçmek üzereydi. Ayaklarına suların nereden getirdiğini bilmediği ve hatta ne olduklarını bilmediği yüzlerce şey değiyordu. Ensesinden iyice boynuna doğru inen el, etinde kızarıklıklar oluşturuyor, kurtulmanın imkansız olduğunu bildiği için, buna çaba harcamıyordu. Gerçeği tam öğrenmişti artık ama çok geç öğrenmişti. Yağmur iyice bastırdı. Bir saat olmasına rağmen hala gelmemişti. Üzerinde yağmurluğu olmasına rağmen, öyle ıslanmıştı ki, tüyleri derisine yapıştı. Oysa gerçekte yağmur onun içine yağıyordu. Tam altı ay olmuştu, sevgilisi onu terk edeli. Altı ay öncesine kadar her akşam saat altıda burada buluşur,

Moda'daki daireye birlikte yürürlerdi. Her zamanki alışkanlıkla 1 ekmek, iki sigara; bir Winston ve bir Chesterfield Lights alırlardı. Kimi zamanlarda altı soğuk bira. Biraz daha olağanüstü veya dertli bir akşamsa bu biraların sayısı artardı. Tanışma yıldönümlerinde mutlaka kırmızı şarap içilir, altı minik zenci biblonun karşısında, hem de sarhoş kafayla, sabaha kadar sevişilirdi. Sevgilisiyle neredeyse tamamen aynı alışkanlıklara sahiptiler ve aynı inanca. O da Mahmut gibi ateistti.. Ne güzeldi aynı değere sahip olmak ve aynı duyguları paylaşmak. Bir elmanın iki yarısı gibi. Bir buçuk saat oldu. Yine yok. Yağmur, içine akıttığı gözyaşlarını görmedi. Tam altı ay. Ömründen onsuz geçen ve tamamen heba alan altı ay. Bir hançer gibi doğradı yağmur duygularını. Her bir damlada bir hançer saklıydı. Ve kalbi delik deşik oldu. Aşkını bir kez daha bıraktı yağmur sularına.. Ekmek almadı. Yalnızca iki paket Winston ve altı bira... Moda'daki dairesine doğru yola koyuldu. Loş sokak lambalarının altında yürürken taksiyle gitmeye karar verdi.

"Avrupa Yakası'na mı Ağabey?" diye sordu taksi şoförü.

Biraz düşündü...

"Evet..."

"Atla o zaman."

O da atladı. Boğazın serin suları aşağıda onu ölüme çağırırken, İstanbul yağmur altında bir büyüğü peri ülkesiydi. Kurtarılıp, gözlerini ikinci kez hayata açtığında "Lanet olsun hala yaşıyor muyum?.. dedi. Ve yağmur delicesine yağıyordu. Başını kaldırdı. Gökyüzü hala mordu. Biraz daha dikkatli baktığında bir ayrıntıyı fark etti. Yağmur yalnızca her bir yanına yaklaşık iki yüz adımlık bir mesafeyi kapsayan alana yağıyordu. Bunun bir tesadüf olmadığı artık kesinleşmişti. Çünkü bu alanın dışına değil yağmur yağmak, mor bulutlar bile uğramamıştı. Bitmiş, tükenmiş bir halde yeniden o yağmurlu geceyi ve sevgilisini düşündü. Keşke inanması için onu ikna edebilseydi. Ancak şu an hiçbir şeyin çözümü yok gibiydi. Bütün bunları düşünürken ensesinden başlayıp boynuna kadar uzayan parmaklar artık onun orada durmasını istemiyordu.... Karanlıktan kopup gelen, hayatında duyduğu en kalın ve en korkunç sesle karşılaştı o anda. Ses görünmeyen elin sesiydi.

"Kimsin diye sorma!"

Bozuk bir kasetten, milyarlarca yıl öteden gelen vahşi bir sestti. "R" harfine öyle bir vurgu yaptı ki, bu harf çıkarken ormandaki bütün ağaçlar yerinden oynadı.Yazarın korkudan zaten kimsin diye soracak hali yoktu.

"Ben Senin kim olduğunu biliyorum!"

Birinci cümleyle ikinci cümle arasında yıllar geçmişti adeta. Kanının artık damarlarını terk ettiğini düşündü.

"Yarın gel!"

"Nereye" diye sormak istedi yazar.... Henüz "N" harfi çıkmadan ağzından gök yeniden gürlledi sanki. Konuşan kişinin boğazında milyonlarca tırtıl geziyormuş gibi bir his uyanıyordu insanın içinde. Ve tırtıllar normalde olduklarından daha sert olmalıydılar. Ya da konuşan adamın boğazı bir tünel genişliğinde olmalıydı. Bu ses başka türlü çıkamazdı bir boğazdan... hırıltılı ses bir balta gibi indi Mahmut'un "N" harfi üzerine...

Sakın nereye diye sorma....

Mahmut soğuktan ve korkudan tirtir titriyordu. Vazgeçmek zorunda kaldı sorusunu sormaktan.

"Yarın gökyüzü her günkü gibi mosmor olacak. Sen morun en açık tonuna gel"

"Neden en aç....?"

O ses yeniden kayaları yerinden oynattı..... Mahmut'un yüreği dağların ardına kaçtı.

"Soru yok dedim sana!"

“ Unutma en temiz görünen yer, her zaman içinde en çok pisliği barındıran yerdir.”

“Yarın gelmekten vazgeçersen eğer, başına üç şey gelebilir” Tırtılların sayısı artmıştı. Ve birazda şişmanlamışlardı sanki.

- 1) Hayatında şimdiye kadar duyduğun, duymakta olduğun veya duyacağın en tuhaf öyküyü kaçıracaksın
- 2) Gelmezsen Bilgelik Tüneli’ndeki gördüğün sırlar ebediyete kadar seninle sır olarak kalacak.
- 3) Doğduğun güne, yaşadığın güne ve öldüğün güne lanet edeceksin

Mahmut hayretler içinde boşluğa bakıyordu. El onu bırakmıştı artık. Gitse mi kalsa mı bilemedi. Öylece kalakaldı ormanın ortasında. Ayağına takılan korku düşüncelerini zorlukla atabildi. Geriye döndü. Yağmur durmuştu. Tam gideceken arkasından yeniden gürlledi o ses. Bu defa tırtılların yanına ahtapotlar eklenmişti.

Büyük bir hırıltı geldi önce. Birkaç saniyelik bu hırıltılı girizgah şu kelimelerle kabusla dönüştü.

Üç şey daha var. Ama bunlar gelsen de var. Gelmesen de.

- 1) Tanrı gibi davranmaya devam et. Ben Allah’ın meleği falan değilim.
- 2) Yarın gelersen, karşısında serseme döndüğün bu sesin sahibini göreceksin, ki o – senin aksine - gerçek bir tanrı olabilir.
- 3) Tırtılları ve ahtapotları biliyorum. Sonraki görüşmemizde aklından daha güzel şeyler geçir.

Bu acayip ses ormanın derinliklerinde kaybolup giderken arkasında bir harabe bıraktığının farkındaydı. Bu altı cümle beyninde bir ur oldu. Çizgili pijamalarıyla sırlıklam olmuş, uzun siyah saçları yağmurdan yüzünü kapatmış bir halde geri döndü. Karşısında şeytanı görünce, hayatında hiçbir meleğin, böyle isabetli bir zamanında, yardımına koşmadığını düşündü. Zorlukla ilerlerken, İva da koşarak geldi. Mahmut’u şöyle bir süzdü. Ve bütün kainat şu sesle irkildi.

“Tanrım
Ne oldu sana böyle?”

Mahmut bu cümleyi hiç duymadı. Sadece karşıdaki mağaranın önünde, minik, sarı saçlı bir çocuğun hayalet gibi görünüp kaybolduğuna şahit oldu. Rüzgar mor bir akşam vakti, Bodur diyarı’nın mor tepelerini yalamaya devam etti.

BÖLÜM XI BABA – OĞUL – KUTSAL RUH

Gökyüzünden kollarına düşen bu sarı saçlı güzel çocuk, ruh dünyasını iyice alt üst etti. Semaya çekilen İsa, gelip kollarına düşmüştü. Bu iç dünyasında, kendine yüklediği tanrı imajını iyice güçlendirmişti. Karanlıktan gelen sesin “tanrının meleği” olmadığını söylemesi için iyice rahatlatmıştı. Tanrı olarak hayatına devam etmesinin hiçbir sakıncası yoktu. Sonunda babanın kollarına gelmişti bu kutsal peygamber. Sanki yıllardır İsa’nın kendine dönmesini bekliyormuş gibi bir tavır takındı. Öylesine erdem dolu hissetti ki kendini, zihninde iyice tanılaştı. Evet kendisi “baba”, ormanda duyduğu ses “kutsal ruh”, gökyüzünden kollarına düşen bu çocuk da 'oğul'du. Ne muhteşem bir üçlemeydi bu. Artık inancına dair bütün soru işaretlerini yokluğun pençesine atmıştı. Davranışları yüksek bir ölçü kazandı bir anda. Ruhuna dolan mistik hava, onu yüceleştirdikçe yüceleştirdi. İsa’yı indirip adeta kendisi yükseldi göklere. Kollarına düşen bu şirin peygamber, yarı baygın gibiydi. Elinde altın renginde bir kılıç vardı ve sıkı sıkı tutuyordu onu. Üzerinde deriden tuhaf bir kıyafet vardı. Sanki bir ayının saldırısına uğramış gibi. Dinsizlerin saldırısına uğramış olmalı diye geçirdi içinden. Sonra da mırıldandı...“Sizi dinsiz kafirler, nasıl kıydınız?”. Kucağında bir melek masumiyetiyle uyuyan peygamberine, gösterdiği vefadan ötürü, şefkat ve sevgiyle baktı. Keşke herkes bana böyle vefa gösterse diye düşündü. Az önce, onca yalvarmayı, yakarmayı yapan kendisi değilmiş gibi, bu tanrı oyununa, bu kutsal çocuktan sonra iyice inandırdı kendini. Kutsal ruh neden o kadar canımı yaktı acaba diye geçirdi içinden. Söylediği cümleler ayetten farksızdı. Ne kadar esrarengiz bir ses tonu vardı. Yalnız tanrısına çok kibirli ve ukala davranmıştı. Kibarlıktan da çok uzaktı. İlahi katlarda böyle oluyor demek ki diye düşündü. Tabii ki Mahmut peygamber değildi. O bir tanrıydı. Başka

tanrılardan haber getirmiş olmalıydı o ses. Sır dolu ayetler... Tanrılar toplantısı gibi bir şey vardı galiba. Üzerine düşen neyse yerine getirecekti bir tanrı olarak. Demek ki o sadece bu ülkenin tanrısıydı. Az kalsın ufacak bir korku yüzünden tanrılıktan feragat edecekti. İyi ki yapmamıştı bunu. Az bir zaman öncesine ait inandığı her şeyi, bu çocuğun kollarına düşmesiyle birlikte değiştirdi. İnancının bu kadar ince bir ipin üstünde durması ve en küçük olaylarda, bir yerlere kayıp düşmesi, kainatın gözünden kaçmadı. O kendini bildi bileli tutarsızdı. Dünyada da bundan farklı değildi. Bilgelik tüneline ona tanrılık verilmişti. O yüzden düşünceleri tanrı olmak üzerine kuruldu. Zaten birkaç kez “ben tanrıyım” dediği duyulmuştu o kocaman tünelde. Evet artık kitapta olduğunu falan da düşünmüyordu. O düpedüz bunun bir ayrıcalığıydı. Sadece kainat zaten ona ait olan hakları vermek için doğru zamanı beklemişti. Evrenin ruhu ydu aslında bu. Evrenin ruhunda oturmuş bir adalet mekanizması vardı ve hiç şaşmazdı. Her şeye Matematiksel yaklaşıyordu. Peygamberini kurtarması gereken bir tanrı olarak da tam vaktinde gelmemiş miydi buraya?... Evrenin ruhuna duyduğu saygı giderek büyüdü.

Kucağında tuttuğu çocuk sayıklayarak gözlerini açtı. Mahmut gözlerini kocaman yaparak, ve ruhindaki bütün ışığı yüzündeki bu iki çukura toplayarak, sahip olduğu en güzel ses tonuyla “Babanın kollarına hoş geldin oğlum,Doğduğun gün de, öldüğün gün de, yeniden dirileceğin gün de sana selam olsun” dedi. Çocuk Mahmut’un o kocaman parlak gözlerine baktı. Kainatı titreten bir çığlık attı. Sonunda canavar onu da yakalamıştı ağabeyini yakaladığı gibi. Oysa o, babasına söz vermişti annesini ve ağabeyini kurtaracağına dair. Yapamamıştı işte, başaramamıştı. Ümitsizlik içinde kollarını serbest bıraktı, yanaklarında yere düşemeyen bir damla göz yaşı toplandı. Ve yeniden bayıldı.

İva tanrıdan hoşlanmasa da, kardeşinin ölmesine izin vermeyip, onu kendilerine bağışladığı için minnetle önünde diz çöktü tanrının. İyilik hiçbir zaman karşılıksız kalmamalıydı. Nankörlük insanı kötülöklere götüren, uğursuz bir davranıştı. Sonra Purevan’ı gördü. Ağlıyordu. Hemen yanına gitmeye karar verdi. Ama bahçelerinde bütün bitkiler öfke içinde Keen’e saldırmak istiyorlardı. Kabaklardan bir tanesi Mahmut’un kucağına kadar ilerlemişti. Bir ahtapot gibi dallarını topluyor, sonra üzerindeki bütün enerjiyle Keen’e saldırmaya çalışıyordu. Mahmut durumu anlamakta gecikmedi. Keen’i yavaşça yere indirdi. Gözlerine sevgiyle baktı. Sonra Keen’in ellerini serbest bıraktığında yere düşen kılıcını aldı. Bu dinsizler zavallı oğlunu rahat bırakmamışlardı. Onun yokluğunu fırsat bildikleri için çok kızdı oradaki bütün bitkilere. Onlara bir an önce dersini vermeliydi. “Sizi inançsız budalalar” diye haykırdı. Sesi gökyüzüne yükseldi ve şelaleyle yeniden Bodur diyarı’na döküldü. “Sizi kafir ahmaklar...Cahilliklerinden dolayı ateşlerde yanacak olan kötü ruhlu yaratıklar... İnanca ve doğruya tahammülü olmayan alçaklar.. İyi dinleyin beni. Duyduklarınızı gördüğünüz herkese anlatın. Burada melek gibi uyuyan çocuk – ki o sadece şu an çocuk görünümünde- benim peygamberim. Ben de, onun olduğu gibi sizlerin de tanrısıyım. Sizlere iyiyi anlatması ve doğru yolu göstermesi için gönderdiğim yüce yaratıktır O. Yarattıklarımın içinde en şerefli, en kutsalıdır. Öyle ki, O’nu sizin zulmünüzden ve işkencelerinizden koruduğum ve de koruyacağım için şeytan bile önümde diz çöktü. Sizi şeytandan daha aşağılık yaratıklar. Ne yaptığını bilmeyen tembeller sürüsü. İnançsızlığınız gözlerinizi kör etmiş. Hiç aklınızı kullanmadınız mı? Size gönderdiğim her şeye olduğu gibi, sevgili oğluma da nankörlük ettiniz.” İyice havaya girmişti. Devam etti. “Bu gün buraya gelmem tesadüfi değildir. Biliyordum. Oğluma bunu yapacağınızı biliyordum. Belki az daha gelmesem onu çarmıha bile gererdiniz. Sizi! Gözünü kan bürümüş azılı kafirler ve de katiller. Ateşinize daha fazla odun atmadan, cehennemdeki katlarınızı daha aşağılara çekmeden, öfkemi gazaba dönüştürmeden, durmanızı emrediyorum.” Bir anda ormanda bir fıslıtı yayıldı. Ardından sessizlik. Bütün kabaklar dallarıyla birlikte kendilerini geri çektiler. Ağaçlar köklerindeki öfkeyi yer altına gönderdiler. Sarmaşıklar o vahşi hallerinden eski güzel görünümüne büründüler. Kabaklar yeniden kabak çiçeklerine dönüştü. Bir anda bu uğursuz evin önüne bir huzur doldu. İva Tanrı’yı hayranlıkla izledi. Nasıl da etkili olmuştu. Ama bahsettiği peygamber, kardeşi olamazdı. Doğdu doğalı tanrıdı onu. Ayrıca babası falan da değildi. Çünkü İva’nın kendi babası, Keen’in de babasıydı. Ama yine de o tanrıydı. Kulum demek istemişti belki. Zira bütün kullar Tanrı’nın oğlu sayılırdı. Şelale’de gözünde kaybolan saygısını biraz olsun yeniden kazanmıştı tanrı. Mahmut bir kahraman gibi dikti gözlerini mor dağlara. Bir an da bir dağ daha ekledi usuna. Yüceldikçe yüceldi kendi gözünde. Her şeye hükmetti adeta. Üstünlüğü kaçınılmazdı. Bir mermi gibi işledi zafer yüreğine. Heyecandan, gururdan ve mutluluktan çığlık atacaktı neredeyse. Yazar olmak da bir şey mi? Diye geçirdi aklından. İşte gerçek yaratıcılık. Kitap kahramanlarına hükmetmek marifet mi sanki? İşte gerçek hükümlerlik. Yedi düvele padişah oldu Mahmut. Devasa altın kaplama bir saray vardı karşısında. Yetmiş yedi altın basamak uzayıp gitti karşısında. Işığı yetmiş yediye bölen yedi elması ve yeşilin yedi tonunu taşıyan yedi zümrütlü tacı, ışığını her bir diyara yollarken, gözleri iki mücevher gibi yanıyordu. Pelerinde bulunan altın süslemeler onun kalbinin dışı yansımasıydı. Elindeki gümüş asası, havaya kaldırdığında, halkları dize getiren bir otorite olmuştu. Atından inmek istemiyordu. Ayağını bastığı altın üzengi, onun ayağının altına aldığı binlerce köleden yalnızca iki tanesiydi. Saray gittikçe irileşti. Bir dağ kadar oldu gözünde. Özünden sarayın taş işlemelerine kattı. Gözleriyle yeniden işledi, yeniden süsledi sarayın duvarlarını. Güneşin vurduğu yeşil camlar, tacındaki zümrütlerin bir yansıması oldu. Yeniden doğdu ay sarayın çatısından. Ve güneşi de getirdi oraya. Yetinemedi. Hiç bir şeyle yetinemedi. Ay ışığını bir cebine, güneş ışığını diğer cebine doldurdu. Hepsini onundu. Her şey onundu. Bütün yazarları toplattı ülkedeki. Hepsine kendisini yazmalarını emretti. Başka hiçbir kitap istemedi bu

saadet! ülkesinde... Gözleri büyüdü. Büyüdükçe acıktı. Dozuramadı onları bir türlü. Ha bire guruldadı gözleri. Açlıktan değil, kanaatsizlikten. Yıldızları da doldurdu gözlerine. Başka kimseye vermedi. Her şey onun olmalıydı ve onun oluyordu. Bir gün adamlarına ülkesindeki bütün dağları saraya getirmelerini emretti... Saray'ın oldu dağlar. Saray da onundu. Onun oldu. Başka ülkeleri istedi bu kez. Başka ülkelerde başka tanrılar vardı. Tanrıları da istedi. Getiremedi adamları. Adamları da gelmedi. Dağısız kaldı ülkesi, korunamadı başka tanrıların ordularından. Ve gözlerini bir dipçikle çıkardı yerinden başka bir tanrının askeri. Gözleri dipçiğin ucunda kaldı. İçinde ne varsa aldılar gözlerinin. Toprak yaptılar Mahmut'un bedeninden. Boş kalan gözlerine serptiler. Ve gözleri "Elhamdülillah" dedi. Doydu. Mahmut zafer sarhoşluğuyla bir müddet gözlerini mor dağlardan ayıramadı. Öylece takılı kaldı orada. İva, Pureva'nın eve doğru yöneldiğini gördü. Sarmaşıklar içinde kaybolan geçidin bir noktasına gelip durdu. Diz çöktü orada. İva da peşinden. Purevan'ın yanına gittiğinde kainatın nefesi tutuldu. İva nefes alamayınca herkes soluksuz kaldı. Annesi de. Annesini öldürdü İva. Nefes almaya çalıştı. Annesi yaşasın diye. Ama alamadı. Bir yumruk takıldı boğazına. Ağlayamadı. Bir sır vardı ortada. Anlayamadı. Gözleri büyüdü, büyüdü mağara kadar oldu. Aldı yerde yatan kadını içine. En tılsımlı büyüleri yaptı. Büyüleyemedi. Yumruk gitmedi boğazından. Göz kapakları, taşıyamadığı iki atlas yorgan oldu. Gözleri büyüdü, kapakları da büyüdü. Kapattı gözlerini. Atlas yorganın altından ölümü gördü. Ölüm bir düştü. Yorganların altında(n) görülürdü ancak. Uyanmak istedi. Uyanamadı. Çökmüştü atlas göz bebeklerine. Yarasa gibi çöreklenmiş uykusuzluk. Ne uyuyabilirdi, ne de uyanabilirdi. Görüntü iyice bulandı... Midesi de... Kusanmadı... boğazındaki yumruk göründü ağzından.. Yumruk gitse annesi nefes alacaktı. İrileşti parmakları. Gözlerine büyük geldi. Göz yaşlarını silemedi. Purevan bir melekti ölünün başında. Kanatlanıp götürecekti sanki anasını gökyüzüne. "Çekil" dedi Purevan'a ."Cennete de olsa göndermem onu." Bırak dokunayım ellerine, buz gibi olmadan ana sıcaklığı kana kana içeyim" dedi. "Saçları dağılmış, yüzü çürümüş bir kadın heykeliydi yerde yatan. Sancılandı İva. Kadınla birlikte heykelleşti. Kıpırdıydı. Canlansa camdan kalbi dağılacaktı yerlere. Nefes alsın kainat ta alacaktı. Anası ölmeyecekti. Nefes alamadı İva. Öldürdü anasını. Camdan kalbine gömdü onu. Annesi "Nefes al!... Kurtarırısın beni o zaman, biricik İva" dedi. Camdan duyamadı.

"Ne oldu?" diye sordu. Purevan "Sarmaşıklar, kabaklar. Emek edip yetiştirdiği her şey...Bir olup öldürdüler onu" dedi. İva "Neden yaptılar bu canılığı?" diye ikinci bir soruyla karşılık verdi kardeşine. Purevan "Bu gün bütün yaratılmışlar nankörlük peşinde sevgili kardeşim" dedi. "Aralarında hiç birimizin bilmediği gizli bir anlaşma var." Dedi. "Bu gün isyan günüdür. Bu gün uğursuz bir gündür. Ölmeden önce bu uğursuzluğu haber verdi biricik anamız..." İva kıvrık saçlarından ateş çıktığını sandı. "Başka bir şey demedi mi ölmeden önce?" diye sordu buğulu bir sesle. Son nefesi "İva" diye çıktı ağzından. "İlk nefesini seninle almıştı, sen doğduğunda yaşamaya başladığını anlatırdı hep. Sanırım son nefesini de seninle verdi." İva boğazında düğümlenen hıçkırığın, burnuna yaptığı acımasız baskıyı hissetti. Ama ağlamadı. Genzi bir alev gibi parladı. Ölümün kokusu genzini yakmış, dudaklarında leş tadı bırakmıştı...

Mahmut'un onlara doğru geldiğini gördü. İva yerinden doğruldu. Belki tanrı annesini yeniden bağışlardı onlara. Mahmut yanlarına gelir gelmez , İva konuşmaya başladı.

"Ey tanrı, burada yatan ölü kadın benim anamdır. Aynı zamanda peygamberim dediğin şu sarı saçlı çocuğun da anası. Büyük bir nankörlükle öldürmüşler onu, şu gördüğün sarmaşıklar, ve arkada uzanan kabaklar... Eğer gerçekten iyi niyetli bir tanrıysan O'nu üç çocuğuna geri bağışla. Bunu dilemeye hakkım olup olmadığını bilmiyorum ama, bizleri sen yarattığın için, yüreklerimize aşıladığın ana-oğul sevdasının en iyi sen bilirsin. Bize merhamet et. Ve dirilt O'nu."

Mahmut yere baktı. Yerde upuzun yatan bir beden gördü. Biraz eğildi. Sonra diz çöktü. Ölünün yüzündeki beyaz çarşafı yavaşça sıyırdı yüzünden. Kırış, kırış emektar bir alın yatıyordu karşısında. Saçları iyice ak toplamıştı. Minik bir diş hafifçe aralanmış dudaklarından dışarı doğru sarkmıştı. O buralarda yokken iyice ak düşmüştü saçlarına. Saçlarının kapkara olduğu zamanlar geldi aklında. Rüzgar öyle savururdu ki onları, bir kuş sürüsü havalandı sanırdı. Birlikte tarlalara giderlerdi. Emekçi bir kadındı. Dağlarla güreşirdi adeta. Asla pes etmezdi. Oğluna da bunu öğretmeye çalışırdı. "Başka kimim var?" derdi. "Senden başka kimim var?" "Büyüyüp, okuyacaksın. Büyük adam olacaksın sen... Kurtaracaksın ananı bu çileli yaşantısından. Rahat ettireceksin. Seni bilirim. Kopmaz bağlarla bağlısındır bana. Beni terk etmeyeceğini bilirim." Mahmut alnındaki kırışıklıklara yeniden baktı anasının. Her birinde kendine ait çizgiler vardı bu kırışıklıkların. Memleketten para istediğinde, borç almış anası sağdan, soldan. "Param var benim oğlum, sen hiç kaygılanma, okumana bak!" dediği yıllar geldi aklına. Öğrencilik yılları. Sonra iş hayatına başladığında, istemeden de olsa ihmal etti anasını. En son haber göndermişler. Komşular bakmış birkaç hafta evlerinde. "Mahmut'um" diye sayıklarmış, sabahlara kadar. Uykusu nedir bilmezmiş gözleri. "O gelmeden kapanmayacak" dermiş. "Kapanmayacak şu kapanası gözlerim." Tepkiyle bakarmış "gelmeyecek" diyenlere. "Bilirim ben canımdan olanı.. Gelmez olur mu hiç? Hiç esirger mi kendini benden?" Hep geleceğini düşünmüş, ölene kadar. "O gelmeden vermeyeceğim canımı Azrail'e." dermiş. Dermiş de ağlarmış, komşu kadının anlattığına göre. Her defasında reddetmiş ölüm meleğini. Ama bir gün artık karşı koyamamış.. "Gözlerinden birini hiç kapatmadı" diye anlattı aynı kadın. "Ölene kadar kapıya baktı gözleri.

Son nefesini verdiğinde hala kapıya bakıyordu. Canı kalmayınca ben kapatıverdim artık.” İyice eğildi. Kulağına “Ben geldim anacığım” diye fısıldadı. “Biricik oğlun, Mahmut’un geldi, mahmur gözün geldi” Anası hiç kıpırdamadan yattı yerinde. Küskünlüğünü suskunluğuyla gösterdi.

Gözleri uzunca bir süre aynı noktaya takılı kaldı. Yapılacak bir şey yoktu artık. Evet tanrı olmasına tanrıydı ama bu diriltme konusunda kendine güvenemiyordu. Demek bu yerdeki kadın peygamberin anasıydı. Bir şimşek belirdi gözlerinde. Kahramanca konuşmaya başladı.

“ Şu yeşil sarmaşıkların üzerinde ebedi uykusuna yatan kutsal kadına iyi bakın...O benim analar içinden seçtiğim bir ana, melekler içinden seçtiğim bir melektir. O etrafımızda her gün görebileceğimiz sıradan insanlardan biri olmadığı gibi, sıradan bir kadın da değildir. O, şu ağacın dibinde melekler gibi uyuyan güzel çocuğun anasıdır. Bir peygamber doğurmak kaç kişiyi şereflendirebilir ki? Şu yer yüzünde kaç kişiye böyle bir lütuf verilir. Hepinizin ruhunu tunçla kaynattım, ama onunkini altınla. Ve nihayet sonsuz mutluluğa erişmesi için cennetime aldım onu. Yanıma seçtim. Onun için yapabileceğiniz tek şey şefaatine sığınmak ve kimileriniz cehennem kuyularında yanarken, cennet tepelerinde gezintiler yapan bu kadından yardımını dilemektir...”

Heyecanın dozunu artırarak devam etti.

“ Bu güne kadar bu ülkemin gördüğü en güzel cenaze töreni hazırlanacak bu melek kadın için. Ve ülkenin her yanından rahipler gelecek ayinine. Peygamberim tutacak tabutunun ucundan ve tanrısı da bu güne kadar olduğu gibi, yanında olacak. Erdemli bir peygamber doğuran bir ana, eğer öncesinde şeytanı doğurduysa, bu onun bir suçu değil tamamen tanrısının onun için gönderdiği bir intihamdır. Doğurduğu güzellik, bütün çirkinlikleri örtecek kadar güzeldir. Ebedi yolculuğunda huzur onunla olsun.”

İva bu baştan savma konuşmayı sonuna kadar sabırla dinledi. Annesinin geri gelemeyeceğini anladı. İçinden bir şeyler koptu. Son bir veda busesi kondurmak için anasına doğru eğildi. Ve kulağına “Ben geldim anacığım” dedi. “İva’n geldi”.

XII.BÖLÜM

AFYONLU RUHLAR

Keen gözlerini açtığı anda dev gibi ağaçların altında yatar buldu kendini. Yaşadığı arbede onu bir hayli sarstığı için kendine gelememi. Doğrulmaya çalıştı. Zaten cılız bir bedene sahip olduğu için, çok güçlük çekmedi. Altında yattığı ağaca yaslandı. Başını kaldırdığında karşıda ağabeyini ve ablasını gördü... Ve o canavarı... Orada öylece dimdik duruyordu.

Hayretler içinde kaldı. Şaşkınlığından ağız bir karış açıldı. Ve ruhu oradan uçuverdi semalara...Bedeni kaskatı kesildi. Ruhsuz bir beden taşıdığı canı taşıdı. Bir an ağaca çivilendiğini hissetti. Kolları iki yanına düştü. Ve uzattığı bacakları sanki birbirinden ayrılacaktı. İsa’nın çarmıha gerilişi bu manzara karşısında hiç kalırdı. O’nu gördüğünden bu yana uğursuzluklar kendinin ve ailesinin peşini bırakmamıştı. Uğursuz varlığıyla şimdi de bahçelerini kirletiyordu. Bir de utanmadan “oğlum” demişti ona. Babasıyla kıyaslamak bile hata olurdu, bu uğursuz yaratığı. Şimdi de ablasını esir almıştı. Bir an önce buradan kalkıp uzaklaşması gerekiyordu. Zorlukla yerinden doğruldu. Kılıcını aradı. Nereye düşürmüştü caba? Sonra otların arasında ıslık ıslık yanan kılıcını gördü. Karanlıkları aydınlatan bir güneş gibi göründü gözüne. Kılıcı alır almaz, hareketlendi. O anda İva fark etti O’nu... “Keen” diye seslendi ona.. Keen ağabeyi’nin sesini duyunca arkasını döndü. “Gitmem lazım” der gibi baktı gözlerine. İva’nın acıdan çöken yüzü “gitme” diyemedi. Ama Keen’in nereye gideceğini de bilmiyordu. Keen ormana doğru koşmaya başladı. İva bir şeylerin ters gittiğini hemen anlamıştı. “Nereye gidiyorsun Keen?” diye haykırdı arkasından. Mahmut da bu kaçısa tanık oldu ve çocuğun arkasından o da bağırmağa başladı;

“Dur oğlum, biricik peygamberim...Tanrını bırakıp gidemezsin! Dur, yapma.”

Purevan, Keen'in tanrıdan nefret ettiğini biliyordu. Demek bahsettiği canavar buydu. Oysa Purevan yıllardır tanrının 'bir canavar' olduğunu biliyordu. O yüzden, o da nefret ediyordu tanrıdan. Ama bunu ona söylemedi tabii. Annesinin ölü kokan gözlerine dalıp gitti. Mahmut ne kadar bağırdıysa da, İsa onun sözünü dinlemedi. Keen, geride kalanların bakışları arasında kayboldu. İva belki cenazeye kadar geri gelemeyeceğini düşünerek, son bir öpücük kondurdu annesinin tombul yanaklarına. Ve bir süre sonra, Keen'in arkasından o da karanlığın derinliklerine daldı gitti.

Purevan'la tanrı, Anne Vuvaye'nin ölüsünün başında öylece kalakaldılar. Tam sessizlik oluşmuşken bazı ayak sesleri geldi. Birkaç tane ince dal hışırtısını bir kahkaha takip etti. "Bu gece hiç bitmesin derim, dostum." Dedi Bilge Ser. "Senin keyifli anlarına katlanmak biraz daha kolay olsa; bu düşüncene memnuniyetle katılırdım, uyur gezer dostum" diye karşılık verdi Şaharm... Bilge Ser bir kahkaha daha attı. "Ben, asıl şimdi gerçekleri bütün çıplaklığıyla görebiliyorum. Sizlerse bu kafayla (afyon kullanmamalarına bir atıfla) hiçbir zaman gerçeği sezinleyemeyeceksiniz". Şaharm duraksadı ve bir adımdan sonra tamamen durdu. Bilge Ser'in gözlerinin içine bakarak; "Gerçekleri görmek için böyle bir duruma düşeceksem, hayat boyu yalanlarla yaşamaya razıyım" Saflık boyutlarına varan bu gelenekçi tutumu, Bilge Ser'i daima fitil etmişti. Bu defa yanıtız bıraktı Şaharm'ın eleştirisini. Zira neredeyse bahçeye gelmişlerdi.

Purevan, görmeyi hiç ummadığı babasıyla karşılaşınca, bütün kuralları unutarak;

"Baba" dedi.

Babası öfkeyle yüzüne baktı onun. Bilge Ser bu duruma oldukça sinirlendi. İyice yaklaşıncı Sarmaşıkların ve aygır otlarının arasında yatan kadın cesedini fark ettiler. Şaharm hayalet görmüş gibi oldu bir an. İşte uğursuzluğun ilk emaresi diye geçirdi aklından. Bir adım daha atmaya cesaret edemedi. Bu bir adım onun hayatının sonu olabilirdi. Dudakları mosmor oldu birden. Kalbi bütün kanını beynine pompaladı. Güçlkle; "Neler oldu burada? diye sorabildi. Karanlığın perdesinden ve yerdeki kadın cesedinden doğan şaşkınlığıyla Mahmut'u görmemişti bile. Purevan "Cevap vereyim mi?" diye sorarcasına baktı babasının gözlerine. Babası başıyla "evet" işareti yaptı.

"Annemi öldürdüler!"

"Kim öldürdü?"

der demez karanlık birden yırtıldı. Bütün gizlerin perdesi birden çekildi. Ve devasa bir heykel gibi ortaya çıktı Mahmut'un varlığı. Orada öylece dikiliyordu. Konuşmadı hiç. Bu adamın kim olduğunu tahmin etmişti. Ölen kadının kocası olmalıydı. Bu durum onun 'İsa' düşüncesini baltalasa da, şu anki manzara bunu gösteriyordu. Ama İsa'nın kendi oğlu olduğuna emindi.

"Yoksa... yoksa bu canavar mı yaptı bunu?"

dedi hiddetlenerek. Birden saldırı pozisyonu aldı. Ama saldırıya da bunu yapamayacak güçte olduğunun farkındaydı. Purevan birden atıldı

"Hayır babacığım"

Öylesine içten söylemişti ki bu sözcüğü, annesinin ölümünü unutturacak kadar tatlı gelmişti ona .

"Hayır, Bizim Tanrımız..." dedi Purevan.

Tek bir yaprak bile kıpırdasa duyulacaktı. Öylesine korkunç bir sessizlik oldu ortamda. Bütün kainat, Şaharm'ın bu duruma vereceği tepkiye odaklandı. Ağaçlar, yapraklarına dur emri verdi. Kuşlar ötmesin diye yavrularının gagalarını kapattı. Tavşanlar kazdıkları kuyuyu yarıda bıraktı. Aradan tam bin yıl geçti. Hem de böyle sessiz sedasız. Şaharm hafif yere doğru eğildi. Öylesine düşünerek ve öylesine ağır hareket etti ki, böyle hafif bükülme olayında bile, bütün eklemlerinin sesi duyuldu. Hatta yankılandı denilse daha doğru olurdu. Aşkın büyülediği bir genç kız gibi iradesizleşti. Bir bebeğin saf bakışları konu gözlerine; dünyayla daha yeni tanışmış saf bir bebek... Avuçlarının içi hiç olmadığı kadar terledi. Bu çocuklaşma, güzelleştirdikçe, güzelleştirdi onu. Karanlığa, yeşilin bu kadar yakışması görülmüş şey değildi. Bütün kasları, kahverengi tüylü kıyafetinin içinde seğirdi durdu. O yere çömelirken, onu izleyen ne kadar mahlukat varsa hepsi çömeldi. Hipnotize olmuşlardı sanki. Ağaçların çömeldiklerini, oradakilerin hiç biri fark etmedi. Ağaçların

kendileri bile! Herkes gözünü kırpmadan aslan yürekli Şaharm'a bakıyordu. Mertlik, hiç kimsenin üzerinde onun üzerinde durduğu kadar olgun durmuyordu. Başka hiç bir yeşil göz yoktu ki, baktığı zaman içinde okyanuslar kaynasın. Eğilirken bin sene, çömelirken de iki bin sene geçmişti. Üç bin senelik bir eklem kullanımı beş bin yıl yaşlandırdı onu. "Ellerini çenesinin hizasında birleştirdi ve duyabilmek için, rüzgar bile esmedi. Bir fisiltı şeklinde çıktı bu sözcük Şaharm'ın ağzından

"Tanrım"

Bin senelik bir sessizlik daha oldu. Başını öne eğdi. Saçları yüzünü kapatacak kadar uzamıştı. "Kapkara bir yüzle çıkıyorum karşına , affet beni" Cümle mahlukat duygulanmıştı. Ağaçlar o iri yapraklarıyla göz yaşlarını siliyorlardı. Böyle bir durumda kendine olan bu yüce bağlılığa dayanamamış, Mahmut'ta ağlıyordu. Sarmaşıklar içlerindeki tomurcuklardan damla damla yaş döktüler. Tanrı'ya duyulan sevgi hiçbir sevgiyi geçemezdi Bodur diyarı'nda...

Bütün canlıların yüreği lime lime olmuş ağlarlarken, gök yüzünü bile ikiye bölen, insanları sağır eden bir kahkaha duyuldu. Herkesin gözü yavaş yavaş Bilge Ser'e kaydı. Öfkelerinden kudurdular. Tanrı'ya saygısızlık olmayacağını bilseler en büyük parçası, elindeki en küçük afyon tanesi kadar kalacaktı Bilge Ser'in... onu öldürme biçimleri konusunda fanteziler kuruldu. Bütün canlılar – görsel zekalarını kullanıyor olmalıydılar ki - gözlerini gökyüzüne diktiler. Binlerce ölüm biçimi yazdılar gök yüzüne. Kandan mürekkep kullandılar, mezar taşlarından silgi. Bir açıklamayı hak etmişti bunca canlı. Nasıl bu kadar küstah, onursuz, vurdumduymaz ve inançlara saygısız olurdu bir kişi. Bir açıklama Bilge Ser'in oradaki herkese babadan miras borcu oldu.

O bütün bu bakışlara, bütün bu baskılara, bütün bu tepkilere aldırmaksızın, bir kez daha bir kahkaha fırlattı. Evrene sığmayacak, içinde yitip kaybolmayacak kadar büyük bir kahkaha. Bası ağaçların öfkeden dalları düştü. Tavşanlar sinirden yavrularını yediler. Şelale isyanından birkaç dakika akmayı durdurdu. Bodurlar diyarı öfkeden zingir zingir titremeye başladı. Kimse en ufak bir ses çıkarmıyor, ama sinirden titreyebilecek her bir zerrelere titriyordu. Diş bileme sesleri yeri göğü inletiyordu. Gırç, gırç, gırç... bilge Ser daha fazla dayanamadı. Üçüncü kahkahayı öylesine sıkı düğümlemişti ki boğazına, boşansa kıyamet kopacaktı. Sesine veremediği hareketi vücudu ele aldı. Ona yerlere yatmadır öyle? O ne yuvarlanmadır? O nasıl tepinmedir? Bir türlü dinmek bilmiyordu. Şaharm böyle bir arkadaşa sahip olduğu için utancından sapsarı kesildi. Kesseler utanç renginde akacaktı kanı. Bilge Ser bütün evreni barut fıçısına çevirmeyi başardıktan sonra, kendini toparlayıp ayağa kalktı. Mahmut'un gözlerinin içine baktı.

"Sen misin tanrı?"

Mahmut güçlü görünmeye çalışarak ve gerçekten de tanrı olduğuna inanarak, kollarını göğüs hizasına getirip bağlayarak gözlerini hafif kısıp, kafasını gökyüzüne dikti. Büyük bir gururla

"Evet, benim." Dedi.

Bilge Ser Onun bu hareketine o kadar çok güldü ki; bu hareketini yeniden görebilmek için tekrar aynı soruyu soracaktı. Ama sormadı. Ellerini arkada kıcının hizasında bağlayarak, Mahmut'un etrafında birkaç ufak tur attı. O'na her taraftan bakıyor, onun bu azametli görüntüsünün altından yansıyan budala duruşa, gülmekten içinin yağları eriyordu. Mahmut burnu havada, gözleri de kapalı olduğu için bu aşağılayan bakışları göremiyordu. Bilge Ser bir müddet bekledi... bekledi... Bu defa bütün canlılar ona odaklanmışlardı. Ağzından çıkacak şeyin ne olduğunu merak ediyorlar hatta meraktan çatlıyorlardı. Bilge Ser en sonunda bekleyişini bozdu. İçinde biriken seli birden bire bıraktı.

"Kıçımın Tanrısı" dedi.

Bu söze ağaçlar bile gülümsediler. Hatta bazıları güldüğü duyulmasın diye yapraklarını falan hışırdattılar. Mahmut'un bir anda şimşek çaktı kafasında. "Zan" diye bir ses duymuştu cümle alem. Bu ses, lafın Mahmut'un içine otururken çıkardığı sestti. Kapalı gözleri açılıp, bir öküzin gözleri kadar büyüdü. Bilge Ser, O'na hiç fırsat vermeden devam etti "Yıllardır benim halkıma zulmeden, geleneklerine genç kızların muradını gözünde koyan, fikrin, düşüncenin, bilimin, sanatın gelişmesini engelleyen tanrı sensin öyle mi?" "Senin adını kullanarak mı darlaştırdılar ufuklarımızı bunca kalın kafalı adam." Biraz duraksadı. Bu defa Bilge Ser öfkelenmişti. Devam etti. "Yo, bu kadar zayıf olamazsın sen. Eğer böylesine güçsüz bir yapıda olduğumu bilseydim, Şelaleye kadar çıkacak bir şey icat eder, seni mahveder dönerdim."

Mahmut, boyuna da güvenerek ilk kez karşılık verdi. "Sence kudret görünüşte midir? Yoksa ruhta mı gizlidir? Benim bir tanrı olarak neler yapabileceğimi nereden biliyorsun ki, bu kadar cüretkar konuşuyorsun? Ben belki hayalini

kurduğunuz tanrı tipine hiç uymuyorum. Belki daha kudretliydi sizin düşlerinizi süsleyen, (Oradan Kambur ağacın sesi duyuldu yine – yada kabusa çeviren- Mahmut O’na yine aldırmadı kaldığı yerden devam etti) tanrı, daha büyük, daha devasa bir görünüşü vardı. Ama sen buna bakarak nasıl böyle umarsızca ve pervasızca bir sonuç çıkardın buradan?”

Bilge Ser iyice sinirlenmişti. Hiç vakit kaybetmeden cevap verdi. “Ey en sevdiğim bile Tanrı dedikleri boş torba. Ben de görünüşünden değil, ruhundan anladım tanrı olmadığını. Eğer görünüşe göre karar verecek olsaydım, şimdiye çoktan diz çökmüştüm senin önünde. Bu gözlerle ve bu kafayla, hiçbir zaman yanılmadım ben. Hiçbir zaman yanlış karar vermedim. Ay yere düşecek desem de düşerdi ben bu kafadayken. Ruhun bir kitap gibi karşımda, hem de kainatın en büyük harfleriyle yazılmış dururken, asıl sen hangi cüretle nasıl anladığımı sorarsın... ruhunun seni kandıracağını göremeyecek kadar aciz bir tanrı mısın sen? Şunu iyi bilmeni isterim ki ben de inanırım tanrıya. Gönlümde büyüttüğüm, kendine sığınıp dua ettiğim bir tanrı bende de var elbette. Ama ben seni gördüm diye onu terk edecek kadar vefasız değilim?.. Bütün kainatı masallarınla kandırabilirsin. Ama şunu aklından sakın çıkarma; beni asla...”

Mahmut ne diyeceğini şaşırırdı. Bu adam öyle zekice konuşmuştu ki, kendisi bile neredeyse tanrı olmadığına inanacaktı. Böyle bir yanılığa düşmedi tabii ki...Böyle bir durumda tanrının söyleyeceği en güzel şeyi söyledi;

“Gazabımdan kork, ey sefil ruh!”

Başparmağını ileri doğru savurmuştu Mahmut. Bu durum bilge serin o kadar hoşuna gitti ki; birkaç kez onu taklit etti.

“Senin gazabından korkmuyorum... Gazabının bile olduğuna inanmıyorum. Senin bana verebileceğin zarar olsa olsa uğursuzluğundan olur. Ki bunun da kanıtlarını çok açık ve net bir şekilde görüyoruz. Getirdiğin uğursuzluk bir anayı canından etmiş belli.Hadi gazap ver bana. Gazabını ver... Ama sakın uğursuzluğunu yanıma yaklaştırma. Senin ne olduğunu bilmiyorum ama şunu bilesin ki sen çok kötü bir ruh taşıyorsun. Bunu o yalancı gözlerinde görebiliyorum. Bir de alnında asılı olan o kitaptan okuyorum. Eğer ben böyle gördüğüm her tuhaf yaratığı tanrım kabul etseydim, şimdi tapınaklarım da bana yer kalamazdı. Buradaki halkı nasıl uyuttun bilmiyorum ama beni asla uyutamayacaksın. Bir katil asla tanrı olamaz.”

Mahmut kızgınlıktan deliye dönmüş, hafif açılmış alnı kıpkırmızı olmuştu. Ve ağırlığı harabeye dönmüş gibi görünüyordu. Savunmaya geçti.

“ Ey küstahların küstahı ruh, ey her şeyi çok iyi bildiğini düşünüp, hiçbir şey bilmeyen ruh. Bildiklerine – tabii varsa – şunu da eklemeni isterim ki, bir tanrı istediği zaman sevdiği kullarını yanına alabilir. Ben elbette senin gibi zalim mahlukatların bulunduğu bu çile dünyasından çok, cennette kalmasını isterim bir peygamber anasının, oğlumu doğuran kadını... Ki buna rağmen ölümüne sebebiyet veren yine de ben değilim. O kadını burada öldürürlerken ben bana vefa gösteren oğlumun, biricik peygamberimin canını kurtardım. O kaçıp buralardan uzaklara giderken, yine arkasından “geri dön” diye bağırın da bendim. Ben iyi kalpli bir tanrıdan başka hiç bir şey değilim.”
Bilge Ser hemen yanıtladı. “ Görüyorum ki, sana vefa gösteren oğlunu yada peygamberini sen de yalnız bırakmamışsın! Hemen gitmişsin peşinden derdini sormuşsun. Sen yarattıklarındaki vefaya bile sahip olamayacak aciz bir yaratıksın”
Gülerek devam etti. “Bak bu masalları şuradaki ağaca anlat daha iyi. O uyumak istiyor gibi. Oysa ben karım öldü öleli uyumayı haram kılmışım kendime.”

Şaharm Bilge Ser’in bunca saygısızlığına tahammül edemedi. Olanca gücünü toplayıp;

“Yeter” dedi.

“Senin yerleri ve gökleri parçalayan saygısızlığına, kötü kadınlarınkinden bile fazla olan edepsizliğine, bilgiçlik taslayarak yaptığın küstahlığına bile sabredip dayanması, onun tanrı olduğunun en büyük delilidir.”

Sesini biraz alçalttı. “ Uğursuzluğu onda aramaya kalkışan Bilge, bu gece bana aşladığın yoldan çıkarıcı düşüncelerin, düşünmeksizin sarf ettiğin sözlerin, inançsızlığından doğan eksikliğin uğursuzluk değildir de, en azından biricik yavrumu bana bağışlama yürekliğini gösteren bir tanrının erdemli hareketleri mi uğursuzluktur.?”

Yeniden hiddetlendi. “Bana söyler misin hangi kul sabredebilirdi senin az evvelki aşağılık tavırlarına? Hangi ölümlü sana tahammül edebilirdi. O buradayken de gösterdi sana sabrını, her zaman da gösteriyordu. Tanrı hep bağışlayıcı olmadı mı zaten. İşlediğimiz iğrenç günahları görmezden gelmedi mi? Cinayetlerimizi affetti o, Şehvetimizden doğan utanç verici davranışlarımızı, bir mabette af dileyince bağışlamadı mı?”

Sesi biraz kısılır gibi oldu. Sendeleyerek devam etti. “ Onun bizim gibi ölümlülerden farkı da bu değil mi? Hangi yoldan çıkaran yürek söylettiriyor bu zehirli sözcükleri sana? Hangi kör gözler gösterdi sana gördüklerini? Uyuşmuş bir beynin deli saçmalarından başka hiç bir şey değildir bu sözcüklerin.”

Gözleri alev alev yandı. Konuşmaya hiç ara vermeden devam ediyordu. “Burada karından bahsediyorsun; O melek gibi insandan. Hayatı boyunca senin inançsızlığından ve inatçılığından yakınmış ve en sonunda da bunlara dayanamayıp ölmüş bir zavallıdan, hiç utanmadan bahsediyorsun. Eğer bir canilikten söz edeceksen bunu anlat burada. Sevdiği bir kulunu yanına almak isteyen bir Tanrı’dan katil diye söz etmek, kainatı felakete sürüklemekten başka hiçbir işe yaramaz.”

Nefes almıyordu adeta. Soluksuz devam etti. “Eğer ki kendinle olan bir hesabın varsa, bunu içinde tanılaştırdığın ruhunla gör. Tanrı olarak topraklarımıza ayak basma lütfünü gösteren bu yüce varlıkla değil. Belki o bunları sana söylemek istemedi. Belki sessiz kaldı. Zira o sabır gösterenlerin en yücesidir. Seni gazabıyla mahkum etmedi. Çünkü o merhametlidir. Bağışlayıcıdır. Yoksa senin düşündüğün gibi aciz bir yaratıcı değildir.”

“Eğer ki ona hakaret etmeye devam edersen, onun değil benim gazabım seni mahvedecek. Bir ölümlü çizgisini bilmezse, bütün ölümlüleri felaketin ortasına atabilir. Ve ben buna izin vermeyeceğim!”

Bilge Ser bütün bunları tanrının bile göstermeyeceği bir sabırla dinledi.

Mahmut ise şeytana babalık yapmış bu ufak tefek adamı bir kurtarıcı olarak gördü. O bir aziz olmalıydı. Tanrısına vefa gösteren, onun yanında yer alan ve her ne durumda olursa olsun onun varlığını reddetmeyen bir adam, ancak aziz olabilirdi. İçinden onu öpmek geliyordu.

Bilge Ser bulunduğu yerden yavaşça hareket etti. Beyin yapısı anormal olan varlıklar, normal düşünebilmek için afyon kullanmalıydılar ona göre. Herkes ne kadar da kördü. Ve ne kadar da kapalıydı gözleri gerçeklere. Ne anlatsa boştu artık. Bir şeye inanmak istersen inanırsın diye geçirdi aklından. Kimse seni engelleyemez. İnanıldığı şey bile...

Kalkıp şimdi bu garip yaratık “Hayır ben tanrı değilim!” dese dahi, yine de inanacaklardı ona. Bu davranışına bir isim bulacaklardı. ‘alçak gönüllülük’ diyeceklerdi. ‘Kibirden uzak bir tanrıdır bizim tanrımız’ diyeceklerdi.

Ayakta uyuyan bir halktı onun halkı. Yıllardır uyanamamış ve kendi koydukları yasaları tanrıların sanarak, senelerce her türlü çileye katlanmıştı bu yaratıklar. Onlar tanrının değil inançlarının kuluydular.Hatta kulu değil esiriydiler, kölesiydiler. Mazoşist bir yaratılışları vardı. Acı çekmek hep doğruya yaklaştırır diye düşündüler. Ve Seneler boyu acı çekebilmek için senaryolar yazdılar. Gerçekten, yıllar yılı acı çekerek uydular bu senaryolara. Bu onlar için bir ihtiyaçtı. Belki de bir tutku. Ama tutkularına zafer kazandırabilmek için, harcadıkları gönüllere yıllarca kör kaldılar.

Onca konuşmasından sonra en yakın arkadaşı bile bu adamın tanrı olmadığına ikna olmamıştı. Bilakis ona olan inancını yeniledi, bu inanca sıkı sıkı bağlandı. Senelerdir evinde bakıp büyüttüğü oğluna “benim oğlumdur” diyen bir yaratığın tanrılığını kabul etti. “Ölen de benim karımdı” dese “evet onun karısıydı” demekten çekinmeyecekti. O buna inanmak istiyordu çünkü. Bilgiden korkan varlıklara bilginin getirilmesi ne kadar zordu. Bunu anladı en sonunda.

Hiçbir şey söylemedi Şaharm’a. Sadece; “Yerde yatan şu asil kadına, yaptığımız saygısızlık bitmeli artık” diyebilirdi. Ardından da, mırıldanarak; “Ben rahip getirmeye gidiyorum” dedi.

“İnanıldığı gibi yaşadı, yaşadığı gibi gömülsün” diye de ekledi.

Bilge Ser oradan ayrılırken; ay ışığı, Bodur Diyarı’nın mor tepelerini tutkulu bir kızıla boyuyordu.

Bölüm XIII

İçimde Bir Sızı Var, Adı Anne!...

Hayata ilk atılış... İlk yalnızlık... İlk kez “Ayaklarım kanıyor, yardım et bana” demek için yanında kimseyi bulamamak. Çocuk ruhunun aydınlatamadığı bir karanlık vardı etrafta. İçli bir karanlık. Dokunsan ağlayacak bir karanlık... İçinde

gecenin korkutucu nefesini barındıran bir fanus olmuştu bu yerler. Çıkmak istesen bedenin cama yapışacak. Böyle karanlıklar, korkutucu ışıklara taşırdı insanı. En ufak bir ışığı cennet sanıp gitmelerin yanılığını yaşatırdı...“Zifiri” sözcüğü asıl anlamını kavrar. İçine aldığı sessizliği, ses yapar karanlıktan korkusu olanlara. Yürürsün. Düşeceğim diye korkarsın. Yürümezsin, altından dünya kayacaktır. Korkuya ağır bir bedel ödersin. Kalp atışların çil çil altın olur, dökülür korkunun gözü doymaz avuçlarına. Kuru bir yaprak gibi çitirdar karanlık.. Çitirdayan yaprak sen olursun. Bu kurumuş ses armonisinde birkaç ölümlü birden yaşarsın. Görünen her ağacın arkasında bir kapan kurmuştur sana ölüm... Çocuk aklınla düşünemezsin, aslında ölümün kendin olduğunu... Ölüm bana ne yapar?... Ben ölümsüzlüğü tattım” diyemezsin. Eğer çocuksan ve her şey çocuksa gözünde ölümsüzlük nedir bilemezsin. Pervanenin ateşe koştuğu gibi koşarsın, sahte aydınlıklara. Ama aydınlıklardan da korkarsın. Vardığın yer, ya dişlerini bilemiş bir devin evi olur yada aynasına süpürgesini doldurmuş bir cadının. Güvensizliğin diğer adıdır karanlık. Dokunduğun her şey tehlikeli, sana dokunan her şey ölümcüldür. En korkuncu da, ağlamaktır bu görünmez diyarda. Ağlayıp toplamaktır bütün ecinnileri başına. Ne kadar hayalet varsa davet etmektir onları, içinde yalnız kaldığın bu karanlığa.

Korkular diyarının çekirdeği olmuştu minik Keen’in kafası. Sarı saçlarını saklayan gecenin koyu rengi, minicik yüreğine basınç yapıyor; onu çatlatmak istiyor gibi, gittikçe artırıyor bu basıncı. “Baba” diye bağırırmaya dahi korkuyordu o an. Sanki orman karanlık bir ağız olmuştu onu bekleyen. Fark etse yutacaktı bir anda. Ve fark etmese korkudan ölecekti Keen.

Çıplak ayaklarına değen topraktan ve çakıl taşlarından hala patikada yürüdüğüne kanaat getirdi. Ayakkabılarını nerede düşürdüğünü hatırlamıyordu. Çıkmıştı koşarken ayaklarından.Çakıl taşları ayaklarını parçalamış, göz göz delikler oluşturmuştu tabanlarında. Vahşi yaratıklar tabanlarını kemiriyordu sanki. Patika yolun kumla örtüştüğü bu noktada, arkasında kanıt bırakan bir suçlu gibi damlıyordu kan yerlere. Toprakla karışıyor, onu buğuluyor ve kan kokuyordu bütün orman. Bütün çakallar bu kanın peşine düşüyordu sanki... Ara sıra ulumalar duyuyor, bazen de kulaklarını kapatıyordu. Kılıcı hala yanındaydı. Belindeki kuşağı açmış, bu kuşağı kullanarak boynuna asmıştı kılıcı. Kulaklarını kapatmadığı zamanlarda kılıcına tutunuyor, ondan cesaret alıyordu. Yalnızlığın tam ortasında, aslında yalnız olmadığını anlıyor; kalabalıkların içinde yalnız olmak neymiş anlıyordu. Ufak fısıltılar geliyordu kulaklarına. Ona bu ormanı dar eden ufak fısıltılar... Gece bir ılık çalıyordu. Bir yılanın sesiydi bu belki de. Koskocaman boynuzları olan... Dilini bir attığında üç boduru birden kapabilecek. İri, beyaz çilleri geldi gözlerinin önüne.Her biri benek benek... Bir de o bitmeyen ıslığı...

Böylece ne kadar gittiğini bilmiyordu. Hiç durmadan dinlenmeden yürüyordu. Ne gece bitecek gibi görünüyordu, ne de yol... Attığı her adımı sonsuzluğa atılmış sayıyor, bitmeyecek bir yolculuğa çıktığını düşünüp iç çekiyordu. Karnının acıkması da cabasıydı. Babasına ulaşmasına ne kadar kalmıştı acaba? O gidip babasına haber verinceye kadar belki de öldürecekti o canavar ağabeyiyle, ablasını. Kim bilir nasıl dağıtacaktı yuvalarını. Hayatı boyunca hep böyle yalnız kalacaktı belki de. Annesi ölmüştü zaten. Bundan emindi. Her şey bu uğursuz canavarın yüzünden olmuştu. “İnşallah ben babamı alıp geri dönünceye kadar evdekilere bir şey yapmaz” diye geçirdi aklından.. Hayatının kalan kısmını böyle bir yalnızlık ve sefalet içinde geçirmek istemiyordu... Annesi olmadan eski güzel günlerin gelmesi elbette imkansız gibiydi. Yine de sarmaşıklara tutunduğu gibi tutunmalıydı hayata, en ince dalından olsa da...

Bir yandan ağabeyinin arkasından koşarak onu yakalamaya çalıştığını hatırlamıştı. Nasıl büyülemişti bu canavar herkesi. Büyücülüğü de vardı kesin. Onun yüzünden evden kaçtığını düşünenecekti ağabeyi. Bu onun ilk günahıydı. Ağabeyine göre tanrının buyruğuna karşı çıkmaydı bu. Bu bir ilk günahı... Arkasından “peygamberim, oğlum” diye bağırıyordu o canavar. Acaba İva’ya mı seslenmişti kendine mi bilmiyordu. Bütün bunları bilmiyordu ama bu yolculuğun ona çok şey kazandırdığı kesindi. Bir yerde “Bütün yolculuklar bilgelik içindir” diye bir söz okumuştı. Ağabeyinin kitaplarının birinde. Bunu hatırlayınca birazcık içi rahatlamıştı. Pek çok şey öğrenecekti belki de. Dünyası genişleyecekti. Hayata bakışı yeni bir anlam kazanacaktı. Kim bilir babasına ulaşınca dek, babası kadar bilgili olacaktı. Bu düşüncelerle, bilinmeze doğru yol alırken. Ayaklarındaki sızının arttığını hissetti. Daha önce kanadığını anlamıştı ayaklarının. Ama bu kadar acı vermemişti ona. ıslık sesi giderek bir akıntının sesini anımsatmaya başlamıştı. Tabanlarının sızısı artınca, bundan böyle patikanın bittiğini anlamıştı. Yaprakların hışırtıları arasında, bir şeylere çarpıyor arada bir sendeliyor, kimi zaman da düşüyordu. Bu düşüşler uçurumdan düşmelere benziyordu. Önünü göremediği için taş, diken, çalı, yaprak, toprak dinlemiyor önüne ne gelse basıyordu. Ayaklarındaki ıslaklığın artması onu telaşlandırdı. Çok fazla kan kaybediyor olabilirdi. Bu da onu güçsüz bırakacaktı. Bu akıntı sesine de bir türlü anlam veremedi. Hava da fazla rüzgar da yoktu. Bu uğultu, bu karanlık gece ve bu korku... Belki de çok kan kaybettiği için kulakları çınlamaya, uğuldamaya yada herhangi bir şekilde onu aldatmaya başlamıştı. Oturup ayaklarına bakmak istedi. Kıçı ıslanmıştı. Yerler ıslaktı demek ki... Burası bir dere kenarı olmalıydı. İyice eliyle yokladı. Evet, su giderek derinleşiyordu. Demek ki ıslaklık kandan kaynaklanmıyordu.. Bu durumdan hoşnut kaldı. Ama başka bir sorun çıktı ortaya. Bu ırmağı geçmek.... Birazcık düşündü. Derin olup olmadığını bilmiyordu. Evvelinde bu ırmağı hiç görmemişti.

Çok yürümüş olmalıydı. Evden epeyce bir uzaklaşmıştı demek ki... Ne yapacağına bir türlü karar veremiyordu. Eğer ırmak çok derinse, geçmeye çalışınca boğulabilirdi. Bu riski göze alamazdı. “Başka bir yolu yok mu acaba oraya gitmenin” diye sordu kendi kendine. Ama olsa bile bu karanlıkta nasıl bulabilirdi ki? En iyisi ırmağın derinleşeceği yere kadar gitmek, eğer boyunu aşacak olursa, hemen geri dönmek ve başka çare düşünmekti, şimdilik bu ilk çareyi denemeye karar verdi. Önce üzerindeki tüylü kıyafetini (Bu ayı postundan yapılmış bir tür elbiseydi) çıkardı. Ayakkabıları olmadığı için böyle bir sorunu yoktu zaten. Kılıcı boynun da asılı duracaktı geçerken. Zira onu karanlıkta kaybetmeyi göze alamazdı... elbisesini bir eline aldı. Diğer elini bir yerlere tutunmak için kullanacaktı. Böylece ilk adımını attı ırmağa. Irmak bir uğultu gibi akıyordu. Gecenin sessizliğini sağır eden bir uğultu. Bir körün karanlıkta iğne araması gibi, Keen adımlarını artırmayı sürdürdü. Aslında iyi gidiyordu. Her şey yolundaydı. Su diz kapaklarını geçecek kadar derinleşti. Ama bu kısmı sorun değildi. Boyunu almadıkça dert etmeye değmezdi. Vahşi bir kaplan gibi değişiyordu diz kapaklarına köpükler. Keen’in bu köpüklerden haberi bile yoktu. Su çok çalkantılı akıyor olmalıydı. Zira kimi zaman ayakta durmakta güçlük çekiyordu. Önüne kocaman bir kütük çıktı. Tam düşecekken ona tutundu. Ama bu bir kütükten çok bir kayaya benziyordu. Onun yüzünden sendelemişti ama yine onun sayesinde kurtuldu. Elbisesine sıkı sıkı sarılmaya başladı. Çünkü sular artık göbük hizasına geliyordu. Eğer biraz daha derinleşecek olursa çaresiz elbisesi ıslanacaktı. Su seviyesi arttıkça o kıyafetini yukarı kaldırıyor. En sonunda göğüs hizasına kadar çıktı su. Yine de elbisesini sudan korumayı başarmıştı. Çünkü diğer elinin de yardımıyla boynuna sarmıştı onu. Bu şekilde birkaç saniye ilerledi. En sonunda öyle çalkantılı bir akıntı geldi ki, Keen suyun içine gömüldü. Zaten görünmeyen Sapsarı saçları bir anda tamamen görünmez oldu. Uzunca bir süre su yuttu. Elleriyle debeleniyor, nefes alamadıkça suyun içinde neye rastlasa tutuyordu. En sonun da bir kaya parçasına tutundu. Tırmalayarak su yüzeyine çıkmaya çalıştı. Kayanın içindeki girinti ve çıkıntılar yukarı çıkmasını kolaylaştırdı. Acaba kayanın boyu suyun boyundan aşağıda mı yukarıda mı diye düşünmeye başladı. Çık babam çık... Çıkmakla bitecek gibi değildi. En sonunda kayanın zirvesine elleri değmişti. Ama hâlâ kafası sudan çıkmamıştı. Ümitsizliği bir top hamur oldu yüreğinde. Babası şimdi hayatta yapayalnız kalacaktı. İki kardeşinin de canavar tarafından öldürüleceğini düşünerek elinden geleni yapmaya çalışıyordu. En önemlisi de can korkusuydu. Ölmek istemiyordu. Elleriyle tutunduğu zirveye ayaklarını basmaya karar verdi. Kayayı sıkıca kavrayarak, diz kapaklarını yassı bir alana dayadı. Sonra bütün gücünü toplayarak çıkmak için zorladı. En sonunda ayaklarını basmayı başarmıştı. Kayanın üstünde dik durunca su artık onu boğamıyordu. Vahşi bir aslan gibi kükrüyordu su... Bir ölüm uğultusu taşıyordu içinde. İlerisini göremediği için ne yapacağını bilmiyordu. Bir müddet kayanın üstünde hiçbir şey düşünemedi durdu. Sonra rüzgarın hafif bir esintisiyle üşüdüğünü hissetti. “Aman tanrım ” diye inledi. Elleriyle vücuduna dokundu. Parmaklarında tek hissettiği şey pürüzsüz bir ciltti. Çırılçıplak kalmıştı. Gecenin ayazında donup gideceğini düşündü. Karanlık şimdilik çıplaklığını örtüyordu. Ancak bir müddet sonra, Bodur Diyarı’nın mor tepelerini terk eden kızıl ay kendini gösterdi. Anadan üryan öylece dikiliyordu kayanın başında. Ay yaklaştıkça, aydınlık geldi. Hava aydınlandıkça ayıplar ortaya çıkmaya başladı. Ay ışığında çırılçıplak yapayalnız kalmıştı. Ay dede vücudunu kızıla boyuyor, tabanlarından aldığı kızılığı vücudunun her yanına yayıyordu. En azından şimdi önünü görebilecekti. Ama mahrem yerlerini neyle kapatacağını düşünüyordu. Ay ışığında, adem baba kıyafetinde; tanrının yer yüzündeki yalnız ve çaresiz bir halifesini andırıyordu. Kılıcının boynunda hala asılı olup olmadığını kontrol etti. Neyse ki o yerinde duruyordu. Bu ufak kontrolden sonra nehrin öbür yanına baktı. Evet geçmesine çok az kalmıştı. Az sonra su tekrar derinliğini yitiriyor olacaktı. Ama aradaki derin yeri nasıl geçeceğini düşünmeye başladı. Bir müddet düşündükten sonra, var gücüyle atlaya bildiği yere kadar atlamaya karar verdi. Kayanın en ucuna geldi. Oraya gelerek en azından bir iki adım hızlanma payı kazanacaktı. Tam üç büyük adım attı kayanın üstünde. Gerekli hızı toplayınca kendini boşluğa bıraktı. Büyük bir sarsıntıyla ve gürültüyle birlikte suyun içini boyladı. Bir müddet ay ışığı sarı saçlarını göremedi. Az sonra sarı bir kafa sudan dışarı çıktı. Evet başarmıştı. Ayakları suyun içindeydi ve nefes alabiliyordu. Bir müddet öksürdü, tıksırdı. Özellikle, bu son düşüşünde ağzına ve burnuna bol miktarda su dolmuştu. Yine kılıcını yokladı. Kılıcı göğsünde yoktu. Bir an ay dede gökten başına düştü sanki. “Olamaz” diye refleksi bir haykırış koptu yüreğinden. Onsuz hiç güvende hissetmiyordu çünkü. En yüce mücadelelere birlikte girmiş ve her şeyin üstesinden gelmişlerdi. Kardeşi gibiydi kılıcı. Hemen suya eğildi. Ayağını bastığı yerleri eliyle yokladı. Ama yoktu. Gitmişti işte kılıcı. Onu hayata bağlayan en önemli unsurdu kılıcı. Gecenin koynunda, bu soğukta ve bu yalnızlıkta, başka nasıl bir tesellisi olabilirdi ki. Çaresiz adımlarla nehrin kıyısına doğru yürüdü. Yolculuğa çıktı çalkalı ilk kez gözlerinde, nehirdeki su hariç, su dolmuştu. Ağladıkça, gözyaşları akıyor, tekrar gözlerine doluyordu. Bu ruh haliyle, tamamen, suyun içinden çıktı. Hemen biraz oturup dinlenmek istedi. Onda nehrin yorgunluğundan çok, kılıcının kaybolmasının yıkılışı vardı. Bu kez veda bile edememişti ona. Bir müddet ay ışığında nehri izledi. Sanki kılıcı her an gelip, bak seni terk etmedim diyecekti. Ama demedi. Nehir yutmuştu onu. Kendisini yutamayınca kılıcını almıştı elinden. Öfkesini anlayamadı bu nehrin. Hangi nehirdi acaba. Daha önce neden görmemişti burayı. Bal deresinin bir uzantısı olabilir mi diye düşündü. Evet olabilirdi. Ama artık “Katran Deresi” diyecekti o buraya. Yeniden ayağa kalktı. Yoluna devam etmek zorundaydı. Ondan yardım bekleyen bir ağabeyi ve bir de ablası vardı.

Katran Deresi’ni gerilerde bırakarak yol almaya başladı. Bir müddet ayakları sızlaya sızlaya yol aldı. Artık tabanları ona adeta bir ceza olmuştu. Söküp atmak istedi onları. Dayanamıyordu çünkü acısına. Böyle olsa da yürümek zorundaydı.

Ve de yürümeye devam etti. Böylece ne kadar yürüdüğünü bilmiyordu ancak bir inleme sesiyle kafasındaki düşüncelerinden sıyrıldı. İnsanın içini yakan bir inlemeydi bu. Ölmek üzere olan bir hasta gibiydi sesi inleyenin. Hemen uzaklaşmak istedi oradan. Bunca acelesi varken, başına bela almak istemedi. Ancak ses onun ayak seslerini duymuştu. "Lütfen yardım et" dedi ses. Keen onu dinlemedi. Yoluna devam etti. Ses bu defa ağlamaklı bir ses tonuyla "Valvarırım yardım et. Ölmek üzereyim ve senden başka kimse geçmeyecek buralardan." Keen yine aldırmadı. Hatta adımlarını hızlandırdı. Ses iyice ağlamaya başladı. Yardım istemekten vazgeçmişti artık. Çünkü Keen'in soğuk kanlılığını görmüş, ve yardım etmeyeceğini anlamıştı. Hüngür hüngür ağlamaya başladı sesin sahibi. Öylesine içli ağlıyordu ki, Keen'in içi parçalandı. En sonunda geri dönmeye karar verdi. Geri döndü. Çapraz bir şekilde biraz ilerledi. Henüz bir şey görmüyordu. Az daha ilerlediğin de ağlara takılmış bir aslanı buldu karşısında. "Sen ne arıyorsun burada böyle?" dedi Keen. Aslan hiç vakit kaybetmeden konuşmaya başladı. "Oburlar... Hep kurlarlar böyle tuzakları..." Çok kısa bir an sessizlik oldu. Aslan devam etti. "Şansın varsa ve biraz da dikkatliysen düşmezsin" dedi. Keen ay ışığında onu çevreleyen ağlara iyice dikkat etti. Ağları kontrol etti. Çok sağlandılar. "Bunları koparmak imkansız" dedi Keen. "Hem de benim gibi küçük bir çocuk için." Aslan "Bu yüzden hemen bırakıp gitmeyeceksin, değil mi" diye sordu. Keen biraz sessiz kaldı. "Hayır gitmeyeceğim ama onları kesecek bir şeyim de yok dedi." Aslan güldü. "Yardım etmek istemiyorsan bunu anlarım." Dedi. "Burada beni ölüme terk et ama, lütfen bana bahane bulma. Bu beni daha çok yaralıyor..." Keen bir süre aslana baktı. Neden bahane olsun ki? Dedi. "Eğer varsa kesici bir şey ver keseyim". Aslan bu defa kızdı. "Benden kesici bir şey istiyorsun" dedi imalı imalı. Ve ekledi "Peki sizin orada kılıçlar kesmek için yapılmaz mı? Keen neredeyse küçük dilini yutacaktı. "Ne kılıcı?" diye sordu heyecanla. Aslan sakın bir şekilde yanıtladı "Şu boynuna bağladığın, belinden aşağı doğru sarkan şeyden bahsediyorum." Keen elini sırtına attı. Evet.. Kılıç gerçekten de oradaydı. Sevinçten ağaç yapraklarının üstünde zıplamaya başladı. "Hemen çıkaracağım seni aslan kardeş" dedi. Aslan neler olduğunu anlayamadı. Ama nasılsa kendini çıkaracağını bildiği için, çok da umursamadı. Keen hiç vakit kaybetmeden çelik kadar sağlam onlarca ağı kılıcıyla doğradı. Aslan kurtulmuştu. "Sana nasıl teşekkür edeceğimi bilemiyorum" dedi. Keen; "teşekkür etmesen de olur" diye yanıtladı ve devam etti. "Sen farkına varmadan bana çok büyük bir iyilikte bulundun" Aslan durdu ve acıyan yerlerine pençesiyle dokunarak devam etti. "Nasıl bir iyilikmiş o?" Keen ; "Kılıcımı nehirde düşürdüğümü sanıyordum. Ama boynumun arkasından belime sarkmış" Bu soğukta, bu titremeyle asla fark edemezdim sen olmasan" Aslan alaycı bir gülümsemeye devam etti. "Neyse, teşekkürü gerek yok..." Keen öfkelenildi. "O kadar da değil..." Sonra arkasını döndü. Yoluna devam etmeye karar verdi. Evet ilk dersini almıştı kendine göre. "İyilik yap, iyilik görürsün" Bu ses bir yerlerden gelip kulaklarında yankılandı. Tam yoluna devam ediyordu ki aslan arkadan seslendi. "Hey, tanışsaydık en azından. Bu ne kabalık". Keen bu şakacı aslanın oyalamalarına izin vermeyi düşünmüyordu. Yoluna devam etti. Ayaklarının acısı bütün düşüncelerini engelliyordu. Bir anda o alaycı aslan yanında bitiverdi. Nefes nefese kalmıştı. "Benim adım Hilfege" dedi. Keen ona baktı ve gülümsedi. "Ne bela şeysin sen böyle!". Aslanın tutumu hoşuna gitmişti aslında. Belli etmedi. "Benim de adım Keen" dedi. "Bu kadar yeter mi?" diye ekledi Keen öfkelenmiş gibi. "Bir de, adının bir anlamı var mı?" diye soracaktım da" diye yanıtladı aslan. İlk defa çekingen davrandı. Keen onu kırdığını anlamıştı. "Hayır yok. Varsa da ben bilmiyorum. Yaşadıkça, öğrendikçe bir anlam kazanacaktır diye düşünüyorum" dedi. Aslan hemen atladı; "Benim adım 'yardımsever' anlamına geliyor" dedi. Keen güldü. "Hangi dilde?" Aslan bunu gerçekten de bilmiyordu. "Hangi dilde olduğunu bilmiyorum" dedi ve devam etti. "Yaşadıkça öğreneceğim". Gülüştüler. Bir müddet sessizce ormanda, ay ışığının yırttığı karanlığın içinde, sessizce yürüdüler. Aslan yine yerinde duramadı. "Bak yanlış anlama...Sadece merakımdan soruyorum ... Başka bir niyetim yok..." diye girdi söze.Keen ne soracak diye meraklı gözlerini aslana dikti. Aslan ağzında bir şeyler geveleyerek devam etti; "Ormanda çıplak dolaşmak sizde mevcut bir gelenek mi, yoksa bunu hobi olarak mı yapıyorsun? Keen çıplak olduğunu tamamen unutmıştu. Üşüyordu ama vücudu akşamın serinliğine adapte olmuştu.Utancından ne diyeceğini bilemedi. Kıpırmızı kesildi.Bunun üzerine ormanın kralı öyle tatlı bir gülüş fırlattı ki; ormanın prensesi gibi göründü.Keen,hiç düşünmeden kılıcını boynundan çıkardı. Kılıcın ucundaki ipi beline alalacele sardı. Kılıç tam mahrem yerinin üzerine gelecek şekilde yaptı bunu. Sonra utancı birazcık yüzünden sıyrılmış olarak, birazda arsızlığa vurarak; "Güzel oldu mu şimdi?" dedi. Bu defa ikisinin kahkahası ormanda yankılandı. Böylece bir müddet daha birlikte yürüdüler. Zaman ilerledikçe, hava da soğumaya başladı. Aslan Keen'e döndü ve "Çok mu üşüyorsun" diye sordu. Keen'in dişleri o kadar zangırdıyordu ki, buna cevap bile veremedi. Aslan gülerek "Durum anlaşıldı Keen" dedi. "İşine yarar mı bilmem ama geçenlerde bizim ufaklık bir tilki derisi getirmiş. Tüpleri de baya kalın hani. Ufak tefek bir şey olduğun için, tam üstüne olur. İster misin" Keen dişlerine hakim olmaya çalışarak "Elbette" dedi. Birlikte aslanın yuvasına doğru yürüdüler. Keen artık iyice yorulmuştu. Ve karnı da zil çalıyordu. "Acaba bu aslan bana yiyecek ve yatacak imkanı da sağlar mı?" diye geçirdi aklından. Artık devam edemeyeceğini anlamıştı çünkü. Babasına yarın ulaşacaktı. Tabanlarından akan kan da iyice artmıştı. Durum oldukça çaresiz görünüyordu. Boğazını temizledi. Dişlerinin titremesini engellemeye çalışarak; "Acaba birazcık ta yiyecek bir şeyler var mıdır, bana getirebileceğin?" diye zorlukla sordu. Aslan önemsemeksizin "Elbette" dedi. "Belki farkında değilsin ama; sen benim hayatımı kurtardın" dedi ve devam etti. "Yoksa şimdi Oburlar'ın elinde kim bilir ne yapıyordum?" dedi. Yine bir sessizlik çöktü ikisinin arasına. Bir noktaya geldiklerinde Aslan "Biraz bekle ben şimdi dönerim" dedi. Keen "peki bekliyorum diye yanıt verdi" Titreyerek birkaç saniye daha bu soğuk havaya dayandı. Aslan birkaç dakika sonra

ağzında bir parça közlenmiş et ve bir tilki postuyla döndü. Yuvasını göstermek istememişti. Keen bunun sebebini anlayamadı. Belki de ortam müsait değildir diye geçirdi aklından. Aslan birkaç dakika daha müsaade istedi ve Keen de onayladı. Aslan gittiğinde Keen hemen postu üzerine geçirdi. Vücudunda kanına kadar hissettiği bir sıcaklık duydu. Tıpkı annesinin ona yaydığı sıcaklık gibiydi bu. Yere oturdu ve büyük bir iştahla közlenmiş eti ısırıldı. Tavşan etiydi bu... Ve çok güzel pişirilmişti. Etini afiyetle yedi. Ve beklemeye devam etti. Epey bir bekledikten sonra sıkılmaya başladı... aslan yanında olmayınca korktuğunu anladı. İyi dost olmuşlardı. Artık bu geceyle kalmaz dostluğumuz diye düşündü. İleride de hep ziyaret ederim bu sevimli ormanlar kralını diye düşündü. Demek ki hayattan öğrenecek çok şeyi vardı daha. Bir saate yakın orada öylece oturdu. Ne gelen vardı ne giden. Birkaç kez bağırmaı düşündü. Ama ormandaki tehlikeyi üzerine çekmek istemedi. Ne yapacağını bilmiyordu. Beklese acaba, aslan gelir miydi? Bütün bu sorularla birlikte "Ah Hilfefer" diye aklından geçirmeyi de ihmal etmedi. Eğer gelmezse mahvolurdu Keen. Zira gece yatacak yeri yoktu. Dışarıda uyuması da çok tehlikeli olurdu. Hüzün dolu gözlerle baktı ay ışığının renklendirdiği karanlığa. Gözleri artık karıncalanmaya başlamıştı. Baktı aslan gelmeyecek. Kalkıp yürümeye devam etti. Bir patika yol bulmayı başardı sonunda. Ama buradan da cepheye yol var mı yok mu bilmiyordu. Babası cepheye giderken nereden gidiyordu acaba. Keen nereden gittiğini bilmesede şansını denemeye kararlıydı. Bir müddet daha yürüdükten sonra, baktı bu böyle olmayacak. Gözlerinden uyku damlıyordu. En azından bir ağacın kovuğuna girip uyumayı düşündü. Böyle bir yer bulabilmek için bile neredeyse bir saat yürüdü. En sonunda, altı hafif oyulmuş yaşlı bir Kambur ağaç gördü. Büyük bir arzuyla kendini o kovuğa attı. Atar atmazda derin bir uykuya daldı. Ama bu uykusu bir dakika bile sürmedi. Ağaç bütün gücüyle sallanıp onu dışarı attı. Neye uğradığını anlamadı Keen. "Ne oldu" diye bağırıldı. Ağaç bu güne kadar hiç duymadığı bir ses tonuyla "Bitkilere zarar veren birini ben koynumda barındırmam" diye haykırdı. "Şimdi defol git buradan, haylaz şeytan" diye de eklemeyi ihmal etmedi. Keen artık ormandaki bütün bitkilerin kendinden nefret ettiğine kanaat getirdi. O halde orman bitinceye kadar yürüyüp, uygun bir yer bulur bulmaz, oraya kıvrılacaktı. Yarı uyur vaziyette tam iki saat yol aldı. Artık neredeyse hava aydınlanacaktı. Artık orman bitmişti. Çok uzaklarda çok sönük ışıklar gördü ve ümitlendi. Çölün ortasında durur durmaz yere yığıldı. Uykuyla bayılma arasında bir yerlerdeydi. Gözlerini hiç açmayacakmış gibi kapattı. Çok uzaklardan atların nal sesleri duyuldu. Ve at kişnemeleri. Ağaçsız bir ovanın ortasına bir melek düşmüş uyuyordu...

Bölüm XIV

ÖLÜ BİR KADINA SERENAT

Beyaz tenini kapatan sarmaşık yapraklarını eliyle bir kenara çekti Şaharm. Yıllardır özlediği bir asaleti yeniden gördü karısının gözlerinde. Ölmüştü... Ama yenilmeden ölmüştü. Her zamanki haklılığı vardı yarı açık gözlerinde. Siyahla beyazın bir arada olduğu yakıcı gözler... Yarı aydınlık, yarı karanlık... Ya ikindi bitiyor akşam olacak yada gece bitiyor sabah olacak.

"Tanrım ne olur sabah olsun" diye çaresizce inledi Şaharm... Elleri boşluğunda kalmıştı sevdasının. Eğildi... İyice eğildi... Dudaklarına doğru uzattı dudaklarını... Bir öpücük kondurdu yerde yatan ölü kadının dudaklarına. İlk günkü gibi tazeydiler. Aradan yıllar geçmemiş; üç çocukla aşka ara verilmemişti sanki. Bir tanıdık yüzdü bu kadının soğuk yüzü. Cephedeyken her gece rüyalarına girmişti. Sonra da günlerce vuslatın hayali...

Ve en sonunda görünce onu, bir çingı düştü gözlerinden yüreğine. Çingı bir servi ağacını tutuşturdu orada. Balta değmemiş bir orman yandı içinde.. Bir azılı ateş parladı. Sancılı bir kocanın ağzından çıkan alaz, yaladı kadının buz gibi bedenini. Isıtmak istedi onu. Hatta diriltmek.. Ama kadın bir kabusa gebe kaldı. Yangının çocuğu oldu bu kâbus. Ve anasına sormaksızın doğdu. Kâbusu doğurdu ama kendisi öldü. Geriye yalnızca bu soğuk beden kaldı.

Bir kocanın acısından çok, bir çocuğun kapanmaz yarasıydı bu. Adını söylemek istedi ama yapamadı. Cesaret edemedi. Sanki söylese kalbi yerinden çıkacak; bir serçe olup uçacaktı. Kaynadı yüreği, buharlaştı. Bir kuşa dönüştü sonra. Havalandı. Dolanı durdu cesedin üzerinde. Konmaya cesaret edemedi. Yanacaktı zira. Don değiştirip bulutlaştı. Dolandı durdu ölüne üzerinde. Yağmaya cesaret edemedi. Tükenecekti zira. Yeniden bir kuş oldu. Konmaya cesaretlendi. Yanmanın ne olduğunu hatırladı çünkü... Onun tenine her dokunduğunda yanardı zaten. Biliyordu o tuhaf yangını ve yangından çıkan o enfes kokuyu.. En sonunda gelip yanaklarına kondu. Bir müddet orada oyalandı. Ayaklarıyla cildine dokundu kuş. Ayakları harlandı. Parmakları yoktu. Aldı kanatlarının arasına ölüyü, kendi diyarına götürdü. Sevda ülkesiydi orası. Melankolik bulutlar gördüler giderken, aşkın karaya boyadığı... Yolda tutuştular, oraya varınca da birkaç dakikada kül oldu bedenleri... Ve sonra küllerinden üç yeni çocuk yaratıldı.

Mahmut bir kenarda oturmuş bu ufak – tefek adamın kıvranışlarını izliyordu. Daha önce hiç böyle bir sadakate tanık olmamıştı. "Dünya'da böyle aşklar yaşanmıyor" dedi kendi kendine. "Böyle bir vefa ancak filmlerde görülür" diye

geçirdi aklından. Adam karısının ellerini avucuna alıyor, onları sıkıca tutuyor, kulağına bir şeyler fısıldıyor, biraz doğruluyor, çok uzaklara bakıyor, inler gibi bir ses çıkartıyor, yeniden karısına doğru eğiliyordu. Bir tür ölüm ayini miydi bu acaba? Ayrıca kulağına ne dediğini de duymak istiyor, meraktan çatlıyordu.

Purevan babasını sersemleten bu yangına daha fazla şahit olmak istemedi. Gözyaşları içinde içeri koştu. Tahta kapının gıcirtısı duyuldu.

Şaharm Yerde yatan kadının ellerinden birini ellerine aldı. Dinlemek istermiş gibi kulağına götürdü. Hafifçe gezdirdi kulağının üstünde. Sonra yeniden indirdi yere. Ama bırakmadı.. Parmaklarını ilk kez görüyormuş gibi veya bilinmeyen bir şeyi keşfediyormuş gibi inceliyordu onları. Yüzük parmağını tuttu sonra. Üzerinde sapsarı bir halka vardı.. Halka kendi yüzüğüyle birlikte ateşin içine atıldı. Korlaştılar. Kızdıkça kızdılar. Birer kızıl çember oldular. Şaharm'ı tuttu götürdü üç kişi. Kübid'di onlardan birisi. Diğeri aşk tanrısı olmalıydı. Daha önce hiç görmemişti onu. Üçüncüsünü tanııyordu. Yüzünü bile iyice göremiyordu zaten. Bu iki ateş çemberini göz hizasına getirdiler. "İyi bak" dedi içlerinden birisi. Kübid'in sesiydi bu. Onun sesini iyi tanırđı. Kalbine sevda okunu saplarken yakalamıştı onu. "Al sana" diye çocukça bir de hayıflanma... Yeniden "İyi bak" diye bir ses işitti. Karşısında, halkalar büyüdükçe büyüdü. Birer yüzükten çok, iri birer tasma oldular. Üzerlerinden kıvılcımlar düşüyordu. "Sakın gözlerini ayırma bu altın dairelerden" diye emretti ses. Şaharm öylece bakmaya devam etti. Yavaş yavaş görüntü bulanıklaştı. Artık halkalar kırmızı bir alev yumağı gibi görünüyordu. Ağlamaya başladı. Bu görüntünün hayatından gitmesini istemiyordu. Enikonu bir çocuk gibi ağladı. "Ağla" dedi Kübid. "Daha çok ağla, daha çok!" Şaharm onu duymuyordu bile. Ne dediğini de hiç umursamıyordu. O yalnızca bedeninden kopan bir parçanın, koparken verdiği sancıya dayanamıyordu. Gözleri kan doldurulmuş bir şarap taşıydı artık. Çalkalandıkça, her damlada bir ekşilik, bir bitiş ve bir sonun başlangıcı gizleniyordu. Kalbi avuçlarında kuru bir yaprak gibi dökülgen. İçinde bir şeylerin ufalanıp, rüzgarda uçtuğunu gördü. Gözleriyle gördü bunu. Kalbi ufalanmıştı. Bunun için yemin edebilirdi. Sonra şarap çanağındaki kandan damla damla aşıladı rüzgarda uçuşan parçalara. Her parça kendi içinde bir başka acı büyüttü. Kübid zalimce "Ağla!" demeye devam ediyordu. "Göz yaşlarınızla çelikleştirileceğiz bu tılsımı!" diyordu. Şaharm daha fazla dayanamadı hüngür hüngür ağlamaya başladı. Artık o üç kişinin görüntüsü tamamen kaybolmuştu. Aşkının ihanetine uğramış on yedilik bir kız gibi ağlıyordu. Üç çocuğunu vahşice yemiş bir ananın acısı vardı sesinde. Hiçbir şey durduramazdı onu artık. Yerlere yattı, saçlarında tek tel bırakmadı koparmadık. Yüzüklerin alev topu şeklindeki görüntüsü bir türlü kaybolmuyordu. Bir kadın gibi ağladı. Hem de ağıt yakarak. Bütün canlılara sıçradı bu hüznün. Dallarda tirtir titredi yapraklar. Kevgir gibi oldu bedenleri. Ağaçlar bu aşkın gücü karşısında köklerinden sökülüp, yerlere devrildiler. Şaharm'ın gözünden o bir top alev gitmedi. Aldı o koskocaman ateşten halkayı. Elleri kavruarak aldı. Sımsıkı tutup gözlerinin altına getirdi. Ve çifte göz yaşını verdi altın çembere. Çelikleşti. Ana Vuvaye'nin bakışları oldu. Sonra boynuna geçirdi bu narlı halkayı. Ve halka söndü.

"Söz veriyorum" diye atılan bir çığlığa şahit oldu dağlar taşlar. Bir inlemeyle sarsıldı her yer. "Söz veriyorum, çıkarmayacağım parmağımdan, sevdanın gözyaşlarıyla çifte su verilmiş yüzüğümü."

Mahmut adamın ne yaptığını anlamaya çalışıyordu. Yüzük parmağını alıyor, gözlerine götürüyor, iyice inceliyordu. Adeta acıdan iki büklüm oluyor, bir bezelye tanesi kadar küçülüyor, ve ister istemez yeniden büyüyordu. Mahmut çok duyulanmıştı. Sevginin bu öldürücü etkisini ondan daha iyi bilemezdi kimse. Adam sanki delirmişti. O tuhaf hareketleri tamamen bunu gösteriyordu. Bir de şu mırıldandıkları... Neler de söylüyordu acaba? Hem de böyle tanrısından gizleyerek!..

Az sonra bir rahiple döndü Bilge Ser.Rahip çok uzun tüylü, beyaz bir kıyafet giymişti. Uzun beyaz sakallarının arasına yer yer siyah kıllar serpiştirilmişti. Öne doğru uzayan bir çenesi, çekik bir yüzü vardı. Karısının başucunda gözyaşı döken Şaharm'ı gördü. Onun bu çaresiz, yaşamdanda kopmuş, sönük bakışları; ölününkinden daha kötüydü. Biraz yaklaştı rahip. Yerde yatan kadının yüzüne baktı. Tombul yüzündeki morluklar ve birkaç damla kan pıhtısı, yüzünün asil beyazını çıkarıyordu ortaya. Gözlerinin yarısı ak yarısı siyahtı. Canlıların kaderi gizlenmişti sanki bu kendinden emin gözlere. Her zaman aydınlık olamıyordu yaşantılar...Pek çok ölünün cenaze törenine katılmıştı rahip. Bir çoğu ölüm anında gördükleri her ne ise, onun korkusunu doldurmuş oluyordu gözlerine. Hatta kimilerinin gözlerini kapatmaya çalıştığında, kapanmıyorlardı. Yaşama bağlılık ve ölümden korkmaydı bu. Ölümü tanımlamaya çalışsa, korkunun boyut değiştirmesi diye tanımlardı. Çünkü canlılar yaşamlarında da sürekli bir şeylerden korkup dururlardı. Ama ölüm anında bunun dozu artıyor olmalıydı. Gözlerinde en son bıraktıkları ölüm anı fotoğrafıydı. O dehşete düşen gözleri her gördüğünde, kendinin de ölüme olan korkusu artıyordu. Ne görüyorlardı acaba? Ne düşünüyorlardı? Onları böyle delicesine sarıp, son dakikalarında, hatta son saniyelerinde dehşete düşüren şey neydi acaba?

Rahip olarak, bir ölünün ayinine gidersiniz ve orada pek çok şey görürsünüz. Pek çok şeyi farklı açılardan incellersiniz. Gözlerine bakarsınız. Ellerinin duruşuna. Teninin rengine. Ayaklarının biçimine... Her şeyine ayrı ayrı dikkat etmek zorunda kalırsınız. Ve zamanla uzmanlaşırsınız bu alanda. Yaşantınızı bölebilecek, hayatınızı zindana çevirebilecek bir uzmanlık alanıdır bu... Her saniye aynı sonu paylaşma korkusu, içinizi bir fare gibi kemirir. Karınızla renkli, bir cinsel yaşantınız olmaz mesela.. Onun bakışları şuhlaşıp, gözleri yukarı doğru kaydığında, o ölüler gelir aklınıza. Göz bebekleri yok olmuş ölüler. Gözlerinin akında kaybolduğunuz ve okuduğunuz bütün dualar süresince onunla birlikte paylaştığınız o korku! Birden yapışverir beyninize. Bütün duyularınızı harekete geçirir. Bir ölününki gibi kokmaya başlar karınızın göğüsleri. Öldüğünü hayal edersiniz onun. Ve aşk sözcükleri veda dualarına dönüşür. Baştan çıkarma çabaları midenizi bulandırır. Buz gibi görünür uzaktan bedeni. Ve yanına yaklaşır, bedenindeki sıcaklığı hissetmeye başladığınızda, diriliyormuş gibi gelir size... ölüm anının korkusu, bir hortlama kaosuna dönüşür o an. Yapayalnız kalırsınız o yatakta. Yada kalmak istersiniz. Katlanamazsınız bir cesetle aynı yatakta olmaya. Hatta bazı geceler korkarsınız ondan. Dokunduğu her şeye ölümün kokusu siner. Ellerinize, yüzünüze bütün bedeninize. Hiçbir şeye dokunamazsınız artık siz de.... Sanki dokunduğunuz her şey ölecektir. Her şeyden çekersiniz elinizi ayağınızı. Sonra bu durumun bir adı olur. 'Rahip tanrıya yaklaştı ve inzivaya çekildi'. Oysa sizinkisi bir tahammülsüzlükten öte bir şey değildir. Senelerce ölü karınızın ölmesini beklersiniz. Onunla evlenmenin kocaman bir hata olduğunu, rahip olunca anlamışsınızdır çünkü. O ölür kurtuldum sanırsınız. Ama kurtulamazsınız. Çünkü yattığınız yatağa kokusu iyice sinmiştir. Dayanamazsınız. Başka yerde yatarsınız. Ama bu defa ellerinizi, gözlerinizi, hatta bedeninizi yok etmeniz gerekir. Çünkü o kokunun yatağa değil aslında size sindiğini fark edersiniz. Kurtuluşu yoktur yani bunun. Zor iştir rahip olmak.

Bir de ölü yakınları vardır. Bunlar kâbusun diğer adı gibidir. Onlar ağlayıp, bağırıp, çağırıp, saçlarını yolup, kafalarını duvarlara çalıp, yerlere kendilerini attıkça, bir rahip olarak, asıl onların ölmesini dilersiniz tanrıdan. Akşam çorbanıza karışır gözyaşları... Çocuğunuzun masum düşmelerine gizlenir o iğrenç hareketleri. Çocuğunuzun öldürmek istersiniz. Zaten potansiyel ölü olan çocuğunuz...Ve zaten bir ölüden bir daha çocuk yapamazsınız. Tahammülünüz o kadar azalmıştır ki, içinizdeki çocuğu yer, parçalarsınız. Sağlık dualarınızda bir efsane olarak kalır. İçinizde ise bir şeytan çoktan o çocuğa tecavüz etmiştir.

Ah o ölü yakınları... Mabedin pencerelerinden içeri dolan 'sözde' huzur veren uğultu, onların böğürmeleridir. Kâbusa çevirir bu insanlar yaşantınızı. Ölünün başında dua ederken, sizi görenler yalnızca ağzınızı kırırdattığınızı, yada o çığlıkları sizin attığınızı düşünürler. Çünkü sesinizi oradaki ölüden başka hiçbir tanrının kulu duyamaz. Kalkıp yerinizden boğazına sarılmak, cehenneme göndermek istersiniz onu. Sabaha kadar bir ölüyle yan yana kıvranıp durduktan sonra dayanılmaz gelir bu 'ölü yakınları' size. Onun ölüye yakın olduğu güne lanet okursunuz içinizden. Es kaza rahip olduğunuz güne de...

Ölenlerinin çetelesini tutarsınız çoğu zaman. Ölüm arasında matematiksel bağlar kurmaya çalışırsınız. Kimden sonra kim öldü? Hangi sırayla gidiyor canlılar tanrının yanına? Aralarında bir bağ var mı? Varsa formülünü bulmaya çalışır, kendinize sıranın ne zaman geleceğini anlarsınız. Yada anlamaya çalışırsınız. Böyle stres dolu bir meslektir rahiplik. Ahiret işleriyle uğraşmaktan bu dünyada yaşamaya vaktiniz olmaz hiçbir zaman. Ve ölmeden önce ölmeyi ilk siz tadarsınız... Bunu fark ettiğinizde ise, her şey için çok geçtir artık. Ruhunuz çoktan geneleve satılmıştır...

Rahip dualar okuyarak, bir adım daha attı. Belinde kalınca bir ip bağlıydı. Hıristiyan rahipleri anımsatıyordu bu adam.Mahmut'a göre olay iyice eğlenceli bir hale geliyordu. Bir de geldiğinde rahibin kendine selam vermemesi ağırına gitmişti. Rahibin tanrıdan başka kiminle işi olabilirdi oysa?...

Ayine henüz başlanmamıştı. Bir takım hazırlıklar yapılması gerekiyordu... Rahip bu konuda yol göstericiydi.

"Benimle muhatap olacak kişi sizsiniz sanırım" diyerek başladı söze. Şaharm tükenmiş bir vaziyette kaldırdı gözlerini. "Evet efendim, benim."

"Önce merhumu içeri taşıyınız"

Şaharm anlamamış gibi rahibin gözlerine uzun uzun baktı.

Rahip kendisine bön bön bakan bu acılı adama huzur dolu sesini hafif yükselterek bir kez daha söyledi;

"Önce merhumu içeri taşıyınız"

Şaharm iyice dünyadan kopmuş gibi görünüyordu. Bu 'merhum' sözcüğünü kabullenememişti. Safça;

"Karımı mı kastediyorsunuz" diye sordu.

Rahip öfkeden kuduruyordu. Doğru ya! kadının gözlerindeki canlı metanete bakılırsa; 'Merhum' ancak ölünün başında cansız gözlerle ve acınası bakışlarla, bir ölüden farksız duran bu adama denilebilirdi. Sesindeki huzuru hiç azaltmadan devam etti rahip, ellerini göbeğinin üzerinde birleştirerek Şaharm'a cevap verdi.

"Evet, sevgili kul"

Mahmut bir an 'kulum' diyeceğini sandı rahibin. Ödü koşturdu. Kelimenin sonuna '- um' ekinin getirilmemesi, içini rahatlattı. "Her önüne gelen tanrı olmaya kalkıştı...ohooo...işimiz var" dedi kendi kendine.

Şaharm incitmemeye çalışarak karısını yattığı yerden aldı. Melekler gibi görünüyordu Anne Vuvaye. Kollarında taşıdığı bu asil yürekli, fedakar ve çelik bakışlı kadın çok ağırdı. Zaten ağlayıp sızlamaktan güçsüz kalan bedeni, zor taşıyordu onu. Kolları kopacak gibi oldu.

Rahip bu durumun farkına vardı. Belli etmeden gülümsedi. Bir ölü yakınına acı çektirmek, cennete gitmekle aynı şeydi onun için. Bu düşüncelerini tanrı bilseydi kim bilir ne derdi rahibe.

Anne Vuvaye içeri taşındı. Her zaman yattığı yatağa konuldu. Mahmut içeri girmedi. Çünkü tavan tam boyuyla birdi. Onların yanında dev gibi kalıyordu. Girmek isteyip istemediğinden de emin değildi. Zira eğlenceyi kaçırmak istemiyordu. En sonunda dayanamayıp o da içeri daldı. Bilge Ser'in de orada olması çıldırttı Mahmut'u.

Huzur içinde yatakta uzanan ölü, bakışlarını tavana dikmişti. Rahip "Tanrı adına kardeşim, gözlerini kapatınız" dedi Şaharm'a. Şaharm biricik karısının gözlerini son kez kapatırken, o gözlerde gördüğü yarı karanlığın içine, bir uçuruma yuvarlanır gibi yuvarlandı. Ruhunun paramparça olduğunu hissetti. Karanlıktan daha karanlıkta karanlık şu an. İçindeki bu koyu renkten, karısının gözlerini kapatmayı başaramadığını anlayınca sıyrıldı. Epey bir uğraştı... ama nafile... Kapanmıyordu..

"Ben kapatamıyorum..." dedi usulca.

Rahibin cinleri tepesine çıktı. Sakin bir sesle ;

"Nedenmiş, sevgili kardeşim" diye sordu.

"Bilemiyorum" diye yanıtladı Şaharm. "Kapatıyorum ama yeniden açılıyorlar. Bir de siz denesiniz, Yüce Rahip"

Rahibin kan beynine sıçradı. Öfkeden öylesine kudurdu ki, birden havalandı. Ölünün yanına gitti. Saçarlından kavradığı gibi, onu yukarı çekti. Aldı kafasını sonra... Beyni yerlere serilinceye, kafası darmadağın oluncaya kadar duvara vurdu onu. Sonra hırsını alamadı. Yere çekti cesedi. Kollarını, bacaklarını tam gergiye gelecek şekilde açtı. Gidip bir yerlerden mih buldu. Ellerine ve ayaklarını sıkıca yere çiviledikten sonra, ölünün üzerinde zıplamaya başladı. Bir yandan da; "Ne halt için kapatmıyorsun o lanet gözlerini, bok mu var burada, göreceksin? Kaltak..Kaltak...Kaltak.." diyip duruyordu. O kadar çok zıpladı ki, ayakları su topladı. Kafasını aşağı doğru eğdi... Yerde upuzun yatan ölü kadın, hâlâ ona bakmış gülümsüyordu. Nevri döndü rahibin. Gitti mutfaktan dev gibi bir kılıç bulup getirdi... Kılıcı başka bir kılıçla iyice keskinleştirdi. Sonra geleneklere göre önce sağ gözünden başlayarak yavaş yavaş gözlerini oymaya başladı. Az sonra kadının gözlerindeki su ahşap zemine bir göl gibi birikti. Göz bebeklerini çıkardı. Zemine koydu... Ayaklarıyla onlara basınca 'vicck...vicck' diye sesler çıktı... Sonra göz kapaklarını yanaklarına iğne ve iplik yardımıyla diki. Üstüne de katran sürüp, kanla süsledi. Kadının gıdığına da bir tekme savurduktan sonra Şaharm'a "Artık bu sorunu hallettik, değil mi sevgili kardeşim" dedi..

Bu kabus, rahibin gözlerinden bir kurşun hızıyla gelip geçmişti. Bunları düşündüğüne inanamadı... Sonra sesindeki tadı değiştirmeyerek devam etti...

"Üzülme sevgili kardeşim, ben hallederim..."

Dualar okuyarak yatakta yatan kadının cesedine iyice yaklaştı. Kadının o yarı açık gözlerine bir kez daha iğrenerek baktı. Ve devam etti...

“Tanrının rahmeti, güzel gözlerinizde bir nur olarak dağılsın, ey vefalı kul. Ve tanrının yüce adıyla; o sonsuz nur, gözlerinizi ebedi huzura açıp, şu vefasız dünyaya kapatsın...Amen”
Bunları söyledikten sonra, bu pis kokuyla bir kez daha buluşmanın tiksintisini ciğerlerinde duyarak, yavaşça ölünün gözlerini kapadı... Gözler öylece kapalı kaldı. Rahip içinden küfürleri sıralarken dışından da birkaç anlamlı dua daha okudu...

“Şimdi başka bir adıma geçiyoruz” dedi rahip... Ufacık bir sessizlikten sonra devam etti

“Dinimize göre, bu yüce ruhun sahibinin bütün kişisel eşyaları toplanacak ve kendisiyle gömülecek. Onu karşılayan meleklerle armağan olarak sunsun diye...”

Purevan bu durumu bildiği için önceden annesinin eşyalarını hazırlamıştı. Bir tarak, bir ayna, birkaç çeşit elbise ve benzeri şeyler. Anne Vuvaye çok zengin değildi zaten. Kendi için çok az şey yapar, her şeyi çocuklarına saklar, ve her şeyini onlar için harcardı. O yüzden bu eşyaları toplamak kolay olmuştu. Bir bohça yapılmış vaziyette yatağın yanına konuldu.

Bu iş de bittikten sonra yapılacak son bir şey kaldı. Rahip o komutu da anlatacaktı. Ancak önce birkaç soru sorması gerekti...

“Tanrı katına ermiş bu yüce ruhun kaç çocuğu var?”

“Üç” diye yanıtladı Şaharm.

“Şimdi onların saçlarından birer tel almamız lazım... Tabutun içine koymak için...Zira evlat hasretiyle yüreği yandığında onlara dokunması ve bu acısını bir nebze dindirmesi için”

Purevan hemen saçının en güzel tellerinden birini kopardı. Rahibe verdi. Diğer iki çocuk burada olmadığı için onların da birer eşyasının tabuta konulmasına karar verildi. İva'nın odasında ona ait bir çakı buldu babası. Getirip rahibe verdi...Keen'in kendine ait hiç bir şeyi yoktu evde. Kirli kıyafetleri hariç... “Bu durumda en çok hasreti onun için çekecek” dedi rahip, saygınlığını bozmayarak. Geriye ailenin tek üyesi olan Şaharm kalmıştı. Onun yapması gereken şey ise, ölümlerle sona eren evlilik yüzüğünü vermesiydi.

Gözlerinden kıvılcım çıktı Şaharm'ın.

“Ben karıma söz verdim” diye hiddetlendi. “Her ne olursa olsun ölene kadar onunla nikahlı kalacağıma, ve bu yüzüğü ben yaşadıkça parmağımdan çıkarmayacağıma dair...” diye haykırdı.

Rahip bu kadar saçma bir şey duymamıştı hayatında. Gülmek için kendini zor tuttu.

“Ama sevgili kardeşim ” dedi. “Ölümlerle birlikte nikah sona erer. Vermezseniz, merhum o yüzüğün hasretiyle yanar kavrulur.”

“Ben ona olan sadakatimden dolayı çıkarmak istemiyorum. Benim parmağımda olması ona daha çok huzur verir. Ve ben bundan eminim..” diye yanıtladı Şaharm.

“ Tanrı'ya olan sadakat, eşlere olan sadakatten daha önemlidir sanırım” dedi rahip.

“Eminim Tanrı da böyle isterdi, saygıdeğer rahip” diye karşılık verdi Şaharm.

“Bu konuda sizi ikna etmek zorundayım. Aksi takdirde, nikahını kocasından alamamış bir kadını toprak kabul etmeyecek. Bu Tanrı'nın emri. Biz bir şey yapamayız. O böyle istiyor, sevgili kardeşim.” diye açıkladı rahip.

Şaharm “Ben yüzüğü vermedikçe, onu gömmek imkansız, öyle mi?”

“Evet” diye yanıt verdi rahip.

“Ve bu Tanrı’nın emri, öyle mi?”

“Evet” dedi tekrardan rahip.

“O halde kendine soralım...” Dedi ve uzun zamandır onları dinlemekte olan Mahmut’a döndü.

“Ey Tanrım, bu yüzükle ilgili olan kısım sizin emriniz mi?”

Mahmut kendini adam yerine koydukları için çok sevindi. Evet o tanrıydı ve emirlerini soruyorlardı. Bilge Ser’in aşağılamalarından kurtararak, kendine sonsuz bir iyilik yapmış olan bu adamın içinde bulunduğu durumu bir saniye bile düşünmeyerek; Büyük bir gururla,

“Evet, benim emrim ” dedi. Şaharm içinden bir şeylerin kopup boşluğa fırladığını hissetti.

“ Peki sadece bu günkü cenaze için bu durumu kaldıramaz mısınız?” diye ağlamaklı gözlerle sordu Mahmut’a.

Mahmut, başından beri, karısının acısıyla nasıl yanıp tükendiğini gördüğü bu adama merhametini göstermeliydi artık. En azından Purevan böyle düşünüyordu. Çünkü babası Tanrı’ya çok vefalı davranmış, ve ona, büyük iyiliklerde bulunmuştu.

Mahmut önce o mağrur bakışlarını taktı gözlerine. Yine her zamanki gibi burnunu havaya kaldırıp, gözlerini kıstı;

“Hayır ” dedi...

Bu ses Şaharm’ın göğsünde bir krater gibi büyüdü. İçinden taşacak lavları saklamak ister gibi yutkundu. Gözlerini kaldırıp, yeniden tanrısına bakamadı...

“En azından sabaha kadar bana süre tanıyın” diyebildi en sonunda.

Rahip kendisini getiren Bilge Ser’le sıkı bir dostluk kurmuştu. Yanılmıyorsa afyonu da vardı. Sabaha kadar süre verecekti Şaharm’a. O karısının başında didinip, ağlayıp zırlarken Bilge ser’le afyon çekmek hiç de fena bir fikir gibi görünmedi. Şaharm için çok büyük bir iyilik yapıyormuş gibi bir tavır takındı.

“Elbette kardeşim, Eğer Tanrı da böyle isterse, ben senin için sabaha kadar buralarda oyalanmaya razıyım...”

Mahmut “Elbette” dedi. Bu kanunlarıma aykırı değil. Sabaha kadar zaman verebilirim sana, ey sabırlı kulum” diye de ekledi.

Eğer bunları söylerken, kendi yüzünü görebilseydi Mahmut; içinde nasıl bir canavarı tanılaştırdığına tanık olacaktı.

Tanrı’nın bencilliğini ve zalimliğini haykıran bir çocuk yüreği Mor Dağların ötesinde bir yerlerde, yapayalnız dolaşırken, ay dede çocuğa dua ediyordu...

Bölüm XV

NE OLUR BENİ YANINA ALI...

Göz kapaklarını araladığında hiçbir şey göremedi. Yorgunluktan bayılmış olmalıydı. Kapalı gözlerle dakikalarca beklemek zorunda kaldı. Göz kapaklarına çöreklenen ağırlığı kaldıramıyordu. Ne yaptıysa açamadı gözlerini. Yarı açık dünyasında gördüğü tek şey, nereden sızdığını bilmediği iğne ucu kadar bir ışıktı. O minicik ışıktan kalbinin bütün duvarlarına yansıyan loşluk, ve o loşluğun ruhuna kattığı esrarengiz korku, dayanılmaz yalnızlık. Kafasında milyonlarca karınca dolaşıyordu. Burnuna içini ekşiten ağır bir nem kokusu geliyordu. Bu oda yosunlardan yapılmış gibi geldi ona bir an. Her iki elini apış arasına sokmuş, yanlamasına kıvrılmıştı. Kalkmak için gereken gücü bir türlü toplayamıyordu. Başına ağır bir cisimle darbe almıştı sanki. Baş ağrısı gerçek anlamını bulmuştu şu an. Gözleri iyice karıncalanıyor, sonsuza uzanan siyah halkalar oluşuyordu. Birbirinin içine geçmiş milyonlarca halka gözünün önünde dönüp duruyordu. Onu o kadar içine almışlardı ki artık midesi bulanmaya başladı. Kusmak istedi. İnanılmaz öğürtüler

duyuluyordu karanlıkta. Halkalardan birine yapışıp kalıyor, sonra beyni bulanıncaya kadar dönüyordu. Bazen de karanlıkta birbirine geçmiş bu halkaların en merkezi noktasına giriyor, onu çevreleyen bu daireler içinde kaybolup gidiyordu. Yer çekimi etkisini yitirmiş gibiydi. Boşlukta aldığı mesafe, milyonlarca ışık yılını geçmişti bile. İçine saplanıp kaldığı bu dönemeç, onun şu anki bulunduğu yer hakkında bir şeyler düşünmesini engelliyor, aklına gelebilecek bütün soruları reddediyordu. Doğrulmaya çalışıyor ama buna gücü yetmiyordu. Nereden geldiğini bilemediği o ışıkta bir anne tasviri belirdi birden. Anne elleriyle dönen bütün daireleri durdurdu. Ve hepsini bir kenara attı;

“Oğlum” dedi. “Minik Keen'im”... Gözlerinde yaşlar vardı. “Sana acımı çektiriyorlar yavrum?”

Keen annesini görür görmez ciğerlerinin büyüüp göğüs kafesine sığmamaya başladıklarını hissetti. Patlayacak gibi oldu. İçinde bir şeyler düğümlendi. Tam konuşacaktı. “Evet anne” diyecekti; ama içi havayla dolu iki balon gibi büyümüştü ciğerleri... Boğazına kadar gelip, bu yolu kapattılar. Konuşamadı. Ağlamak istedi... Ağlayamıyordu. “Canım çok yanıyor anne” demek bile onun içini buz gibi yapacaktı. Anne gülümsemeye çalıştı.

“Korkma oğlum” dedi. “Ben hep yanındayım”

Keen İğne ucundan geçen ışığın içinde bir melek gibi gördüğü annesine acıklı gözlerle baktı. Konuşmayı o kadar çok istedi ki, ciğerlerini iyice şişirdi. Ve onları patlattı. Bir su boşandı içinden. Bacaklarında bir ıslaklık hissetti. Tilki postu ağırlaştı. Nefes borusu açılmıştı artık.

“Ama sen öldün” dedi annesine...“Seni kurtaramadım ben” .. Birden hıçkırıklarla doldu odanın içi. Sanki genzinden gelen su, onu boğacaktı. Öyle bir iç çekişi vardı ki, değil anası en zalim yürekler bile karşısında kuzu gibi olurdu. Bir kedi gibi miyavladı yeniden...Sesi kısılmıştı...

“Seni kurtaramadım ben, anne”

Annesi gülümsemesini bozmadı..“Hayır oğlum, yaşıyorum ben” dedi Ve ekledi. “Sil artık gözyaşlarını!”

Keen hıçkırıklarını durduramıyordu. Ama annesinin üzülmesini de istemedi. Eliyle göz yaşlarını silecekti. Elini gözlerine götürmek istedi. Ama elini kıpırdatamadı bile... Ellerini bir şeyle bağlamışlardı anlaşılın. Bir an sarmaşık dallarını hatırladı. Ormanda onların kendini esir aldığını düşündü. Annesine yaptıkları yetmemişti zalimlerin. Annesinin tatlı sert bakışlarına, hıçkırıklar hiç azaltmadan cevap verdi... “

“Silemiyorum” İyice ağlamaya başladı. “Ellerimi bağlamışlar”

Annesi merhametle yavrusunun gözlerine dikti gözlerini.

“Sen sadece uykudasın, ellerini o yüzden çözemiyorsun. Bağlı değil onlar” Diyerek teselli etmeye çalıştı.

Keen kafasını kaldırıp, annesinin gözlerine baktı. Simsiyahtı göz bebekleri. Göz bebeklerinden birine yoğunlaştı. İçinde helezonlar oluşmaya başladı irisin. Sonra o helezonlar büyüdü. Artık annesinin yüzü kaybolmuş, sadece gözbebeği görünüyordu. Gözbebeğinin de ta içi. Yine o daireler dönmeye başladı. Görüntüyü uzaklaştırmak istedi Keen. Bir nebze olsun uzaklaştırdı. Şimdi yalnızca tek gözünü görebiliyor ama yüzünü görebilecek kadar uzaklaştıramıyordu.

“Korkma Keen” dedi yine annesi.

“Rüyadasın sen”

Keen ağlamasını artırdı. Bağırmaya başladı.

“Uyandır o zaman beni”

Annesi gülümsemesini sürdürdü. Sesi bir müziğin notaları gibiydi.

“Hayır Keen, Uyanırsan beni kaybedersin”

Şarkı söyler gibi geliyordu annesinin sesi...

“Uyanırsan beni kaybedersin...”

“Uyanırsan beni kaybedersin...”

Annesinin bu cümleleri kaç kere tekrar ettiğini sayamadı. Ama durmak bilmiyordu. Kulaklarında sürekli tekrarlanan bir beste olmuştu sanki. Sıkılmamıştı ama sıkıntı veriyordu.

“Uyandır, uyandır” diye çığlık atıyordu Keen...

“Uyandır... Beni uyandır anne. Kalkınca sana sarılmak istiyorum.... Seni hiç öpmediğim kadar uzun öpmek istiyorum. Kütük evimizden içeri sızan güneşi görmek istiyorum ben. Yatağımdaki sıcaklığı. Purevan’ın sabah gülümsemelerini, ve içli sessizliğini. Fırlayıp yatağımdan, bahçedeki kaynakta yüzümü yıkamak istiyorum. Çöreklerinin kokusunu içime çekerek mutfağa koşmak istiyorum. Hazırlanmasını beklemeden, çalmak istiyorum onlardan... Anne ne olur uyandır beni... Sonra babamın arkasına sığınmak istiyorum. Saklanmak. Güvende olmak istiyorum. Anne uyandır beni. Bilirsin ne kadar severim seni kızdırmayı. Kızınca yanaklarımı sıkmanı, sonra ‘barç’ diye öpmeni istiyorum anne. İva’nın beni eve getirmek için saatlerce aramasını, sonra bahçedeki ağaç kovuğunda bulmasını istiyorum..Anne yalvarırım uyandır beni... ”

Annesi şarkısına devam ediyordu....

“Uyanırsan beni kaybedersin...”

“Uyanırsan beni kaybedersin...”

Keen avazının çıktığı kadar bağırmağa başladı. “Bu kabusa artık dayanamıyorum anne, ne olur uyandır beni...” Ve bir noktadan sonra cümle kurmamaya başladı. İsterik gibi yalnızca avazı çıktığı kadar

“Uyandır beni” diyordu...

Bu cümleyi en az yirmi kez haykırdı. Annesinin gözü iyice büyümüş, yeniden o halkalara dönüşmüştü... Simsiyah, baktıkça içini kıyan halkalar... Artık midesi bunu kaldırabilecek halde değildi. Bir öğürtü çarptı odanın taş duvarlarına. Öğürtünün yerini alan yosun ve nem kokusu başka bir öğürtüyü getirdi. Ve akşamdan kalan közlenmiş eti, parça parça çıkardı dışarı. Ağzında zehir ağacının meyvesinden yemiş gibi bir tat bıraktı bu kusma. Boğazına etin birkaç parçası düğümlendi kaldı... Ama bir taraftan da bağırmağı sürdürdü;

“Uyandır beni.”

Öğürtülse hiç durmadı. Midesinde hiçbir şey kalmadığı için, her öğürdüğünde sanki karnı patlıyordu. İçi tamamen nem ve yosun kokusu oldu. Bayılıncaya kadar öylece bağırıp durdu...

Kendine geldiğinde yatış pozisyonunda herhangi bir değişiklik olmamıştı. Sağ tarafının üstüne yattığı için, vücudunun o kısmı tamamen uyuşmuştu. Tilki derisi hala ıslaktı. Ve ağırdı. Yosun kokularıyla nem kokusu artık birbirine karışıyor, hiçbir midenin kaldıramayacağı bir hal alıyordu. Taş bir zemin üzerinde yattığına emindi. Ve yavaş yavaş donmakta olduğunu biliyordu. Sağ tarafındaki uyuşukluk artık bir iğnelemeye dönüşmüştü. Milyarlarca karınca ve her birinin elinde bir iğne... Hiç ara vermeden batırıyorlardı. Ne üşüdüğünü düşünüyorlar, ne özlemlerini ne de altına yapmış olmasını... Onların tanrı tarafından görevlendirilmeleri böyleydi. Bir görev aşkıyla yapıyorlardı bunu çünkü. Bazen bu iğnelerin şiddeti o kadar artıyordu ki, köpek gibi uluyordu yerde yatan sarı saçlı çocuk.

Nerden geldiğini bilmediği ışık artık yok denecek kadar azalmıştı. Bir ışıktan çok bir yıldızın göz kırpmasına benziyordu. Işık hızıyla yanıp sönen... o ışıktan bakarak dünyaya açılmak istiyor, en azından nerede olduğunu bilmek istiyordu... Tuz bacıklarının iyice yakmaya başlamıştı. Kaşımak, en azından baldırlarına yapışan tilki derisini oradan çekip birazlık rahatlamak istiyordu... Ama ne yazık ki bu bir rüya değildi ve elleri gerçekten bağlıydı. Bunun gerçekliğine hep inanmıştı o zaten. Sadece öyle olmasını istediği için annesinden kendisini uyandırmasını istemişti. O bir günah işlemişi ve cezasını böyle çekiyordu. Belki de canavar sandığı o yaratık gerçekten tanrıydı. İva buna inanmıştı. İva gibi çok bilip, çok okuyan biri inandıysa eğer bu doğru olmalıydı. Tanrı’ya itaatsizlik buydu işte. Ondandır kaçışın olmadığını anlamaya başlamıştı. Annesi de kaçmak istemişti ama sonunda öldü... Günahının bedelini canıyla ödedi. Ve hayatında ilk kez ölmeyi istedi Keen. Bacıklarındaki tuz, gözündeki sönmüş ışık, midesindeki açlığın verdiği acı, buna rağmen bir susuzluk, yaşam alanının yok denecek kadar dar olması, hareket özgürlüğündeki esaret, ruhunun bir iple bağlı olması ve genzini küle çeviren nem, yosun, sidik kokusu...

Bu acıyı çekemiyordu artık. Zayıf bünyesi bunu kaldıramıyordu. Rüzgarın önünde, kaderinin onu nereye götüreceğini bilmeyen, zayıf, güçsüz ince bir yaprak...

Annesinin en zor durumlarda bile verdiği mücadeleler geldi aklına. Onca sarmaşık boynunu sarmış durumdayken, kafasında yüzlerce kabak parçalanırken bile "ölmek istemiyorum" diye bağırması ve direnmeye çalışması. Yapılması gereken en doğru şey de buydu belki de... O isyankar bir yolculuğa çıkmıştı. Hayatı tanıyordu belki... Böyle bir şeydi hayat. En güçsüz olduğun anlarda bile sonuna kadar direnmek... Gerçeklere gözünü kapatmamak. Bu taş zemin üzerinde ölse bile onuruyla yapmalıydı bunu... Tıpkı annesi gibi... Eğer ki bu işkenceden kurtulacak olursa bundan sonra hayatı boyunca ne kadar güçlü olabileceğini düşündü. Gözünde devleştirdiği, tanrılaştırdığı babasından bile daha güçlü...

Bütün bunları düşünürken bir yandan da tabanlarının çatladığını, nemle karışarak, bütün kıl diplerini sızlattığını hissediyordu. Neredeydi acaba? Kendisinden kaçtığı Tanrı'nın cehennemi miydi burası?... Bilmiyordu...

Tam bu düşüncelere dalıp, birazcık olsun ağrısını, sızısını unutmuşken, bir kilidin içinde bir anahtarın döndüğünü duydu... İrkildi. Ama kalkamadı. Seslere bakılırsa iki ayak kendine doğru yaklaşıyordu. Korku dolu dakikalar yeniden başlamıştı. Ayaklar iyice yaklaştı. Birden kulaklarının arkasında bir çift sıcak el hissetti. O kadar üşümüştü ki, bu iki elin dokunması bile onu ısıttı. Bütün vücudunu korkunun yanında bir sıcaklık kapladı. Hücrelerinin ısınmaya duyduğu ihtiyaç o kadar uç boyutlardaydı ki, kulak diplerinde olanlar bütün vücuda elden ele dolaştırdılar ısıyı. Kalbinin daha hızlı çarpması da donmak üzere olan kanını harekete geçirdi. Arkadaki iki elin bir şeyi çözmek için uğraştığını anladı. Demek ki gözleri bağlıydı ve bu onu hissetmemişti. Hislerinin bu kadar zayıflaması artık ölüme ne kadar yaklaşmış olduğunu düşündürdü ona. Demek ki artık ruhu bedenini terk etmeye iyice hazırlanmış, son kalanları topluyordu. Neyse ki bu eller bunu engelleyecekti... Yada geciktirecekti. Çünkü başına geleceklerden zerre kadar haberi yoktu. En ufak bir fikri bile...

Gözlerinin üzerinden bir dağ kalkmıştı sanki... ellerin sahibini görmek için gözlerini açmaya cesaret edemiyordu. Ne olursa olsun gerçeklerden kaçamayacağı düşüncesi, hemen zihnini hakimiyeti altına aldı. Yavaş yavaş göz kapaklarını kaldırdı. İlk anda gözlerindeki yanma arttı. Hemen geri kapattı. Işığa alışması gerekiyordu. Bunun bir ön yargı olduğunu odadaki ışığın, gözleri kapalıyken olandan çok fazla olmadığını görünce anladı... Doğrulmaya çalıştı... yine doğrulamadı. Çünkü elleri hâlâ bağlıydı. Gözlerini çözen ellerin sahibi, bu hareketi görmüş olmalı ki, öne doğru eğildi. Bacaklarının arasına sıkıştırılmak suretiyle bağlanmış olan ellerini çözdü. "Bu, dost galiba" diye geçirdi Keen içinden. Daha sonra doğrulmak istedi. Ellerinden bir tanesini zemine dayayıp, diğeriyle dengesini sağlamaya çalıştı. Bacaklarında öyle bir yanma hissetti ki geri düştü. Düştüğünde taş zemine kafasını çarptı. Ellerin sahibi orada öylece dikiliyor, hiçbir şey yapmıyordu. Keen kalkmak zorunda hissediyordu kendini. Çünkü her yanı uyuşmuştu. Özellikle, sürekli sağ yanının üstüne yattığı için, vücudunun bu kısmı kan toplamıştı. İkinci hamleyi yaparken, bu kez duvara da tutundu. Bu onun için çok zor bir işti. Ama mücadeleyi bırakmak istemiyordu. En sonunda büyük bir güçle duvara yaslanmayı becerdi. Kan dolaşımı hızlanınca karıncaların sayısı da iki trilyon olmuştu. Neyse ki bunun çok uzun sürmeyeceğini biliyordu. Gözlerindeki bağı çözen ellerin sahibi, koskocaman bir karaltı olarak duruyordu karşısında. Önce nasıl biri olduğunu anlayamadı. Gözleri çok çabuk alışamadı biraz daha aydınlık olan bu karanlığa. Işığın nereden geldiğine baktı hemen. Duvarda kolunun bile sığamayacağı çapta bir delik vardı. Bu minik delik bu karanlık cehennemi biraz olsun aydınlatıyordu. Ve başının tam üstünde duruyordu bu delik. Zamanla ellerin sahibini karanlıktan iyice ayırmaya başladı Bu en az kendinin üç katı büyüklüğünde bir yaratıktı. Oldukça etli görünüyordu. Dışarı doğru çıkmış kocaman bir göbeği vardı. Biraz daha dikkatli bakınca burnunun içinden upuzun kılların fırlamış olduğunu gördü. Adamanın öne deliğe doğru dönüktü çünkü. Ellerine dikkat etti. Kolları kendininki gibiydi. Ama elleri bir kepçeden farksızdı. Her iki elide birbirinin aynıydı. Şu anki görünüşüyle Tanrı'ya benziyordu. Ormanda gördüğü o canavara. Tanrı olduğu ne kadar gerçekti bilinmez. Az daha yukarılara baktığında, bu yaratığın başında yayvan bir şapka olduğunu gördü. Henüz aralarında hiçbir konuşma geçmişti. Keen heyecandan ve korkudan kalbinin yerinden çıkacağını sandı. Acaba ne diyecekti, bu yaratık ona... Yada hiçbir şey demeden çekip gidecekti. Bu bekleyiş anının bitmesini istedi. çekinerek söze girdi;

"Kimsin sen?"

Adam cevap vermedi. Öylece karşıda durmuş Keen'e bakıyordu. Birinci sorunun cevabını alamadığı halde ikincisini sordu.

"Ben nerdeyim?"

Adam yine cevap vermedi. Yoksa konuşmayı bilmiyor mu diye geçirdi Keen içinden. El hareketleriyle mi anlatsam acaba diye düşündü. Ama dilinden başka neredeyse hiçbir uzvunu kımıldatamadığını hatırladı...

Adam Keen'in daha fazla düşünmesini, daha fazla korkup, daha fazla buhran geçirmesini istiyor gibiydi. Amacına da ulaşıyordu hani. Keen de hiç gözlerini çekmeden dakikalarca bu yaratığı inceledi. Adamın konuşmayı bilmediğine iyice karar vermişti artık... Belki de sağırdı. O'nu duymadığı için sesini çıkarmamış olabilirdi. Birazcık kendine geldikten sonra, elleriyle bir şeyler anlatmaya çalıştı adama.

En sonunda bu yaratığın gözlerinde bir gülümseme belirdi. Aniden konuştu.

"Tepki ölçmeye bayılıyorum" dedi.

Keen ne demek istediğini gerçekten anlamamıştı. Ama onun neye bayılıp neye bayılmadığı da hiç umurunda değildi doğrusu. Hiç vakit kaybetmeden, hazır adam da konuşmuşken, az önce sorduğu soruları yeniden ardı ardına sıraladı.

"Kimsin sen?" dedi önce. Hiç beklemeden ikinci sorusunu sordu.

"Ben nerdeyim?"

Adam gülümsemesini artırdı.

"Panik yapma evlat " dedi. "Bizim burada işler o kadar hızlı yürümez.Serin kanlı olacaksın biraz."

Keen adamın ne yapmaya çalıştığını anlayamıyordu. "Nasıl yani?" diye sormaktan alamadı kendini.

"Bizler rahat bireylerizdir. O kadar hızlı konuşup, o kadar hızlı çalışmayız. Rahatımıza düşkünüz yani "

"Peki sizler kimlersiniz?" diye sordu Keen.

"Bak yine başa döndük" Dedi adam ve ekledi. "Her şeyin yanıtını çok çabuk bekliyorsun. Bu kadar hızlı olamaz hiçbir şey. Sabretmek diye bir sözcük yok mu senin lügatinde?"

Keen sorduğu soruların hiç birinin cevabını alamıyordu. Belirsizliğin sürmesi adamın hoşuna gidiyordu. Keen artık bir şey sormamaya karar verdi. Belki onu konuşturmak için bu yöntem işe yarardı. Epey bir süre adam ayakta, o yerde beklediler. Adam en sonunda dayanamadı.

"Adım Sivilizenish " dedi.

Ve bir soruyla devam etti.

"Ya seninki?"

Keen böyle bir şey beklemiyordu. Hem şaşırdı hem de sevindi.

"Keen" dedi. "Keen Vuvaye"

"Soyadının bir önemi yok" dedi. "Önemli olan adının kişiye yakışması. Benim adım bana çok yakışır mesela dedi."

Keen sessizce adamı dinliyordu. Ne kadar da garip davranıyor diye geçirdi aklından. Kısa bir sessizlik oldu. Sivilizenish bu sessizliği bozdu. Birazcık öfkeyle;

"Anlamını sormayacak mısın? " dedi.

"Neyin?" dedi Keen.

"İsmimin" dedi adam.

Keen içinden gülümsedi... Bu günde herkes adının anlamına takmış diye düşündü.

“Nedir peki adının anlamı?” diye sordu adama.

Adamın yüzünde büyük bir memnuniyet ifadesi oluştu. Bu ifade kulaklarına kadar yayıldı. Hatta yayvan şapkasını yerinden oynattı...

“ ‘Medenileşmiş’ demek ” diye sevinçle cevap verdi.

Keen gülümsemekten kendini alamadı. Gülümseyince yanaklarının sızladığını hissetti. Ve ardından ekledi.

“Maalesef benim adımın bir anlamı yok” dedi üzüntüyle.

Adam da üzülerek Keen’e baktı. “Adımın anlamı yok deyince hayatımın anlamı yok dediğimi sandı galiba” diye geçirdi içinden Keen. Çünkü gözlerinde öyle bir hüzün oluştu.

“Peki kaç yaşındasın sen?” diye bir soruyla devam etti Sivilizenish. Keen yeniden adamı öfkelenmemek ve dikkatsiz davranmış olmamak için hemen yanıt verdi.

“Onbir”

Benim de bir oğlum var. O da onbir yaşında. Ama senin kadar küçük değil görünüşü. Sadece çok yemek yiyor. Hiçbir sorunu yok bunun dışında. Bir de annesiyle olan sorunları tabii... Gerçi onun annesiyle herkesin mutlaka bir sorunu vardır. Benim bile. Benim gibi melek bir insanla da anlaşamıyorsa artık kimseyle anlaşamaz sanırım. Her defasında suçlu ben oluyorum ve bunu nasıl başardığını anlaya....”

Adam hiç nefes almadan konuşmaya başlamıştı. Keen’in bir yandan bacakları sızlıyor, bir yandan karnı açlıktan gurulduyor, bir yandan da soğuktan donuyordu. Ama bu sersem adamın anlattıkları da neydi böyle. Bir şey sorsa bin bir türlü cevaplar veriyor ve iyice insanın kafasını karıştırıyordu. Bu durumdan nefret etti Keen. Adamın dilini koparmak istiyordu. Aralarda ne kadar konuştu ne anlattı bilmiyordu ama belli bir yerinden sonra yeniden dinlemeye başladı onu. Zira karısı ve çocuğu dışında bir şeylerden de bahsedebilirdi pekala. Ancak uzunca bir süre öylece anlattı durdu. Sustuklarının hincını çıkarıyor gibiydi. Canının acısına daha fazla dayanamıyordu Keen. Adam ayakta yorulmuş olmalıydı ki oturmaya karar verdi.

“ Buralara da hep kusmuşsun” dedi kızarak.

Keen sesini çıkarmadı. Sadece mırıldanır gibi “Anneciğim” diyordu.

“Sadece kismada değil sanırım dostum... Bu ıslaklık sidik olmalı. Kokudan anlamalıydım.” Şapkasını çıkarıp oturacağı yere koydu. “Bu günlerde hastalanmak çok kolay oldu dedi. Yılın en soğuk günleri yaşanıyor burada. Ama az kaldı. Yakında ısınır havalar. Bir de insan bu mevsimde çok yiyor. Önüne ne gelirse. Hep soğuk yediyor insana. Sonra da böyle oturup kalkamıyoruz, gördüğün gibi...”

Keen kalkıp adamı boğazlamak istedi bir an... Acaba karanlıktan dolayı halini görmüyor olabilir miydi? Bu imkansızdı çünkü kustuğunu bile görmüştü. İyi davranıyordu ona. Akılcıca sohbet ediyordu. Ama iyilik böyle yapılmaz diye düşündü Keen. İçinden kopup gelen bir gururla, kendi kendine fısıldadı;

“Ben iyiliğin nasıl yapıldığını öğrendim”

adam hala konuşuyordu. Bir ara nefes almadığı için öleceğini zannetti adamın Keen.

“ Her neyse biz yine de iki iyi dost olabiliriz değil mi? Söylediğim gibi benim de senin yaşlarında oğlum var...” diye devam etti adam.

Keen yeniden başlayacak sandı. Ödü koptu. Ama öyle olmadı. “Neyse minik dostum. Benim gitmem gerekiyor. Bir ihtiyacının olup olmadığına bakmamı istediler.”

“Bir şeye ihtiyacın var mı peki?”

Keen çekinerek... Bu soruyu da beklilyormuş gibi alçak sesle sıraladı.

“Evet. Öncelikle kuru bir kıyafete, birazcık suya ve birazcıkta yiyeceğe ihtiyacım var” dedi.

“Yiyeceği hemen halledebiliriz” dedi. “Diğerlerini de az sonra ...” Kepçe gibi ellerini her iki cebine de soktu. Karanlıkta görebildiği kadar bir avuç yaban çileği çıkardı cebinden.

“İster misin?” diye sordu Keen’e. “Yaban çileği... En taze olduğu mevsimdir.”

Keen ağzının suyunun aktığını hissetti. Diliyle temizledi ağız çevresini.

“Evet çok isterim” dedi. Gözlerinde bir pırıltı oluştu. “Biliyordum zaten bu geveze adamın iyi biri olduğunu” diye düşündü. Kalbi meleklerinki gibi çarpıyordu.

“Çok da severim” dedi Keen. “Annemin çöreklerinden sonra sevdiğim ikinci şeydir.”

Adam ona doğru yaklaşırken bir yanda da konuşmaya devam ediyordu...

“Annenin çörekleri gibi değil ama idare et” dedi. Ve çilekleri Keen’e uzattı. Keen almak için iki avucunu büyük bir iştahla uzattı. Altın rengindeki saçları, bu yarı karanlık taş odaya güneşi sürüklüyordu sanki.

Keen tam ellerini uzatmıştı ki çileklerden birisi yere düştü. Tam kustuğu yere.

“Hay Allah düştü” dedi adam. Keen diğerlerinin düşmemesi için biraz daha dikkatli davranması gerektiğini anladı. Adam çileklerden bir tanesini de kasti olarak yere attı. Sonra

“Hay Allah, bu da düştü” Sonra bir daha, bir daha.... Elinde son bir çilek kaldı. Keen özlemle o son çileğe bakıyordu. Sivilizenish, onu da kusmuşun içine fırlattı.

“Gördün mü? Bak elimde hiç çilek kalmadı... Hay Allah” diyerek korkunç bir kahkaha attı. Keen’in gözleri dolmuştu. Ama ağlayıp bu korkunç adama zayıf tarafını göstermek istemedi.

Adam bulunduğu yerden ayağa kalktı. Keen’i tutup, diz çöktürdü. Sonra kafasından tutup yere doğru eğmeye başladı. O kadar kısa bir sürede oldu ki bu, Keen’in bağırmasına bile vakti kalmamıştı... Kafasını iyice eğdi, Çileklere doğru. Keen burnunda kusmuşun ekşi kokusunu hissetti. Yalvarmaya başladı. Korkudan da titriyordu.

“Lütfen tanrım, buna izin verme... İzin verme... İzin verme”

Adam hiçbir şeyi dinlemiyor ve kafasını yere doğru eğiyordu Keen’in. En sonunda yüzüne bir çileğin dokunduğunu hissetti Keen. Sonra kusmuklara değdi dudakları. Gözleri tuzlu bir suyla ıslandı. Bunun sidik mi, kusmuk mu, yoksa gözyaşı mı olduğunu hiçbir zaman anlayamadı. Sivilizenish Keen’in kafasını iyice yerlere sürüyor, hırsını alamayıp vücuduna tekmeler savuruyordu. Keen’se buna karşı koymak şöyle dursun, “Yapma!” demeye bile fırsat bulamıyordu. Kafasında sert bir cisim hissetti bir ara. Ayakkabısı olmalıydı bu adamın. Kafasına ayağıyla iyice bastırdı. Burnunun kırılmasını, yada dişleri dökülürken çıkan sesi duymak ister gibiydi Sivilizenish. Çocuk iyice cansızlaştıncaya kadar bunu sürdürdü. Biracık uzaklaştı sonra... Yalnız kalınca, yüzükoyun yerde yatan Keen, bir tutkal gibi dudaklarını taşa yapıştıran kusmuşun içinde baloncuklar çıkartarak; “babacığım, kurtar beni” dedi. Yeniden yaklaşan ayak seslerinin babasına ait olmasını ne çok istedi kimse bilemez... ayak sesleri gelip tam yanında durdu. Bir ıslaklık hissetti saçlarında... Sonra bir nehri hiç aratmayacak kadar su boşandı tepesinden...

“Al sana su!” diyordu Sivilizenish.

“Al sana su!”

Keen boğulacak gibi oldu. Titremeye başladı. Dudakları mosmor oldu.

“Isınmak mı istiyorsun, üşüdün mü” diye bir ses yankılandı odada. Keen sesi duydu. İçinden “evet, evet, evet” dedi sürekli. Dışından söylemeye cesareti yoktu.

O zaman bekle biraz dedi, Keen ona cevap vermediği halde. Titremesini baz almıştı galiba. Az sonra elinde kocaman bir kamçıyla geldi.

“Beygirler üşüdüğünde hep böyle yaparız biz” dedi. Keen adamı göremediği için ne yapacağını bilmiyordu. Onu ısıtacak şey ne olursa olsun kabul edecekti. İsterse en adi hayvana layık olsun... Boş bir ümit doğdu içinde. Kendinin de inanmadığı bir ümit. Birkaç saniye ona birkaç bin yıl gibi geldi. Sonra acıyla inledi. “Şlak” diye bir ses karanlığı böldü. Kalçasını hissetmedi Keen. Sonra bir kamçı da sırtında aynı sesi çıkardı. Adam bir yandan konuşuyordu...

“Beygirlere yem de veririz biz. Ama onlar en azından bir işe yararlar. Pis cüce. Hiç biri senin kadar iğrenç görünmedi gözüme. Anlıyor musun? Karım bile”

Sivilizenish kendinden geçmişti. Çocuğun inlemeleri artık kesilmeye başladı. Ağzından köpükler saçılıyordu.

“Kuduz bir it gibi köpükler saçyorsun etrafına. Tanrı seni affetsin tehlikeli kuduz yaratık... Senin gibi olan diğer vahşileri de affetsin. Ama tanrı affetsin, ben değil” demesiyle birlikte kahkahanın içinde gizlenen son bir kamçı sesi duyuldu. Ardından;

“Ah anneciğim, ne olur beni yanına al” diye belli belirsiz ince bir hırlama geldi. Yeni doğmuş bir eniğinkiyle aynıydı bu ses.

Üzerine kapının kilitlendiğini duymadı kulakları. Demir parmaklıklarının gerisinden bir kahkaha geldi. Ve karanlıkta bir ses ay ışığını vurdu.

“Obur Diyarı’na hoş geldin!...”

XVI. BÖLÜM

ÇAR APIKES DÜĞÜMÜ...

Tanrıların da yalnız kalabileceği aklının ucundan bile geçmemişti. İçinde sevgiye duyduğu açlık bu geceki cenaze merasiminin ilk kısmında zirveye ulaşmıştı. O ufak tefek adamın bile uğruna pek çok şeyi verebileceği, en azından ölmeden önce onu çok seven bir kadını vardı. Nasıl da ağlamıştı o şişman kadın için. Sevginin tanımını yapılamazdı. Ama o şimdiye kadar hiç böylesine sevilmediğini düşündü. Hayatı yalnızlıklarla bölünmüştü hep. “İmkansızlık” onun aşklarının diğer adıydı. Eline tutuşturulan adreslerde “çıkamaz sokak” yazılıydı hep. Aradığı kişiye hiçbir zaman ulaşamazdı telefonlarda. Aşk, içine düştüğü ama intiharsız çıkamadığı bir girdaptı onun için.

Odanın içinde yükselen “aşka özlem” bulutlarını derin bir nefesle içine çekti. Yalnızlıkta kimse onun ulaştığı zirvelere ulaşamazdı. Artık bir tanrı olmuştu. Ama tanrı olmakta yalnızlığa çare değildi. Kara yazgısı bu işte bile onun peşini bırakmıyordu. Nereden çıkmıştı şu Bilge Ser budalası. İlahi işlerden hiç anlamıyordu ayyaş herif! Şaharm’ın üzerinde kurduğu otorite onun da üzerinde etki bırakmış, iyi bir ders olmuştur inşallah diye geçirdi içinden. Şu rahip bozuntusu da tam ona göreymiş. Sabaha kadar afyonla ziftleneceklerine adı gibi emindi. Zaten ancak sarhoş kafalar böyle ileri geri konuşurdu. Hangi sağlıklı beyin onun tanrı olduğunu reddedebilirdi ki?...

Tanrılar onun için bir davet bile vermişlerdi. Muhtemelen bu yüksek başarılarını kutlayacaklardı. Nezaketen de olsa gitmesi iyi olurdu. Gideceği toplantıda tanrıçalar da var mıdır diye geçirdi aklından. Belki bu inanılmaz yalnızlığını bir nebze de olsa dindirebilirdi. Ama yazgısının peşini bırakmayacağından emindi. Acaba tanrıların da bir tanrısı var mıdır diye bir soru işareti belirdi kafasında. Eğer öyleyse ona da hesap vermesi gerekebilirdi. Böyle bir şey varsa mutlaka bu akşam Şaharm’a yaptığının hesabını soracaktı o? Ne diyebilirdi ki? Bir tanrı olarak yönetmeliklerden bile haberi yoktu. İşin magazin tarafıyla ne kadar sürdürebilirdi ki bu işi? Bunları düşünmek içini kararttı. “Carpe – Diem” Geldi aklına. “Ânı - yaşa ” . Şu an bunu yapması en mantıklı şey olurdu. Zira her zaman verilmezdi bu şans insana... O artık içinde tanrılaştırdıklarıyla bir bütündü.. O artık bir TANRIYDI...

İçinde bulunduğu odayı incelemeye karar verdi. Burası tam boyuyla birdi. Hatta kimi yerinde biraz daha eğilmesi gerekiyordu. Burada yaşayan canlılara göre çok büyük olduğundan, hiçbir eşyayı kullanamıyordu. Hiç dokunulmamış

gayet düzenli bir karyola vardı odada. Kadifeye benzer gri tüylü bir örtü vardı üzerinde. Hayvanlardan elde ettikleri postları sıklıkla kullanıyorlardı. Giyeceklerine dahi yansımıştı bu. Karyolanın Hemen baş ucunda bir kitaplık vardı. Kendisi yerde oturduğu için başının yukarısını göremiyordu. Orada da ahşap duvara gömülü ikinci bir kitaplığa rastladı. Bir de tam karşısında kapakları kapalı bir dolap vardı. Orada da ne olduğunu merak ediyordu. İskemleye benzer bir şey vardı hemen yanı başında. Sonra duvarda ancak kafasını görebildiği bir ayna vardı. Aydınlanma mum gibi bir şeyle sağlanıyordu. Ama tam olarak mum denemezdi. Bir kabın içinde yağ gibi bir şey vardı. Ve ona batırılmış bir fitil. Bir tür hayvan yağı olmalıydı. Odaya loş bir ışık yayıyordu bu aydınlatma aracı. Bir de birkaç süs eşyası vardı duvarlarda. Bir tane deri asılıydı mesela. Üstü bin bir renge boyanmıştı. Bu hüznü odaya neşe getiriyordu adeta. Köşede sandık gibi bir şey vardı. Oldukça da büyük görünüyordu. Tahtadan yapılmış sandığın üzeri tahta oyularak işlenmişti. Tam sandığı incelerken gözünde şimşekler çaktı. Üzerindeki yazıyı görünce hayretler içinde kaldı. Çar Apikes... Bunun aynısını Bilgelik Tüneli'nde de görmüş ama bir anlam verememişti. Acaba oradayken yaşayacağı şeyleri mi göstermişlerdi? Bu işe akıl sır erdiremedi. Yüreği delicesine araştırmak istiyordu. Meraktan neredeyse çatlayacaktı. Bu ona gönderilen başka bir mesaj olmalıydı. Bir iz... Bir emare... Neydi bunun sırrı. Aralarında bağlantı kurmaya çalışıyor, tünelde gördüğü yazıyı iyice gözlerinin önüne getiriyordu. Ama hiçbir ayrıntıyı hatırlayamıyordu. "Lanet olsun" dedi. Bilmek istiyorum. Gırtlığına bir çuvaldız sokulmuş gibi hissetti. Neydi bu ikisi arasındaki bağ? Sonra tünelde bu odayı çağrıştıran başka şeylerin olup olmadığını düşündü. Aklına hiçbir şey gelmiyordu. Belki şu aydınlatma aracı meşalelere benziyordu biraz ama... Bir bağlantısı olsa bile sadece yanan iki ateşten nasıl bir sonuç çıkarabilirdi ki. Ruhunun bedeninden kayıp gitmeye başladığını hissetti. Bu ne yaman bir bilmece diye geçirdi aklından. Tüneli iyice gözlerinin önüne getirmeye çalışıyordu. Ama aklına pek bir şey gelmedi. O kadar çok şey görmüştü ki, şimdi bunları bir sıraya koyup hatırlaması imkansızdı. Belki sandığın içini açsa bir şeyler çağrışım yapacaktı ama, başkasının eşyalarını kurcalamak ne kadar doğru olur bilemiyordu. Sonuçta kendine göre bazı ahlaki prensipleri olan, ahlakın önceliğine inanan biriydi Mahmut...

Gözlerini sandığa dikti. Ondan alamıyordu bir türlü bakışlarını. Burası şeytanın odasıydı... Onun Mahmut'u kandırması ise an meselesiydi. Neden ona bu odayı vermişlerdi sanki? Belki Bilge Ser ve o zıppıktı rahip olmasa Mahmut kalırdı peygamberinin odasında. Bu işte yine o ayyaşın başının altından çıkmıştır diye düşündü. Özellikle acı çekmesi için şeytanın odasına konulmuştu... Bir tanrıya yapılacak şey miydi bu? Asıl şeytan Bilge Ser'in kendisiydi. Belki de Şaharm değil Bilge Serdi şeytanın babası. Çünkü tanrı inancı olmayan bu kalles adamdan her şey beklenirdi. "En yakın arkadaşının karısı olması umuruna bile gelmemiştir, eminim" diye söylendi. Gönül bir kere azdı mı, zordur ona laf anlatmak.

Sonra diğer dünyada ki en samimi arkadaşını hatırladı. Sevgilisini Mahmut'la gördükten sonra, bir daha konuşmadı Mahmut'la. Oysa bunun açıklamasını yapabilirdi. Kız istemişti her şeyi. Mahmut da erkekti sonuçta dayanamamıştı. Ama en azından Mahmut'u bir dinlemesi lazımdı. Hata yapmıştı kısaca İlker. Şimdi acaba nerededir? diye düşündü. Onun kadar dürüst ve iyi bir insan görmemişti hayatı boyunca. Çok fedakar bir arkadaşı. Herkese gösterdiği anlayışın binde birini Mahmut'a göstermemişti oysa... Zalimlikti onun yaptığı. Bir kez dinleyebilirdi. Hem Pelin'in Mahmut'la beraber olması bazı gerçekleri su yüzüne çıkarmamış mıydı? Ah ne kadar zalimce bir yargılamaydı Mahmut'a yapılan. İlker'i sevgiyle ve öfkeyle andı. Ama Bilge Ser'in Şaharm'a yaptığı kalleslik kesinlikle aynı değildi. Belki de zorla tecavüz etmişti karısına adamın. Öylelerinin kötülüğünden kaçmak lazım diye düşündü. Şeytanın ta kendisidir bunlar...

Ama bu odaya gelmezse belki de bu sandığı göremeyecekti. O yüzden biraz da olsa sevindi bu işe. Çünkü o kendini çok iyi tanıyordu. Az sonra sandığa dokunmakla ilgili değer yargılarını, en mantıklı yollarla çürütüp kendine hak verecek, sonra da gidip sandığın altını üstüne getirecekti. Kendine dahi itiraf edemediği gerçeklerdi bunlar.

Bir ara sandığa iyice odaklandı. Çar Apikes yazısı bir labirent oldu bir anda. Ve içinde kayboldu Mahmut. İçinde bir dürtü "Haydi ne duruyorsun? Git, aç ve merakını gider." Şeytan dürtüyor olmalıydı onu. Nasılda böyle kötülük dolu yaratıkların arasında kaldı. Sürekli "sandık" deyip duruyordu içindeki ses... "sandık, sandık, sandık..." Bir anda gözlerinin önüne binlerce mücevher sandığı geldi. Kocaman sütunlar. Evet Bilgelik Tüneliydi bunlar. Hep peşinden koştuğu ama bir türlü yakalayamadığı sandıklardı bunlar. Kesin bir bağlantı vardı bu iki işaret arasında. Belki de bir hazine bulup dünyaya geri dönecekti. Eğer dünya da çok parası olursa, birilerine kendi adının konulması şartıyla kitap ta yazdırabilirdi. Elbetteki kendi yapıtları da çok güzel olurdu. Ancak ilk başta isim yapabilmesi için sağlam bir kalem şarttı. Mesela birine beş milyon dolar verse, iki tane bile kitap yazdırabilirdi. Bu fikir onu çok heyecanlandırdı. Tanrı bile olsa, yazar olmak başka şeydi. İki kitabı çıksın piyasaya, sonra biraz isim... ardından bir yığın kitap yazardı. Hem de kendisi. Elleriyle yazardı. Hiç usanmadan. Koyardı neskafe fincanını bilgisayar masasının yanına. Yakardı purosunu... Bir de yan takılan o yayvan şapkalardan bir tane hiç fena olmazdı hani. Gel keyfim gel...

"Basın geldi efendim"

“İçeri almayın kızım, son kitabım üzerinde çalışıyorum, hiç vaktim yok.”

“Ama yurt dışındanmış. Çok ısrar ettiler. Siyenenmiş galiba. İlgi göstereceğinizi söylediler ”

“Neyse al bakalım içeri. Şu şapkamı ve puromu da acilen getir. Onlar gelmeden.”

“Peki efendim, bastonunuzu da getireyim mi?”

“Bilmem, doğru bir imaj olur mu sence?”

“İmaj meykırınızı arar sorarım efendim ”

“Acele et o zaman, diğer kıza da söyle şuralara birkaç tane kitap falan serpiştirsinler...Dağınık olsun... İmaj açısından ”

“Peki efendim, ne tür kitaplar dağıtalım odanın yüzüne?”

“Gelenler nerden demiştin?”

“Siyenen, efendim”

“O zaman Ernest Hemingway, John Steinback, T.S Eliot gibi yazarların kitapları... Bir saniye dur...Bıyıklarım nasıl görünüyor?”

“Gayet güzel efendim.”

“İçindeki beyazların boya olduğu belli mi?”

“Hayır efendim, gayet doğal duruyor.”

“Takma oldukları konusundaki fikrin nedir?”

“Öyle görünmüyorlar, efendim”

“Peki gidebilirsin”

“Emredersiniz, beyefendi”

Kulaklarına kadar bir gülümseme yayıldı yüzüne. Öyle keyiflendi ki, bunun tarifini kimse yapamazdı. Bütün bu hayalleri şuradaki sandığın açılıp, şifrenin çözülmesine bağlıydı. Tanrılık da istemiyordu o zaman. Kimin tanrı olacağı ise umurunda bile değildi. Şu Bilge Ser olurdu belki o zaman. Rahipten tanrı filan olmazdı. “Bakışlarına bakılırsa adamın, rahip bile olmazdı ya, neyse... Bu da bir yazgı diyelim” dedi kendi kendine.

Sandık onu öyle çok tahrir etti ki, bu hayallerde üstüne eklenince yerinde duramaz oldu Mahmut. Tabi şeytanın entrikaları da cabası. Kim bilir onun temiz duygularını sömürmek için neler yapıyordur şimdi?

Bunları düşünürken, bir yandan da ölünün olduğu yerden Şaharm’ın ayak sesleri geliyor, yazarın dikkatini dağıtıyordu. Sandığı açıp bakmayı iyice aklına koymuştu. Ancak Şaharm’a yakalanırsa çok feci sonuçları olabilirdi bu işin. Oturduğu hasırın üzerinden kalktı. Yavaşça kapıyı araladı. Karşıdaki odada Şaharm ölünün başında bir ileri, bir geri gidiyordu. Bazen duruyor... Uzun uzun karısının yüzünü seyrediyordu. Duruşunda, bakışlarında dinmek bilmeyen bir kahr seziliyordu. Mahmut içinde bir şeylerin acıdığını hissetti. Bu adamın bu hale gelmesine kendisi sebep olmuştu sanki... Karısını o öldürmemişti ancak sabaha kadar bir ölüyle baş başa kalacak olmasının sebebi ondan başkası değildi. “Olsun” dedi kendi kendine “Bu Şaharm’dan çok Bilge Ser’e ders oldu! ” Pişmanlığı içinde hissettiği zaman, hemen bir kaçış yolu bulmaya çalışıyor ve bunu da ustalıklı yapıyordu. Sandığın yanına gidecekti. Tedbir olsun diye kapıyı aralık bıraktı. Zira Şaharm veya evdeki herhangi biri her an gelebilirlerdi.

Yavaşça sandığa doğru hareket etti. Tam sandığın önüne geldiğinde heyecandan yere düşmemek için kendini zor tuttu. Adrenali o kadar yükselmişti ki, dizleri titiyor, ayakta zor duruyordu. Bu durumda epeyce kaldı. Çünkü birine tecavüz ediyormuş gibi hissetti kendini. Şeytan da olsa burada birilerinin özel bir şeyleri vardı ve bunlara dokunmamak yapılabilecek en doğru şeydi. Ama o bir defaya mahsus olmak üzere bunu yapması gerektiğini düşünüyordu. Çünkü o ilginç hayalleri bu sandığın içinde gizliydi. Pandora'nın kutusunu açacak gibi hissetti kendini. Ellerine hakim olamadı bir an. Sanki kendi kendine hareket ediyordu elleri. Bir türlü durduramadı. Durdurabilse son anda vazgeçecekti belki de. Ama olmadı. Sandığın üzerinde sadece üstünü örten bir bez vardı. Bu bez yanları kapatamayacak kadar kısaydı. Mahmut bezi hafifçe kaldırdı. Hala bunu yapıp yapmamakta kararsızdı. Bir an duraksadı. Ellerine hakim oldu. Geri doğruldu, bezi sandığın üstüne yeniden yaydı. Tekrar oturduğu yere gitti. Oturdu. Canı ilk kez deli gibi sigara istedi. Ama burada sigara bulması mümkün değildi. Aslında kafeinli bir içecekte hiç fena olmazdı. O çileklerden bıkmıştı artık. İçecek olarak ta yalnızca su görmüştü bu güne kadar. Buradan sıkılıyordu aslında. Eski dünyasını özlemeye başlıyordu bile.

Çaresiz burada kalmak zorundaydı. Yatacak bir evi olduğu için bile şükretmeliydi Tanrıların Tanrısına. Tanrıların Tanrısı da kendisi kadar güçsüz müydü acaba. Bunu hiçbir zaman öğrenemeyecekti. Birkaç gün öncesini düşündü. Dört katlı ahşap evini. Bahçesinde kocaman bir kayısı ağacı vardı. Karşıdaki olağanüstü büyüklükteki evden daha iyi görünüyormuş. Orada yaşayan yaşlı kadın öyle demişti. Çok özlemişti evini. "Acaba şimdi ne oldu evime" diye düşünüp duruyordu. "Bu nasıl inanılmaz bir hayattır!" dedi kendi kendine.

Oturmaktan sıkılmıştı, en azından görünürde olan kitaplara bakmasında bir sakınca olmadığını düşündü. Kitapların olduğu bölmeye uzanmak için yerinden kalkıyordu. Birden yeniden bir kurşun gibi ilişti o yazı gözüne...

"Çar Apikes"

"Nedir bu?" "Nedir bu?" diye kıvrandı durdu. En sonunda ne olacaksa olsun dedi ve tekrar sandığa doğru yöneldi. Tam sandığa dokunacaktı ki, inanılmaz bir patlama sesi duydu. Hemen aralık olan kapıya koştu. Aralık olan kapıyı iyice açtı. Şaharm'a baktı. Şaharm karısına sarılmış ağlıyordu hala. Dünyadan haberi yoktu onun. Bu dehşet verici patlamanın ne olduğunu anlamaya çalıştı. Hemen sandığı koruyan büyülü güçlerin varlığı geldi aklına. Bu onu biraz daha dehşete düşürdü. Hiç yapmaması gereken bir şeyi yapıyordu. Daha fazla bu işi sürdürmese daha iyi olacağını düşündü. Etrafı yine de bir kolaçan etti. Rahiple Bilge Ser'in kaldığı odadan müthiş bir duman çıkıyordu. Mahmut odalarında yangın olduğunu sandı. Hemen onların kaldığı yere yöneldi. Kapıyı hiç vurmada içeri daldı. Kapıyı açtığı anda rahibin saçlarının dimdik havada olduğunu gördü. Elinde bir şey tutuyordu. Gözlerinde öyle bir pişmanlık ifadesi vardı ki, gören adamın cinayet işlediğini sanırdı. Bilge Ser'se yerlere yatmış adeta gülmekten kırılıyordu. Mahmut kapıyı açar açmaz rahip elinde tuttuğu şeye bakarak;

"Affet Tanrım beni!" dedi. Mahmut ne olduğunu bile anlamamıştı. Bilge Ser yerde adeta gülmekten patlayacaktı...Mahmut'un kapıyı açtığını görmemişti bile. Sonra birden Mahmut'un orada olduğunu fark etti.

"Tanrılar bile kokusunu alır bunun!" dedi gülerek.

Mahmut hala şaşkınlıkla onlara bakıyordu. Rahibin yüzündeki pişman çocuk ifadesi Mahmut'u bile güldürecekti neredeyse... Yarı ağarmış sakalları öne doğru çıkmıştı. Yüzünün bazı yerlerinde yanıklar vardı. Şaşkın ifadesini hiç değiştiremiyordu.

Bilge Ser ukalalığa devam etti

"Ne oldu canın mı çekti?" diye sordu.

Mahmut ne dediğini anlamamış gibi yaptı.

"Ey günahkar kullar, neler oluyor burada?" diye kükredi.

Bilge Ser hiç rahatını bozmadan cevap verdi.

"Senin kim olduğun konusunda en ufak bir fikrim yok, yabancı" dedi. "Seninle ilgili tek emin olduğum şeyse senin tanrı olmadığını. Şimdi bırak bu yalanları da canın çektiyse gel beraber çıkalım göklere... Sana yedi cihanı göstereyim... İnsanların dünyasını anlatayım... Her zaman anlatmam bu öyküleri...Ama dikkat et sen de afyonu rahip gibi yüzünde patlatma!"

Mahmut'un bir anda kanı dondu. Bu zır deli adam 'insanlardan' bahsetmişti. Nasıl tepki vereceğini bilemedi. Yüzü pancar gibi kızardı. Elleri buz kesti. Bakışları donuklaştı. Orada değildi sanki...

Bilge Ser onun bu halini görünce devam etti.

"Ne o dostum, sen yukarda çektin mi yoksa?"

Mahmut'un yüzündeki ifade değişimini, böyle yorumlaması onu biraz rahatlattı. Canı da deli gibi bu dünyadan kopmak istiyordu. Tanrı olunca sanki bir şey mi değişmişti hayatında. İçeri girmeye karar verdi.

"Sadece biraz kullarımı tanımak amaçlı... yoksa o meretten ağzıma lokma koymam."

Bilge Ser gülümsedi. "Bende ilk başlarken böyle demiştim. Şimdi bu haldeyim. Ama senin bakışların bu işleri bildiğini gösteriyor dostum"

Bilge Ser Mahmut'u şaşırtıkça şaşırttı.

"Hayır, ben daha önce hiç kullanmadım" dedi.

Alice "böyle bir zaman kaybı katlanılır gibi değil" diye yanıtladı. "Olum neler kaçırdığını bilmiyorsun sen. Şimdiye kadar yaşamadığını anlayacaksın... Hepsi birkaç fırt!"

Beşiktaş sahilinde, boğazın karşısındaki evlerin ışıkları denizin içinde bir renk cümbüşü oluşturuyordu. Bu güzel manzaraya akşam rüzgarı eşlik ederken, bir genç kız ve üç oğlan dumanla dolu bir arabanın içinde adeta boğuluyorlardı. Arabanın içinde bir duman bulutu oluşmuştu. İçen diğerine veriyordu. Mahmut'a üç kez sıra geldi. Dördüncüsünü çekemeyeceğini anladı. Gülmekten arabanın camlarına yapışıyordu çünkü...

"Varlığı hiç sorguladınız mı siz" diye bir kahkaha attı. Alice mayışmış gözlerle bir cumhurbaşkanı ciddiyeti ve bir profesör edasıyla yanıtladı;
"Var mıyız biz?"

Bir nefes daha çekip elindeki yandaki arkadaşına uzattı ve devam etti; "Bütün bu sahilde dolaşan insanlar, akşamı renklendiren şu martılar, şu kocaman evler, ileride ki barlar.... Gerçek mi yani? Eğer bunların hepsi gerçekse, ben buna dayanmam" dedi. Ağlamaya başladı. Hasta bir ruhun su yüzündeki aksiydi bu... Öyle çok ağladı ve öyle çok hıçkırdı ki etrafındakiler ağlıyor mu gülüyor mu anlayamadılar. O ikisinden birini net bir şekilde yapsaydı da anlayamayacaklardı zaten... İki oğlan hayata bön bön bakıyordu. Alice bir şeyler konuşuyor, içlerinden biri 'varlık' diyecek olsa başlıyordu salya sümük ağlamaya. Mahmut parmağıyla bir arabanın egzozunu işaret etti...

"Hey millet, durdurun şu arabayı, baksanıza egzozunu bir hortumla bizim arabanın içine bağlamış... Boğulacağız yahu!"

Kimse aldırmadı. Onların aldırmadığına da Mahmut aldırmadı. Kimse kimseye aldırılmazdı zaten. Böyle bir dünyaydı burası. Her kes Mahmut ve Alice'in dışında herkes birbirini afyon sayesinde tanımıştı. Kimse kimsenin ne dediğini anlamazdı. Anlamak ta istemezdi zaten. Çünkü kafalar çekildiğinde, aynı arabanın içinde otuz kişi de olsa, hiç biri diğerini fark etmezdi. Herkes kendi dünyasına dalar, kendi acılarını, kendi dertlerini ve kendi yavanlıklarını yaşamaya başlardı. Onları bir araya getiren şey afyonun uyuşukluğuuydu. Öyle ortamlarda her defasında birileri birilerine şöyle diyordu

"Ben daha önce hiç kullanmadım"

"Hepsi birkaç fırt!"

"Belki yaratırken..." dedi Mahmut... "Nasıl bir şey yarattım diye tadına bakmışımdır."

Bilge Ser güldü. "Elbette bir tanrı yarattığı şeylerin tadına bakmalı, değil mi?"

Mahmut'un içi ferahladı. İyi kıvırmıştı. Bilge Ser imalı bir şekilde sordu;

“Peki yalanı yaratırken de tadına baktın mı?”

Mahmut;

“O’nu ben yaratmadım... O şeytanın sizin gibi aciz kulları kullanarak fesat yaymak için uydurduğu bir şey... Gönül ister ki şeytana alet olan kullardan olmayasınız.”

“Ben seni anlayamıyorum” dedi Bilge Ser.

“Neden tanrı olmayı bu kadar çok istiyorsun?” “İlahi işlere rahip makamında biri bile katlanamıyor, bu hevesin neden senin?” Coşkuyla devam etti. “Tanrı olduğunda ne kadar çok kısıtlandığını görmüyor musun? Bizim gibi davranamıyorsun, bizim gibi konuşamıyorsun. Bizim paylaştığımız şeyleri paylaşamıyorsun... Herkes sana bilmediğin konularda sürekli bir şeyler danışıyor. Bu seni hala boğmadı mı?”

Artık konuşurken kendine hakim olamıyordu. “Şu an gözlerinden o kadar iyi okuyorum ki hislerini. Ben de afyon kafası varken, kimse benim kadar iyi okuyamaz hisleri. Canın gidiyor şu meretten bir fırt çekmek için. Ama tanrısın yapamazsın. Bu sana yakışmaz. Eğer tanrıysan istediğini yaparsın. Eğer afyonu yasakladıysan kulların için yasakladın... Kendin için değil... Öyle değil mi? Neden kendine eziyet ediyorsun. Tamam tanrı olduğun kabul ettik. Bu yasaklardan sana ne! Bunlar bizim için konulmuş yasaklar değil mi? Sen ki bir tanrı olarak, yarattığın şeylerden yararlanamıyorsun. O zaman söylesene, neden hala tanrı olma peşindesin. Sanki? Şu an bizim tanrımızdan çok, bizim kulumuza benziyorsun. Biz istediğimizi yapıp eğlenirken, sen koyduğun kurallara uymak zorunda kalıyorsun...”

Mahmut şeytanın babasının bu olduğuna artık emin olmuştu. Gözlerinin önünde onlar afyon içip eğlenirken o bu eğlenceden mahrum kalıyordu. Ve bir hiç için.

“Tamam” dedi. “Ben de içeceğim. Ama şunu bilin ki siz içerken günah işliyorsunuz. Çünkü sizler birer kuldan köleden farklı değilsiniz. Ama ben Efendi’yim. Efendi hiçbir zaman günah işlemez. O sadece sizler için günah yaratır.”

Bilge Ser’in keyfine diyecek yoktu. Karşısına “tanrırım” diye gelen adam o kadar akılsızdı ki, bu aklına rağmen böyle bir şeye giriştiği için medeni cesaretinden ötürü, içinden kutladı onu.

Mahmut odaya girdi. O herhangi bir şeyin üzerine sığmadığı için yere oturdu. Bilge Ser onun için koskocaman bir yazı kağıdına afyon sardı. “Dikkat et, içine çekerken, sigaran bizi yutmasın, olur mu tanrım” dedi gülererek. Ve kendi elleriyle ateşledi. Mahmut ilk nefesi çektiğinde, öylesine çok zevk aldı ki, ikinci nefeste sigarasını yarı etti. Başının döndüğünü hissetti. Böylece birkaç dakika geçti. Az sonra Mahmut birden ayağa fırladı. Kafası evin tavanın değmişti. Bir gümbürtü koptu. Bilge Ser yine gülmekten yerlere yattı. “Tanrım, tanrım” diyip durdu. Az sonra Mahmut’un sesi evde yankılanıyordu. Bir çocuk şarkı söyler gibi hem zıplamaya çalışıyor hem de “ben Tanrırım, Ben Tanrırım” deyip duruyordu.

Rahibin gözleri şaşkınlıktan kocaman oldu. Şu Bilge Ser yaman adamdı doğrusu... “Ne hale getirdi tanrıyı?” diye söylendi kendi kendine. Mahmut böylece odasına doğru yol aldı. Arkasından Bilge Ser ve Rahip gülmekten yerlere atıyorlardı kendilerini...

Mahmut odasına döndü tekrar. Yaptıklarına bin pişman olmuştu. Bu Bilge Ser şeytanın kendisiydi. İnsan yoldan nasıl çıkartılır çok iyi biliyordu. Onun içi içini yerken yan odadan gelen kahkahalara, karşıdaki adamın kadınısı ağıtı karışıyordu. Sandıksa üzerindeki ‘Çar Apikes’ sırrıyla bütün bu sesleri içine çekiyor, onları bir sır yumağı yapıyor, Mahmut’un düşüncelerini de ekleyip, sırlar dünyasına kaçırıyordu.

XVII. BÖLÜM

Sandıktaki Sır ve Sir Thomas Moore...

Artık şeytanın etki alanına girmişti bir defa. Kurtulması da çok zordu. “Şeytanı neden yarattım ki?” dedi kendi kendine... “Baksana sandığı gözlerimin önüne getirip duruyor. Ne yapсам acaba? Nasıl da sırları saklamış göğsüne! Fattan bakışlarla çağırıyor beni. Bir kadın gibi! Şu göz kırpmalara bak hele... Şeytan girmiş bunun içine... Onun sırları

var belki de... Bu Çar Apikes ne acaba? Bir tür yaratık mı? Bir yer adı mı? Bir anlamı falan var mı? Soyut mu? Somut mu? Ne olur yardım et tanrıların tanrısı. Sana karşı hata üzerine hata yapmak istemiyorum... Ne olur yardım et..."

İçine giren şeytan bir türlü çıkmak bilmiyordu. Sandığın gerçekten gözleri vardı artık... Ona bakıyor göz kırıyor, yüzünü alıklaştırarak onu çağırıyordu.

"Benden günah gitti" dedi "ben o kadar yalvardım tanrıların tanrısına, çıkar şu şeytanı içimden diye..Ama çıkarmadı. Ne yapabilirim ki? Böyle bir nefis mücadelesinin altından kaç kişi alınırın aklıyla çıkar? Dayanamıyorum artık.. Dayanamıyorum." İçinde hayallerinin saklı olduğu bu gizemli sandığın cazibesinden dakikalarca kurtulamadı. Verdiği nefis mücadelesini sonunda kaybetmeye başladı. Çok hafif hareketlerle yerinden doğruldu...Sandığa doğru gitti. Sandığın başında dikildi... Hayran hayran baktı ona. Birkaç dakika içinde "bu anı" bir ayine çevirdi. Hayatında dönüm noktası olacak anın çok özel olmasını istiyordu. Bilinci bunu kabul etmese de bilinç altı çoktan bunu böyle kabullenmişti.

Sandığa tam eğildi, aklına kapı geldi. Duraksadı. Doğruldu. Ve yeniden kapıya gidip Şaharm'ı kontrol etti. O adam hala karısının baş ucunda saçlarını yoluyordu.

"yuh" dedi kendi kendine... Bu ne inanılmaz bir tutkudur. Durmak yok, dinlenmek yok... öyle ağlıyor başında... Göz yaşlarıyla yıkadı cesedi. Pırıl pırıl parlıyor kadının vücudu. Yüzü anasından yeni doğmuş gibi körpeleşmiş. Elleri her an canlanacak gibi. Bu azimle bu adam bu kadını sabaha kalmaz diriltir diye geçirdi aklından. Bir baktı Şaharm kapıya doğru geliyor. Ödü koptu. Hiçbir şey yapmadığı halde, düşüncelerini okumasından çekindi. İçinden zorlukla çıkabildiği bir panik kapladı her yüreğini. Şaharm ölünün olduğu odanın kapısına kadar geldi.

"Tanrım dayanamıyorum" diyordu. "O'nun yüzünü görmeye dayanamıyorum artık. Bu nasıl bir acıdır? Bu ne dayanılmaz sızdır! Yüreğim artık kaldıramıyor. Sadakati bol karım... Bana gözlerini kapatmış, karım... Küsmüş de konuşmuyor sanki. Ruhumun acısını dindiremeyen, zavallı karım. Tanrım sen aklımı koru. Sen aklıma mukayyet ol." Yüzüğüne baktı sonra. İyice doldu gözleri. Kafasını kapıya vurdu birden. Bunu bilinçli yapmadı. Sendelemişti. Tekrar ölünün yanına gitmeye çalıştı. Ayakta durmak için büyük çaba harcadı. Duramadı... Ve ölünün yatağının yanına yığılıp, öylece kaldı.

"İyi" dedi Mahmut. "Bayıldı galiba..".

Artık rahat rahat işini görebilirdi. Her ihtimale karşı yine de kapıyı açık bıraktı.

Yeniden sandığın başında buldu kendini. Birkaç saniye sonra sır perdesi aralanacaktı. Elini bir kadının bedeninde gezdiriyor gibi gezdirdi sandığın üzerinde. Ona dokunmak, içindeki gize dokunmak gibiydi. Farkında olmadan ölümcül bir keyif alıyordu bundan. Gözleri sandıktan tavana kayıyordu. Adeta kendinden geçiyordu. Üzerindeki bezi kaldırdı. Sandığın üzeri tünelde gördüğü işlemelerin aynısı ile süslenmişti. İçine, dayanamadığı bir heyecan dalgası yayıldı. Gözleri dışarı fırlayacaktı neredeyse. Bir gizemin yanı başında durmak böyle bir şeydi herhalde. Bir süre işlemlerde kaldı gözleri. Bir türlü bakışlarını çekemedi bu muhteşem sanattan. Yavaş yavaş şaşıştı bakışları. İşlemler kendi arasında bir bütünlük sağlıyor olmalıydılar. Kapağın her iki yanı simetrik süslemelerle doluydu. Bu süslemeler onun şaşı bakışları altında bir araya geldiler. Bir bütünlük sağladılar. Bir an gözlerine inanamadı. Onları ovuşturmak istedi. Ama bu muhteşem görüntüyü kaybetme korkusu buna engel oldu. İyice dikkatini yoğunlaştırdı. Adeta büyülenmişti. Sandığın üstünde böyle bir şey göreceği aklının ucundan bile geçmemişti.

"Zihnim bana oyun oynuyor" dedi kendi kendine. "Birileri benimle dalga geçiyor. Ben nerdeyim? Nedir bütün bu olanlar?" Şaşkınlıktan küçük dilini yutacaktı.

Sandığın üstündeki şekiller bir araya gelince; önce kuşbakışı "Haliç" görüntüsü oluştu. Ardından ikinci adımda yavaş yavaş bu görüntü yakınlıktı. Ne olacağını merak ediyor gözlerini iki büyük su kuyusu gibi açıyordu. Birden yaşadığı semt geldi gözlerinin önüne.Sandığın üzerinde o kadar net görünüyordu ki, yanılığı olması mümkün değildi. Üçüncü adımı bekleyip beklememekte kararsızdı. Nefesini tuttu. Sanki ilk görüntüde Haliç'e düşmüş ve karnı ağzına kadar tuzlu suyla dolmuştu. Hala suyun içinde gibi hissetti. Kuyuya ilk düştüğü an geldi aklına. Nefes almaya çalışıyordu. Kıpırmızı oldu. Boğulacağını sandı bir an. Üçüncü görüntüye bakmaya cesaret edemedi... Bulunduğu yere bir denizanası gibi yayıldı. Tıpkı onun gibi soluyor, solunumunu vücudundaki gözeneklerden alıyordu. Afyonun da etkisiyle bütün odanın altının üstüne geldiğini zannetti. Her şey ters duruyordu odada. Karyola, kitaplık, dolap, aydınlatma fitili bile...Bir an kendinin tepe üstü durduğunu zannetti. Boğulamamak için elini boğazına attı. Tıkanıklığı gidermek için, boğazını iyice

ovdu. Bir şey gırtlığına çökmüştü sanki. Bir türlü nefes alamıyordu. Çırpınırken sandığın üzerindeki bezi yüzüne düşürdü. Görüntü kaybolmuş, film kopmuş gibi oldu.. Bir anda kuyuya düşüşünü tamamen yeniden yaşadı. Bez yüzüne yanmakta olan bir naylon gibi yapıştı. Alev damlları yüzüne düşüyor, orada kocaman delikler açıyor ve yüzünde yanmaya devam ediyorlardı. Nefes alamadığından kıvranıp durdu. Böylece birkaç dakika çırpındı. Neyse ki nihayetinde bezi yüzünden atabildi... Bu şekilde ne kadar kaldığını hiçbir zaman hatırlayamadı. Yarı baygın vaziyette yaşadığı anın her saniyesini kabuslarla geçirdi. Karanlık güçlerin ona zarar verdiğini düşündü. Müthiş bir beyin travması geçiriyordu. Bu halden kurtulması hayli zamanını aldı. En sonunda kendini toparlayabilmişti. Görüntünün kalan kısmına bakmak aynı etkileri uyandırır mıydı bilmiyordu. Bir müddet duvara yaslanıp oturdu. Gözleri aydınlatma fitiline kitlendi kaldı. Böylece nelere dalıp gitti, kendi de anlayamadı. Düşünceleri bulunduğu mekana ve zamana dönünce şeytan onu yeniden dürtmeye başladı. “Haydi” diyordu. “Asıl düğümü çözecek olan bundan sonraki kısım”. Mahmut bunca nefes tikanıklığından, ve bunca işkenceden sonra buna pek cesaret edemedi. Bulunduğu yerden kalktı. Biraz dışarı çıkacaktı. Hava alıp olanları birazcık olsun unutmalıydı. “Ne işi var bu sandığın üstünde Tophane’nin?” diye düşündü durdu. “Bana birileri bir mesaj vermek istiyor ama acaba nedir bu mesaj ve kimler böyle bir şeye gerek duyuyor?” diye düşünüyor ve bir türlü bu soruları kafasından söküp atamıyordu. Dışarı çıkmak için kapıya yöneldi. Ama tam önünü kapıya dönerken yine o kocaman yazıyı gördü. ‘Çar Apikes’ Sinirlendi. “Lanet olsun” dedi. “Bütün bu yaşadıklarımın sırrı şu kutuda ve ben açmaya cesaret edemiyorum. Ucunda ölüm de olsa, ne yapalım. Ne olacaksa olsun artık” Ve böylece yeniden kendini sandığın başında buldu.

Üzerinden kaldırdığı bez, sandığın hemen yanında, gelişigüzel duruyordu. Beze baktı ve onun yüzüne yapışmasını yeniden anımsadı. İçindeki tereddüt birkaç kez daha su yüzüne çıktı. Bezden gözlerini çekti. Onu görmemeye çalıştı. Yeniden o büyüü sandığın üzerine yoğunlaştı. Bu arada bazı sesler işitti. Kulaklaştı. Karşı odadaki ufak adamdan geldiğini anladı bu seslerin. Uyanmış olmalıydı. Hüngür hüngür ağlama sesi kulaklarında bir kurşun etkisi bıraktı. Hatta delip geçti demek daha doğru olurdu. “Nasıl, dünyasını şaşırılmış o!” diye geçirdi aklından. Önemli olan, burada kazasız belasız atlabilmekti bu badireyi. Nakişlara baktı. Hemen görünmüyordu o anlamlı şekiller. Gözlerini şaşılattıkça anlam kazanmaya başladılar yeniden. Yine önce Haliç... Bir süre sonra oturduğu semtin görüntüsü... Ve son gördüğü boğazında yeniden yanmalara sebep oldu. Bir anda hıçkırık tuttu. Sürekli hıçkırıyordu. Hıçkırıkça kafası bir aşağı iniyor, bir yukarı kalkıyordu. Görüntüyü yerinde tutamıyordu adeta. Çok ayrıntılı bakmak istese de bakamadı. Ama sandığın üzerindeki şekilde kendi evini ve evinin hemen karşısındaki o saray yavrusunu görünce aklı başından gitti. Küçük dilini yutuyordu neredeyse. Bu da ne demek oluyordu? Bu kaderin ona bir oyunu muydu? Duvara yaslandı. Kafasını toplayıp sağlıklı düşünmeye çalıştı.

“Neden ben?..... Neden benim evim?” diye iç geçirdi.

Hiçbir sır çözülmemişti. Sandığın üzerinde evini görmesi başka bir şeye işaretli ve o da muhtemelen bu sandığın içinde saklıydı. Bunca şeyden sonra sandığı açmamak olmazdı. Yüzmüş, yüzmüş kuyruğuna gelmişti artık. Bunca şoka dayandıktan, kendisi bu kadar acıya katlandıktan sonra, başka birinin de özel eşyalarına bakılsın, ne olacaktı ki sanki? Birileri de bunun için fedakarlık etsin. Hem o sandığın üstünde kendisinin ve komşusunun evini görmüştü. Bu sandık daha çok onun için hazırlanmış bir sandıktı. Bir yandan da şeytanın aldatması olabilir diye de düşünmüyor değildi. Çünkü, Çar Apikes yazısı dışında görünen hiçbir şey somut değildi. Büyük bir göz yanığı da olabilirdi. Şeytan elini bir şeye katmaya dursun, her şey beklenirdi artık. Ama o yine de şansını denemeye karar verdi. Duvardan kendini çekti. Yine o esrarengiz sandığın başında durdu. “Artık hiçbir gerçek saklı kalmayacak” diye adeta haykırdı. Bu defa işi bir merasim gibi uzatmaktansa, hemen olup bitmesini istiyordu. Elini sandığın kapağına attı. Kendine doğru çekti kapağı. Artık düğümün çözülmesine ramak kalmıştı. Ama kapak gelmek bilmiyordu. Asıldıkça asıldı ama bir türlü açılmadı bu lanet olası kapak. Sonra sandığın ön tarafına, kapağın ucuna baktı. Bir anahtar deliği gördü. Sandık kilitliydi.

Çaresizlik bir kez daha odanın bütün köşelerini yaladı. Bir ağırlık çöktü üzerine. “Neden böyle oluyor? Neden?” diye çığlıklar attı içinden. Yine sadece kendi sesini kendisi duydu. Sandığı açmayı kafasına koymuştu. Gerekirse tekmeleyip kıracaktı onu. Ama açacaktı. Önce anahtarın bu odada olup olmadığını kontrol edecekti. Son çare ise içindekileri görebilmek için sandığı paramparça etmekti. Vakit kaybetmeden anahtarı aramaya koyuldu. Nerde olabilir diye düşündü. Aklına ilk gelen yer duvardaki kapaklı gömme dolap geldi. Hemen oraya gitti. Dolap ahşaptan yapılmış, ağaç rengi, çift kapaklı bir dolaptı. Dışarı doğru uzayan iki tane kulpu vardı. Hemen bu kulplara asıldı. Ama bu sandığın kapağından daha inatçıydı. Kıpırdamıyordu bile. “Her şey ne kadar da ters gidiyor” diye sinirlendi. “Yeter artık dedi kendi kendine. Birkaç tane minik adamın bir araya gelip, yaptıkları kapağı da mı açamayacağım. O zaman, yuh benim tanrılığım.” Var gücüyle kapağına asıldı. Neredeyse duvar yıkılacaktı. Ama kapak açılmak bilmedi. En sonun da kulplardan biri elinde kaldı. Diğeri hala sağlamdı. “Ama neye yarar” dedi kendi kendine. “İkisi birlikte dayanamadıysa bu kulpların, bir tanesi hiç dayanamaz bu ağırlığa.” Başka yollar düşünmeye başladı. Önce odanın diğer yerlerini yoklayacak, anahtarı bulmazsa bu kapağı kıracaktı. Anahtarı aramaya başladı. Önce duvardaki kitaplığa baktı. Alt

raflardakinden başladı. Kitapların arasını iyice yokluyor, üstlerine bakıyor, kaldırıp altlarına bakıyordu. Bu minik yaratıkların ne okuduğunu merak etmediği için kitapların adlarına ise hiç bakmıyordu. Bir ara gözüne Thomas Moore yazısı ilişti. Şaşkınlığı bedenini alt üst etmişti. “Kim bu yaratıklar” diye haykırdı. Kitabı aldı. El yazması bir kitaptı. Üzerinde “Utopia” Yazılıydı. Bu Moore’un kendi eliyle yazılmış nüshalardan biriydi. Şaşkınlığı bedenindeki bütün enerjii aldı. Öyle ki ayakta duramadı. Olduğu yere çöktü. Neydi burası? Nasıl bir alemdi? İlk sayfasını açtı. İlk sayfasında yazılı olanlar kitabın yazarına ait değildi. Başka bir imza taşıyordu. Yazılı olan ismi güçlükle okumuştı. “İva Vuvaye”

İva ismini burada tek bir kişiden duymuştu. Kendisinden. Şeytanın adıydı bu. Anası öldüğünde kulağına “Kalk anacığım İva’n geldi” demişti. Burası da onun odası olduğuna göre, doğru kişiyi düşünmüştü demek. Thomas Moore’un kitabı bu diyara nasıl gelmişti? Merakı nedeniyle hiç vakit kaybetmeden okumaya başladı. Mektup gibi bir şeydi bu aslında.

“Biricik Kardeşim, Hayattaki her şeyim Purevan’a...” diye başlıyordu yazı. Hemen altında parantez içinde bir not vardı.

“Eğer ben sağken bu kitabı bulursan sakın bu yazıyı okuma ve eğer okumamaya sabredebilirsen, aldığın yere geri bırak. Eğer bu kitap Purevan’dan başka birinin eline geçerse lütfen hiç okumadan geri bırakın. ”

Bu yazıyı okuduktan sonra Mahmut’un merakı bir kat daha arttı. Okumaya başladı

“Sevgili Kardeşim;

Bu kitaba muhtemelen ben öldüğümde ulaşacaksın. Yaşarken eline geçmeyeceğini biliyorum. Çünkü senin en tatlı huylarından biri; başkalarının özeline girmemek, onların sakladıklarını gün ışığına çıkarmaya çalışmamaktadır. Zira böyle bir ahlaksızlığı Bodur Diyarı’nda hiç kimse yapmaz.

Bu kitabın girişine sana not yazmamın sebebi ise küçükten başlayarak sana verdiğim sözlerdir. Bir gün bizi içine almış bu yılan çarkını değiştireceğime, ben hayatta kaldığım sürece, senin ağzına kilit vurulmasına razı olmayacağıma ve bunun için de kanımın son damlasına kadar savaşağıma dair sözler vermemdir. Eğer bu kitap senin eline geçtiyse ne yazık ki bu dediklerimin gerçekleşmediği anlamına gelir. Eğer ben yaşarken geçtiyse bu notu birlikte okuyorken senin pek çok özgürlüğü elde ettiğin gün demektir.

Bu notu neden başka bir yere değil de bu kitaba yazdım? Böyle bir soru gelebilir aklına. Çünkü özgürlük için savaştığımın en temel kanıtıdır bu kitap. Nereden elime geçtiğini sorma. Çünkü bunu burada anlatamam. O kadar kısa bir hikayesi yok bu kitabın bana gelişinin. Ama bunun için özel bir günlük tuttum. Onun nerede olduğunu buraya yazmayacağım. Çünkü senden başkası da okuyor olabilir bu kitabı. O günlüğün yerini eğer ölürken yanımda olursan kulağına fısıldarım. Eğer senin olmadığın bir yerde ölürsem, “seninle annemden çaldığımız şekerlemeleri sakladığım yerin, yedi kat arkasında. Yani ulaşılması bu kadar zor.(Bu yedi kat kelimesinin bir sembol olduğunu ve ne anlama geldiğini sadece sen ve ben anlarız) Orayı açabilmen için ikimizin hep konuştuğu şeyi üç kez tekrarla. Bu senin için ilk basamak olacak. Belki bazı zorlukları olacaktır ona ulaşmanın ama hiç usanmadan gerekli basamakları takip et. Çünkü Bilge Ser’in yaptığı bir büyüyle korunuyor.

Eğer bu günlüğe başkası ulaşmaya çalışırsa akli çorba gibi olacak , bin bir türlü yanılgılar yaşayacaktır. O yüzden içini ferah tut. Bunu yazarken şunu da düşündüm ki, günlüğümü almak için (Eğer bu yazıyı görürlerse) sana baskı yapabilirler. Seni köşeye sıkıştırmaya çalışacak olan her kimse Bilge Ser’in büyüyle ebediyen lanetlenecektir. Bu lanetin nasıl tecelli edeceğine ise, seni konuşturmaya çalışan kişinin kendisi şahit olsun.

Bu savaştan seni haberdar etmemin sebebi ise, eğer ben ölürsem, bu mücadeleyi senin devam ettirmen. Bu kitabı ve günlüğümü mutlaka oku. Zira bu kitapta ‘Hoş Görü Ve özgürlük merkezdedir’

Canım kardeşim, sense benim kalbimin merkezindesin. Üzerimde topraklar yığılmış uyurken bile, seni ve senin özgürlük mücadelesini düşünüyor ve zaferini düşlüyor olacağım. Sana ruhuyla bağlı olan kardeşin

İva Vuvaye”

Mahmut mektubu hayretler içinde okudu. Sanki bir rüyadaydı ve birinin uyandırmasını bekliyordu. Ne mücadelesiydi bu? Thomas Moore inandıkları için verdiği mücadelede ölmüştü. Bundan haberi yok muydu bunların? Yada doğru soru suydur. "Bunlar Thomas Moore'u nereden tanıyorlardı?" Mahmut bütün bu düşüncelerle, elini kitabın üzerinde iyice gezdirdi. Bu kitabı okumuştur. Hem de üniversitedeyken. İçinde anlatılan dünya insanın hep düşleyeceği ama hiçbir zaman varolamayacak bir özgürlük, adalet ve hoşgörüler dünyasıdır.

Ama kabul görmemişti işte. Bir yerlerde baskının olması ve özgürlüklerin haksız biçimde kısıtlanması gerekiyordu. Günlerce bu kitabı düşünmüştü. Kayısı ağacının dibinde oturmuş, Thomas Moore'un asılışını ve getirmeye çalıştığı Ütopya'nın içine gömülüşünü düşünmüştü. "Böyle büyük bir insan olmak için de asılmaya değer" diye geçirmişti o kayısı ağacının dibinde... sonra sanki kulağına bir ses "O asıldığı için büyük olmadı, o büyük olduğu için asıldı" demişti. Bu gün gibi hatırladı o dakikaları. Bu sırlar dünyasıyla nasıl başa çıkacağını da bilmiyordu. Her şey onun o kadar üstündeydi ki, hiçbir olayı diğeriyle birleştirip, mantıklı bir çerçevede toparlayıp bütünleyemiyordu. "Demek ki özgürlük için verilen mücadelede zaman ve mekan sınırsız". dedi kendi kendine.

Neden bütün bunlara şahit olmak zorundaydı? Neden bunun için Mahmut Şişe seçilmişti? Anlayamadı. Kitabı hiç okumamış gibi yerine koydu. Diğer kitapları da karıştırmaya başladı. Onlarda da tanıdık isimler gördü. Sokrates, Descartes, Kant.. gibi. Pek çoğu felsefe ile alakalıydı. Bazı tarih kitapları da vardı ama onların yazarlarını tanımiyordu. En son Jean Jack Rousseau'nun imzasını taşıyan bir mektup gördü. Ama mektubu eline alır almaz yazılar kayboldu. Yazar her zamanki gibi şaşkınlıktan neredeyse dilini yutacaktı. Bunun şokunu atlatamadan John Milton adını gördü. Neredeyse bayılacaktı. "Demek o mısraları buradan ezberledi" dedi. Kendi kendine. Hemen kitabı eline aldı. Bu kapkara deri kaplı bir kitaptı.

Diğelerinin aksine bunun üstünde hiç toz yoktu. Kitabın içinde bir ayracın olduğunu fark etti. Şaşkınlıktan dona kaldı. Şelaleden düştüğünde İva'yla konuştukları kısımdı sanki burası. Baş parmağı mısralardan birini kapatmıştı. Ve bu mısranın altı çiziliydi. Parmağını yavaşça çekti üzerinden. Dudaklarından aklını başından alan şu cümleler döküldü

"Senin cennetinde köle olmaktansa, kendi cehennemimin efendisi olurum."

Bu kısmın altını çizmişti... İnanamadı yazar. Demek ki bu çocuk gerçekten Milton'un şeytanının konuştuğu gibi konuşmuştu. Belki de gerçekten şeytanın oğluydu. Peki bu kitabı nereden temin etmişti? Bütün sır günlükteydi. Günlük ise yerin yedi kat arkasında...

Bu bir kamera şakası olamazdı herhalde. Olay gittikçe karmaşıklaşıyor. Gittikçe çekilmez bir hal alıyordu. Neydi bütün bu ipuçları, sırlar.... Bütün bu karmaşa? İçinden çılgılık atmak geldi bir an. Diğelerinin kendini duyacağından korktuğu için çılgılığını içine gömdü.

Ama artık önemli olan buradaki kitapların ve mektupların neler olduğu değil, buraya nasıl geldikleriydi.

Şu şeytanın oğlu olan çocuk... Demek ki kendiyile aynı özgürlük düşüncesini paylaşıyordu. Ve bunun için de kendince bir mücadelesi vardı. "Aferin" dedi kendi kendine... "Aferin" Milton'un şeytanı gibi, konuşsa da hatta şeytanın oğlu olsa da özünde iyi biriydi. Bu tıpkı tanrıyla şeytanın barışması gibi oldu. Ona hem çok kızıyor, hem bu özgürlük mücadelesinden dolayı onu çok taktir ediyordu. Sonuçta onu yaratan da oydu. Mutlak kendinden izler taşıyacaktı.acaba şu günlüğünü nereye koymuştu...

"Lanet olsun" dedi. "Lanet olsun"

Raflardaki tozlu kitapların hemen hemen hepsinin içine, altına ve üstüne baktı. Ama anahtarın izine bile rastlamadı.

Ardından karyolayı alt üst etti. Ama orada da yoktu. Bakmadık hiçbir yer bırakmadı. Bir an vazgeçecek gibi oldu. Ama merakı bütün bu günlükten, mektuplardan ve kitaplardan sonra o kadar artmıştı ki, buradan ya ölüsü çıkacaktı, yada istediklerini elde ederek çıkacaktı. Gömme dolabın kapağını kırmaktan başka çaresi kalmamıştı. Bir yandan da içinden "Çar Apikes... Nedir acaba. Bir filozof falan mı? Yada bir yunan şairi.... Nedir bu Çar Apikes.. Tanrım deyip duruyordu" (Tanrı olduğunu bile neredeyse unutmuştu.)

Kapağın kulpuna yeniden asılmıştı. Var gücüyle çekiyordu. Bir yandan da Çar Apikes'e lanet okuyordu. Dişlerini sıkıp, gücünü tamamen kapağı çekiştirmeye verdiği için canının çıktığını hissediyordu.Beyninde ise o sözcük sürekli tekrarlanıyordu. Bir zaman sonra dışa yansdı;

"ÇarApikes"

"Çarapikes"

“Çarapikes”

Üç kez tekrarlandıktan sonra birden kapak açıldı. Kapak sanki onu kaldırıp karşıya fırlatmıştı. Bu Mahmut'ta kapağın kendiliğinden açıldığı hissine kapılmasına sebep oldu...

Kapak açılır açılmaz bir altın sarısı bir sim yağmuru altında kaldı Mahmut. Dolabın içinden odaya dolan bir sim yağmuru. Gözlerine inanamadı. Karşıda ise gümüş renginde bir anahtar duruyordu. Ama bu anahtarın ne işe yaradığını bilmiyordu. Dolabı niye açtığını da bilmiyordu. Neden burada olduğunu da... Burasının neresi olduğunu da... Hiçbir şey bilmiyordu. Öylece kaldı yerinde. Kolundaki kan nereden gelmişti. Onu da bilmiyordu. Adını dahi bilmiyordu. Düşünce yetisini yitirmiş bir halde boş gözlerle dolaba bakıyordu. O hiçbir şeyi bilmezken karşıda gümüş renginde bir anahtar ona önce göz kırptı. O onun ne olduğunu bile bilmiyordu. “Bu nedir?” diye sorsalar... Gerçekten bilmediğini söyleyecekti. Anahtar bulunduğu raftan çıktı. Çıkar çıkmaz etrafına, hatta bütün odaya gökkuşağının yedi rengini yaydı. Etrafta bir renk cümbüşü oluştu. Anahtar, Mahmut'un gözlerinin hizasına geldi ve durdu. Kafasıyla Mahmut'un kafasına üç kez tıklattı. Boş olduğundan emin olduktan sonra Odanın dört bir yanını dolaştı. Havada dans etti. Sonra döne döne gitti sandığın deliğine girdi. Kendi kendini çevirdi. Sandığın kapağı yavaş yavaş açıldı.. İçinden notalarla birlikte bir ışık demeti yükseldi. Eşi benzeri görülmemiş bir renk armonisi. Bethoveen bütün odayı doldurdu. Bu müzik eşliğinde renk armonisinin tam ortasında, bir lazerden çıkıp, boşlukta dağılırcasına aynı kelime üç kez alt arda görüldü.

“ÇarApikes”

“ÇarApikes”

“ÇarApikes”

Bu üç kelime müzik eşliğinde on saniye kadar havada dans etti. Sıralarını hiç bozmadan, hiç hata yapmadan. Tam sandığın üzerinde akrobatik hareketler sergilediler. Bu on saniyeden sonra, yerleri ve gökleri inleyen bir gürültü koptu. Mahmut o anda kendine geldi ve sandığın üzerinde, bu renk armonisinin içinde, bir lazerden yansıtılmışçasına boşlukta olan bu üç satırı okudu. O okur okumaz aynı gümbürtü koptu ve bu üç mısralık ÇarApikes şiiri yerle bir oldu. Paramparça olup, odanın boşluğunda kayboldular.. O yazılar parçalandıktan yaklaşık beş – altı saniye sonra şu satırlar alt alta görüldü;

ÇarApikes

Düşünce Dünyası'nın kralı...

Bu iki satır birbirini ışık hızıyla takip etti. Klasik müzik çostukça bu iki satırda odanın boşluğunda yaylanıp durdular. Mahmut bilinci yerine geldiği için, hayretle izliyordu bütün bunları. Bu kral da kimdi acaba. Merak etmişti doğrusu... Ama yinede korkuyor, tanışmak isteyip istemediğinden emin olamıyordu.

Sonra sandığın üstündeki o renk armonisinde şu komutlar görüldü...

“Tanrı Mahmut Şişe;

Sizi birkaç saatliğine Düşünce dünyası Krallığı'na götüreceğiz.

Düşünce Dünyası Kralı seni bekliyor.

Şunu belirtelim ki, bu anahtarı kullanmış olmanızdan dolayı şu anda verilecek hiçbir komuta 'hayır' diyemez, karşı koyamazsınız.

Öyle yapmanız bile düşünceleriniz krallığımızca otomatikman değiştirilecektir.

Sadece yazılanları uygulayın ve her şeyi harfiyen yerine getirin”.

Mahmut korkudan tirtir titriyordu. “Bu kral da nereden çıktı şimdi. Düşünceler dünyası diye bir krallıkta mı varmış? Lanet olsun, ben Taksim'de sıradan bir insan olarak bira içmek istiyorum!” dedi kendi kendine. Ama verilen komuta titreyen bir sesle;

“Peki, komutlarınızı izliyorum” dedi.

Sonra karşısında ;

“Şimdi gözlerinizi sadece bu renk armonisinin içinde yoğunlaştırın. Ardından üçe kadar sayın. Ve daha sonra ÇarApikes sözcüğünü üç kez tekrarlayın. Sonrasında, uygun basamaklarda ilgili birimler size gerekli bilgi ve komutları iletacaktır”. ÇarApikes Düşünce Dünyası Krallığı İyi Günler Diler...

Mahmut denileni yaptı. Renk cümbüşüne gözlerini iyice dikti. Öyle ki gözlerinden damla damla yaş geldi. Sonra sürekli dönen ve müzik eşliğinde kaynayan bu armoninin içinde kayboldu.

Hemen karşı oda da ise bir koca, ölü sevgilisinin ölü yüreğinde kayboluyordu. Bodur Diyarı’ndaki Mor Dağlar ay ışığını çoktan Obur diyarına göndermişlerdi.

XVIII. BÖLÜM

AKLIN PROBLEMLERİNİ İKNA ETME SÜRECİ (Düşüncenin Karanlık ikliminde)

Kulaklarında hızdan kaynaklandığını tahmin ettiği büyük bir uğultu vardı. Bu uğultu heyecandan mı yoksa hızdan mı tam olarak bilemedi. Muhtemelen heyecandan kendi oluşturduğu bir şeydi.. “Hız yüzünden olması mümkün değil” dedi kendi kendine. Gözlerini açmaya korkuyordu. Yolculuğu oldukça hızlı sürüyordu. Bu yüzden kusabilirdi. “Kusmam mümkün değil” dedi kendi kendine. “İçinde bulunduğum mekan da, benim kadar hızlı yol aldığından, kusmam mümkün değil...”

“O zaman da şöyle bir sorun çıkıyor ortaya. İçinde bulunduğum ortam da, benimle yol alıyorsa, hiçbir zaman bu boyuttan çıkamayacağım!”

. “Hayır” dedi sonra. “Bu olay, dünyanın dönmesi gibi bir şey olsa gerek... Dünya da çok hızlı yol alıyor ama, üzerinde bir yerden başka bir yere gidebiliyorum.”

“Ne kadar saçma ” diye eleştirdi kendini

. “Eğer dünyadaki kadar basit bir yapılanma varsa, neden buranın adı Düşünce krallığı olsun?”

Bu düşünceyi destekleyici bir başka düşünce belirdi kafasında...

“Hem Dünyadaki fizik kuralları, burada da geçerli mi bakalım. Burası, bir tür üçüncü boyut olmalı.”

“Acaba bu yolculukta mekan değişiyor mu? Bundan bile emin olamadı.

“Belki de hala o minik Şeytanın odasındayım!” ...

Bu tezini çürüttü.

“Eğer hala o odanın içindeysem, sürtünmeden doğan bu sert rüzgar da nereden geliyor?”

Sonra bunu yine kendi yanıtladı.

“Düşüncelerin sürtünmesinden elbette. ”

Bu düşünce krallığı ne için kurulmuş ki?” diye sordu kendi kendine.

Bir saniye bile aklında tutamadan unuttu bu soruyu. Düşünce boyutundaki yolculuğuna az önceki soruyu sormamış gibi devam etti.

Krallıkla ilgili soruyu aklından çıkarınca rahatlamıştı. Gözlerini açmanın tehlikesizliğine inanmasına rağmen, hala açamıyordu onları. Her yer karanlıktı. Elleriyle gözlerini ovuşturmak istedi. Bu yüzden, neredeyse Parmağı göz bebeğine girecekti. Dehşetle, gözlerinin zaten açık olduğunu fark etti. Oysa, açınca kusmayacağına kendini ikna eder etmez açmıştı gözlerini. Ama bunu fark edememiş olmasının sebebi, bulunduğu yerin fazlasıyla karanlık olmasıydı.

“Boşlukta giderken bir şeylere çarpmam inşallah” ...

“Eğer bu hızla çarparsam, sonum geldi demektir” ...

“Geri mi dönsem acaba?”

Geri dönmesinin imkansız olduğunu hatırladı. Hemen bu düşüncesini kafasından sildi attı.

“Bu karanlık ne zaman bitecek böyle?

Ne zaman geleceğim Düşünce Krallığı'na? ”

Karanlıktan bir ses onun bu sorusunu yanıtladı;

“Şu anda zaten Düşünce Krallığındasın” dedi. Şu an hâlâ kendi düşünce dünyasındasın. O da Düşünce Krallığına bağlı zaten. Şu an kendi düşünce dünyada olduğun için, her yer bu kadar karanlık görünüyor. Kendi düşüncelerini aştığın zaman, aydınlık, gözlerini kamaştıracaktır. Bundan emin ol.” dedi.

Mahmut söylenenleri şaşkınlıkla dinledi.

“Bu kadar karanlık mı, benim düşüncelerim?”

Ses yanıt verdi. “Bu ne ki?... Daha da karanlık.... Aşırı ışık, insanın gözlerini nasıl rahatsız ediyorsa, senin düşünce dünyandaki koyuluk ta, o kadar çok rahatsız ediyor gözleri... Bu gördüğün, senin düşüncelerinin aydınlatılmış hali.. Bu aydınlatmanın sebebi de, şu an yapmakta olduğun yolculuk... Eğer sen kendi düşünce dünyanın içinde bulunmasaydın, bu kadar aydınlatılmazdı. Emniyetin için yapıldı bu iş.

Mesela, ben senin düşünce dünyanda yaptığım her seyahat sonrası, aylarca göz tedavisi görürüm. Gözlerde ne gibi sorun yarattığını merak ediyorsan söyleyeyim;

“Aşırı karanlıktan dolayı, gözümün ‘ağ tabakasında’ siyah benekler’ oluştu. Ve senin sayende bu hastalık kronik bir hal aldı.”

“Ne yani benim düşüncelerim, bundan da mı karanlık?... Demek istediğiniz bu mu?”

“Evet” dedi ses. Daha önce de söylediğim gibi , bu karanlık kontrolümüz altına alındığı için, belli bir seviyede tutuluyor. Şu an her şey kontrol altında. Bütün düşüncelerin... Krallığımız, seni daha da fazla karanlığa sürükleyecek düşüncelerini, anında yok ediyor. Merak etme, bu yok etme işi her zaman yapılmaz. Sadece şu an müdahale ediliyor. O da senin güvenliğini sağlamak için. Eğer böyle bir ayar yapılmazsa, düşüncelerini tümüyle kaybedebilirsin. Bunun da ne anlama geldiğini bilirsin sanırım... Delirmek....”

“Delirmek mi?” diye sordu Mahmut.

“Delirmek tabii” dedi ses. Ve devam etti.

“Delireceksin diye korktuğum için, kaç kez yolculuk yaptım bundan daha karanlık ortamlarda.Çünkü senin düşüncelerini kontrol etmekten sorumlu kişi benim. Hatta kaç kez pişmanlık duydum, senin düşüncelerinin ‘uygulama kontrolörü’ olduğum için. İlk başta düşüncelerin karanlık ta olsa, çok yoğun ve ilgi çekiciydi. Hem bu kadar da karanlık değildi. Sonra sen çıkmazlara girdikçe, senin düşüncedeki karanlık neredeyse diğer ruhlarını bile etkiliyordu.”

“Uygulama kontrolörü mü?” diye hayretle sordu Mahmut.

“Evet aynen öyle. Doğru duydun yani. Uygulama kontrolörü. Biz de her şeyin bir sorumlusu vardır. Bu çok komplike yani. Kendi düşüncenden sıyrılıp krallığa vardığın zaman bunu daha detaylı öğreneceksin. Şu an bu konuda sana bilgi vermem. Eğer seni bu konuda bilgilendirsem, bu olay, şu an bulunduğumuz yerdeki karanlığın artmasından başka hiçbir işe yaramayacak. Gizli olduğundan dolayı anlatmıyor değilim yani. Düşünce dünyasında, çok az sır bilir personel zaten. Hele benim gibi bir uygulama kontrolörü... Şunu söyleyeyim. Senin önceki dünyanda ‘ayakçı’ diye tabir edilen bir birimdir. En alt dal. En zahmetli işleri yaparsın ama senin anlayacağın dilde söylüyorum, en az maaşı alırsın.”

“Maaşta mı alıyorsunuz? Dedi Mahmut.

“Evet ama dedim ya senin anlayacağın şekilde söylüyorum. Eğer tam anlamıyla anlatmaya çalışırsam bu biraz komplike gelecektir sana. Düşüncelerinin karışmasının da neye yol açacağını az çok biliyorsun artık.”

“Neye?” diye sordu Mahmut.

Uygulama kontrolörü içinden “Fesuphanallah” anlamında bir deyim geçirdi.

“Karanlığa tabii ki. Karanlığa yol açar. Senin aklının zor kabulleneceği her şey, şu bizi körelten karanlığın dozunun biraz daha artmasına sebep oluyor. O yüzden nerede durmamız gerektiğini iyi bilmeliyiz. Yoksa kör olmana veya daha öncede belirttiğim gibi bütün düşüncelerinden sıyrılmaya sebep olabiliriz.”

Mahmut’tan hiç ses çıkmıyordu. Kontrolör sesindeki yorgunlaşan tonla;

“Uzun lafın kısası, delirmeni istemiyorum. Ben ve tabi Krallığımız.”

Kontrolör devam etti.

“Zaten oraya varınca, bir yığın inanamayacağın, aklını karıştırıp, dünyanı alt üst edecek düşünceler olacak. O zaman bunları düşünebilirsin. İzin var...Çünkü o zaman sen kendi düşünce dünyanın içinde olmayacaksın. Düşünce Dünyası Krallığı’na gidebilmen için öncelikle kendi düşünce alanından geçmen gerekiyor. Şu anda kendi düşünce alanındasın. Buradan çıkınca istediğini düşün. Artık seni etkilemez. Ama ben yine burada olacağım. Hem de krallığı ziyaret ettiğin süre boyunca. Burada bazı ufak tefek şeyleri ayarlamak için bulunacağım ben. Yine bütün düşüncelerini kaybetmemen için yani. Burada kalıp, senin düşüncelerine ayar çekmenin nasıl bir şey olduğunu söyleyeyim mi? Tam bir zulüm. Bazen düşüncelerini o kadar karartıyorsun ki, nefes bile almakta güçlük çekiyorum. Gençliğimde, canımdan bıkip, senin düşünce dünyandan kaçtığım bile olmuştur . İşte o zamanlar, hayatında en kötü şeyleri yaptığın zamanlardır.”

“Ne gibi?” diye sordu Mahmut...

Kontrolör sadece kendinin duyabileceği bir ses tonuyla “kahretsin! Yine hata yaptım ” dedi. “İnşallah o lanet olası intiharlarını düşünmez...” Mahmut’un hiçbir şey düşünmesine izin vermeden, kontrolör devam etti.

“Benim görevlerimden biri, düşüncelerinde oluşacak büyük boşlukları doldurmaktır. Diğer bir görevim ise, düşüncelerinin tamamının kaybolmasını veya düşünme yetini tamamen yitirmeni önlemek. Bu sebeplerden dolayı beyinde cereyan eden olayları kontrol altına alırım ben... Bunun yanı sıra, özel durumlarda, bana bildirilen bazı değişik komutları da uygulamaya sokarım. Örneğin ‘duygu kontrolörlerinin’ çok yoğun çalıştığı ve mantığına savaş aştığı zamanlarda, içine girdiğin savaşta sana yardım ederim. Kontrol mekanizmamın yanında çok da güçlü bir saldırı ve savunma mekanizmasına sahibim.”

“Nasıl yani, duygularıyla savaştığım zamanlar, sen mi vardın hep yanımda.”

Kontrolör o kabus gibi geçen günlerini düşündü. O günleri hatırlayıp, o karanlığı düşündüğünde, Mahmut’un bütün düşüncelerini yok edip, düşünme yetisini mahvetmek istedi. O dönemleri hatırlamak istemedi.

“Evet ben vardım hep, ama savaşta hiçbir kararı ben almazdım, hala da öyledir. Kontrolörleri kontrol eden başka bir birim var, eğer düşünce dünyasının rehberi, tembel bir gününde değilse seni gezdirecektir. O zaman o kurulu da görürsün. Ben de seninle gezip, dostlarımı görürüm o zaman. Tabii bazı sevmediklerimi de görmek zorunda kalacağım”.

“Sahi mi?” dedi Mahmut. Bu bir nevi bilgilendirme amaçlı tatil mi?”

Kontrolör buldukları yerin biraz aydınlandığını düşündü. Olumlu düşünceleri hep sevmiştir zaten. Kimi zaman cennet gibi bile olduğunu bildirdi bu adamın düşünce dünyasının. Merkeze geri dönmek istemezdi o zamanlar. Sonra o lanet olası tünelden geçtikleri zaman geldi gözlerinin önüne. Tam bir işkenceydi. Dış dünyada fark etmediği bir sürü ‘soruyu’ getirmişti aklına, bu sorunlu adam. Hayatını zindana çevirmişti o gün. Hatta yardımcı bir kontrolörün geldiğini bile hatırladı. Ne iğrenç bir gündü o. Kötü şeylerden bahsedip karanlığa gömülmek istemedi. Aslında bu adam doğru doğa, kontrolör bu anı beklemişti. Onunla yüz yüze konuşup aklını başına alması için.

. “Acaba biraz iğneleyip, bütün yaşamımı alt üst etmesinin intikamını alsam, işten atarlar mı beni?” diye düşündü. İşten atmaları bir yana, şimdi Mahmut’un düşünceleri bulanırsa, kontrolör bu karanlığa dayanamazdı. Dayansa bile böyle bir şeye katlanmak istemiyordu. “Ne değişecek ki?” dedi içinden. “Sanki söylediğim birkaç şey bu adamı düzeltebilecek mi? Onca ciddiyetle, dakikalarca ancak birkaç hatasını anlatabileceğim, birazcık kendine çeki düzen versin diye... Mahmut ise bütün bunların, o hiç olmayacak kitabına koyabileceği muhteşem replikler olduğunu düşünecek. İşte o zaman sinirlendikçe sinirleneceğim ben. Sınır dünyam alt üst olacak. Yine küp gibi yapacak beni. Davul gibi gerileceğim. En iyisi hiç uğraşmamak. Bırakayım yine o saçma sapan fantezilerinde gezinsin dursun. ‘Tatile gideceğim’ desin. ‘Orada deniz de vardır şimdi, o sahili ne güzel anlatırım yazılarımda’ desin. Kitabına başlık olarak düşünsün bu tatili. Gözlerinde ışıltısı görülsün o başlığın. ‘Düşünce dünyası krallığının sahillerinde’... Ne kadar güzel oldu, ben muhteşemim, nerede gazeteciler? diye sorsun. Yanıt alamasa da hep alacağını düşünsün. Karıştırmamak lazım, bulandırmamak lazım bu tuhaf adamın düşüncelerini. Gerçeklerle ne kadar az yüz yüze gelirse, o kadar rahat ederim ben. Ancak, acaba, saçma sapan düşüncelere kapıldığı bütün zamanlarda, benim bu karanlıktan dolayı ne kadar acı çektiğimi anlatsam, o görmese de, her zaman onun dünyasında olduğumu söylesem biraz merhamet edip de, daha mantıklı şeyler düşünür mü acaba? Bunu hiç zannetmiyorum”..

Kontrolör düşüncelerine devam etti...

“Tanrıymış... Buna taktı şimdilerde de. Gök yüzünde ‘sen tanrı değilsin Mahmut’ diye yazılsa bile; hâlâ tanrı olduğuna kendini inandıracak bir şeyler bulur. Beni tatile mi çağırdılar. Evet... Hazırdı tatil de zaten. Tam seni bekliyordu. Düşünce dünyanı bu kadar yoğunlaştırıp, bu kadar uç boyutlara taşımaysaydın kendini, herkes rahat ederdi yerinde. Sapkınlığın daha ötesi var mıdır acaba?... Olmasa bile mutlaka Mahmut keşfedecektir bunu. Düşünce Dünyası Krallığı’ndan, şu saçma sapan fikirleri konusunda uyarı aldıktan sonra, biraz kendini toparlasa bari... Ben de rahat ederim. Bıktım artık karanlıklara gömülüp, iki de bir krallıktan bu adamın düşünce dünyasına gelmekten... Ne kadar yalvardım, kontrolörler amirine, bir çiftçiye veya bir ev hanımına verin beni diye. Neymiş... Ben seçmişim bu adamı... Öyle bir hata yaptım diye, bu kadar ağır bedel ödetilir mi? Düşünce Dünyası Krallığı bile dejenere oluyor artık. Adaletsizlik, ölümün dünyaya girdiği gibi giriyor. Büyük bir kaos olmaz inşallah. Ne olurdu sanki sabah kalktığında temizliği, öğlen ve akşam için de ne pişireceğini düşünen birinin kontrolörü olsaydım. Neredeyse hiç uğramazdım onların düşünce dünyalarına... Yat babam yat... Sadece, olacak ta bir ölüm, bir kaza.... gideceksin, birkaç düzeneği tamir edeceksin... Basit yönlendirmeler yapacaksın... Zaten Tanrı inancı hat safhada. Cenneti düşünmesini sağlayacaksın... ‘Senin de gideceğin yer orası’ diyeceksin... Hatta bunu kendine dedirteceksin. Ne sorun kalır, ne de başka bir şey. Hemen teselli olacak bütün düşünceleri. Rahatına, keyfine bakacaksın.. ”

Mahmut ‘bu bir tatil mi?’ sorusuna yanıt alamadığı için, hemen bu sorunun cevabını “evet” kabul etmişti. Düşünceler Krallığında geçireceği o muhteşem tatili hayal etmeye başladı. “Deniz bile vardır belki” dedi kendi kendine. “Yolculuk biraz karanlık ama buna da değer. Hem sanki biraz aydınlanmaya başladı. Tatille ilgili hayalim sebep olmuştur bu aydınlığa” dedi. “Ne kadar güzel şeyler yaşıyorum aslında” diye geçirdi aklından. “Bununla ilgili yazacağım bir kitap bile olacak...Bu defa kesin olacak hem de... Düşünsene, burada geçen maceralarımı anlatırım. Kimsenin duymadığı, bilmediği şeyler... Ne gurur verici tanrım...Yok satacak bu kitap! Başlığı bile hazır... ‘Düşünce Dünyası Krallığı’nın sahillerinde’ . Tanrım, tanrım, Tanrıların tanrısı... Ne kadar güzel oldu bu böyle... Beni sevdiğini biliyordum.. Sahillerinden bahsedeceğim bu krallığın. Uçsuz bucaksız denizlerinden...” Mutluluktan neredeyse çılgık atacaktı... Bulduğu yer o kadar aydınlandı ki, gözleri kamaştı...

Düşünce dünyasının aydınlanması kontrolörün de hoşuna gitmişti.. Büyük bir ukalalıkla onu izliyor, ve tahminlerinde haklı çıkmanın gururunu yaşıyordu. Mahmut’un, kendi düşünce dünyasında böyle mutlulukla seyahat etmesi, kontrolörün aklına bir fikir getirdi.

“Aydınlığı fark ettin mi?” diye sordu Mahmut’a.

Mahmut düşüncelerinden biraz uzaklaştı. Kontrolörün sorusuna odaklandığı için ortam bu aydınlıktan biraz sıyrıldı.

“Sen söyleyince fark ettim dedi” kontrolöre.

“İşte” diye devam etti kontrolör. “Sen, her ne kadar gerçek dışı da olsa, iyi düşüncelere kapılıp mutlu olduğun zaman, ben de burada rahat ediyorum... Acı çekmiyorum”

Mahmut irkildi.

“Yani senin mutluluğun benim ellerimde mi? Bunu mu kastediyorsun?” Yeniden tanılaştırdı kendini Mahmut. Burnunu gururla havaya dikti.

Kontrolör şaşırıldı;

“Demek istediğim tam bu değil. Sen mutsuz olduğun da, ben de mutsuz oluyorum yani.. mutlu olmaya çalış ki hepimiz mutlu olalım seninle birlikte”

Mahmut “anlıyorum” dedi. Ama aslında hiç bir şey anlamamıştı.

Tabii ki kontrolör anlamadığını biliyordu. Ama ısrar etmedi. Zira Mahmut’un bu tanrısal bakış açısından nefret ediyordu. Bir de yıllardır tanıdığı için, “Mahmut’un böyle bir tepki vereceğini nasıl tahmin edemedim” diye kendine kızdı.

Mahmut birden kendinden beklenmeyen bir soru sordu;

“Bir adın var mı senin, yoksa sadece kontrolör mü?”

“Elbette var” dedi. “Suffer”

“Tuhaf... Bana bildiğim, bir kelimeyi çağrıştırdı” dedi Mahmut.

Kontrolör, bu kelimenin “acı çekmek” olduğunu hatırlayacak diye ödü koptu.

“Senin adın da bana hiç yabancı değil....28 yıldır tanıyorum sanki” diye espriyle karşılık verdi...

Bir süre sessiz bir şekilde yolculukları sürdü. Sonra en az on metre yüksekliğinde renksiz bir kapı göründü... Mahmut kapının üzerindeki yazıyı okumaya çalıştı.

Çar Apikes

(Aklın Problemlerini İkna Etme Süreci)

Mahmut yazıya hayranlıkla baktı. Kapıya da... Kapının etrafında bembeyaz bulutlar vardı. Bir şeyin renksiz olmasının nasıl bir şey olduğunu ilk kez bu kapıya baktığında gördü. “Düşüncelere ön yargı yüklemek istemedikleri için renksiz her halde” dedi kendi kendine. Bunu kavrama yetisine sahip olduğu içinde düşünce gücünü tanılaştırdı içinde. Bunun mutluluğu hemen yüzüne yansıdı. Bu düşüncenin negatifliğinden ve bir o kadar da iyimserliğinden dolayı buldukları yer alaca bulaca bir renk aldı.

“Buraya kadar” dedi Suffer. “Benim seninle olan yolculuğum burada sona erdi. Çünkü senin düşüncenin sınırlarına ulaştık.”

“Sen olmadan ne yapacağım ben?”

dedi Mahmut. Bunu söylerken ilk kez bakmıştı kontrolöre... Tunçtan yapılmış kadın heykeli gibiydi. Cinsiyetinin ne olduğunu anlayamadı. Gözleri çekik ama Çinlilerininki gibi değil. Helenistik döneme ait tunç bir kadın heykeli. Tam tanımlaması buydu. Kaşları yoktu. Ve gözlerindeki çukurlar o kadar derindi ki neredeyse gözleri yok denilebilirdi. Göz bebekleri görünmüyordu. O yüzden bakışlarından ne düşündüğünü anlamak imkansızdı.

Suffer içinden “Beni ilk kez görüyor” dedi. “Ben de onu ilk kez görüyor olmayı ne çok isterdim tanrı bilir.”

Mahmut bu süzmelerden sonra yeniden sordu.

“Sen olmadan ne yapacağım ben”

“Ben zaten senin düşünce dünyanda olacağım. Gerekli zaman düşüncelerini kontrol eder, seni belalara karşı korumaya çalışırım Elinden geldiği kadar iyi ve zekice şeyler düşün. Beyninin kıvrımlarını iyi kullan. Girdiğin zaman sana bütün komutlar verilecektir içeride. Hiçbir konu karşısında telaşlanma. Düşüncelerinin sarsılmasına izin verme. Sana ‘yapma’ dediklerini kesinlikle yapma ve ‘yap’ dediklerine asla itiraz etme. Ve aklına getirdiğin her olumsuz düşüncenin, benim dünyamı kararttığı hep aklında bulunsun. Benim dünyamın kararması demek, görevimi yaparken performansımın düşmesi demek. Bu da senin düşüncelerini senin adına doğruya yönlendirmeye çalışırken başarısızlığa uğramam demek. Eğer düşüncelerini yeterince iyi kullanmazsan, ilk kez gördüğün bu yerde onları sonsuza dek kullanmaktan men edilebilirsin. Yani senin anlayacağın deli olup gidersin. Bir de sana bir dost tavsiyesi; kainatın her yerinde hata yap, mutlaka telafisi vardır, ama sakın burada yapma!”

Suffer böyle dedikten sonra Mahmut’un düşünceleri arasında kayboldu. Bir anda bu kocaman kapının önünde yapayalnız kaldı. En azından içeri girinceye kadar negatif şeyler düşünmemeye çalışacaktı. Çünkü eğer düşünce dünyası kararır, bu bilmediği alemde korkudan ölebilirdi.

XIX. Bölüm

RUHUM ACIYOR

Taş duvarlar karanlığın iyice çökmesiyle birlikte, yerde acı içinde kıvranan bu çocuğu dualara boğdu. Titremesi duvardaki taşlardan bir kaçını söküp yere düşürecek kadar şiddetlendi. Gözleri tuzla bulanmış sızlıyordu. Kafasını biraz daha kuru bir zemine götürmek istese de, yerinden bile kıpırdamıyordu. Can çekişmek buydu işte. Birileri bedeninin

yıllardır ev sahipliği yaptığı bu misafiri, zorla alıp götürmeye çalışıyorlardı. Kudreti ancak bedenini titretecek kadar yetiyordu ona. Tamamen yazgının kollarında, nereye gittiğini bilmeden, sonunu bekliyordu.

Keen yüzündeki çilek, kustumuk ve sidik üçlemesinin kutsal bir yönü olacağını düşünmeye çalışıyordu. Kollarından kaçtığı tanrısı bu şekilde onu cezalandırıyor ve sabrını ölçüyordu. Oysa iyi yürekli bir tanrı, sırf annesi için gösterdiği kahramanlıklardan dolayı bile affedebilirdi onu. Bir kahramanın yerlerde bu şekilde aşağılanması, evrenin kurallarına aykırıydı. O evrenin tamamını, bu minicik yüreğine sığdırmayı başarmış, ufacak bir çocuktuktu. Hem de bu ahlak olgusunun bilincindeydi. Bu olguyu en basit anlamıyla 'kendine yapılan bir haksızlık' olarak algılasa da.... Eğer feleğin çemberinden geçmek, kustumuklu çileklerden, ve içinde sidik gazı dolu hava kabarcıklarından geçmektiyse, Keen bunu hakkıyla yapıyordu. Yada yapmak zorunda kalıyordu. Şu anda, düşmüş bir meleğin, yerde kıpırdamadan yatan ölüsünü andırıyordu. Bilincinin tamamen kaybolmaması, ona eziyetten başka bir şey değildi. Kulaklarını kemiren uğultular, duvardaki taşları bile korkutuyordu. Bir karanlık ki, göz gözü görmüyor. Bu karanlığa şeytanlar da gelir, hayaletlerde... Uğultular iyice yaklaştı. Her an, bilinmezden içinden çıkacak bir el, boğazına yapışacak ve onu hayaletler diyarına götürecekti. Bu sesler o kadar yakından gelmeye başladı ki, korkudan gözünün seğirdiğini hissetti. Kendisine düşman olan orman, ağaçlardan bir hayalet ordusu yaratmış, onu korkutmaları için buraya göndermişlerdi... Bu ufacak bedenden çıkan son hayat taneciklerini, karanlıkta kimin çalıp götürdüğü belli değildi...

Bir tuhaf ses, kulağına kadar gelmişti artık. Öyle bir "uuuu" yapışı vardı ki, bundan korkmak için küçücük bir çocuk olmak gerekmezdi;

"Kalk buradaaan" diye haykırdı bu ses.

Keen'den hiçbir ses çıkmadı. Konuşamıyordu da. Hayaletin sesi sertleşti

"Kalk buradan diyorum!"

Keen parmağını bile kıpırdatmadığı için her şeyi oluruna bıraktı. Soğuktan titremelerine korku da eklenmişti şimdi. Hayalet, çocuğun kıpırdamaya hali olmadığını görünce, psikolojik baskı yapmaya çalıştı...

"Benim kim olduğumu biliyor musun?" bir kahkaha attı. Bu acılı bir kahkahaya dönüştü sonra.

Keen'den yine çıt yok.

"Ben senin ananın ruhuyum..."

Keen'in bir anda bedenine bir şok dalgası yayıldı. "Hayır, sen o olamazsın!" diyecekti, diyemedi. Hayalet bunu fırsat bilip devam etti;

"Hani şu senin ihmallerin yüzünden ölümüne sebep olduğun... Gelip canavarın varlığıyla korkutmasaydın beni, bütün bunlar olmayacaktı.. Seni hiçbir zaman affetmeyeceğim" Bir an duraksadı... Keen'in tepkisini ölçtü ve devam etti.

"Neden İva ve Purevan annesiz kaldılar, biliyor musun? Senin korkuların, telaşın ve pişmemişliğin yüzünden. Tecrübesiz burnunu, başından büyük işlere sokman yüzünden."

Keen yine canlanamadı. Bu cümleler ruhunda kara bir sayfa gibi açılıyor, bu dünyada çektiği azapları, öbür dünyaya götürmesi için ona baskı yapıyordu. Belki de son demlerini yaşayan Bu son dakikalarda, gerçek olmasalar bile, kara bir yılan gibi zehir aşıyorlardı kalbine. Bilinç altının ona oynadığı bu oyunları algılayacak yaşın çok altındaydı oysa. Kafasında oluşturduğu zulüm dünyasına her şey girebilirdi artık. Varlık boyutunun o kadar aşağılarındaydı ki, ancak acılarla var olabileceğini düşünmeye başladı. Yüreği bir anda bütün kainata karşı kinle doldu. Şu an iyileşip kalksa her şeyi yakıp yıkabilirdi. Çocukların boğazlarını kesip, kanlarını öğlen yemeğinden sonra içebilirdi. Ruh dünyası, onu gerçekliklerin acımasız kaosuna sürüklerken, o neye sürüklendiğinin bilincine bile varmaksızın, hayatının her bir noktasına nefretle bakıyordu.

Hayaletin tek başına verdiği mesajlardan sonra, hayaletlerin hepsi birden uğuldamaya, bağırıp, çağırılmaya başladılar. Keen sadece titriyor ve evrenin, kalbinden söküldüğü sevgi damlacıklarını, yeniden yüreğine doldurmaya çalışıyordu.

Bir tanesinin sesini duydu;

“Keen”

Aradaki harfleri o kadar uzatarak söylemişti ki bir “Keen” deyiş neredeyse dakikalar sürmüştü. Keen yine sessizce kıvranıyordu yerde. Hayalet tekrar etti.

“Keen”

Bu kez biraz daha sinirli gelmişti hayaletin sesi. Keen belki de bunların gerçek olmadığını düşünüyor, ancak somut bir şekilde işittiği için de, bu olayların dışına atamıyordu kendini...

Hayalet devam etti... Sesinde bir merhamet vardı bu kez.

“Bir kez sana dokunabilir miyim Keen?”

“Daha önce, ölmek üzere olan bir canlıya hiç dokunmadım da...” Bir kahkaha attı.

Bu kahkahadan sonra müthiş bir sessizlik oldu. Hiçbir şey kıpırdamıyor, hiç kimse nefes almıyordu. Ölmek üzere biri olduğu için, ölüm sessizliğine bürünmüştü oda. Keen başına üşüşen hayaletlerin gitmesinden sonra, rahat bir nefes almıştı sanki. Ölse de artık huzur içinde ölecekti. Bu ölüm anında bile karnındaki açlığı hissedebiliyordu. Başını yeniden kımıldatmaya çalıştı. Evet biraz kımıldamıştı. Yüzünü o yaş zeminden yavaş yavaş kaydırды. Bedeninin uyusukluğu, beynine kanın gitmeye başlamasıyla birlikte biraz hafifledi. Tam olarak hareket edemese de sürünmeyi başarıyordu artık. Sürünerek yaklaşık yirmi dakika boyunca ancak çekti kendini o ıslaklığın içinden. Bütün vücudunun sızlaması bile açlığını unutturamıyordu ona. Derinlerde bir yerlerde kalan bir düşünceyle yeniden hayat buldu.

“Her şeye rağmen pes etmemek!” Eğer açlıktan ölmek istemiyorsa hemen yerdeki çilekleri yemesi gerektiğini düşündü. Kusmuğun olduğu yere doğru elini uzattı. Karanlıkta eline yapışan bu sıvının içinde çilek avına çıkmıştı adeta. Çilekleri yerden almayı başardı. Yerken tadını, kokusunu, rengini hiç düşünmeyecekti. Yavaşça ağzına götürdü. Ağzını hafif kaygan ve yapışkan bir sıvı kapladı. Ama çilek tadını kaybetmemişti. Gerçekten de yılın en iyi çileğiydi bu. Bir süre sonra, yerdeki çilekleri keyifle almaya başlamıştı. Kusmukta ondan çıkmıştı, sidikte, sümükte... Her şey kendinindi zaten. Annesinin istediği gibi bir evlat olmayı başarıyordu. Artık ölüme bile gitse, güçlü bir şekilde gidecekti. Az önce hayaletin söyledikleri, kendi vicdanına yaptığı haksız baskıdan öte bir şey değildi. İçi oldukça rahatlamıştı artık. Yine hayatın en ince dalından tutunmaya başlamıştı.

Birden bir meşalenin donuk yansıması belirdi taş duvarlarda. Birileri bir şeyler konuşuyordu. Seslerden biri Sivilizenish'e aitti.

“Sen burada bekle, ben az sonra dönerim dedi” ince bir çocuk sesi cevap verdi.

“Peki baba”

Az sonra Sivilizenish'in kendisi de görüldü. Keen'in cesede dönmüş bedeni meşalenin loş ışığı altında kaldı. Donuk ve merhametsiz bir ses tonuyla;

“Doyurmuşsun bakıyorum karnını” dedi.

Keen sesini çıkarmadı. Sivilizenish devam etti;

“Bir şeye ihtiyacının olup olmadığını sormaya gelmişim ama görüyorum ki pek ihtiyacın kalmamış. Bu şekilde yaşayabilen aşağılık ruhlar, bir sonraki öğünde de kustuklarını, ya da o yediklerini dışarı hangi yolla çıkartırlarsa, o çıkardıklarıyla karınlarını doyurabilirler , değil mi?”

Keen Sivilizenish'in yüzüne tükürmek istedi. Ama yapabileceği en yanlış şey bu olurdu şu an. Yine sessizliğini korudu.

“Canın su istediğinde de daha önce sana hiç hak etmediğin halde fazla fazla verdiğim sudan içebilirsin. Eğer yerdeki suyu içtiğinde doymazsan, bir çığlık at beni burada bulursun. Ben yine yüksek cömertliğimle sana ihtiyacın olandan fazla su veririm... Bunu hiç merak etme.”

Keen içinden, “Senden intikamımı alacağım, nasılsa?” diyor, ne soğuktan, ne acıdan ama öfkeden titriyordu.

“İyi” dedi Sivilizenish. “Yavaş yavaş havaya girmeye başladın. Henüz sana ödülümü vermeden. Bu oğlum için mükemmel bir fırsat olacak hayatının değerini anlaması için. Seni buraya tanrı gönderdi aşağılık yaratık. Benim oğlum bir şey öğreysin diye, tanrı seni buraya gönderdi.” Sense böyle yüce bir etkinliğe malzeme olduğuna sevineceğine nankörlük edip yas tutuyorsun.”

Kapıya doğru seslendi.

“Boshvest, gelebilirsin oğlum.”

İçeri Sivilizenish’den daha korkunç bir yaratık girdi. Bu çocuğun sadece elleri değil kulakları da kepçe gibiydi. Yüzü yanaklarında şişkinleşiyor, patlayacak gibi duruyordu. Çekingeng adımlarla girdi odaya. Karşısında gördüğü manzara midesini bulandırdı.

“Öğğ” diye bir böğürttü yankılandı loş ışığın altında. Neredeyse meşale sönecekti. Sivilizenish eserini seyirciye sunan bir sahne tellalı gibi oğluna dönüp elini havaya kaldırdı.

“İşte hayatın gerçekleri” diye haykırdı. Gözlerinde büyük bir övünç ifadesi vardı.

Keen iki büklüm oldu. Bu kendinin iki katı şişman çocuk ona iğrenerek ve acıyarak bakıyordu. Görüntüsü aşağılık bir örnek olarak satılıyordu. Sivilizenish konuşmaya devam etti.

“İyi bak oğlum, iyi bak senin yaşındaki şu yer cücesine. Ne kadar üstün bir ırk olduğunu anlayasın diye getirdim seni buraya. Nasılda korkudan titriyor bacakları... Görüyor musun? Ruhunu şeytana satmanın acısı nasıl da çökertmiş avurtlarını. Ters çevirip sallasan bunu ağzından dinsizlik boşanır.” Heyecan la devam etti;

“İyi bak ki üstünlüğünü gör. Her gün yemeye nazlandığın dört- beş çeşit yemeğin kıymetini anla. Şu yerde gördüğün, içinde fareler gezmiş gibi duran kustumuk, sidik ve salya yığınının içinden çıkarmış çilekleri... Ve yemiş düşünsene, ha... ha.. ha” Çok müthiş bir espri yaptığını düşünüyor ve gülmekten kırılıyordu. Keen’in karşısında adeta bir dev gibi duran şişman oğlansa babasına midesi bulanarak baktı.”

“Bak” dedi Sivilizenish. “Bak şimdi, sana canlıların acıyan yerlerini öğreteceğim”

Keen yapacağı şeyi korku ve merak içinde bekliyordu. Sivilizenish odadan ayrılırken, Keen arkasından endişeyle biraz daha büküldü. Kamçıyı taş duvarlara vurarak geldi Sivilizenish. Minik bir fare ayaklarının altından kayıp dışarı doğru kaçtı. Sivilizenish peşinden seğirtti farenin. Kamçısını gerdi gerdi fareye öyle bir yapıştırdı ki, milyonlarca öteden gelen bir “cığ” sesi duyuldu. Fareden çıkan kanlar duvarlara sıçradı. Bir kısmı da Sivilizenish’in yüzüne. Artık bir canavar olmuştu bu haliyle Sivilizenish. Kanlı bir canavar. Ciğer yemiş gibi duruyordu kanlar ağzının etrafında. Oğlanın iyice midesi bulandı. Keen ise kendisine aynı işkenceyi yapacağını anladı. Annesinin öğüdünü hatırladı, babasının soğukkanlılığını. Dik durmaya çalıştı. Titremekten artık uyuşmuştu vücudu. Kendisi hiçbir şey hissetmiyordu ama bedeni yerinde duramayan bir kurmalı saat gibi çalışıyordu. Gözlerini kapattı ve cezasını beklemeye koyuldu.

Sivilizenish ağır adımlarla Keen’e ayaklaştı. Giydiği yüksek tabanlı çizmeler taşlara değdikçe “tak....tak..tak..” diye sesler çıkartıyorlardı. Adımlar yaklaştıkça Keen gözlerini kapatıyor, kendini sıkıyor ve neredeyse bir lokma kalıyordu. Devin önünde duran bir lokma. Sarı saçları meşalenin ışığı altında odayı kıvılcıla boyuyor, her şey kanı çağırıştırıyordu.

Sivilizenish gelip tam Keen’in başucunda durdu. Kamçısını yere dayadı. Eserini sergilemeden önce ön bilgi veren bir sançtı edasıyla oğluna doğru döndü.

“İyi bak” dedi oğluna. “İyi bak, sana canlıların acıyan yerlerini göstereceğim.” Kamçıyı yavaş yavaş Keen’in çenesine doğru kaldırdı. Hafif yüzünde gezdirdi.

“İşte bu ilk acıyan yeri... Ruhunu... dikkat et ruhu nasıl da bedeninin kucağına oturmuş titriyor. Bu bir canlının en çok acıyan yeridir. En etkili acıtma yöntemi de ruhu acıtmadır. Bunu çok iyi öğrenmen gerekir. Şu anda burada duran bu korkunç cücenin, ruhuna bir odun düşse anında köz olur. Çünkü ruhu yanıyor... Anlıyor musun oğlum...Başka hiçbir yeri değil... ruhu...Gururu ruhunu tüketiyor. Onun acısı az sonra benden neresine bile yiyeceğini bilmediği kamçılardan değil, onun acısı, aşağılanmasından kaynaklanıyor. Öldürsem şu an dünyada ondan daha bahtiyar bir canlı olmayacak. Ama ruhunu selamete göndermektense burada bırakıp acıtacaksın. Asla öldürmeyeceksin. Açlıktan ölmesine de izin vermeyeceksin. Ama verdiği yiyecekleri ruhunu inciterek vereceksin. Ölürse onun için kurtuluş olur. Öldürecek olsan bile, son ana kadar öldüreceğini gizleyeceksin. Öleceğini bilip, huzura boğulmasını diye. İşkencenin aslı olanı ruha yapılan işkencedir. Sen sadece onun bacaklarının, kollarının ve dişlerinin titrediğini görüyorsun... Bense onun yüreğindeki titremeyi dinliyorum. O titreyişten çıkan nameler, hiçbir müziğe değışilmez oğlum. Hiçbir nota o minicik yüreklere düşen bir alev topu kadar yakıcı olamaz.”

Kamçının burnuyla açtığı gözlerini işaret ederek. “Gözlerine bak” dedi.

“Sen burada ne görüyorsun”

Boshvest çekinerek cevap verdi.

“İki minik göz, efendim.”

“İşte... Hatalarından biri daha. Gerçeği hiçbir zaman yeterince derinliğiyle algılayamıyorsun. Oysa burada göz yok... İki camın arkasına saklanmış, iki bebek var. Bütün korku bu bebeklerde birikiyor. Onlarla ne kadar çok temas kurarsan, o kadar kaçırırsın onları o camın önünden. İçerilere kaçarlar. Yayabildikleri kadar korku yayarlar bedene. Ruhun korkusuyla beden korkusu birleşir. Kusursuz bir acı yaratırsın o zaman. O bebekleri senden kaçırmaya çalıştıkça, sen onlara ulaşmaya, tecavüz etmeye çalışacaksın. Acıyı saklamasına izin vermeyeceksin. Mahremi kalmayacak kurbanın.”

Keen öylesine derinlere dalmıştı, adamın anlattığı bu işkenceleri öylesine ruhunda hissediyordu ki, güçsüzlüğünden dolayı tanrıya karşı bir nefret büyüttü içinde. Ne hissedeceğini bilmiyordu. Neredeydi babası yada İva... Onu aramaya çıkmamışlar mıydı? Kurtarmaya gelmeyecekler miydi? Şimdiden onları ne kadar özlediğini düşündü. Neredeyse ağlayacaktı. Ağlamaktan vazgeçti. Tuttu kendini. Bir çocuğun tuvaletini tutması gibiydi bu. Bin bir eziyetle hakim oldu göz yaşlarına. Mağrur gözleri bir anda anlamsızlaştı, boş boş bakıyor gibi göründüler.Oysa Purevan Ablası çok susadığını anlamış ona bir bardak su getiriyordu. Hem de şelaleden...

“Asla vurmadan önce haberdar etmeyeceksin onu. Kalleşlik düşmanlığın temel felsefesidir. Hatta hayatın temel felsefesidir. En kutsal anlarında indireceksin kamçı darbelerini. En yüce şeyleri düşünürken. İşte asıl tecavüzün bu olacak senin.Sakin seni düşünürken ona eziyet etme. Çünkü gözünde küçülürsün. En büyük değerlerinin hayalindeyken, aşağıla onu ki acısı iki katına çıksın.”

Birden bire Keen’in suratına kamçıyı öyle bir indirdi ki, göz bebekleri dışarı çıkacak gibi oldu çocuğun. Ellerini yüzüne kapattı Keen. Omzunu dışarı doğru çıkarttı.

Boshvest

“Baba” dedi. Gözlerini kapattı.

“Gördün mü?” dedi. Ben vurmadan önce sevgiyi ruhuna doldurmuş birini düşünüyordu. Ruhunun nasıl tecavüze uğradığını gördün mü? Aç gözlerini ve gör! Bu fırsat bir daha eline geçmeyecek. Büyüyeceğin ve içinde yaşayacağın dünya böyle bir şey işte. Her an ne olacağı belli olmaz”

Keen’in baldırlarına var gücüyle bir tekme attı.

“Tıpkı bunun gibi...” dedi.

Boshvest;

“Ben hayatı daha fazla öğrenmek istemiyorum, baba” dedi. Gitmek istiyorum hemen. Sen gelmesen bile ben gidiyorum. Sen hayatta tanıdığım en acımasız yaratıksın!” dedi ve koşarak çıktı dışarı.

Sivilizenish onun ardından çıktı odadan. Meşaleyi de götürmüştü Sivilizenish. Oda yeniden karanlıklara gömüldü. Bu işkence kısa sürmüştü. Keen avuçlarında bir ıslaklık duydu. Sanki kalbi sıvılaşmış burnundan ellerine dökülmüştü. Burnunun kanadığını anladı. Tilki derisininin bir ucunu kaldırarak kanı silmeye çalışıyordu ama kan bir türlü durmak bilmiyordu. Parmaklarıyla iyice sıktı burnunu. Burnunda kan pıhtılaşdı. Sonra bıraktı parmaklarını, tortop olmuştu kalbi, gelip avuçlarına düştü. Artık bu bedende duramayacağını anlamıştı.

Az sonra söylenerek yeniden girdi odaya Sivilizenish... Keen yüreğini saklamak için avucunu kapattı.

“Sana oynaması için arkadaş getirmiştım, ama çabuk sıkıldı senden” dedi. Hiçbir şeyin kıymetini bilmez zaten. Eğer babam bana böyle bir şans tanısaydı, oynardım arkadaşım. Hayalarını sıkardım mesela, onun buna ne kadar süre dayanabildiğini görmeye çalışırdım. Ama o bunun değerini bilecek kadar zeki değil. Hayatı kitaplardan öğreneceğini sanıyor hala. Oysa her şey pratikle öğrenilir bana göre...”

Sonra iyice baktı Keen’in gözlerine. “Kırbacımı unuttum” dedi. “Ama merak etme gidip getirmeyi düşünmüyorum. Oyun arkadaşına dua et minik şeytan. Bir de bu gece benimle geçireceğin son gece. Haberin olsun diye söylüyorum... Gecenin bir yarısı gelirim seninle uzun uzun vedalaşırız. Az şey paylaşmadık nihayetinde, değil mi?”

Biraz duraklar gibi oldu.

“Yarın gideceğin yer daha sıcak evlat. Burada çektiğin çilelerin son bulacağı, sıcak bir yere gidiyorsun. Öyle emir aldım. Sen günahlarının bedelini ödedin say. Bana göre dörtte birini bile ödemedin ama neyse. Yarın Oburlar Ülkesi’nin en geniş mideli aslanlarıyla karşılaşacaksın. Öldüğünde yerin dar olmasın diye. Kendini şimdiden buna hazırlasan iyi olur. Bu akşam gördüm seni ağrılayacak ev sahiplerini. Hepsi de birbirinden aç... et bekliyorlardı. Bu akşam vedalaşacak ne kadar aşâğılık akrabana varsa vedalaş onlarla. Bir de şeytanın dininde nasıl dua ediliyor bilmiyorum ama dua et. Zira ölüme bir gece kaldı.”

Bunları söyledikten sonra oradan ayrıldı Sivilizenish.

Keen ellerini açtığında yüreğinin pembeye kestiğini gördü. Pembe bir kalbi mor bir ölümün ellerine teslim etmek güzel göründü ona. Karanlıkta dudaklarından dökülen şu sözcükler nem kokan duvarlarına değdi;

“Ruhum acıyor anneciğim, ruhum acıyor bir yerlerde, yerini biliyorsan lütfen söyle...”

XX. BÖLÜM

Düşünce Dünyası Krallığı

Tam önüne geldiğinde bu renksiz kapı büyük bir ihtişamla dışarı doğru açıldı. Az kalsın altında kalıp ezilecekti Mahmut. Kendini kenara zor attı. İçeri girer girmez, rengarenk yüzlerce kitap sayfası, parça parça başından aşâğı döküldü. Bir tür karşılamaydı bu. Sonra o sayfalar gökyüzünde birleşip;

‘Hoş geldin’ yazdılar.

Mahmut içindeki coşkuya dur diyemedi. Ruh dünyasında Suffer neredeyse ışıktan kör olacaktı. Avazı çıktığı kadar bağırdı Mahmut;

“Hoş bulduk” “Hoş bulduk” “Hoş bulduk”

Etraftan geçenler ona baktılar. Hatta oradan geçenlerden biri Mahmut’a laf bile attı.

“Senin girdiğin kapıdan girenler pek hoş gelmez dostum, her görüne inanca, düşünce gücünü kullan”

Tıpkı heykel gibiydi bunu söyleyen... Yüzü de hiç yabancı değildi. Kolunun biri yok gibi geldi Mahmut'a. Mahmut'un bundan dolayı morali bozuldu. En keyifli anlarında bile kara yazgısı onu rahat bırakmıyordu. Suffer öyle bir aydınlıktan, böyle koyu bir karanlığa geçince, düştü ve bir süre kendine gelemedi. Mahmut'un düşünceleri birkaç dakika özgürce dolaştı.

Kafasını kaldırıp baktığında çeşitli tabelalar görüyordu. Her şey mermerdi burada. Öyle muhteşem bir süt rengi dolaşıyordu ki ortalıkta, Mahmut'un her binayı kana kana içesi geliyordu. Dünyada bile böyle modern bir yapılanma görmemişti. Burada dolaşanlarda mermerdi. Canlılar, yada insanlar... adları her neyse. Tabelaları okumaya çalışırken, kay kayla bir heykel yanından geçti. Geçerken ona;

"Krallığımıza Hoş geldiniz" dedi ve bir broşür uzattı.

Broşürü aldı ama hoş bulduk demedi. Zira bir kez almıştı ağzının payını. Aynı hatayı asla ikinci kez yapmazdı. Bu broşür de mermerdi. Ama katlanabilen mermerden yapılmış olmalıydı ki ikiye katlanmıştı. Mermerin dışa katlı her iki yüzünde de aynı ilan vardı.

'Düşünce dünyanın sınırlarını çoktan geçtiğiniz halde, hala kendi düşüncelerinizden kurtulamıyor musunuz?' O halde bize başvurun...

AklınaDüşünce Bilgi Merkezi

Adres: En çok İzlenen Düşünceler Film Laboratuvarı yanı / Düşünceler Dünyası Krallığı.

Bu ilan işine yarayabilirdi. Adresi nasıl bulabilirdi. Burada bir sürü heykel var içlerinden birine sorarım diye geçirdi aklından. Ancak daha önce eline tutuşturulan şu mermer broşürü incelemek istiyordu. Meraktan çatlayacaktı neredeyse. Açayım derken neredeyse ayaklarına düşürüyordu. En sonunda açabildi. Gayet özenle hazırlanmış bir broşüre benziyordu. Hiç beklemeden okumaya başladı.

Düşünce Dünyası Krallığı – Geçici Yerleşimci Gezi Kılavuzu

Krallık Yerleşimi

A) Bölümler (İşlem Merkezleri)

- 1) Yaratıcı Düşünce Bölümü
- 2) Pembe Düşünce Bölümü
- 3) Boş Düşünce Bölümü
- 4) Kötü Düşünce Bölümü (Yalnızca şeytan ve yakınları)
- 5) Girilmesi Yasak Düşünce Bölümü
- 6) İlahi Düşünceler Bölümü
- 7) Skolastik Düşünce Bölümü (Hiç üyesi yok kapalıdır)
- 8) Modern Düşünce Bölümü
- 9) Sanal Düşünceler Bölümü
- 10) Düşünce Suçluları Bölümü

B) Düşünce Arşivleri

- 1) Ölmüş Kişilerinin Düşüncelerinin Saklandığı Arşiv
- 2) Yaşayan Kişilerin Düşüncelerinin Saklandığı Arşiv

C) Düşünce Sarayları

- 1) Çarçe Apikes Haremi (Özel Davetliler)
- 2) Çar Apikes Sarayı (Resmi Davetliler)

D) Eğlen- Düşün Yerleri

- 1) Çocuklar için Düşünce Parkı ve Düşünceli Şelale
- 2) Eğlenerek Düşünceyi Geliştirme Merkez İstasyonu.
- 3) Düş Sokağı Düşünce Tiyatrosu
- 4) Düşünce Acı Veren Düşüncelerinden Kurtulma Sirki
- 5) En Çok İzlenen düşünceler Sineması
- 6) En Çok okunan düşünceler Kütüphanesi

E) Düşünme - Konaklama;

- 1) Düşünmesen de yat oteli (Kapasitesini düşünmenize gerek yok)
- 2) Mor Düşünce Pansiyonu (40 düşünce kapasiteli)

F) Düşünce Ulaşımı:

Düşünce Ekspresi (Her on düşünce de bir)

Çıkış: Bunca Zaman Kaldıktan Sonra Nereden Çıkacağınızı Düşünemiyorsanız, Tavsiyemiz Biraz Daha Düşünün...

Mahmut'un içinden "yaşasın tatil" diye bağırarak geldi. Onca sıkıntıdan sonra bunu hak etmişti. Suffer bulanık bir rengin içinde Mahmut'u dizginlemeye çalışıyordu. Mahmut hemen tabelalara baktı. İlk önce, En Çok Okunan Düşünceler Kütüphanesi'ne gitmek istiyordu. Etraftaki tabelaları inceledi. İçlerinde kütüphaneyi gösteren bir tabela yoktu. O da gördüğü ilk sokağa daldı. Sokağın girişinde sokağın adı yazılıydı.

"Düşünce, Düşün Ayaklarının Yere Basanıdır Sokağı" çok güzel bir ismi vardı bu sokağın. Mermer balkonların arasından mor güller dökülüyordu. Binaların çoğu dıştan merdivenli mermer yapılarıydı. Hiçbir bina diğeriyle bitişik değildi. Evlerin tepesinde umumiyetle soru işaretleri vardı. Merdivenlerin kıvrımları tıpkı insan beyninin kıvrımları gibiydi. Alt katları genellikle bürolardan oluşmuştu bu evlerin. Üst katta ise sokak düşünürleri oturuyorlardı. Bir binanın önünden geçerken bir 'mermer düşünür kalabalığı' gördü. Burada iki düşünür satranç oynuyordu. Sonraki 745621 hareketi düşünemediği için çok hüzünlü bir yüzle karşılaştı Mahmut. Bu mermer adamlar çok zeki olmalıydılar. Evlerinin çatıları tıpkı insan beyni gibi yayvandı ve burada mermer kullanılmamıştı. Kullandıkları maddenin ne olduğunu bilmiyordu. Kalabalıktan uzaklaştı. Bir an önce kütüphaneyi bulmak istiyordu. Dakikalarca dolaştı. Sonra vitrinlerden birinde "Aklınıza Düşünce Bilgi Merkezi" yazısını gördü. Burası ilandaki yerd. Gerçi geldiği dünyadan aklında pek bir şey kalmamıştı ama yine de olanlardan kurtulmak istiyordu. İçeri girdi. Mermer bir bürodüş elamanı karşıladı onu. Öncelikle krallığına, sonra da Büromuza hoş geldiniz dedi. Mahmut girdiği kapıyı hatırlayarak, her iki hoş geldini de karşılıksız bıraktı. Bürodüş elemanın yüzündeki mermer donuklaştı. Üzerindeki kabartmalı hatlar kayboldu. Yine mermer kanlılığını koruyarak sordu?

Nereden geliyorsunuz krallığına efendim?

Mahmut düşünceli düşünceli baktı bürodüş elamanının yüzüne. Uzunca bir beklemeden sonra bir soruyla karşılık verdi;

"En son geldiğim yeri mi soruyorsunuz ondan öncekini mi?"

Eleman şaşırılmıştı. Alemler arası seyahatte misiniz, efendim? Diye sordu.

Mahmut "Bir nevi öyle sayılır" dedi. "Turistik amaçlı bulunduğum yeri değil de, asıl memleketimi mi söyleyeyim?"

Bürodüş elemanı Mahmut'un yüzüne derin derin baktı.

“Evet asıl nereden geldiyseniz orası”

“Dünya ” dedi Mahmut.

“Bir saniye kayıtlarımızı düşünüyüm” dedi bürodüş elemanı. “Kayıtlarımızda böyle bir düşünce dünyası yok efendim”

“Nasıl olur, koskocaman bir dünya orası.”

“Anlıyorum ama adını yanlış söylemediğinizden emin misiniz?”

“Evet” kodladı “D-Ü-N-Y-A” İki kez de tekrarladı.

Maalesef yok dedi. Geldiğiniz düşünce dünyası, sizin kimliğiniz kabul edilir bizim krallığımızda. Geçerli değilse hiçbir şeyden yararlanamazsınız. Hiçbir şey alıp satamazsınız. Hiçbir işlem yaptırılmazsınız. Çünkü sizin kaydınız imparatorluğumuza gelmemiş.” Bir soruyla devam etti.

“Broşürümüz elinize geçti mi?”

Mahmut mahvolmuş bir durumda, kısık sesle “Evet” dedi. Orada A bölümünün üçüncü bendinde ‘Boş düşünceler Merkezi ibaresi’ var. Orayı bulup bir de oraya sorun isterseniz. Belki orada kayıtlısınızdır. Bazı özel durumda olan konuklarımızın kaydı oradaki memurun düşüncelerine verilir. Daha sonra bizlere dağıtılır. Bu krallıkta kimse düşüncesiz davranmaz açıkçası.

Suffer “Adını söyle! Adını söyle! Adın batsın, adını söyle!...” diye bağıyordu karanlıkların içinde. Son bir karanlık darbesiyle yere düştü.

Mahmut’un bir anda gözünde şimşekler çaktı. Hemen bürodüş elemanına döndü;

““Geldiğim yer’le kastettiğiniz şey benim düşünce dünyam mıydı?”

Bürodüş elemanı gülümsedi. Bu adam çok düşkomik gelmişti ona.

“Evet efendim”

“O zaman bir de ‘Mahmut Şişe’yi düşünür müsünüz? Size zahmet olacak”

Bürodüş elemanı gözlerini yukarı dikti. Yeşil mermer gözlerinin ak mermer kısmı görünüyordu şu an.

Mahmut heyecanla sordu “Kayıtlı mıyım?”

Bürodüş elemanı biraz düşöfke gösterdi ona;

“Bir saniye efendim, düşünüyorum”

İyice düşündükten sonra Mahmut’un yüzüne baktı. O kadar dikkatli bakıyordu ki, Mahmut ödü koparak(Az önceki düşöfkenin de etkisiyle);

“Neden bana öyle öldürecekmiş gibi bakıyorsunuz bayan?” diye sormak zorunda kaldı.

“Bakmıyorum, beyefendi” dedi “Düşögrafınızı çekiyorum.”

“Tamam mı?” diye sordu Mahmut. Bir an önce olumlu yanıtı almak istiyordu.

“Kaydınız var efendim. Ama ne amaçla krallığa giriş yaptığınız belli değil.”

“Nasıl yani?” diye atıldı Mahmut.

“Yani Krallığa girişiniz onaylanmış. Ama hangi amaçla buraya geldiğiniz belirtilmediği için kaydınız yapılmamış. Öncelikle, hemen karşıda DüşPass işlemlerinin yapıldığı yer var. Oraya gideceksiniz. Kaydınız yapıldıktan sonra sizi ilgili düş birime gönderecekler. Eğer Turizm amaçlı burada bulunuyorsanız, o zaman krallığın bütün imkanlarından faydalanabilirsiniz. Özel bir amaçla buradaysanız sadece o amacınız gerçekleşir ve krallığı terk etmek zorunda kalırsınız. ‘AklınaDüşünce Bilgi Merkezi’ni’ Seçtiğiniz için Teşekkür ederiz. Eğer düş turistseniz yine bekleriz. Gelin ve bütün düşünce dünyanızın bilgileri resetlensin ”

Mahmut düşünceli düşünceli çıktı oradan. Hemen karşıdaki DüşPass Bürodüş’e gitti. Buradaki düşbüro elemanı biraz daha siyah bir mermer cilde sahipti. Gözü bu mermer heykellere alışmıştı artık.

“Düş geldiniz” dedi buradaki düş büro elemanı. Biraz dil milliyetçisi biri olduğunu hemen anladı Mahmut. İçinden “çattık” dedi. Suffer tam kalkıyordu ki yeniden yere çakıldı. DüşPass Büro elemanını memnun etmek için;

“düş bulduk” dedi Mahmut.

DüşPass büro elemanı gülümseyerek;

“Buyurun sizi düşünüyorum” dedi. Mahmut bunun ne anlama geldiğini biliyordu. Hemen söze girdi. Çok dikkatli konuşuyordu.

“Benim kayıtlarım düşünmemiş” dedi.

“Düşünüz ve Soy düşünüz”

“Mahmut Şişe”

“Bir saniye düşünüyorum...”

“Düşlediniz mi” diye sordu Mahmut.

“Evet” dedi. DüşPass Büro yetkilisi. “Elinize bir ilan düştü mü sizin?”

“Evet” dedi Mahmut?

“Onu almam gerekiyor, hangi bölüme geldiğinizi düşledim.” dedi ve Mahmut’un elindeki ilanı aldı.

“Gitmeniz gereken yeri düşaretledim buraya. Bu ilan artık sizin Düşaportunuz. Bazı bilgiler de ekledim. Burada belirtilen kuralları düşünüp, onlara uymalısınız Konuyla ilgili ayrıntılı düşü gittiğiniz yerdeki düşünürler size anlatacaklar. DüşPass Büroyu kullandığınız için, düşekkürler. Ve bol Düşünceli Günler, efendim. ”

Mahmut hemen Düşaportunu aldı. İçindeki bilgileri kontrol etmeden Düşpass elemanının düşaretlediği yere baktı. Heyecandan kalbi düş diye duracaktı neredeyse; İşaretlenen yeri okudu;

“A bölümünün onuncu bendi: Düşünce Suçluları bölümü.”

Karanlık bir uçuruma yuvarlanırken Suffer’in feryatları yürekleri dağılıyordu.

XXI.BÖLÜM

ANNE, ENSEST VE İHANET

Mahmut büyük bir hayal kırıklığı içinde DüşPass Bürosu’ndan çıktı. Ruhuna doldurduğu hicran, bütün düşünce krallığını etkilemiş, en mutlu düşünürlerin bile aklını başından almıştı. Suffer böyle yoğun bir karanlık içinde, aşırı derecede yorgun düşmüş, en sonunda buna dayanamayıp bayılmıştı.

Mahmut bir süre şuarsuzca ilerledi. Yürüdüğü sokakta bazı levhalar görüyor ve iç geçiriyordu... Ne kadar bahtsız bir insandı. Sen onca yolu tep gel ve sonra hiçbir yerinden yararlanma imkanın olmasın... Neredeyse ağlayacaktı. Bu kara

düşünceler içinde sokağın hemen köşesinde bir heykel kalabalığı gördü. Oraya doğru ilerledi... Uzun bir kalabalıktı bu... Bir şey için sıraya girmişlerdi. Ne olduğunu merak etti. Gidip en arkadaki heykele sordu;

“Ne için sıradasınız acaba?”

Heykel “yeni bir film gelmiş... çok popüler.. mutlaka görmek lazım”

Mahmut, gözleriyle kalabalığı takip ederek, binanın girişindeki ufacık yazıyı fark etti.

‘En Çok İzlenen düşünceler Sineması’

“Neymiş filmin adı?”

“Düşünce hırsızlığı ve düşteki aşka İhanet”

Ne çok isterdi bu filmi görmeyi. Ama böyle bir şansı yoktu. Mahmut yeniden heykele döndü.

“Siz düştürist misiniz burada?”

“Evet”

“Peki neden onlar gibi mermerdensiniz?”

“AklınaDüşünce Bilgi Merkezi sayesinde böyle oldum.”

“Nasıl yaptın bunu?”

“Çok basit... AklınaDüşünce Bilgi Merkezine gittim. Onlar elimdeki broşüre ‘düştüristtir’ mührü vurdular. Sonra da onu DüşPass’a götürüp onaylattım. Yeniden merkeze dönünce beni düşünceleriyle bu hale getirdiler. Krallıkta yabancıymış gibi durmak istemedim. Bazıları çok milliyetçi oluyor da...”

“Peki, bu hale geldikten sonra düşografınızı çektiler mi?”

“Hayır buna gerek yokmuş. Bu şekle girince artık yabancılık statünüzü kaldırıyorlar. Elindeki kartı ilgili yerlerdeki düşünürlerin eline verince, sana bakmıyorlar bile...”

“Neden?”

“Çünkü konumun değişiyor. Elindeki kartta, ‘özgürce dolaşım sahibi’ olduğun yazılı”

“Peki sen istediğin zaman eski haline gelebiliyor musun? ”

“Elbette. Bu çok basit bir iş... Sana öğretilen düşüşlemleri uygulayınca istediğin zaman eski haline dönebilirsin”

“Peki o zaman şu anki statünden hala yararlanabiliyor musun?”

“Kesinlikle evet. Çünkü elinde Serbest Pass’ın var. Nasıl görünmek istersen öyle görünürsün. Burası, alemlerde zihnin en özgür olduğu yerdir. Hiç düşünmeden mermer adam olun. İmkanları gayet güzel.”

“Evet olmayı düşünüyorum... Ama önce bu güzel filmi izlemek lazım. Aşk, ihanet, hırsızlık... hepsi bir arada...” Biraz duraksadı, yeni bir laf açmak ister gibi;

“Normal düştürist belgem var benim de... Ama buradakiler tuhaf tuhaf bakıyorlar. En iyisi mermer adam olmak.. ”

“Doğru...hem de çok doğru”

Ve böylece, Mahmut film kuyruğuna girdi. Sinemaya sokmayacaklarını biliyordu ama en azından şu düştüristin nerelerden geldiğini öğrenmek istiyordu.

“Siz nereden geliyorsunuz buraya? Hangi düşünce dünyasından?”

Burada geldiği yeri sormak o adamın adını sormakla aynı şeydi. Çünkü herkesin bir dünyası vardı.

“David Herbert Lawrence Düşünce Dünyası’ndan”

Mahmut neredeyse bayılacaktı.

“Siz şu İngiliz yazar değil misiniz? ‘Gökkuşağını yazan?’”

“Siz benimle Dünya Gezegeninde ki yaşantımdan bahsetmek istiyorsunuz galiba? ”

“Elbetteki bahsetmek isterim. Ama ilk önce o kişi olup olmadığınızı merak ediyorum.”

“Oradaki yaşantım boyunca, düşünce dünyama kazandırdığım her şey geçici olarak resetlendi. Şu an hiçbir şey hatırlamıyorum. Ama çok düşününce ‘Gökkuşağı’ adını hatırlayabiliyorum. İyice resetleyememişler düşüncelerimi demek ki...”

“Keşke bir şeyler hatırlasaydınız. Sizinle konuşmayı öyle çok istiyorum ki...”

“Siz çok iyi bir beyefendiye benziyorsunuz. Bir saniye bir şeyler yapmaya çalışacağım. Bana verilen Düşaport’ta –geçici olarak bilgilerini geri çağırma- diye bir opsiyon (seçenek) olacaktı. Belki ondan yararlanarak, bir şeyler yapıp sohbeti sürdürebiliriz. Ama bunun ters etkileri de olacaktır. Düşünce dünyamın karanlık yönleri de ortaya çıkacaktır. Bana biraz acı verecek ama sanırım buna değer. Sizinle konuşmayı ben de çok istiyorum. Madem ortak yönümüz, benim düşünce dünyamda kesiyor. Ne sizi ne de kendimi kırmak istemem.”

Cebinden bir mermer kağıt çıkardı. Tıpkı Mahmut’un ki gibi. Ama üzerinde ‘Serbest Pass’ yazıyordu. Katını açtı. bir şeyler düşündü. Ve sonra bir seçeneğe parmağıyla yaklaşık on saniye dokundu. Mahmut ne olacağını çok merak ediyordu.

“Beş dakika beklememiz gerekiyor ” dedi adam. Mahmut, Lawrence’la konuşmak için bin yıl bile bekleyebilirdi. Beş dakika öylece konuşmadan beklediler. Mahmut’un heyecandan ayakları titriyordu. Düşünce dünyasında ise Suffer kendine gelmeye çalışıyordu. Ama hala yarı baygındı. Eğer o uyanık olsaydı, Mahmut’un Lawrence’la sohbet etmesine asla izin vermezdi.

Beş dakika doldu.

“Evet dostum dedi, bilgileri yalnızca bir çeyrek saat tutabileceğim. Bu en üst limittir. Düşünce krallığındayken, kendi düşünce dünyandan getirdiğin her şey, burada tehlikeli bir hal alıyor. Çünkü milyonlarca canlının –daha doğrusu- düşünebilen her canlının düşünce arşivleri var burada. Eğer kendi düşünce dünyana göre hareket edersen, onları görmek isteyebilir, bu krallığın güvenilirliğini tehlikeye atabilirsin.”

“Peki, on beş dakika tehlikeli değil mi?”

“Hayır değil. On beş dakika da asla o arşivlere ulaşamazsın. ”

“Bu kadar şeyi nereden biliyorsun sen peki?”

“Uzun zamandan beri buradayım. Annemle ilgili düşüncelerim, suç sayılmış. İçerdedim. Yeni çıkıyorum buralara.”

“Annenle ilgili düşüncelerini biliyorum. Oldukça modern düşüncelerdi. Ama ben genellikle annemden uzak olduğum için, senin yaşadığın sorunları yaşamadım.”

“Fantasia’da biraz ileri gitmişim galiba. Ben yaşadıklarımın çok, düşüncelerimden dolayı yargıldım. Fantasia’yı duydun mu dostum?”

“Elbette, duymak ne kelime, okudum onu ben. O kitapta anneler tam bir ahlaksızlık örneğiydi. Bütün hepsi oğullarına ahlaksızca yaklaşıyorlardı. Kocalarıyla kuracakları ilişkileri, oğullarıyla kuruyorlardı. Ruhsal ilişkilerdi bunlar, hafızam beni yanıltmıyorsa. Bir tür ruhsal ensest. Ve sen bunun bedensel ensestten daha tehlikeli bulmuşsun. Bunun bir felaket olduğu yazılıydı. Kitap şimdi gün gibi geldi gözlerimin önüne. Bir şeyi merak ediyorum, neden bu kadar kızgının annene? Gerçekten aranızda bir cinsel ilişki olmuş muydu?”

“Hayır, asla! Ama bana verdiği en büyük acı beni çok sevmesi, bana ruhunu vermesi oldu. Benden de ruhumu istedi. Ben de isteyerek veya istemeyerek teslim ettim ona. Ve bu yüzden hayatımda, hiçbir kadını hem bedenimle, hem ruhumla sevedim. Çünkü ruhumu annem almıştı. Jessie’le de ayrılmamızın en büyük sebebi budur. O yıllarda da dediğim gibi ‘Kahrolsun analar!’ ”

“Peki ‘Anneleriyle Çocuklarını Ayırma Derneği’ diye bir dernek kurmaya çalıştığın doğru mu?”

“Evet. Ama olmadı. Ben o yıllarda çocukların, çocuk sevgisiyle yanan hassas kadınların elinde değil, çocuklara hiç ilgi göstermeyen aptal şişko kadınların elinde büyütülmesi taraftarıydım. Böylece, çocuklar, benim ruhumu elimden alan anne sevgisini tanımayacaklar, çok özgür yetişeceklerdi. Sağlıklı bir cinsel hayatları, ve sağlıklı bir gelecekleri olacaktı. Ama olmadı maalesef. ”

“Aslında düşünceleriniz çok mantıklı. Peki şu an hala bunları düşündüğünüzde suç işlemiyor musunuz. ”

“Hayır düşünceyle ilgili bir suç ancak bir kez cezalandırılabilir. İkinci kez ceza görmezsin. Kendisinden dolayı ceza aldığın bir düşünce asla aklından silinip gitmez.”

“Anlıyorum” dedi Mahmut.

Bu defa söze Lawrence başladı.

“Peki siz hangi düşünce dünyasından geldiniz?”

“Mahmut Şişe”

“Bana pek tanıdık gelmiyor. Ama nasılsa burada tanıştık değil mi? Bir şey sormak istiyorum. Siz kaç dakikadır kendi düşünce dünyanızdasınız.”

“Geldim geleli.”

“Nasıl oluyor da bu kadar uzun süre bu düşünceleri taşıyorsunuz? Düşünce kontrolörünüz izinde mi yoksa?”

“Hayır, ama ben az sonra döneceğim. Filmden sonra. O yüzden bilgilerim geri yüklendi ve resetlenmedi yeniden.”

“Anlıyorum...” dedi Lawrence Mahmut’a şüpheyle bakarak. İçine düştüğü çelişkinin sebebini merak etti.

Mahmut’un heyecandan kalbi duracaktı neredeyse. Suffer yeniden ağır bir krize girdi.

“15 dakika dolmak üzere” dedi Mahmut. “Tanıştığımızı yeniden memnun oldum. Düşünce dünyanızdaki bilgileri göndermeden söyleyeyim de gidince de hatırlayın beni.”

“Elbette” diye yanıtladı Lawrence. “Sizi hep hatırlayacağım.”

Yeniden elindeki mermer levhaya on saniye boyunca bastı. Kendi düşüncelerinden uzaklaştı. Mahmut’un heyecandan gözü seğiriyor, bir türlü bu duruma hakim olamıyordu. Lawrence onun tam önündeydi. DüşaPort’u mermer paltosunun cebine indirdi. Böylece sırada on dakika boyunca konuşmadan durdular. Sıra Lawrence’a geldiğinde Düşaportunu çıkardı. Görevli düşbüro elemanına uzattı. Eleman düşaporta baktı , daha sonra Lawrence’a baktı.

“Düş üzgünüm efendim” dedi. “Siz düşünce suçlusunuz.O bölümden başka bir yere gidemezsiniz bu krallıkta.”

“Nasıl olur?” dedi Lawrence. “Bir düşünce yalnız bir kere yargılanabilir. İkinci kez asla böyle bir şey yapmaya hakları yok.”

“Elbette efendim. Ama kayıtlarınızı düşündüm... Hepsine ulaştım. Onlarca suçunuz var”

“Ben hepsinin bedelini ödedim” dedi Lawrence. Hem de uzun yıllar boyunca. Böyle bir şey mümkün olamaz.” Elleri titriyordu Lawrence’ın.

“Bakabilir miyim düşaportun üzerine çıkardığınız ayrıntılı suç raporuna, suçlarımın ayrıntısını görmek istiyorum.”
Ve üzerindeki yazıyı okudu.

İşaretli Bölüm: Düşünce Suçları Bölümü

Krallığa girişi: ilk kez

Adı: Mahmut Şişe

Lawrence hemen arkasına döndü. Ama arkasında karşı binanın balkonunda oturmuş derin derin düşünen yaşlı bir mermer teyzeden başka hiç kimse yoktu....

XXII. Bölüm

AK MERMERİN BÜYÜSÜ...

Aceleyle elindeki broşüre bakıyordu. Lawrence'ın düşüncelerle ilgili söylediği şeyler gerçekten kayda değerdi. Kimlerin düşüncelerini görmek istemiyordu ki?... İçini tatlı ama korku dolu bir heyecan kapladı. Aklına Suffer'ın söylediği söz geldi. "Bir de sana bir dost tavsiyesi; kainatın her yerinde hata yap, mutlaka telafisi vardır, ama sakın burada yapma!" Bu ses kulaklarında çınlayıp durdu. Sırf bu sebepten bile konsantrasyonu inanılmaz bir biçimde dağılıyordu. Zaten buraya, düşünce suçlusu olarak gelmişti. Bir eksik bir fazla, ne far ederdi ki...En azından bilgiyle dolacaktı şimdi. Başkalarının düşüncelerini oldu olası merak ederdi zaten. Bu onun için tam bir fırsattı. Ruhuna işleyen bu günah düşünceleri, Düşünce Krallığında bile kapkara bulutlar oluşturmuştu. Suffer'ın bayılması, onu bu alemde özgür bırakmış, istediğini yapma fırsatı vermişti. Bu haliyle akıl hastanesinden kaçan bir deli kadar tehlikeliydi. Broşürde birimlerin adresleri yazılmamıştı. Acaba birilerine sorarak öğrenmeye çalışsa, bu mermer dehalar, gözlerine baktığında kim olduğunu anlayacaklar mıydı? Düşaport işlemlerini yaptığı yerdeki milliyetçi kadın, düşografını çekmişti. Ya bütün bu zeka abidelerine dağıtılsa bu resimleri? Ne yapacaktı o zaman. Dostuna ihanet ederek aldığı kartta hiçbir işe yaramayacaktı. Lawrence'ı sevmişti. Ama annesiyle ilgili düşüncelerinden oldu olası nefret ederdi o adamın. Çok itici geliyordu Mahmut'a. Nereden buluyorlardı böyle garip şeyleri. İngiliz yazarların çoğunda vardı aslında bu tuhafılık. Önceki yüz yıllarda olan tuhafıklar yine birazcık ele avuca sığan şeyler. Lawrence'la aynı dönemde yaşayan Virginia Woolf tam anlamıyla deli bir kadındı. Dahi deli bir kadın. Yiyecekleri dışkıya dönüşüyor diye günlerce aç kalan deli bir yazar. Bir arkadaşı "Dahilikle delilik arasında çok ince bir çizgi var" derdi. Arkadaşının bu lafı kimden duyduğu bilinmezdi ama şu bir gerçek ki, Mahmut'un hayatında yaptıkları da dahilikle delilik arasında gidip gelirdi. Daha çok delilik tarafı ağır bassa da yine de içinde dahi sözcüğünün geçtiği cümlede bulunmak Mahmut için inanılmaz bir başarı sayılırdı. Bu düşaportu çalması bile dahice bir şeydi. Nasıl da hiç çaktırmadan yürütüvermişti cebinden. Ruhu bile duymamıştı bu ana düşmanın. Kendi cinsel sapıklıklarının faturasını anasına kesen bu aciz yaratığa amma da etmişti. "Hak edene yapacaksın" dedi kendi kendine.

Bunları düşünürken bir yandan da, bu rüya ülkesinin sokaklarında dolaşüyor, bu inanılmaz, düzene, temizliğe ve tertibe hayran kalıyordu. Ama yine de burası o şelalenin olduğu kadar güzel bir yer olamazdı. Orası bir başkaydı. Düşler diyarına çıktı çikalı en beğendiği yer olmuştu. Acaba şu an oradakiler ne yapıyordu. Bilge Ser, rahip, ölü kadın, Şaharm adındaki sadık kulu ne yapıyorlardı acaba. Birden bire ortadan kaybolduğunu gördüklerinde, tanrı olduğuna iyice karar vermişlerdir şimdi herhalde. Elbette kimse onun tanrılığına karışamazdı. Tanrı olmasa nasıl boyayacaktı koskoca D.H Lawrence'ın gözünü. Suffer karanlıkta, baygın bir halde yattığı halde yine de acı çekiyor, düşlerinde bile Mahmut'un hatalarını görüyordu. Henüz yardımcı kontrolörün gelmemiş olması da Mahmut'u iyice özgür bırakıyordu.

Bu düşüncelerle, bir havuzun başına kadar geldi Mahmut. Havuz en az dokuz kattan oluşmuş, bir birbirinin içine girmiş dairelerden oluşuyordu. Bu havuzun normal dünyada gördüğü havuzlardan tek farkı, üzerinden o ayın en seçkin düşüncelerinin akmasıydı. Bir tür sergileme panosu yani. Hayranlıkla baktı. Bir anda bir suçlu olduğunu hatırladı ve parke şeklinde döşenmiş mermer sokaktan içeri girdi. Bu sokak, diğer yerlere göre biraz daha loş, ve tarihi bir sokaktı. Ülkenin diğer yerlerinde gördüğü modernlik burada hemen hemen hiç yoktu. Ve burada neredeyse hiç mermer adam yoktu. Şaşkınlık ve heyecan içinde yürümeye devam etti. Bir anlamda güvenliydi de burası. Pek popüler olmasa gerek diye geçiriyordu aklından. Neyse ki böyle sakince bir yer bulmuştu kendine. Elinde serbest Pass'ı olduğu halde, düşografının herkese dağıtılıp dağıtılmadığından emin değildi. Her an yakalanabilir ve tanrıların tanrısının huzuruna çıkartılabildi. O ne tür bir düşünce suçu işlediğini tahmin edebiliyordu. Şaharm'a yüzüğünü çıkarması gerektiğini söylemişti. Bu kötü bir düşünceydi. Bir canlının karısına olan sevdasının ve bağlılığının bir nişanesi olan yüzüğünü çıkartmasını istemekle ne büyük cürüm işlediğini bir tanrı olarak kendi de o anda fark etmişti. Ancak, otoritesini de koruması gerekiyordu. O Bilge Ser dinsizi kendine inanmıyordu. Kuralları ne kadar iyi bildiğini ve onları ne kadar istikrarlı bir şekilde uyguladığını görmesini istemişti. Aslında tanrıların tanrısına yapabileceği bir sürü mantıklı açıklaması vardı. Bu işten kesinlikle sıyracaktı. Önemli olan, yakalanmadan önce, arşivleri bula bilmesiydi.

Tanrıların Tanrısı'nın ülkesi gerçekten onun şanına ve ihtişamına yakışır bir ülkeydi. Her bir mermer düşünülerek konulmuştu yerine. Her şey anlatılmaz bir armoni içindeydi. Bütün sokaklarda klasik müzik çalıyordu. Beethoven, Mozart hatta bazen Goran Bregoviç bile çalıyordu. Şu anda duyduğu müzikte ona aitti Oldukça ağır bir parçaydı. Bir de çok acıklı geliyordu kulağa. İnsanı dinlendiriyor ve düşündürüyordu. Birde delice bir esin kaynağıydı. Keşke burada bir ev alıp buraya yerleşme şansı olsaydı. O zaman ne büyük eserler çıkartırdı burada. Ama kendi ülkesindeki kullarını da düşünmek zorundaydı. Onları yetim bırakmıştı bir anlamda. Gerçi çok yoğun çalışıyordu, onlara açıklayacak bir sürü sebebi vardı ama yine de bir tanrının yeri ülkesiydi. Tanrıların tanrısıyla görüştükten sonra geri dönecekti kullarının

yanına. Onu özlemle beklediklerinden emindi. Onlara iyi bir tanrı olmaya çalışmıştı. Sadece şu Şaharm meselesi. Onu da gidince düzelterek. Eğer burada zaman işlemiyorsa gittiği zaman Şaharm'a ayrıcalık tanıyacaktı. Acaba şu an aklından geçen bu iyi düşünceden tanrıların tanrısının haberi olmuş muydu.? Eğer haberi olduysa kesin affederdi onu. Her şeyden önce işini çok iyi yapan bir tanrıydı. Nasıl da kurtarmıştı peygamberini azılı ağaçlardan. "Her tanrının bir kusuru olacak tabii" diye geçirdi içinden. Affedileceğinden emin bir şekilde ilerlemeye başladı. Ama yine de arşivlere ulaşmadan önce yakalanmamalıydı.

Böylece bu تنها sokağın süt mermerleri üzerinde epeyce oyalandı. Hayatında hiç görmediği kabartmaları görüyordu binalarda. Sanki yerlerinden çıkıp, çiçekler gerçekten çiçek olacak, kuşlar gerçekten kuş... Bir binanın önünde gerçekten bir heykel duruyordu. Bu mermer adam değil gerçek bir mermer heykeldi. Düşünen adam heykeli. Aynı Bakırköy'deki gibi. Bir an duygulandı. Güzelim yurdunu özlemişti. Her sabah yatağından kalktığına penceresinden içeri dolan güneşi, ve karşı evdeki yaşlı teyzenin, balkonda kahvaltı edişini. O eve birkaç kere çağrıldığı halde gitmemişti Mahmut. Çok ürkütücü geliyordu orası Mahmut'a. Sanki cinlerle, şeytanlarla, hayaletlerle dolu bir evdi. O kadının bile ölü mü, sağ mı olduğunu bilmiyordu. Kimi, gecelerde, ay ışığı altında alem yapıldı o evin balkonunda. Kırmızı şaraplar su olur akardı. Kadın ahbablarını çağırırdı. Kendi yaşlılarıydı genelde bu çağırıcıları. Oturur beraber içer, eski günlerden konuşup hüzünlenirler, bazen de neşe sohbetlerine katık olurdu rakı. Madam Teyze diye bilirdi semttekiler onu. Rum asıllı çok güzel bir kadındı. Arkadaşları geldiğinde Türkçe'yi Rum aksanıyla konuşurdu ama başkalarıyla sohbet ederken, fevkalade güzel bir Türkçe kullanırdı. Söylenişine göre, Mısır'da bir de Yunanistan da arkeoloji ve felsefe eğitimi görmüştü. Tam bir İstanbul hanımefendisiydi. Balkonlarında kocaman bir şömine vardı. Güz gelince Madam Teyze o şömineyi yakar, eline kitabını alır ve yanına da kırmızı şarabını koyar, okumaya dalar. Öylesine özenirdi ki Mahmut ona, bir gün yazar olduğunda, böyle kocaman bir ev alacağını ve balkonunda böyle bir şömine yaptıracağını hayal ederdi hep. Ama ev bu kadar korkutucu olmayacaktı. Hayallerindeki ev yani. Kışları bir başka güzel olurdu bu karşıda ki konak. Saçaklarından delice buzlar sarkardı yere. Noel zamanı geldi mi, bütün balkon yemyeşil çam dallarıyla ve rengarenk ışıklarla süslenirdi. İsa'nın bir minik biblosu bile konulurdu. Bahçesinde sevimli bir Şapeli vardı zaten bu korkutucu evin. Sanki evin kendisi balkonda yaşardı. Dört mevsim balkonda geçirdi. Madam Teyze'nin ruhu bu balkonda gizliydi. Baharda mor salkımlar aşağı doğru süzülür ve baharın gelişini nazlanarak karşılardı. Bahçıvan her sabah budadığı güllerden Mahmut'a da verirdi. Madam Teyze, saçlarına bu güllerden birini takmış olurdu hep balkona çıktığında. O yaşına aldırmanın, nadir insanlardan biriydi. Bahara güzelliğinden, gençliğinden ve tazeliğinden verirdi. Yalnız yaşamının insana verdiği hüznün zerresini göremezdiniz onun gözlerinde. Umumiyetle neşeliydiler hep. İnsan onun saçlarına baktığı zaman sanki telleri boğazınıza düğümlenirdi. Upuzun, simsiyah zeytin rengi saçlar, yine zeytin rengi gözlerle bir olup bütün dünyayı ateşe verirlerdi. Yazları özellikle, yaz başlangıçlarında pek göremezdiniz Madam Teyze'yi balkonunda. Büyükada'daki yazlığında olurdu. Çok nadir verdiği dostluk partilerinde, piyano çalarken görürdünüz onu. Piyanoyu balkonda çalmazdı genelde ama Mahmut gibi iyi röntgen yapıp, Madam Teyze'nin hayatını yakından takip eden biri için bunu görmek çok kolay bir şeydi. Ayrıca bayılırdı onun piyano çalmasına. Ah Madam Teyze diye geçirdi aklından. Mevsimlere anlam verirdi o. O olmazsa baharın, yazın, kışın geldiğini anlamazdınız o semtte... O olmazsa kaliteli yıllanmış şarabın kendisi nasıl, kokusu nasıl bilemezsiniz. Asık suratlı o büyük konağın, yaşayan bir efsanesiydi Madam Teyze...

Bütün bunları şu heykelin sayesinde hatırlamıştı Mahmut. Eski güzel günlerin çekiciliğini ve güzelliğini düşündü. Buradan ev alıp yerleşse bile yine de Şapel Sokağı'nın tadını bulamayacaktı.

Binalardan biri diğerlerine göre oldukça geniş ve uzundu. Burasının ne olduğunu merak etti. Önüne kadar geldi ama her hangi bir yerinde bir şey yazmıyordu. Sağına soluna iyice baktı. Camlı bölmeden içeri baktı, kimsecikler yoktu. İyice baktığında, içeride uyuklayan bir mermer adam vardı. Başını mermer masaya dayamış, belki de düşünüyordu. Adamın durduğu yerin az ilerisinde, bir sütunun üstünde yazan yazıyı heyecanla okudu;

"Arşiv Bölümü"

Buraya girmek istedi hemen. Ama önce kafasında bir plan yapmalıydı. Yüzünü tanıması an meselesiydi şu uyuklayan bekçinin. Aklına bir fikir geldi...İçeri girecek, adamı hiç uyandırmayıp, yalnızca kartını masaya bırakacak ve yoluna devam edecekti... Cam kapıyı yavaşça araladı. Parmaklarının ucuna basarak bir bölme daha geçerek bekçinin masasının önüne kadar geldi. Bekçi o kadar derin uyuyordu ki, top atsan duymazdı... Bu durum için biraz da olsa rahatlatmıştı Mahmut'un...Kartı sessizce masaya bıraktı. Birkaç adım attı. Kafasını kaldırdığında karşıda yan yana iki ayrı merdiven gördü. Bunlardan sağ tarafta olanı beyaz mermerden yapılmış basamakları ve altın suyuyla zenginleştirilmiş tirabzanlarıyla göz alıyordu. O kadar ihtişamlı ve uzundular ki, Mahmut bu merdivenlerden gözünü alamadı. Bütün basamakların ucu sarı bir altın rengine bürünmüş ve her bir basamağa "yaşam düşünce de saklıdır..." yazılmıştı. Ne kadar da doğru bir sözdü. Düşünemedikten sonra yaşadığını nasıl anlayacaktın... Yavaş yavaş gözlerini

diğer merdivene doğru kaydırdı. Bu merdivense siyah granitten yapılmış, ve tirabzanları gümüş rengindeydi. Basamakların ve merdivenin tamamının büyüklüğü diğerinden geri kalmazdı. Bu merdivenlerin basamaklarında ise; "Her Adam ölür ama her adam gerçekten yaşamaz" yazılıydı. Bunu bir filmde görmüş olduğunu düşündü. Ama filmi hatırlayamadı. Birbirine paralel bu iki merdiven de, loş bir ışık altında süzülüyorlardı. Ancak beyaz mermerden olan merdiven yukarılara doğru, birazcık olsun aydınlanıyordu. Merdivenlerin ucunu görebilmek için kafasını iyice kaldırdı. Gözlerine inanamayacağı derecede güzel bir tavanla karşı karşıya kaldı düşünceleri. Binlerce renk bir arada kullanılmıştı bu tavana. Kabartmalar öylesine gerçekçiydi ki, nesnelere işlenmemiş de oraya getirilip konulmuşlardı sanki... Tavana kadar yükselen iki büyük sütun vardı. Bu sütunlardan da biri siyah granitten, diğeri ise beyaz mermerden yapılmıştı. Sütun başları, bu binada ki ihtişama başka bir hava katıyordu. Bu şekillere de bir süre gözünü çekmeden baktı. Sonra, tıpkı o küçük odada olan şeylerin aynısı oldu. Gözleri şaşılacak kadar bir yazı göründü şekiller arasından. "Sağlam düşün ki ölmeyesin, eğer ruhun bedenle birlikte terk ediyorsa seni, düşünmeye vaktin olmamış demektir." Bu söz de hayranlıkla okudu. O kadar dalmıştı ki tavana, adım attığının farkına bile varmadı. Adımıyla birlikte yere öyle bir yapıştı ki, sütun başları yukardan baktığında onu kurbağa sandılar. Düşmesiyle birlikte çıkan ses bütün binanın içini dolaştı. Bekçi kafasını kaldırdı. Giriş salonundaki süs havuzunun yanında bir adam sere serpe yatıyordu. Adam hemen toparladı kendini ve ayağa kalktı. Tam merdivenlerden birine koşacaktı ki, bekçi arkadan kükredi;

"Çar Apikes adına; Ne yapıyorsun orada sen?"

Mahmut neredeyse korkudan bayılacaktı. Renk vermemeye çalıştı.

"Evet doğru!" dedi. "O gönderdi beni"

"Kim?" diye gürledi bekçi...

"Az önce söylediniz... Ben de, düşünceler aracılığıyla size bildirildiğini sanıyordum... Demek bir ihmâl var... Hemen bildireceğim bunu yüce kralımıza!"

"Düş aşkına neden bahsediyorsun sen? Neyi bildireceksin krala?" Bekçi henüz düşüncelerinin derinliğinden sıyrılamamıştı.

"Zamanında size haber verilmediğini bildireceğim" Suffer yarı baygın halde bir çığlık attı.

"Haber neydi? Kim verecekti?" diye şakın ve öfkeli bir şekilde sordu bekçi.

"Benim arşivden birkaç şey alacağımı, bunun için gönderildiğimi bildirmeleri gerekirdi.. İlgili birimlerin sizi haberdar etmesi lazımdı. Ama görüyorum ki haberiniz yok. Kralımızın emrini bu şekilde istismar etmek büyük bir ihanettir ona. Elbette ilgili kişiler cezalandırılacak!"

"Öyle bir haber gönderilse mutlaka bilirdim ben. Buraya özel kişilerden başkası adımını bile atamaz. Elimde bir "Düşturist Düşaportu" var. Senin galiba... Ama şunu bilmeni isterim ki, bu şekilde buraya girmen kesinlikle yasaktır."

"Öyle bir haber gönderilmedi mi, yoksa gönderildi de, siz o anda burada uyuduğunuz için, düşüncelerinize ulaşamadı mı?.. Bir kez daha düşünün bunu... Bu işi, ihmale uğratan kişi siz olmayasınız? Daha fazla derinleştirmeyelim isterseniz bu konuyu..."

Mahmut şeytanca çalışan kafasını kullandıkça, Suffer, acı çekmeye ve uykusunda çığlıklar atmaya devam ediyordu. "Birisi bu adama engel olsun!"

Bekçinin iyice kafası karışmıştı. Karşısındaki adam aşırı derecede kendine güvenerek konuşuyordu. Hem nasıl olsa bu adamın düşaportunda, zihninde kendi düşünce dünyasından en ufak bir şey kalmadığı yazılıydı.

"Özel görevi olmasa bile, her hangi bir şey yapamazdı arşivlere. Çünkü kendi düşünce dünyasından en ufak bir bilgi yoktu zihninde. Ama özel görevle geldiyse sonucu katlanılmaz olabilirdi. Düşüncelerine yapılacak işkenceleri düşünmek bile istemedi."

"Peki" dedi. "Madem kral hazretlerinin özel görevlendirmesiyle geldin, o zaman istediğin birime çıkabilirsin."

Mahmut kulaklarına inanamamıştı. Demek artık arşivdeydi ve adamı atlatmıştı. Zekasıyla bir kez daha gurur duydu. Acaba hangi bölüme gitseydi şimdi? Ölüler arşivine mi, yoksa diriler arşivine mi? Ölüler arşivi daha gizemli görünüyordu. Siyah granitten merdivenler... Ve bu merdivenle birlikte adeta gökyüzüne uzayan gümüş tırabzanlar. Asaletin daha iyi bir sembolü olamazdı. ... Tam ona göre.... Hatta tam çıkaracağı kitabın kapağına göreydi.. Merdivenlere yöneldi. İlk basamağa adımını atarken kalbinin duracağını hissetti. Artık ölmüş kimselerin düşünceleri avucunun içindeydi. Herkesten saklanan o mahrem yumakları... Her şeyde olduğu gibi, düşünceleri bilme konusunda da herkesten farklıydı. Yazacak ne kadar da çok konusu olmuştu.

“Yaşasın” diye haykırdı. Sonra arkasındaki bekçiyi hatırladı ve düzeltti;

“Yaşasın Kral Çar Apikes hazretleri!”

Merdivenin basamaklarını ağır ağır, içine sindire sindire çıkıyordu. Gümüş kaplı tırabzanlara dokunuyor, bu şansından dolayı tanrıların tanrısına dualar ediyordu. Merdivenin ucunda ışık iyice kararıyordu. Ama tam olarak söndüğü de söylenemezdi. Mahmut merdivenlerin ucuna geldi. Karşısında siyahın tam anlamıyla en yoğun tonunu almış bir kapı vardı. Bu kapı o kadar büyüktü ki neredeyse beş katıydı Mahmut’un. Binanın dışardan bu kadar büyük görünmesine şaşmamalı demek ki diye düşündü Mahmut.

Kapının tokmağı neredeyse Mahmut’un kafası kadardı. Bu ülkede hiç bu kadar normal boyuta aykırı bir şey görmemişti. Süslemeli tavanı ve sütunları buna dahil etmiyordu. Birde düşünce dünyasının girişindeki kapı vardı. Evet aslında görmüştü ama, şehir merkezinde böyle bir şeye rastlamadığını söylese daha doğru olurdu. Tokmağı iki eliyle kavradı. Kaldırırken o kadar güçlük çekti ki, kolunun yerinden çıkıp, tokmağın altında kalacağını düşündü. Neyse ki bu iri nesneyi yerinden oynatabilmiş ve kapıya deşdirmişti. Kapıyı kimin açacağını merak etmeye başlamıştı. Bir sürü entrika da burada çevirmek zorunda kalacaktı. Ama buna hiç hali yoktu. Kapıyı iyi birinin açması için bolca dua etti. Dualar uzuyor, kapı açılmıyordu. Aşağılardan bazı sesler geliyor, zaman dilini çıkarmış bir yılan gibi ağına düşürmek için Mahmut’un karşısına dikiliyordu.

Dakikalar uzadıkça uzadı. Heyecan yerini korkuya ve gerilime bıraktı. Sanki o bekledikçe hortlaklar öfkeleniyor, bir an önce gitmesini bekliyorlardı. Bir an geri dönüp yaşayanların düşüncelerine bakmak istedi. Ama buraya kadar çıkıp, bunca korkuya katlanmıştı. Biraz daha beklemesi yerinde olurdu. Böylece ne kadar beklediğini bilemedi. En sonunda ikinci bir kez tokmağı kaldırıp, kapıya vurmaya karar verdi. Bu işi o kadar hafif yapacaktı ki, hiçbir hortlağı, öfkelenirip, yattığı yerden kaldırmayacaktı. Tokmağı kaldırmaya çalıştı. Hatta birazcık kaldırdı. Ama daha sonra bu ağırlığa dayanamadı. Elleri tokmağın altında kaldı. Tokmak bunu kapıya doğru öyle bir hızla çekti ki, kapıya deşdiğinde neredeyse kafası paramparça oluyordu. Kapı onun üzerine yaslanmasıyla birlikte içeri doğru açılmaya başladı. Öyle bir cızırtı çıkarıyordu ki, duyanların kulağı sağır olurdu. En sonunda sonuna kadar açıldı kapı. Mahmut önündeki, sonu görünmeyen koridoru görünce, korkudan küçük dilini yutacaktı neredeyse.

Arka tarafları iyice karanlık olan, hatta neredeyse görünmeyen sonsuz bir koridoru burası. Yeniden girdiği yere döndü. Hemen buradan çıkıp gidecekti. “Canı cehenneme bu ölmüş morukların, ne düşündülse bana ne!” diye haykırdı. Tam girdiği kapıya geldiğinde, kapı öyle bir hızla çarpıldı ki, neredeyse bina yıkılacaktı. Bu ses, uğultuların içine dalıp kayboldu. Şimdi neredeyse gece karanlığı vardı bu koridorda. Kapıdan sızan ışık az da olsa aydınlatıyordu bu cehennemi. Yalnızlığın ve korkunun, insanın kanını donduran atmosferinde kimsesizdi... ağlamaklı oldu. Duygusallaştı. Belki de özel görevli falan olmadığı için, bu kapıdan asla geri çıkamayacaktı. Ölülerin soğuk nefesleri, vücudunu, arzu içinde bir kadın gibi yalıyorlardı. Üşüdüğünü hissetti. Şimdi nereye gidecek, ne yapacaktı. Arşiv falan umurunda değildi artık. “Hepinizin canı cehenneme” diye haykırdı. Sesi karanlıkta yankı yapıp, yeniden gelip duvarlara çarptı. Ormandaki el her an ensesinden yeniden tutacaktı. En azından orası ormandı diye geçirdi aklından. Açık havaydı. Kaçabileceğin bir yer vardı. Burada tamamen bu ölüler şehrinin içinde kalmıştı. “Tanrım, ne olur bu bir rüya olsun... Ve ben az sonra uyanıp Madam Teyze’yi göreyim dedi kendi kendine. Ama bunun rüya olmadığını karşıdan gelen ve kucağında bir kucak dolusu kafa taşıyan adamı gördüğünde anladı. Her tarafı kan içindeydi adamın. Ve geçtiği yerlerde kandan bir çizgi çiziyordu.

“Bu da ne” diye çığlık attı. Saklanacak delik aradı ama yoktu. Kucağında kesik kafaları taşıyan adamın kendi kafası da yoktu. Mahmut’un gözleri dışarı pörtlemiş, yerinden çıkacak gibi olmuştu.

Adam gittikçe ona doğru geliyor ve kafası olmadığı için, onun nasıl bir tavırla geldiğini anlayamıyordu. İyice yaklaştı adam. Tam Mahmut'un önüne gelince durdu. Mahmut, bu kafasız adamın ne yapacağını bilemiyor, korkudan tirtir titriyordu... Ölüler şehrinin geniş koridorlarına, müthiş bir uğultu yayıldı.

Kesik Baş iyice yaklaşıp önünde durunca, kucağında iki tane çocuk, bir tane kadın ve bir de adam başı olduğunu gördü. Kafalardan biri 12 yaşlarında bir oğlan çocuğuna diğeri ise 8 yaşlarında bir kız çocuğuna aitti.

Kızın upuzun siyah saçları, kesik başın kucağından aşağı salınıyor, neredeyse yere değiyordu. Kafası ters durduğu için, gözleri tavana doğru bakıyor, ve içindeki ağ tabakası bu karanlıkta bir ayna gibi parlıyordu.

Oğlanın saçları sarı ve yana taralıydı. Gözleri kapalıydı. Kadının kafasında ise otuz beş yaşın hüznü ve endişesi vardı. Saçları kıvrıkcık ve teni kumraldı. Gözlerini bir korkunun kollarında ebediyete kapatmıştı.

Diğeri bir kafa ise bir erkeğe aitti. Simsiyah saçları vardı. Bu koridordaki karanlığı ikiye katlayacak bir siyah... Saçları düz ve yana taralıydı. Tıpkı küçük oğlanınki gibi. Gözleri yarı açık, dehşet saçıyordu.

Mahmut bu katil ve kafasız adamın neden önünde durduğuna bir anlam veremedi. Boynundan buz gibi bir su aşağı dökülmüştü sanki. Tüylerinin hepsi havaya kalıkmış, korkudan bağırsakları düğümlenmişti. Bu ne korkunç bir manzaraydı. Nereden getiriyordu bu kafaları? Acaba buraya gizlice girenlerin kafalarını mı kesiyorlardı. Lanet olası bekçi onu kandırmıştı. Nasıl da inandı numarası yapmıştı Mahmut'a. Asıl kafasız olan şu karşısındaki adam değil Mahmut'un kendisiydi. Nasıl da inanmıştı o uyuklayan mermer kafalı dinazora . Yakmıştı kendini bir anlık düşüncesizliği yüzünden.

Karşısında bir katil ve öldürdüğü dört kişi vardı... Mahmut, kelleleri inceliyor acaba bunlar tanıdık falan mı diye bakıyordu. Minik kıızı ve oğlanı tanıyamadı. Kadın da Türk değil di sanki. Adamsa siyah saçlarıyla biraz Türkleri andırıyordu. Gözlerini göremiyordu adamın. Yarı açık gözlerini iyice görebilmek için dikkatini tamamen bu adam kellesinin üzerindeki iki çukura dikmişti. Adamın gözleri de tıpkı minik kızınkiler gibi, tavana bakıyorlardı. Aniden adamın gözleri pörtlledi. Bir yanardağ patlamıştı sanki bu kesik kafada. Mahmut'un korkudan yüreği ağzına gelmişti. Öyle bir çılgılık attı ki, kesik kafa gözlerini yeniden kapatmak zorunda kaldı.

Gözleri kapalı halde, bu kafa ağzını sonuna kadar açtı ve gök misali gürlledi;

"Çekil yolumdan!"

Mahmut, değil yoldan çekilmek, kıpırdayacak halde bile değildi. Korkudan altını ıslatacak neredeyse. Çekilmeye çalıştı ama dizlerinin bağı çözülmüştü. Bedenini kaldıramadı. Korku içinde bu kesik kafaya cevap verdi.

"Kimsin sen? Ne yapıyorsun burada?"

Kesik baş yeniden hırıldayarak;
"Görevli misiniz?" diye sordu.

Mahmut'un aşağıda söylediği yalan geldi aklına. Pot kırmaması lazımdı.

"Evet" dedi Mahmut. Korku içindeydi hala. Sorularını yeniden sordu.

"Kimsin sen? Ne yapıyorsun burada?"

Kesik baş uysallaştı;

"Bizim bir kayıt işi vardı da" dedi. Biraz çekingendi hatta ses tonu.

Mahmut az da olsa rahatlamıştı.

"Ne kaydı?" diye sordu.

“Biz otobanda giderken kaza yaptık. Aslen İspanyol’uz. Karımın ve çocuklarımın cesetleri mezarlarında. Beni düşüncelerini kaydettirmem için buraya yolladılar. Onlar geçirdikleri bu sarsıntıdan sonra gelmeyi pek göze alamadılar. Görevli de sağ olsun benimle gönderdi onların düşüncelerini. Siz mi yapıyorsunuz kaydı.”

“Hayır” dedi Mahmut. Bu koridordan dümdüz ilerleyin. Kapıların üstünde yazılar var. ‘Düşünce Kayıt Bölümü’ yazan yere girin. Arkadaşlar yardımcı olacaktır.”

Kesik baş elindeki kafalarla birlikte oradan uzaklaştı. Mahmut kafası allak bullak olmuş bir halde, bir süre öylece düşündü. “Hazır buraya kadar gelmiş ve bu kadar korkuyu çekmişken, bakmadan gitmek olmaz!” diye mırıldandı. Az sonra bu karanlık koridordaki yolculuğuna tekrar devam etmeye başladı. Çok hafif bir ışıkla aydınlatılan, bu korku tüneli, içine serptiği ölü kokularıyla birlikte Mahmut’u alıp istediği tarafa götürüyordu. Kesik başın etkisinden kurtulamıyordu bir türlü. Kendisi böyle bir süreçten geçmemiştir. Demek ki ölü değildi. Ama neydi o? Şu koskocaman evrende neydi Mahmut’un durumu?

Böylece koridorun karanlık soluyan zemininde gezindi ayakları. O kadar çok kapı açılıyordu ki yan taraflardan, şaşkınlıktan ne yapacağını şaşırıyordu.

Daha önce, hiç böyle bir yer görmemiştir. Minicik ayaklarını ilk kez basmış olduğu bu fayans zemine, pabuçlarını sürterek ses çıkarmaya çalışıyordu. Annesi Başında atkısı sarılı olduğu halde onu çekiştiriyordu. Gerçekten de çok uzundu bu koridor. Etraflarında sürekli gelip geçen beyaz önlüklü hemşireler, doktorlar... Hızlı hızlı yürüdüler. Annesi onu yürütmüyor adeta sürütüyordu. Bu da pabuçlarından daha çok ses çıkmasını sağlıyordu. Bundan aldığı hazı hiçbir şeyden almıyordu neredeyse. En sonunda, annesi upuzun atkısıyla, gözleri zor görünür halde baktı Mahmut’un gözlerine. “Oturalım” dedi. Bir banka çöküp beklemeye başladılar. Annesi bir odanın penceresinden dışarı bakmaya çalışıyor gibiydi. Yıllarca babasının onu tıktığı hücrenin penceresinden... Ağzı görünmüyordu, ama o pencereden görünen gözler, bir pınar gibi çağlıyorlardı. Karşıdaki kirli sarı boyalı kapıdan, beyaz önlüklü bir kadın çıktı. Biraz durur gibi yaptı. Annesine “Hanım, hastanın eşi siz misiniz?” diye sordu. Annesi hayatında kendine ilk kez soru soruluyormuşçasına kızardı. “Evet, benim, n’oldüküne?”

Beyaz önlüklü kadın yürümesine devam etmeden;

“başınız sağ olsun, eşinizi kaybettik” dedi. O gün annesinin orada neden koridora upuzun serildiğini anlayamamıştı. Sınav formlarında ‘Baba: ölü’ kısmındaki yuvarlağın içini yüreğini doldurur gibi doldurduğu zaman anlayabildi o günün kötü bir gün olduğunu. Diğer çocukların aksine hiç “babam gelecek mi?” diye sormamıştı.

Çünkü sekiz yaşına kadar, babasının gelmelerinden nefret etmişti hep. Annesinin tabanları olurdu, delik deşik... Ve akşamdan babasının hatıra bıraktığı morlukları... Kar yağardı acılarına, bütün kış mevsimlerinde... Çoğu zaman annesini görürdü camdan... Babasının öfkesini görürdü... Üstüne kar yağar, kardan adam olurdu... öylece beklerdi... Sonra yürürdü... ayağına rüzgarın değdiği taş merdivenlere doğru, ağzında yalvarıp inlemeler...

Rüzgar ayaklarını yalardı, babasından daha merhametli, sadık bir köpek misali...

Bir türlü anlayamadı...

Buraya neden ve nasıl geldiğini... Bu, yüzlerce kapının ne işe yaradığını... Kapılara iyice yaklaşıp baktığında, üzerlerinde yazıların olduğunu gördü. Alfabetik sırayla yazılmış, alem isimleri... Koridorun diğer tarafındaki kapıları inceledi sonra... Bir yandaki kapılarda ‘Somut alemlerin’ diğer taraftaki kapılarda da ‘soyut alemlerin’ adları yazılıydı...

Mahmut Somut Alemlerin olduğu koridoru yol tuttu kendine. Bütün alemlerin adları henüz ‘B’ harfiyle başlıyordu. ‘A’ gerilerde kalmış olmalıydı. Yada tam tersi. Harflerin ‘C’ ye geçmesi için dua etti içinden... B kapılarından en az otuz tane çıktı karşısına... sonra “Celsarkun Alemi” yazılı kapıyı görünce içi rahatladı. C ile de ne kadar kapı geçtiğini hatırlamadı. En sonunda ‘D’ gelmişti. Depfur Alemi, Divine Alemi,....D.... D.... En sonunda ‘Dünya Alemi’ yazısını gördü. Kapının kolundan tutup çevirdi. Kapı ona hiç zorluk çıkarmadı. İçeri girdiğinde ortamın biraz daha aydınlandığını gördü. Bir kapı daha çıktı karşısına... Bu lacivert ve kendi boyuna uygun bir kapıydı... Bu kapıyı açmak için biraz zorlaması gerekti. Oda neredeyse kar yağmış kadar aydınlıktı. Buz dolabı gibi de soğuk...

Ortada ki büyük mermer masa hariç, oda da hiçbir şey yoktu. Hemen mermere doğru yürüdü. Üzeri tozla kaplıydı bu beyaz mermerin... Dokunmak istedi... Biraz daha yaklaştığında mermerin üzerinde “Dünya aleminde bu güne kadar

yaşamış ölümlerin düşünceleri” Yazılıydı. Altında da Çar Apikes krallığının mührü... Tozu üfledi.. Öylesine bir toz kalktı ki mermerin üzerinden, sanki yeni bir büyü yapılıyordu... Elini mermerin üzerinde gezdirip, bir şey olup olmayacağını kontrol etmek istedi...

Parmaklarıyla mermere dokunur dokunmaz mermerin üstünde bir hareketlilik meydana geldi. Sanki mermerin altında su varmış ve mermer de saydammış gibi göründü... Biraz daha bekleyince üzerinde “düşünce okuma formu” başlığı adı altında bir form ortaya çıktı... Mahmut formun üstündeki bilgileri okudu;

Düşünce Okuma Formu;

Ölümlere ait düşünceleri öğrenmek için aşağıdaki bilgileri giriniz...

Düşüncesini öğrenmek istediğiniz kişinin;

Adı Soyadı:

Düşüncenin kim veya ne hakkında olduğu:

Düşünceler: gizli veya açık (uygun olanı seçiniz)

Tarih:

Bu Düşüncesi hayatı boyunca hiç değişti mi? Değiştiyse, kaç kez ?

Lütfen bilgileri mermerin üzerine parmağınızla yazınız....

Düşünce Dünyası Krallığı sağlıklı ve bol düşünceli ömürler diler....

Mahmut’un heyecandan boğazı kurumuştü. Ne yapacağını şaşırđı. Kimden başlayacaktı? Bu bir mucizeydi, bu bir ödüldü, bu inanılmazın ta kendisiydi... Hiçbir şey yapmadan tam beş dakika boş gözlerle mermerin yüzeyine baktı. “Acaba buna cesaretim var mı?” diye geçirdi aklından. Bildiği bütün değerlerin yıkılmasından korktu. Ölü de olsalar sevdiklerini kaybetmekten... Hayatta ikinci kez kaybetmek istemedi onları...Formu doldurmaktan vazgeçti. İnanđıkları inandığı gibi kalmalıydı. Bu kaçınıcı tecavüzdü böyle? Açık düşüncelerini zaten biliyordu. Gizli seçeneği de seçse, vicdan azabından kıvranırdı. En iyisi bakmamaktı... Alıp başını gitmek. Bu yerden, hem de bu diyardan. Acı çekmek istemiyordu daha fazla. Neler yaptığının farkında bile değildi. Ellerini çekti mermerin üstünden... Karşısında duran hazine hayatının en büyük nefis jimnastiğini yaptııyordu ona. Yeniden koydu ellerini. Sonra yeniden çekti... Kapıya kadar gitti. Elini lacivert kapının koluna attı. Hafif kendine doğru çekti... Kapı hafif gıcırdadı... Arkasını dönüp mermer masaya bakarken, hayatı boyunca bir daha böyle bir şansının olmayacağını düşündü. Geri girip girmemekte tereddüt etti. Bunca şeyi bunun için yapmamış mıydı zaten...Pişman olacağı bir şeyi yapmak istemedi. Ve içeri daldı. Vazgeçme korkusuyla hiçbir şey düşünmedi. Yalnızca işine odaklandı. Annesinin düşünceleriyle başlamak istedi.

O elini tozlu mermerin üzerinde gezdirip, harfleri yazarken, her an bir iskelet bu panodan elini uzatıp, çarşafı Mahmut’un boynuna dolayacak gibiydi.

XXIII. BÖLÜM

ÖLÜLERİN SIRLARI...

Ellerine hakim olamadan formun üzerine harfleri yazıyordu...Heyecandan kalp atışları bütün binayı sallıyordu adeta...

Düşünce Okuma Formu

Ölümlere ait düşünceleri öğrenmek için aşağıdaki bilgileri giriniz...

Düşüncesini öğrenmek istediğiniz kişinin;

Adı Soyadı: Mesude Şişe

Düşüncenin kim veya ne hakkında olduğu: Mahmut Şişe

Düşünceler: gizli veya açık (uygun olanı seçiniz): Gizli

Tarih: 1977

Sonuç:Allah belamı vermesin benim...Neden iki ay geçmeden gebe kaldım ki! Ah düşsen de kurtulsam. Senin yüzünden köle olacağım bu adama ömür boyu. Dert tutsun seni! Doğmaz ol... Hayırlı olsun karnıma düşmezdin.. Nasıl da tekmeliyor. Lanet gelsin sana uğursuz!.....

Bu Düşüncesi hayatı boyunca hiç değişti mi?: Evet

Yanıt 'Evet' ise ne zaman? Doğduğunda....

Ayrıntı:

Seni düşürmek için elimden geleni yaptım. Ama olmadı. Ne kadar da güzel bu gülüş. Dudaklarına bak hele. Yerim seni ben. Al bakayım, doyuralım karnımızı...

Tarihi değiştirdi Mahmut. Yalnızca ilgisini çeken kısımları okudu. Yoksa sayfalar dolusu yazı çıkardı karşısına. On sene sonrası...

".....Baban da çekti gitti aramızdan. Gün mü gösterdi bana? Bir hayrı yoktu onun ama senin de ondan geri kalır yanın yok. Sorumsuzlukta ve akıl fukaralığında aynısınız. Yine nerelerde geziyorsun kim bilir. Saat kaç oldu. Hepsi dört tane koyun. Alıp gelemiz mi insan? Senden adam olmaz ama neyse hayırlısı..."

Bu Düşüncesi hayatı boyunca hiç değişti mi?:Hayır.

Annesinin ona olan bu güvensizliğini hiç anlamamıştı. Babasına benzetiyordu onu. Hem de nefret ettiği babasına. " Hep beceriksiz olarak görmüş beni. Benden bir şey olmayacağını düşünmüş". Ağlamaklı olmuştu...

Annesinin ölümünden iki ay önce;

"Beni yapayalnız bıraktın... Hem de başkalarının eline. Sen doğduğun gün nasıl da sevinmiştim, bir oğlum oldu diye... İkinci kocayı doğurmuşum, haberim olmamış... Sana beddua etmiyorum, çünkü sen benim oğlumsun. Gözümün nuru, aklımın ışığısın. Gözlerimi yollarda koyan gözlerine kurban olayım... Bu kadar mı önemli işlerin var? Bir yangınımı söndürsem. Bir sarılsam sana şöyle... dünya gözüyle... ellerini tutup ta ciğerime batırsam...Aleme de rüsva olduk.

Gelmedi senin vefasız diyorlar. Ah be gönül parem, ben gözlerimi kapatmadan bir düşsen kollarıma, daha ne isterim Mevla'mdan.... ”

Mahmut daha fazla dayanamadı...Kapattı. Gözyaşları mermere birkaç lav damlası gibi düştü. Mermer cam gibi parladı. Tertemiz oldu. Babasının düşüncelerine bakacaktı. Ama o çok fazla bulunmamıştı zaten hayatında. Sekiz yaşında bırakıp gitmişti. Aslına bakarsan, ailesinden her hangi birinin düşüncelerini öğrenmek istemiyordu artık.

Keyfi iyice kaçmıştı. Az sonra yazacağı kişi eğer ölmüşse belki moralini biraz düzeltebilirdi. Hep pencereden izlediği, balkonda gördüğü saçlarında bahar gülleri açan Madam Teyze acaba ölmüş müydü? İşte bu ona heyecan verirdi... Hemen gerekli bilgileri girdi... Tarih kısmına “ömrü boyunca” yazdı. Düşünce metnine “en önemli gizli düşüncesi” komutunu girdi.

Kapkara bir kitabın
İçinde kayboldu iki ruh...
Birisi doğurandır, diğeri doğurtandır...
Biri ana olursa, diğeri ebe değil...
Ölümsüzlük isterken,
Ölmek hiç elde değil...
Aradıkları ölüm, başlarında bulunur...
Haberleri olursa kim bilir neler olur?...
Lanetlendi ruhları,
Gülmez artık bahtları.
Bilgelikle coştular,
Daldan dala koştular...
Eğer o kadar varsa
Bilgelik kanlarında,
En değerli hazine,
Bilsinler başlarında.
Mor göklerin altında
Gün batarken bir akşam,
Almaları gerekir,
Birer tel saçlarından
Aynaların hasreti
Biter gider o zaman
Ama böyle kalırsa
Zaman onlara zindan
Bir ölümlü görmezse
Onları saklayan kitap,
Ne gizli diyarlar durur,
Ne de eşsiz kainat...
Her kitabı görürler,
Her kitabı alırlar;

Ama uzak kalırlar,
Acılarıyla ağlarlar...
Servet olur, saray olur onlara
Gel ki görünemezler
Altından aynalarda
Ölümlü tanrı olsun
Kısır olsun bir yandan
İki tanrı fazladır,
Doğurursa bu adam...
Gezsin eteklerinde
Düşten yapma ülkenin,
Görsün yansımasını
Düşündüğü her şeyin,
Gelsin sarayda bulsun

Aradığı gizemi
Şaşkınlıktan o zaman
Çatlayacak yüreği...
Nesilden nesillere...
Bu büyüden dillere...
Sonsuzlukla buluşsun
Bu bitmeyen hikaye...
Hiç okumamışım ben...
Bu kara dizelerde
Eğer değilse şifre...

Mahmut bu çocuk tekerlemesinden de bir şey anlamamıştı...

Ardından Şu satırları okudu;

Bir yere yazdım... Bu mısralar kadar parçalara ayırdım ...kırk deliğe tıkadım... Bilgelik varsa eğer... bu kara düğüm biter...

Burada bitiyordu... Mahmut şaşkınlıkla baktı tekrar mısralara...Bu kadında bir şeyler olduğunu sezmişti ama, ne olduğunu da anlayamamıştı. Neyse ki sonunda ölüp gitmişti. Ölüm deyince aklına Mahmut kendini düşündü. Acaba kendisi ölmüş müydü. Eğer öldüyse mutlaka adını yazdığında bu kitabın içinde çıkardı. Buna cesaret etmek hepsinden zordu. Öldüyse bile bundan haberinin olmasını istemiyordu. Şu an ölü gibi hissetmiyordu ve böyle daha güzeldi belki de...Ama nerede olduğunu da bilmek istemiyor değildi. Birkaç saniye içinde parmakları mermerin üzerinde yeniden oynamaya başladı...

“M” harfini yapıp biraz soluklandı...
Sonra “A” ...
Ardından H
Ve “M”

Daha fazla elleri gitmiyordu. “Ben ne yapıyorum?” diye bir kez daha sordu kendine... Ve az önce ölümlerin düşüncelerini öğrenmek için verdiği kararı, bu durum içinde verdi... Bir anda adını yazmayı hızlandırdı...Tam Şişe'nin ikinci Ş harfini de yazmıştı ki, bir el onu omuzlarından çekti...

“Düş Polis; Kıpırdama!”

XXIV. BÖLÜM

KELEPÇELİ MERMER DÜŞÜNCELER

Mahmut, düşünce gücüyle bayıldıktan sonra apar topar büyük bir hole getirildi...Gözlerini açtığında tek görebildiği Koskocaman bir tabloydu... Bu tablo, mermer işlenerek yapılmış, daha sonra da boyanmış duruyordu. Mahmut'un bakışları bulanıktı. Yavaş yavaş gözlerini tablonun üstünde gezdirdi. Kafası olmayan bir kadın bedeniydi tablodaki...Kadının giyecekleri yırtılmıştı. Hatta paramparça olmuştu. Tecavüz edilmiş bir kadın tablosu... Silik bir görüntü... İki düş polisin kollarında... Düşüncelerinde kelepçeler. Suffer bir güneşin üstünde oturuyor... Bunca suçu nasıl işlediğini düşünüyordu. Ama bu konuda en ufak bir fikri yoktu. Tablodaki kadının çaresiz duruşu içini burkmuştu. Bulanık görüntünün içinde büyüyen bu kadın bedeni, damar damar doldurmuştu beynini. Tablonun bütün çerçeveleri som altındandı. Bu büyük salonun kalan kısımlarını inceleme fırsatı bulamadan, sürüklenerek, bir kapıdan geçirildi. Geçer geçmez bulanık bakışları bir anda müthiş bir netlik kazandı. Burası tam bir saray salonuydu işte... Ama her şey camdan yapılmıştı. Sütunlardan tut koltuklara kadar. Yüzlerce camdan biblo vardı. Bu şekillerin çoğunu hayatında ilk defa görüyordu. Salonun zemini bile camdandı. Alt katta sonu görünmeyen bir boşluk vardı... Ve bu boşlukta yıldızlar... Sanki uzayda bir boşlukta idi. ..Ayağını yere basmaya korktu. Ama düş polisler onu sürükleyerek salonun ortasına kadar getirdiler. Mahmut gözlerini yerden kaldıramıyordu. Hep düşeceğini sanıyordu. Ama bu cam oldukça sağlamdı. Zemin cam olduğu için alt katı çok net görünüyordu. Yıldız sandığı onca ışığın, birer mum olduğunu fark etti. Yada muma benzer bir madde. Çünkü en ufak bir is yoktu yerlerde. Sonra bu mumların ikişer ikişer terazi keferine konulmuş olduğunu gördü. Mumlardan hiç biri diğerini tartmıyordu. Ve hep aynı seviyede ışık veriyorlardı.

Mahmut şaşkınlığını mumların içine gömdü. Bu kadar çok şaşırdığını anlamalarını istemedi nedense... Kafasını yerden kaldırdı. Şeffaf sütunların ilerisinde, camdan koltuklarda oturan bir grup mermer adam gördü... Cam olmayan bir şeyler görmüştü sonunda...Onların kimler olduğunu anlamaya çalıştı. Ama başaramadı. Çünkü hepsinin ancak enselerini görebiliyordu. Oturan gurubun tam önünde çok belirgin bir yükseklik vardı. Tıpkı tiyatro sahnesi gibi. Oturanlar da izleyici gibi duruyorlardı. Sahnenin tam ortasında yaklaşık üç metre yüksekliğinde, camdan bir heykel duruyordu. Bu bir adamdı gözleri bağlıydı. Kollarını yukarı doğru kaldırmıştı. Ve alnının ortasına bir yıldız kabartılmıştı. Cam heykelin içinde sürekli dağılıp, toparlanan bir kalp vardı. Bu neyi simgeliyor acaba diye düşündü. Yukarı doğru kaldırmış olduğu ellerinden bir şey aşağı doğru süzülüyordu. Bu da tıpkı terazi gibi bir şeydi. Ama tam olarak terazi olduğu söylenemezdi. Mahmut bu heykelin her an canlanacağını düşündü nedense. Heykel kocaman bir tahtın üzerinde oturuyordu ve bu camdan adam muhtemelen Çar Apikes'ti...

Mahmut'u da sandalye de oturan beş kişinin bulunduğu yere kadar götürdüler. Onu sahneye benzeyen yerle, seyircilerin oturduğu yer arasına yan olarak oturtular. Bu durumda hem başlayacak oyunu görebilecek, hem de seyircileri... Mahmut'un oturduğu yer bu altı kişinin oturduğu yere göre daha yüksekte kalıyordu. Gördüğü bütün cam eşyalar, altın suyuyla süslenmiş, ama şeffaflığını kaybetmemişti. Eşyalardan çekti gözlerini. Çaprazında oturan altı kişiye baktı. Daha önce fark etmediği bir şeyi fark etti...Hepsi de anadan doğma çıplaktılar. Gözlerine inanamadı. Bunların üçü bir yer de, üçü de bir yerde gruplanmıştı. 'U' şeklindeydi Duruşları...

En başta. Mahmut'tan daha uzun iri yarı, göbekli bir mermer adam oturuyordu Gözleri oldukça iriydi. Göz bebeklerinde kendine aşırı güvenden doğan ukala bir kıvılcım yanıyordu.. Bakışları ise son derece korkutucuydu. Acımasız bir görünümü vardı. Bir katilden çok, sadist bir ruh sergiliyordu. Kaşları çatıktı. Bilginin ateşi gözlerinde yanıp tutuşurken, bu çatık kaşlar bilgiyi gölgelemeye ve vurmaya çalışan oku andırıyorlardı

Onun hemen yanında ezik görünümünün altında dahi ezilen sıska bir adam duruyordu. Boynu hafif yana kaymış, dizlerini birleştirmişti. Ellerini dizlerinin üstüne koymuş bir vaziyette, yan gözle yanındaki iri yarı adama bakıp duruyordu. Onun yanında küçük kalan yalnızca bedeni değil aynı zamanda ruhuydu. Düşüncelerini söylemekten çekinen bir bakışı vardı. İçinde bulunduğu dünya sanki üstüne yıkılmıştı. Bakışları her zaman kaçamaktı...

Bu üçlünün en son üyesi ince ama bir o kadar da uzun bir mermer adamdı. Yanakları adeta içine çökmüştü. Bakışlarında keskin bir dürüstlük vardı. Saçları düzdü ve alnına dökülmüştü. Dudakları minicikti ve gözleri hafif çekikti.

Diğer grubun en başında yuvarlak yüzlü, tombul bir heykel vardı. Göbeğiyle boyu arasındaki ters orantı onu neredeyse bir topa çeviriyordu. Kaşları kalındı ve gözlerindeki gülüşü destekler nitelikteydi. Muzır bir görüntüsü vardı.

Altı kişilik gruptaki iki bayandan biri hemen bu tombul adamın yanındaydı. Bakışları bir kurşun kadar sert duruyordu. Etrafına şüpheyle bakıyor, çıplaklığını kapatmaya çalışıyordu sanki. Her an bir şeye kızacakmış gibi saldırgan bir görünümü vardı.

En sonda oturan ise mermer bir kadındı. En ünlü heykeltıraşların elinden çıkmıştı sanki. Hafif dolgun yanaklarının hemen üstünü gülümseyen gözleri aydınlatıyordu. Zekice bakan iri gözleri, bakışlarını diktiği bütün noktaları içine çekiyordu. İnsanın ruhunu görebilen bir yapısı vardı. Ona bakınca inanılmaz bir huzurla doluyordu içi. Boyu Mahmut'un boyundan biraz uzundu. Kaşları fazla kalın olmadığı gibi fazla ince de değildi. Diğerlerinin aksine, vücudu pürüzsüz ve oldukça idealdi. Belindeki incelik, bu inceliğini kadının ruhundan almış; zekice bakışlarının arkasındaki beyni de, içindeki kıvrımları belinden almıştı sanki. Vücudunda müthiş bir estetik alışverişi vardı. Dudaklarındaki canlılık, bu canlılığı, yüreğinden ve yüreğinde ki hassaslık da bu hassaslığını, teninin kırılabilirliğinden alıyor gibiydi...

Mahmut uzunca bir süre bu son mermer kadını süzdü. Hatta gözlerini ondan alamıyordu. Bakışları her defasında farklı bir elektrik yayıyor ve farklı bir duyguya sebep olabiliyordu. Yan tarafa bakan Mahmut'un neredeyse boynu kırılacaktı. Hissettiği bu ağrı, ellerini başına doğru götürmesine sebep oldu. Tam ellerini boynuna atacaktı ki, kafasının boynuyla bağlanan yerinde bir sertlik hissetti. Elini iyice kafasına götürdü. Kafası normal yumuşaklığını kaybetmiş, bir mermerle sarılmıştı. Sonra da büyükçe bir zincirle sıkılaştırılmıştı. Düşüncelerini tutuklamışlardı anlaşılana... O yüzden kollarında kelepçeye benzer bir şey yoktu. Bu mermerin şaşkınlığını yaşarken, birden sahne tarafından dumanlar yükselmeye başladı. Mahmut sahnede yangın çıktığını düşündü. Duman arttıkça, yüce Çar Apikes aşağı doğru iniyordu.O kadar alçaldı ki neredeyse zeminle bir olmuştu.

Bu inişin bitiminden hemen önce, sahne zemininde bir şeyin belirmediğini gördü. Yavaş yavaş yükselen bir kıl topuydu bu... Yükseldikçe kıllar da seyrekleşti. Yaklaşık çeyrek metre çıktıktan sonra, bunun bir kafa olduğunu anladı Mahmut. Henüz alnı görünüyordu. Yüz kısmının tamamı görüldüğünde bu kafa, yerden yaklaşık bir metre yükselmişti. Alnında beyaz bir bant sarılıydı... Üzeri değişik mücevherlerle süslenmişti bandın. Yüzü yuvarlak ve gözleri anlamsızdı. Bakışlarındaki boşluğa düşmeye korkuyordu insan. İlk başta kıl yumağı sandığı saçları ise kapkaraydı. Saçları alnına doğru bir yay çiziyordu. Burnu çok güzel ve kafasının büyüklüğüne orantılıydı. Dudakları kalın ve kapalıydı. Etrafında yükselen dumanlar onu Olimpos dağındaki tanrılara çeviriyordu. Bakışlarındaki anlamsızlık, göbeğine kadar yükselen bu tanrının, vücudunun şekli sayesinde kayboluyordu. Geniş omuzların altına doğru indikçe, düzleşen karın kasları, ona bir savaşçı havası veriyordu. Çıplak omuzlarını örten kırmızı kadifeden bir pelerin ise, işte bu tanrıdır dedirtecek kadar asil gösteriyordu onu. Sırf göbeğine kadar çıktığı halde, şimdiden üç metreyi geçmişti. Omuzlarının hemen arkasında bir tahtın varlığı belli oluyordu. Şekil yukarı çıktıkça onun oturmakta olduğu anlaşılırdı. Tahtın yukarı doğru başını kaldırmış iki ucu vardı. Bu uçların her birinden birer tane terazi gözü salınıyordu. İçlerinde ise birer adet kitap. Kitapların boyutlarının ve şekillerinin aynı olduğunu gördü. Renkleri ise morun tonlarından oluşmuştu. En sonunda oturur vaziyette, en az dört metre boyunda büyük bir adam çıkmıştı ortaya. Bu adam mermer değildi. Vücudu tunçla kaplanmış gibiydi. Teni insanların tenine daha çok benziyordu. Ve orada Mahmut hariç iç çamaşırı olan tek varlıktı.

Tam yukarı çıktığında oturan altı kişi hep beraber ayağa kalktı. Yere kadar eğilip, selam verdiler. Çırlıçıplak, o kadar komik görünüyordular ki, Mahmut'un gülmesini Suffer zor engelledi. Bu kocaman tunçtan heykel de orada bulunanları selamladı. Mahmut ayağa kalkmamıştı. Kafasındaki mermeri fark ettikten sonra, nedense bu ağırlıkla artık kalkamayacağını düşündü.

Taht sahnenin ortasından ileri doğru ilerlemeye başladı. Mahmut tahtın kendine doğru geldiğini gördü. Bu dev adam kendisine kim bilir ne yapacaktı. Kalkıp kaçmaya cesaret edemedi. Her şeyi camdan olan bu salon, ona bir kafesten farksız görünüyordu artık.

Tunçtan adamın Mahmut'un kolları kadar büyük olan ayakları, Mahmut'a bir buçuk metre kala durdu. Oturduğu tahttan dolayı, ayakları havadaydı. Parmaklarında, simlerle süslenmiş ipler sarılıydı. Bileğinde, etrafı her biri Mahmut'un yumruğu kadar olan, yakutlarla bezeli halhallar vardı. Diz kapaklarında ise Mahmut'un anlayamadığı bir takım semboller vardı. Bacaklarına doğru çıkıldıkça, bronz teninin üzerine kıllar serpiştiriliyordu. Belinden İskoç eteğini andıran bir şey geçirilmişti. Arkasındaki pelerin ve alnındaki bant hariç başka da bir aksesuarı yoktu bu karşıda duran devin.

Mahmut heyecanla konuşmasını bekliyordu. Kimdi? Ne diyecekti? Mahmut'tan ne isteyecekti. Tanrıların tanrısı olduğu şüphesi aklına geldikçe, bu şüphe Suffer tarafından yok edilmeye çalışılıyordu. Bir an önce konuşması için, içinden dualar etti. Çünkü bu bekleyiş ölümcül bir bekleyişti.

Heykelin o muhteşem dudakları birden kıpırdadı. Bu kıpırdanış o kadar estetikti ki, yüzüne yayılan güzellik Mahmut'u bile etkisi altına aldı...

"Şu anda bulunduğun yer Çar Apikes Sarayıdır..." dedi ses.

Ömründe hiçbir ses bundan daha güzel gelmemişti kulağına. Bu ses ona 'öl' dese, yine de güzel bir şey söylediğini düşünerek, denileni hemen yaptı. Bu devasa yaratıktan gözlerini çekemediği için çaprazında bulunan grubun tepkilerini ölçememişti. Bir an, yalnızca bir iki saniye, gözleri onlara kaydı ve hepsinin hayranlık ve şaşkınlıkla onu izlediğini gördü. En sondaki, tatlı kadın da hayranlıkla bakıyordu bu bronzdan adama. Ses devam etti.

"Şu anda üzerinde bulunduğun ülke Çar Apikes Krallığıdır..."

"Karşısında durduğun kişiye bu diyarın kralı Çar Apikes'tir"

Mahmut büyülenmişti sanki. Kulaklarına inanamadı. Demek kendini tünelden beri takip eden ismin sahibi buydu.

"İlk söylediğimi biliyordun. İkinci söylediğimi tahmin etmiştin. Üçüncüsünü ise duyunca şaşırıydın."

Mahmut, yine esrarengiz bir girdabin içine düşmekte olduğunu, hatta çoktan düştüğünü anlamıştı. Kral devam etti.

"Tıpkı tahmin ettiğin bazı şeyler gibi buraya neden getirildiğini de tahmin etmişsindir."

Mahmut hiç konuşmadan bu tatlı sesi dinliyor, ve aklını başından alan bu ihtişamın karşısında heyecan ve hayranlık arasında gidip geliyordu. Kral konuşmasına devam etti.

“Şu anki aşamada, senin buraya geliş sebebin netleştirmek istiyorum. Buraya geldin, çünkü bizim bile dayanamayıp, sabredemediğimiz bir takım düşünce suçları işledin. Burada bulunış sebebin tam olarak; bu suçlarının ne olduğunu duymak ve bunun neticesinde yargılanmaktır.”

Mahmut’un yüreği birden çarpmaya başladı. Artık bu oyunun sonuna gelmişlerdi. Ve bütün zamanlarda ve mekanlarda olduğu gibi, yine yenilen kişi oydu. Kral devam etti.

“Yargılamaya başlamadan önce, krallığımızda güvenilirlikleri konusunda en ufak bir pürüzle karşılaşılmamış, adaletleriyle ilgili her hangi bir şüpheye düşülmemiş, krallığının en zeki ve en iyi düşünen altı jürisini ve aynı zamanda suçlara tanıklık etmiş altı değerli şahsiyetin kendini sana tanıtmalarını ve işlediğin düşünce suçlarından kendi birimleriyle ilgili olan kısmını açıkça söylemelerini istiyorum”.

Söze ilk olarak başta oturan çatık kaşlı, tumbul adam başladı. Sesindeki ukalalığı duyunca Mahmut, bakışlarından çıkardığı yargının doğru olduğuna karar verdi.

“ Ben, Çar Apikes Krallığı, Mistik Suçlar Bölümü’nden Profesör Divayn. Bulduğum bölüme aynı zamanda başkanlık yapıyorum. Düşüncelerimin, suçlamalarımın ve yargımın, içinde bulunduğumuz salon kadar, etrafımda bulunan, bu değerli şahsiyetler kadar şeffaf ve adil olacağına dair yemin ediyorum. Nasıl ki ayna suretlerde en ufak bir oynama yapmaz, ben de az önce bahsettiğim durumların hiç birinde en ufak bir oynama yapmadan, olduğu gibi yansıtacağım. Benim, Mahmut Şişe ile ilgili olarak yapacağım suçlama, bölümümden de anlamış olacağınız gibi, “Tanrı ile ilgili düşünceleri”dir. Ayrıntılara daha sonra geçeceğimiz için, şimdilik bu kadar açıklamayı yeterli buluyorum. ”

Sesinde öyle yıpratıcı bir ton vardı ki, bu adamın sesini duyan biri, böyle bir kişiliği yarattığı için tanrıya karşı öfkeyle dolardı. Bir de mistik suçlar bölümünde başkan olacak! Suffer hemen bu düşünceleri yok etti...

Sonra sözü onun yanında oturan, sıska ve çekingen olan adam aldı. Kendini tanıtmaktan bile korkuyordu. Bu durumu çabucak geçiştirmeye çalıştı.

“Benim adım Kontradüş. Mesleğimle ilgili söylenecek çok fazla şey yok aslında. Benim, şurada oturan kişiyle ilgili şikayetim...”

Mahmut, hayatındaki bu son dakikaları eğlence içinde geçirmeye karar verdi. Bu ezik adamcağızı biraz zorlamak iyi olurdu. Suffer birden tepe taklak yere serildi. Mahmut, Kontradüş’ün sözünü bir soruyla kesti.

“Mesleğiniz veya göreviniz tam olarak nedir, söyleyebilir misiniz?”

Adam neye uğradığını şaşırıldı. Sondan ikinci kadın duruma itiraz etti.

“Saygıdeğer Çar Apikes Hazretleri, suçlunun canının istediğini sormasına, ve kişiliklerimizle dalga geçmesine izin vermeyeceğinizi tahmin ediyorum.” dedi sert bir ses tonuyla..

Çar Apikes, dudaklarından yüzüne yansıyan o güzelliği daha da anlamlı kılarak yanıt verdi.

“Duruma itiraz eden kişi, bu gün, burada altınızın birden yargılayacağınız kişidir. Onu yargılayacak olan sizlersiniz. Bu yüzden, hepimizi ayrıntılı bir şekilde tanımaya hakkı vardır.”

Mahmut’un keyfine diyecek yoktu. Bir anda kafasındaki ağırlığı unuttu. Profesör bu duruma oldukça memnun olmuştu. “Ezilsin” diyordu içinden. “Şu bilgisiz paçavralarla aynı kefeye konulmaktan bıktım artık. Aferin bu suçlarla ve günahlarla bezenmiş adama. Ne de cesurmuş. Eee, o kadar suçu hangi cesaretle işledi, değil mi? Konuşunda şu amir bozuntusunun, ne olduğunu herkes anlasın. Şu feministe de ne oluyorsa? Sanki adam soruyu ona sordu... Kişiliklere saldırının, yılmaz karşı koyucusu. Cehenneme git!”

Memur, korku dolu gözlerle etrafına baktı ve biraz da ses tonuna öfke ekleyerek devam etti;

“Adım, daha önce de söylediğim gibi Kontradüş. Düşünce Kontrolörleri En Üst Amiriyim. Başka bir deyişle, bizim birimde taktir yetkisi en yüksek olan kişiyim.”

Her hangi biri sözlerine alındı mı diye bakındı etrafına. Kimseden negatif bir tepki gelmemişti. Rahatladı ve devam etti.

“ Sanığın düşünce dünyasını gözlemleyen altı gözlemciden biriyim. Benim davalıdan en büyük şikayetim, düşünceleriyle kontrolörlerimi rahatsız etmesi, onları olumsuz etkilemesi ve hiç bitmeyen acılara gömmesidir. Bu adam yüzünden ‘isyan’ diye bir şey yayıldı kontrolörlerimin arasında. Dayanamayan isyan ediyor. Ve bunun tek sorumlusu şu karşımızda oturan adamın düşünceleridir. Çok üstün ve çok değerli sayın profesörümüz Doktor Divayn’ın da dediği gibi ayrıntılara daha sonra gireceğim”

Profesör “Nerden onun profesörü oluyorsam! Yağcı herif!.. Pısrık ve cahil bir adamın hiçbir şeyi olamam ben. Aramızdaki tek ortak nokta ikimizi de aynı tanrının yaratmasıdır!” dedi içinden.

Memurların amiri kazasız belasız konuşmayı bitirdiği için, tanrısına şükretti. Özellikle profesöre yaptığı iltifatı da iyi denk getirmişti. Yağcı olduğunu düşünmesi imkansızdı profesörün.

Sıra da bu grubun en son üyesi olan ince, uzun, çökük yanaklı adam vardı. Gözlerine dolan ışıltıyı, salondaki bütün camlara yansıtarak söze başladı;

“Dürüstlük adına yemin ederim ki, bu gün burada olmamın tek sebebi, gerçekleri ortaya çıkarıp, yalanları sonsuza kadar çıkamayacakları bir çukura gömmekten başka bir şey değildir.”

Söze öyle bir giriş yapmıştı ki, söyledikleri herkesinkinden daha önemli gibi geldi Mamut’a. Konusu da ona oldukça yabancıydı. Uzun boylu adam devam etti.

“ Adım Trulay. Yalnızca Trulay. İstesem bilmem ne başkanı Trulay da diyebilirdim. Ama yapmadım. Neden, çünkü dürüstlükten uzaklaşmış olurdum. Benim başkanlığına yaptığım dernek, herkesin içinde olması gereken bir dernektir. Daha doğrusu herkes içinden böyle bir dernek kurarsa, ne resmiyete ihtiyaç kalır ne de bu derneğin işleyişine yada başkanına. Kendimi hiçbir zaman başkan olarak görmedim. Ama ille de bir unvanım, bir kimliğim olmak zorundaya, o zaman söyleyeyim. Ben ‘Doğrucu Düşünce Derneği’ başkanıyım. Gönül isterdi ki eklemek zorunda kalmayayım ama eğer ki sözlerim daha etkili olacaksa, adımdan önce de bir ‘Doçent Doktor’ ikilemesinin kullanıldığını belirtiyim. Ben elbetteki buna layık görmüyorum kendimi ama çalışmalarına, araştırmalarına ve reformlarına verilen bir unvandır bu. Eğer ki mecbur olmasaydım böyle bir unvanı kesinlikle kabul etmez ve dürüstlük adına yapardım bunu.”

Doçent Doktor Trulay iyice konsantre olmuştu konuşmasına. Kontradüş bu durumdan oldukça rahatsızdı. “Tabii” diyordu. “Buldun yanında benim gibi garibanı, yükle yüklenebildiğin kadar. Mütevezalık adı altında döktür döktürebildiğin kadar. Bizler yalancıyız sanki. Doğruluğun başkentisin sen. Ve bizler de sana çok uzak eyaletler. İnşallah bana laf göndermeye kalkışmaz, bu Doğrucu Davut. Böyle kralın önünde. Ne yaparım sonra ben? ”

Trulay konuşmasını aralıksız sürdürdü.;

“Kainattaki bütün güzellikler adına yemin ederim ki, hayatım boyunca yalanla mücadele etmiş bir doçentim ben. Hayatımı bu uğurda heba ettim. Gece demedim. Gündüz demedim. Yalanı kainattan atabilmek için uğraştım. Bütün düşüncelerin, kuğuların kanadındaki saflığı, şu salondaki şeffaflığı çağrıştırmaları için uğraştım. Geceler boyu beni doçent yapan tanrıma dualar ettim, ağladım. Yalanı düşünce evreninden silip atma kudreti versin diye bana... Değil doçent, profesör bile olsam, yalan yok olmadıkça, içimin rahat etmeyeceğini biliyordum çünkü. Dürüstlükteki o huzurun kapısında köle olmuşum. Hatta bazı geceler, eşimin anlattığına göre, düşüncelerim ‘gerçek, gerçek’ diye sayıklarmış. Ben Tanrı’yı bile nereyese gerçekliğe tapacak bir durumda iken dahi, bu adamın düşüncelerindeki sahteliğe, yalana, uydurmalara ağlıyor buluyordum kendimi. Dürüstlüğün üstüne bir kez daha yemin olsun ki, hep bu anı; düşünce dünyamı bana zehir eden şu talihsiz ruhu göreceğim anı bekledim durdum. Eğer ki haşmetli kralımıza saygısızlık olmayacağını bilsem, kalkıp onun kafasındaki gerçeğe aykırı düşünceleri tekmeleme, tekmeleme çıkartırım.Sizlerin de bu minik konuşmadan çıkartacağı gibi, ben yani Doçent Doktor Trulay, bu adamın düşünce dünyasına soktuğu katlanılmaz yalanlarından şikayetçiyim”

Mahmut şaşkınlıkla adamın çekik gözlerine bakıyordu. Bu ne konuşmaydı böyle. Bu ne güzel edebiyattı. Profesörün yüzünde oluşan öfkeyi fark etti bir anda. Mermerden yüzü pancar gibi olmuş, kaskatı kesilmişti. Kaşlarını iyice çatmış,

az sonra cinayet işleyecekmiş gibi duruyordu. Profesör yine fitil olmuştu bu edebiyat manyağına. Bütün duruşmalarda yarım saat doçentlik unvanını almaktan ne büyük hüzün duyduğunu, elinde olsa böyle bir şeyi kabul etmeyeceğini anlatır dururdu. Gerçekten söylemesi gereken şeylere ise iki cümle ya ayırır, yada ayırmazdı. Dürüstlük adına bunca yaptığı çalışmayı anlatırken, elinde olsa evrendeki bütün dürüstleri öldürüp yalnızca kendisinin kalmasını sağlardı. Böylece etrafı yalancılarla doluyken, bu konuda farklı olmanın haklı gururunu yaşardı. Ne yazık ki çok fazla dürüst düşünce vardı ve bu kötü niyeti yalnızca bir teori olarak kalıyordu. “Yalancı şeytan” dedi profesör içinden.

Sıra, diğer gruptaydı. Bu gruptaki ilk kendini tanıttak kişi Mahmut’tan bile boyu kısa olan şişman adamdı. Gülerek söze başladı.

“Bu mini konferanstan dolayı, öncelikle Doçent Doktor Sayın Trulay’a teşekkür ederek başlamak istiyorum. Hiç bitmeyecek sandığım bu konferansın bitmesini sağladığı için de ikinci olarak Tanrı’ya teşekkür etmek istiyorum”

Kendi söylediklerine gülerek devam etti.

“Ben davalının düşünce dünyasını gözlemleyen altı üyeden biriyim ve adım Tifel. Adımın başına koyunca güzel duracak her hangi bir unvanım yok. Oluncaya kadar da, unvanımı kullanarak adımlı söylemeyeceğim. Düş Polis Hırsızlık Birimi’nin Amiriyim. Sakın bu söylediğimi adımın başına koyarak düşünmeyin.” Dedi ve bir kahkaha attı.

Doçent “Yine başladı o aptalca esprilerine” diye geçirdi aklından. Mahmut olayı neşeyle izlemeye başlamıştı. Çok komikti bu yaratıklar. Amerika’daki jürilerden bile daha komik. Heyecanla dinlemeye koyuldu.

Profesörün kaşları çatıldıkça çatıldı. Hala neden bu budala insanlarla bir arada olduğunu sorup duruyordu tanrısına. “Zayıf inançlı, espri manyağı budalalar” dedi içinden.

Kontrolör Amiri bakışları kendinden uzaklaştırdığı için bu adama binlerce kez teşekkür etti içinden. “İnşallah esprilerinden dolayı onu jüriden atmaz kral” diye geçirdi aklından. “Yoksa ben ne yaparım?”

Kralsa yüzünde hafif bir gülümsemeyle dinliyordu bu şakacı polis amirini.

Tifel ağzını şapırdatarak devam etti;

“Şu sıkıntılı giden hayatımda bu toplantılar, yani bu mahkemeler olmasa nasıl katlanırdım bu hayata bilemiyorum.” dedi, gülerek. “Bizim krallığımızda fazla düşünce hırsızlığı olmaz. Hatta hiç olmadı desem yalan olmaz. Krallığın en tembel birimidir. Bunu yüce kralımızın karşısında söylemekten hiç çekinmem. Çünkü bunu en ücradaki düş dünyası sakinleri bile bilir, kaldı ki koskocaman kral bilmeyecek. Akşama kadar emrimdeki ekiplerle oturup, bir düşünce hırsızlığı olsun diye bekleriz... Ama nafiye. Bir gün bile böyle bir olay olmaz. Ama beni bu jüride de görevli kılarak, bu eğlenceyi yaşattığı, ve sıkıntılarıma ilaç gibi gelen bu konuşmaları bana dinleme fırsatı veren haşmetli kralımıza gönderiyorum üçüncü teşekkürümü... Dördüncü teşekkürüm ise bu suçu sık sık işleyerek, benim buraya gelip, kendi dahil bu komik şahsiyetleri görmeme vesile olduğu için Mahmut Şişe’vedir. Konuşmamdan da anladığınız gibi ben bu karşıda duran adamın kendisine minnet duyduğum halde ‘başkalarının düşüncelerini’ araklamasından şikayetçiyim. Ayrıntıları bu gösterinin kalan bölümlerinde konuşacağım.” Gülmekten göbeği çatlayacaktı neredeyse. Kralda ona bakmış gülümsüyordu.

Bu kendini komik zanneden polis amirinin sözü biter bitmez, bir an önce kadın sesinin salonda yankılanması için, sert bakışlarıyla, kurşun etkisi yapan kadın mermer aldı sözü;

“Evrende bunca acı, bunca zulüm, bunca baskı varken, nasıl oluyor da gülecek şeyler buluyor bazı jüri üyeleri anlamıyorum” diye başladı söze. “Oysa şu anda sırf kadın oldukları için düşüncelerine gem vurulmuş canlılar var kainatta. Aslında erkek olarak bunları anlayamayacak zihniyete hoş görüyle yaklaşmak lazım. Bencilliğin hat safhaya çıktığı şu günlerde neden beklentilerimi yüksek tuttuğumu ben de anlayamıyorum. Düşüncelerimin öfkesinden kendimi tanıtmaya vakit bulamadığım için sanığın kusura bakmamasını diliyor, bana ayrılan vakti hor kullandığımı düşünerek de başta bayan Akilemoşın olmak üzere herkesten özür dilemek istiyorum. Ben Pembe Düşler Bölüm Başkanı Laveyra ” Bu güne kadar kadınların pembe düşleriyle oynayan, onların düşünceleriyle birlikte, duygularını da ellerinden almaya çalışan pek çok erkek müsvettesiyle mücadele ettim. Karşımda duran Mahmut Şişe’nin de onlardan biri olduğuna eminim. Bu yüzden bütün hücrelerimle, gerçek bir amaç için buradayım. Bulduğum alemde

yaptıklarından dolayı ona müdahale edemediğim için, kaç yaş yaşlandım bilemiyorum. İçine düştüğü günahlardan ve düşünce suçlarından neredeyse yarısı, pembe düşünceleri doğrudan yada dolaylı olarak ilgilendirmektedir. Adaletimi kesinlikle elden bırakmayarak, aslında üzerine çıkıp zıplamak istediğim şu adamın da haklarını koruyarak, dürüstlüğü terk etmeden jüri görevimi yerine getireceğime söz veriyorum. Şikayetimi herkes anladı zaten. Ben bu adamın pembe düşüncelerle oynayıp, onlara ihanetinden ve onları su istimal etmesinden, hatta çoğu zaman bir duygu sömürme aracı olarak kullanmasından şikayetçiyim. Hemcinslerime çektiği acıların bedelini umarım bu salonda alınacak doğru bir kararla ödeyecek. Ayrıntıları daha sonra konuşacağımı belirtiyor, sözü, grubun en değerli üyesi, Akıl Problemlerini İkna Etme Süreci'ni başlatan sayın Düşünce Psikolojisi Doktoru Bayan Akilemoşın'a bırakıyorum.

Profesörün kaşlarının ucu kafasına varmıştı neredeyse. Bu grubun değil 'en' tek değerli üyesi kendisiydi. Bu şeffaf ortamda bile yalan söyleyebildiği için bu feminist megalomanı taktir etmek gerekiyordu aslında.

Kontrolör Amiri, bu safhaya kadar kimsenin kendine bulaşmamasını bir mucize ve bir şans olarak kabul ediyordu. Şuradaki görevi bitsin hemen makam odasına çekilecek ve ayaklarını masasına uzatıp, ihtiyacı olan personele 'bu gün yoğunum, yarın gel' diyecekti. Tek amacı bu sıkıntılı dakikalardan kurtulmaktı. İşini iyi yapamadığı ve bu yüzden de bunları başına açtığı için bir kez daha 'nefret' duydu Suffer'a.

Trulay ise doğruluğun en çok çiğnendiği Pembe Düşünceler Dünyası'ndan nefret ediyordu. Gereksiz bir birim olduğu için bu kadını dinlemeye bile deymezdi. Madem bu bölümün varlığı kaçınılmazdı, en azında 'Doğrucu Düşünce Derneği'nden yardım istenmeli, ve bu kendini bilmez kadının ve personelinin yaptığı çalışmalar taraflarınca denetlenmeliydi. Ama kral'a yakın bir çevre olduklarını bildiği için, en iyisi her doğruyu her yerde söylememekti.

Komiser bu kadını çok eğlenceli buluyordu. Özellikle de profesörle tartışmaya başladıkları zaman. Burada güldüğü yetmezmiş gibi, bir de akşama kadar boş boş oturan mesai arkadaşlarına anlatıyor, hep beraber gülüp eğleniyorlardı. Bu tür yargılamalardan sonra, Şubedeki polis memurları, hasretle beklerlerdi Komiser Tifel'in yolunu. Yemişler hazırlanır, masalar kurulur ve komiser beklenirdi. Bazen yargı süreci uzardı. İşte o zaman işsiz güçsüz bu polis tayfası beklemekten ve beklemenin verdiği sıkıntıdan adeta ölürlardı. Komiser, bu günkü toplantının da gayet iyi başladığını düşünüyor, adeta her şeyi kasete alıyordu.

Mahmut içinse olanlar tam bir çeşniydi. Buraya gelinceye kadar hiç bu kadar eğlenmemişti. Kaderinin ona son yazgılarını yazdığı şu anda, bu kadar neşeli olacağı hiç aklına gelmemişti.

Sözü, güzelliğiyle bütün salondaki camları adeta çatlatan Akilemoşın aldı.

"Sevgili dostum Laveyra'ya teşekkür ederek başlamak isterim ben de söze. Aslında iltifat edeceğim diye beni kısmen de olsa tanıttı. Ama ufak bir yanılığı düzeltmekte fayda görüyorum. Değerli dostumun da söylediği gibi Akıl Problemlerini İkna Etme Süreci projesini başlatanlardan biriyim. Ama bu projeyi başlatan tek kişi ben değilim. Krallığımızın kuruluş felsefesine uygun olarak tasarlamış olduğum ve burada adını sayamayacağım pek çok arkadaşımın da katkılarının olduğu bir proje bu. Bütün bunlardan bahsederken elbetteki düşüncelerinin en büyük kaynağı - çok zıt görünse de - sevgi olan yüce Kralımız Çar Apikes'i anmadan geçmek doğru olmaz. Bu proje ancak onun adına layık olabilen bir proje. Bunu kurarken, anlaşıldığı gibi, düşüncelere müdahale edip, onları kısıtlamak değil, onlara sevgi eklemektir. Güzelliği ve doğruyu aşılmasıdır. Ceza sisteminden bahsederken sanığımızda da oluşabilecek negatif bir kanı ortaya çıkmaktadır. Projemizin amacından sapmaması için, belki de seçtiğimiz terminolojiye biraz daha dikkat etmeli ve seçtiğimiz kelimeleri seçmeden önce didik didik binlerce kelimeyi taramalıyız. Sizlerin de bildiği gibi, benim burada oluşumun temel sebebi, siz değerli arkadaşlarımdan yapacağı gibi, sanığı yargılamak veya tespit edilen suçları ona anlatmak değil; bahsedilen proje kapsamında onu düşüncenin sevgi boyutuna ulaştırmaktır. Şimdilik benim söyleyeceklerim de bu kadar"

Kral herkesi dikkatle dinlemişti. Mahmut'ta öyle tabii. Son konuşan melek yüzlü kadına bir kez daha hayranlıkla baktı.

Kral Mahmut'a dönerek;

"Jüri üyelerinin dediklerini duydun. Senin de eklemek istediğin bir şey var mı?" diye sordu.

Mahmut bu soruyu hiç beklemiyordu. Ne diyeceğini şaşırıldı.

"Ben bir şey yapmadım" dedi sadece.

Laveyra atıldı hemen;

“Sen değil miydin, sevgilerine ve sevgililerine düşünceleriyle ihanet eden. En yakın arkadaşının sevgilisine göz dikip baştan çıkarın. Ve sonra da onu yapayalnız bırakan?”

Mahmut bir şey diyememişti. Suçunu çaresiz kabullendi. Çünkü bu yaratıklar ne yaptığını, ne düşündüğünü hep biliyorlardı.

Trulay aldı sözü;

“Peki, düşünmediğin şeyleri, sırf karşıdaki insanlar etkilensinler yada seni daha çok sevsinler diye, söyleyip, yalanlar üstüne yalan söyleyen sen değil miydin?.. Sen ki hayatının hiçbir döneminde sevmeyin Lawrence’ı. Sana annene olan ihanetini hatırlattığı için... En kısa yoldan söyleyeyim; anneni hatırlattığı için. Oysa Lawrence’a onu ne kadar sevdiğini söylerken, bir kez bile bana zulmettiğini düşünmeyin! ”

Kontradüş pek uzatmak istemedi;

“Bulduğun alemde sürekli intiharı düşündün. O karanlık günlerini yaşarken, zavallı Suffer senden daha çok acı çekti. Ama sen bencilliğinle hiçbir şeyi fark etmek istemedin!”

Tifel kendince eğlenceyi devam ettirmek istedi;

“ Ben yaptığın düşünce hırsızlıklarının neler olduğunu uzun uzadıya anlatacak değilim. Ama şunu bilmeni isterim ki, pek çok yazarın fikrini çalmak istedin. Kendince bir şeyler üretmek yerine bu hazıra konma dileği seni tam bir düşünce hırsızı yaptı. Para vererek başkalarına kitap yazdırma düşüncesi bile büyük bir hırsızlığın kanıtıdır. Hırsızlık düşünce krallığının en büyük suçlarından biridir.”

Mahmut suçlamalar karşısında hiçbir şey diyemiyordu. Hepsini gerçekte çünkü. Ama bu gerçekler ne kadar suçtu onu da bilemiyordu. Cevap veremedikçe onu yargılayanlar güçleniyor, gittikçe çıkamayacağı bir girdabın içine düşüyordu. En korktuğu kısma henüz gelinmemişti. Tanrı ile ilgili düşüncelerine. Heyecan ve korkuyla ukala profesörün din konusundaki suçlamalarını bekliyordu. Profesör onu suçlayan üyelere aşağılayıcı bir bakış attı ve heyecanla Mahmut’a döndü;

“Az önce sana karşı yapılan suçlamalar, benim alanımla ilgili yapacağım suçlamaların yanında koskocaman bir hiç kalır.Daha önce de söylediğim gibi yıllarca tanrının varlığı ile ilgili çalışmalar yaptım. Her türlü çile ortamında, çoğu zaman katlanılmaz acılar yaşayarak onun varlığını anlamaya, tanımaya çalıştım. Hatta onu inkar etmek için elimden geleni yaptım”

Bunu söyledikten sonra salonda diğer üyelere bazı sesler yükseldi ve bir takım tepki uğultuları geldi. Fakat profesör aldirmeden devam etti.

“Yaşadığım bu inkar etme sürecinde onun olmadığını gösterecek en ufak delilleri bile göz önünde bulundurdum. Bana verdiği ulaşılmaz akli bu uğurda harcadım. Ve onu reddedecek en ufak bir kanıt bulamadım. Ne yapsam aklım beni ona götürdü. Tanrının var olduğuna kanaat getirmem yıllarımı aldım. Ve şuna karar verdim. Akli olan bir yaratık ne olursa olsun, onun varlığını inkar edemez ve ondan kaçamaz. Eğer ki akli ola ola, yine de onun varlığını inkar etmeye çalışıyorsa, bu işte bir art niyet vardır diye düşünüyorum. Sadece tanrının var olabileceği ihtimalini kendime kabul ettirmekle kalmadım, aynı zamanda onun tek bir varlık olduğuna karar verdim. Öyle yüce bir varlıktı ki o, yarattıklarını çok iyi tanıyor ve onların yapabileceği olumsuz davranışlara göre kendine sabır da yaratıyordu. Sense onun bu sabrını en çok zorlayanlardan biri oldum. Gördüğün bütün alemlerde karşılaştığın mükemmellik, seni ona götüreceği yerde, sen kendini ona alternatif kabul ettin.Tanrı olamayacağını bile bile, seni içine alan tesadüfler zincirini kendi varlığına bağladın. Oysa onlar senin için hazırlanmış birer sınavdan başka hiçbir şey değildi. Aslında onun varlığından o kadar emindin ki en ufak bir zor durumda, ona sığınmaya kalkıştın. Zor zamanlar geçince, nankörlüğün yeniden körükledi seni. O inanılmaz bencilliğin yeniden çöktü boğazına. Ve bu bencilliğin, sana kaybettirdiklerine sen bile inanmadın. Kendine tapınman yüzünden bile bile onu inkar etmek zorunda bıraktın aklını. Cezalandırılacağı gün senin vay

haline... İnançını örtmeye çalışırken sürekli yeni yollar denedin. Tanrıların tanrısı diye bir şey uydurdun kendince. Çünkü senin üzerinde bir gücün varlığından adın gibi emindin. Bu düşünce krallığında da kainatın diğer bütün alemlerinde de akli olan bütün canlılar bilirler ki, onları yaratan ve bu evrenin bu kadar hatasız işlemlerini sağlayan mutlak bir varlık var. Buna gözlerini kapatan yaratıklar, senin geçirdiğin buhranları geçirir, senin yaşadığın yanlışları yaşarlar. Senin işlediğin suçlar arasında en büyük suç tanrıya karşı işlemiş olduğundur. Onun sana gösterdiği hoş görüyü, onda bir eksiklik kabul etmense, yalnız ve yalnız senin bir acizliğindir. Bu durumla ilgili olarak yüce kralımızdan sana hak ettiğin cezanın verilmesini talep ediyor, beni dinleyen herkese teşekkür ediyorum.”

Mahmut’un bakışları bir noktada kilitlenmiş, onları çekemiyordu. Bu ne yaman suçlamaydı. Düşüncelerindeki gelişmeleri, nasıl olurda bu ukala profesör kasti olarak işlenen bir cürüm kabul ederdi. Söylediklerinde haklıydı belki de ama en azından Mahmut’un kendisini tanrı kabul etmesinin veya Tanrı’nın varlığı ile ilgili şüpheler yaşamasının hatta onu reddetmesinin bazen de kabul etmesinin yüzlerce nedeni vardı. Bütün davranışlarının, ve burada onu itham altında bırakan bütün suçların, Mahmut’un kendi düşünce dünyasında birer açıklaması vardı. Bütün bu olanlar karşısında artık sessiz kalamazdı.

Kral Mahmut’un bir şeyler söylemek istediğini sezmişti. Eliyle Mahmut’a savunmasını yapması için bir izin işareti verdi.

Mahmut söze nereden başlayacağını bilemedi. Düşüncelerini tam topladı ve konuşmaya başlayacaktı ki, kafasında ki mermer birden paramparça oldu. Üzerindeki zincirle beraber, yerlere dağıldı. Oradaki herkes bu adamın, suç işlerken veya bu suçlarına bir bahane ararken ne kadar güçlü düşünebildiğine hayret ettiler. Daha önce de bu salonda yüzlerce kişi yargılanmıştı ama hiçbir canlı bu insan türü kadar, yanlış konusunda güçlü düşünemiyordu anlaşılan. Suffer hiç kalkamayacağını sandı düştüğü yerden.

Mahmut boğazını temizledi ve konuşmaya başladı. Bu defa ne edebiyat yapacaktı, ne de karşındakileri etkilemeye çalışacaktı.

“Düşünce krallığının önde gelen şahsiyetlerine cevap olsun söyleyeceklerim” diye başladı söze.

Herkes pür dikkat onu dinliyordu. Karşılarında basit bir yaratığın bulunmadığını anlamışlardı.

“Ben Mahmut Şişe; yaşadığı alemlerde yaratıcılıktan başka hiçbir şey düşünmemiş, ömründeki bütün düşüncelerini bu uğurda sarf etmiş bir insanoğluyum ben. Bugün bu mahkeme salonunda hayatımın en büyük şaşkınlığını yaşattınız bana. Ben ki bütün yaşantımı sizin iddia ettiğiniz gibi düşüncelerimle değil duygularımla işlediğim suçlara borçluyum. Eğer aklımdan geçenlere bu kadar değer verildiğini bilseydim, duygularımdan çok onlara yer verir ve onları zenginleştirdim. Sizin bu yaptığınız düşünce yargılaması dünyada gerçekleşseydi, çoktan ünlü bir yazar olup çıkmıştım ben. Burada sizlerin bana öğrettiği tek şey, benim de düşüncelerimle pek çok canlıyı etkileyebileceğim oldu. Ne yalan söyleyeyim, böylesine zengin bir düşünme kapasitemin olduğunu anladığıma da sevinmiyor değilim. Bu gün burada benim hakkımda nasıl bir karar alıp, beni nasıl bir sürgüne yada acılara göndereceğinizi bilmiyorum. Ama şunu söylemek isterim ki sonuç her ne olursa olsun kendimle gurur duyarak çekeceğim bu acıları...”

Mahmut ağlamaya başladı;

“Sizler, benim sürekli başkalarına acı çektirdiğimden bahsediyorsunuz. Oysa ben hayatı boyunca acılar içinde kıvranmış bir ruhum. Her zaman yaralı bir ceylanın hüznü vardı gözlerimde. Bir geminin enkazı gibi yükü düşüncelerim kafamda. Hiçbir işe yaramayan, bir fırtınanın yerle bir ettiği bir yük... Bu enkazın birileri tarafından toplanıp, yeniden bir fırtınaya tabi olması da beni rahatsız etmek şöyle dursun, kederli dünyamda doğan bir güneş oldu benim için.

Neredeyse herkesin nefretle baktığı bir caniyim şu an bu salonda. Çünkü düşünce dünyamın kırıp döktüğü yüzlerce kalp var hepinizin düşüncelerinde. Oysa ben senelerdir, başkalarının düşünce kurbanı olurken, şu an bana duyduğunuz öfke, sizlerin içinde hiçbir zaman acıma hissine dönüştü mü? Sorarım size. Duygularım başkalarının avuçlarında ezilip giderken neredeydi acaba sizin bu kurulunuz. Düşünmeyi beceremediğim, aklımlı kullanamadığım, sancılı gecelerimde neredeydiniz? Beni azaba sürükleyen başka düşünceler de gelip bu kurulda yargılanacak mı merak ediyorum?”

Gözyaşlarını silmeye çalışarak devam etti;

“Kendisine ihanet ettiğim kızlardan oğlanlardan bahsediyorsunuz... Beni fattan bakışlarıyla deliye döndüren, düşünmemi bile engelleyen, baştan çıkartıcı sözde masum kızlar bunlar. Duygularımla oyuncak bir bebekle oynamış

gibi oynayan taş bebekler bunlar. Peki beni intihara sürükleyecek kadar, hayatımı zindana çeviren bu yaratıklar da yargılanacak mı? ”

Biraz duraksadı; içi hiçkırıklarla dolu bir kazan gibi kaynıyordu. Sözlerine güçlkle devam etti;

“Annemi getiriyorsunuz gündeme... Ona ihanetimden, vefasızlığımdan dem vuruyorsunuz...O öldü öleli vicdan azabıyla kıvraniyorum ben.... Yüzünden kaldırdığım o beyaz çarşaf, geceler boyu nefesimi kilitleyip, beni yüzlerce kere vicdan ölümleriyle baş başa bırakan o çarşafta görünüyor muydu düşüncelerimde? Sakın bana hayır demeyin! Onca karanlığın içinde bir beyaz çarşafın görünmediğine inanacak kadar aptal değilim ben. Annemi hatırlatan her şeyden nefret ettim ben. Hem de her şeyden. Onu anımsamak benim için ölümün diğer adıydı. Lawrence’dan bile nefret ettim ve sırf bana anne ile ilgili engin görüşlerini sunduğu için. Anne benim içime gömmek istemediğim, ama yine de yok etmek istediğim bir sözcüktü hep. Onun melekliliğine ihanet etmiş bir şeytan gibi hissederken kendimi, ve bunu vicdan azabıyla yaşayan bir ölü gibi bakarken dünyaya, bir gün onun düşüncelerini öğreniyorum. Karanlık koridorlardan, ölümlerin nefeslerinden daha çok korkutuyor beni, düşüncelerinin devamını öğrenmek. Hayatım boyunca beni sevdiğini düşündüğüm tek kadının da aslında beni hiç sevmediğini öğreniyorum. Kan akıyor gözlerimden sanki... Sevgisizliğimin en üst boyutlarında yaşarken sizler bana düşünceyle sevgiyi harmanlamam için oluşturulan bir komisyon olduğunuzu söylüyorsunuz. Kendisine sevginin ilk harfinin bile sunulmadığı zavallı bir ruhun, düşüncelerine sevgiyi katmasını nasıl umarsınız? Sevgiyi tanımayan bir insanı nasıl sevgisizlikle suçlarsınız? ”

Feminist kadının mermer yanakları su içinde kalmıştı. Mahmut hiçkırıklarını serbest bırakarak devam etti.

“Arkadaşlarıma olan ihanetlerimi benim düşüncelerim olarak yargıladınız. Düşünce de ihanetin, aldatmanın tanımı nedir acaba? Ben en yakın arkadaşşıma düşünce boyutunda en ufak bir ihanette bulundum mu? Sorarım size... Düşünceleri yargıladığını söyleyen bir gurup, kalkmış benim davranışlarımı yargılıyor... Bu adalet midir acaba? Ben bir kez bile arkadaşşıma ihanet etmeyi düşündüm mü? Bir kez olsun, sevgilisiyle yattığım için mutlu olup, düşüncelerime bu davranışı onaylattım mı? Eğer düşünce de ihaneti yargıyorsanız, benim ona her zaman sadık kaldığımı ve bu davranışımın dolaylı ne kadar pişman olduğumu söylemek için çırpınıp durduğumu da bilmelisiniz.”

“Düşüncelerimdeki samimiyetsizlikten bahsediyorsunuz. Aynı türden varlıklara karşı gizli ve aldatıcı düşüncelerimden. Onların bana olan samimiyetsizliklerine verilen bir cevaptır bu oysa. Bana karşı bütün samimiyetini kullanan hangi insana dürüst olmamışım düşüncelerimde. Sizce benim düşüncelerimin dürüstlüğü nasıl ölçülmelidir? Bunun için belirlenen kriter, aynı türden varlıklara karşı aynı şekilde verilen ussal cevaplar mıdır, yoksa beni yaratıp şekillendiren tanrıya inanmadığım konusunda gösterdiğim düşünsel cevap mıdır? Ben her zaman ilahi düşüncelerimde dürüst oldum. Ona inanıp inanmadığımı veya ona isyan edip etmediğimi açıkça söyledim. Bence düşünce dürüstlüğünde önemli olan tanrıya karşı olan dürüstlüktür..”

Ağlaması biraz dinmişti. Daha az iç yakıcı ama daha coşkulu bir sesle devam etti.

“Tanrı inancımı yargılıyorsunuz benim... En haklı olduğunuz konu bu belki de. Bununla ilgili olarak söyleyebileceğim tek şey, sayenizde onun varlığı ve birliğinden emin olduğumdur. Belki de düşüncelerimde yaşadığım bu süreç, onun gibi muhteşem bir varlığın şanına yaraşır bir şekilde onu kavrayıp benimsememi sağladı. Bence ona layık görülen inanç, emek verilemeden, kolaylıkla sağlanacak bir inanç olmamalıdır. Benim ona olan isyanlarım ve inkarlarım, inancıma gebeliğim yada bunun için çektiğim doğum sancılarımdır. Onu reddetmek veya onunla eş olmaya çalışmak, sizce kolay bir şey miydi benim için? Bu benim inancımı göklere çıkaran, yücelerden daha yüce olmasını sağlayan ağır bir bedel olarak yazılacak defterime. Ben onu inkar ettikçe, o hiç öfkeye kapılmadan beni ikna edecek sebepler çıkardı ortaya. Ve bu kurgu karşısında, saygıyla önünde eğilmekten başka yapabileceğim hiçbir şey yok aslında. Ve bunun cezası her neyse, mutlulukla çekmeye hazırım.”

Karşısındaki güzel kadın gözyaşlarına boğulmuştu adeta.

“İşte” dedi. “Aklın problemlerini ikna etme süreci böyle bir sistem!” Bu ses bütün cam bibloları yerinden oynattı. Ulaştığı başarı, yanaklarında damla damla göz yaşı olmuştu.

Kral o tatlı sesiyle sözü Mahmut’tan aldı.

“Buraya gelen pek çok yaratık, benim bir tanrı olduğumu düşünenecek kadar ileri gider. Ama düşüncelerini ikna edemezsek bile en azından benim böyle bir konumda olmadığımı anlatırım. Benim krallığım tanrının izniyle, ona isyan

eden yaratıkları, güç kullanmadan ona inandırmaya çalışmaktır. Onun izni olmadan, ne kimseyi yargılayabiliriz ne de kimseyi buraya getirebiliriz. Bu Çar Apikes Krallığının en önemli kuralı gibidir adeta.”

Mahmut kralın bu sözlerle nereye varacağını tahmin etmeye çalışıyordu. Kralın sözleri bir takım bağışmalarla kesildi. Herkes gözlerini salonun girişine çevirdi.

İki düş polis bir mermer adamın kollarından tutmuş sürüklüyorlardı. Üçüncü polis ise onların önünde yürüyordu. Jürinin bulunduğu yere kadar geldiler. En öndeki düş polis yerlere kadar eğilip selam verdi. Arkadaki üç kişi de onun yaptığını tekrarladı.

En öndeki düş polis söze başladı;

“Onu yakaladık efendim” dedi. “Emrettiğiniz gibi de duruşma bitmeden huzuruza getirdik.”

Mahmut neden bahsettiklerini anlamaya çalışıyordu.

Kral;

“Peki” dedi. “Gidebilirsiniz.”

Üç düş polis hızla salonu terk etti.

“Evet seni dinliyorum” dedi kral. Mermer adam korkudan titriyordu. Kontradüş ise heyecandan sapsarı oldu. “Lanet olsun, bu da nereden çıktı?” diye haykırdı. Salonda bir sessizlik oldu.

Mermer adam kekeleyerek konuşmaya başladı.

“Ben...” dedi. Duraksadı biraz.. “Kral hazretleri, ben... Bildiğiniz gibi daha önce Düşünce kontrolörlüğü biriminde çalışan bir emekçiydim”

Sözlerinde isyan ve başkaldırı vardı. Kontradüş “İş-çiy-di” diye vurgulamak zorunda hissetti kendini.

Mermer adam devam etti.

“Bize verilen değeri yetersiz bulduğum, ve kontrolörlerin amirinin bizleri aşağılamasından bıktığım için isyan ettim. Ve Kontrolörlükten ayrıldım. Bu gün burada kontrolörlük görevimden ayrıldığım için bulunmuyorum efendim. Her şeyi size anlatıp içimi rahatlatmak için bulunuyorum daha çok.”

Yine bir sessizlik oldu. Mahmut meraklanıp çatlayacaktı.

Kontrolör kızarmış bir vaziyette konuşmasını sürdürdü.

“Kontrolörlükten ayrıldıktan sonra, ne yapacağımı bilmiyordum. Artık maaşım olmadığı gibi yapabileceğim bir işim de yoktu. Çaresiz ve aç bir şekilde hayatımı sürdürmeye çalışıyordum. Ta ki Suffer’ın bana önerdiği teklife kadar... Suffer daha önce mesai arkadaşımı. Onu ilk gördüğümde sevmiştim. Ve daha sonra sözlendik. Hatta birkaç kez onun görevli olduğu düşünce dünyasına yardıma gitmiştim. Mahmut şeyeydi bu düşünce dünyasının sahibi. Yani hepimizin karşısında duran şu tuhaf adam. Benim gittiğimde bir tünelde yolculuk yapıyordu. Girdiği yeni ortama uyum sağlayabilmesi için sürekli düşündürmeye çalışıyorduk onu. Ama her zaman olduğu gibi, çoğu kez onun hızına yetişemiyorduk. Bazen çok aptalca şeyler düşündüğü için gülüp eğleniyorduk hatta. Çoğu kez de inanılmaz acılar yaşatmıştı bize. Her neyse anlatacağım bunlar değil zaten. Bir ara onun düşünce dünyasında bazı sırların olduğunu gördüm. Suffer’ın bile fark edemeyeceği şeylerdi bunlar. Sonuçta ondan daha tecrübeli bir kontrolörlük geçmişim vardı. Bunları öğrendiğimde sadece biraz daha eğlenmiş, heyecan duymuştum. Günün birinde işime yarayacakları aklımın ucundan bile geçmemişti. Dediğim gibi zaman geçti ve günün birinde ben işsiz kaldım. Suffer beni de idare etmeye çalıştı ama bilindiği gibi onun da aldığı ücret yaşamasına bile zor yetiyordu. En sonun da Suffer’a bu sırlardan bahsetmeye karar verdim. Ve o da bunları dinledikten sonra bana yardım edeceğine dair söz verdi. Çünkü bu inanılmaz olay karşısında inanılmaz paralar kazanacaktım. Suffer’ın tek yapması gereken, Mahmut’un düşüncelerinden bana bilgi sızdırmaktı. Ben de en son geldiği diyardaki birine bu bilgileri satıyordum. Ama sırlara dokunmadım. Onlar hala bendedir. Elinizdekilerin tamamını kaybederek, bir anda yeniden işsiz kalmak istemezsiniz değil mi? Ben de öyle

yaptım. Mahmut'un kendine ait bir yazgısı vardı ve ben de bu yazgıya kendimi soktum. Hem de Suffer'dan daha çok. Benim sayemde ormandaki ses, Mahmut'un düşüncelerini okudu. Bu düşünceleri yeniden ona söyleyerek onu şaşırttı ve biraz da korkuttu... amacı onu istediği yere götürmek ve birtakım amaçlarını Mahmut sayesinde gerçekleştirmekti. Şu karşımızda duran adam aslında zavallının teki. Ona acımdan başka yapabileceğim hiçbir şey yok. Hepinizin ona karşı nasıl bu kadar acımasız davrandığını anlayamıyorum. Merhamet, ya kral hazretleri... Nasıl bir oyunun içine çekiyorsunuz onu? Siz de, buradaki bu asil gibi görünen jüri de yada kainatın pek çok yerinde bulunan yaratılmışlarda en ufak bir acıma hissi yok mu?"

Mahmut'a döndü;

"Kara yazgısı katranlarınkinden daha kara olan kul... Sana söyleyeceklerimi iyi dinle ve nasıl bir alemde ne için kullanıldığını anla. Bunlar nasılsa yok edecekler beni. Sözlerimi bitirebilirim umarım.. Kim ne derse desin, kim seni hangi yalanla kandırmaya çalışırsa çalışsın, sen içindeki sesi takip et... Sakın onun peşini bırakma... Her şeye şüpheyle yaklaşmaya devam et... Benim söylediklerimden bile yüzde yüz emin olma... Burada bulunan herkes seni.... "

Bu sözlerinden sonra kontrolör içine molotof kokteyli konulmuş gibi paramparça oldu. Salonun cam yapısı bir anda bir alevle aydınlandı... Sözlerini tamamlayamamıştı. Gerçeğe bu kadar yaklaşmışken, kara yazgısı Mahmut'un peşini bırakmamıştı.

Kral yüzünde tortop olmuş kin yumağına aldırmadan;

"Gevezeliğinin cezasını buldu" dedi.

Mahmut'un içi şüpheyle dolu bir anda. Kendisine oynanılan bir oyunun bir parçasıydı bu kral, bu jüri ve bütün krallık.. Krala döndü Mahmut;

"Yalansınız, hepiniz yalansınız" diye bağırdı. "Bana her ne yapıyorsanız, neden yapıyorsunuz bütün bunları bana? Kimsiniz siz?"

Kral öfkelenmişti. Bir şeylerin ters gittiğini anlamıştı. Konuşmaya başladı. Öfkeden koltuğundaki teraziler şangır şungur sesler çıkartıyordu. Sesindeki tat bir anda ortadan kayboldu.

"Bizler kimiz biliyor musun? Senin bencilliğinin zavallı ürünleri... Bütün düşüncelerin affedilmiş olsa bile, bencilliğin asla affedilmeyecek senin. O kadar bencilsin ki, düşüncelerini yargılamak için kendi düşünce dünyanı kullanmadın.. Kendini o kadar seviyor ve kendine o kadar tapıyordun ki, seni, başka bir düşünce dünyası ikna edebilirdi ancak. Sıradan travmalar, geçirilen hafif sinir krizleri seni kesmezdi. O kadar inanmıştın ki düşüncelerine ve iğrenç tanrılığına, koskocaman bir jüri, son derece adil bir yargılama salonu ve ihtişamı yerleri ve gökleri kuşatan bir kral gerekirdi seni etkileyip ikna edebilmek için. Böylece kafanda bizi yarattın. Bir düşünce krallığı oluşturdu kendince. Tanrıya karşı işlediğin bu büyük günahı, kendine itiraf edemediğin için, bunu sana itiraf ettirmesi için Profesör Divayn'ı yarattın. Seni bir profesör yargılayabilir, günahlarından dolayı suçlayabilir ancak seninle ilgili kararı veremezdi. Bu senin kendini beğenmişliğine bir saygısızlık olurdu. Ruhun rencide olurdu. Bu karar ancak bir kral verebilirdi. Ve işte o zaman beni yarattın. Bu iki kişi yetmezdi senin ikna sürecin için. Hayatı boyunca hasretini çektiğin, seni sevebilecek, haklarını savunabilecek, ve hiçbir kadının yapmadığı kadar seni düşünecek güzel bir üye olmalıydı jüride. Bunun içinde düşüncelerin aklın ve duygunun sembolü, sadakat timsali ve iyi düşüncenin temsili kraliçesi olan Akilemoşin'ı yarattı. Bu yargılama süreci sancılı geçecekti çünkü. Buna dayanamazdın. Seni seven bir kadın olacaktı karşında. Seni destekleyen... Onun gözlerine bakıp cesaret alacaktın kendini savunurken. Hatta en katı feministler bile bir erkek olduğun halde, yine de senin haklılığın karşında ağlayacaklardı. Böyle gerekiyordu. Çünkü sen narsis adamın tekiydin. Böylece Laveyra'yı yarattın. Kafanda karşı olduğun kadındı bu. Hep çatışmaya girdiğin kadın. Ama en çok onun ikna olması gerekiyordu. Hatta ağlayıp sızlaması. Ve sen onu bunun için yarattın. Kendi aklındaki problemleri ikna etmekten çok onu ikna etmek vardı kafanda. Sana en çok karşı çıkan, en ufak sözlerine bile tahammül edemeyen bir kadın, acılarına en çok hak veren ve bunlar yüzünden en çok ağlayıp sızlayan kadın olacaktı. Sana ihanet eden bütün kadınların ruhları onun bedeninde toplanmıştı çünkü. Hatta anneninki bile!... Diğer jüri üyeleri ise, bu aklın problemlerini ikna etme sürecindeki krallığı daha gerçekçi kılmak içindi. Her konuda olduğu gibi, bu konuda da kendini ikna etmek için en ufak ayrıntıları bile unutmadın. Kafandaki mermerden tut onun üstündeki zincire, hatta adaletin sembolü terazilere kadar. Sen yüce bir insandın ve yüce insanlar zor ikna edilebilirdi. Annene olan ihanetine bir dayanak bulman gerekiyordu. Lawrence bunun için biçilmiş kaftandı. Dünyada da annesiyle ilgili sorunlar yaşamış seni en çok etkileyen ve vicdan azabına sürükleyen yazardı o. Aklın sıra intikamını da aldın ondan. Zor durumda bıraktın.

Nasıl ki o her defasında seni rahatsız edip, düşüncelerinin akıp gitmesini engelleyen ihanetlerde bulunuyordu, sen de ona ihanet ettin. Annene o düşünceleri sen yükledin. Onun o şekilde düşünmesi, inanmak istediğin şeydi senin. Çünkü vicdanını rahatlatıcaktın. Kardeşinden sonra tek ümidi olduğun halde, onu yapayalnız bırakmana bir kılıf bulman gerekiyordu.. Senin hakkındaki kötü düşünceleri...Ne kadar da rahatlattı vicdanını! Bu salonun girişinde gördüğün, tecavüz edilmiş kadın tablosunun baş kısmını yok ettin mesela... Çünkü orada gördüğün zavallı kadın, düşüncelerine tecavüz edilmiş bir kadındı... Ve o senin annenden başkası değildi. Tablonun en belirgin kısmı, oradaki kadının çaresiz bakışlarıydı. Ama sen kafasıyla birlikte ihanete uğramış bakışlarını da yok ettin onun. Her zaman olduğu gibi, ihanetleriyle ve gerçeklerle yüzleşemedin! Evinin karşısında oturan kadının ölmüş olmasını da sen istedin. Çünkü onu kıskanıyor hatta hasedinden çatlıyordun. Onu, kafanda büyücü yaptın. O kültür abidesi kadını görebileceğin en alçak seviyede görmek istedin çünkü. Oysa o hala yaşıyor belki de... Sevgilinin adını da yazsaydın o mermere, belki o da çıkacaktı. Hala yaşadığı halde. Kendi durumunu görmek istemediğin için, o anda düş polisleri getirdin oraya. Hem de hiç haberin yokken tutukladılar seni. Oyunun en son sahnesindeyken. Kendinle ilgili bunca gerçek yeterdi çünkü. Gerçeklere bu kadar dayanamazdın sen. Yapabileceğin en doğru şey, hemen görebileceğin güzel kadının yanına gelip, bir an önce içindeki zehri bu hayali kahramanlara boşaltıp, onları ikna etmek, ve tanrı konusunda da kendini ikna etmektir. Biraz da gizem gerekiyordu sana. O kontrolörü getirdi polisler. Hem de tam senin konuşman bittikten sonra... Çünkü böyle istiyordun. Asıl konuşması kesilecek kişi kral olmalıydı. Çünkü son anda düşüncelerini değiştirdin. Kral seni mahkum edecekti. Mahkum olmak istemiyordun. Bu saygısızlığını sadece bana yapmadın. O kontrolöre de aynı şeyi yaptın. Tam seninle ilgili gerçekleri söyleyeceken. Zira ölü olabilirdin ve bunu duymaya dayanacak gücün yoktu senin. Senin gibi sözde kudreti bol bir insan ölmüş olamazdı. Hem de hiçbir eser bırakmadan, Shakespeare kadar büyük bir adam olamadan bırakıp gidemezdin o nefret ettiğin dünyayı. Kontrolörü hemen yok ettin. Paramparça oldu bu salonun içinde. Ve bunu da yine benim üstüme attın. Kral yaptı dedin. Kral tam gerçekleri söyleyeceken onu yalancılıkla suçladın. Tıpkı kendi yaptığın hataları Suffer diye hiç olmayan birine yükleyip, kendini avuttuğun gibi...Bir şey söyleyeyim mi sana. O kadar dengesiz bir insansın ki, düşüncelerinde bile yarattıklarına hükmedemiyorsun... Senden hiçbir zaman bir tanrı olamaz. Bütün bunlarla yüzleşecek kadar konuşturdu beni. Bir kral olarak sana acıyorum. Beni kafanda sen yarattığın halde yine de sana acıyorum!.. ”

Mahmut dehşetle bakıyordu krala;

“Yalan söylüyorsun, hepiniz yalan söylüyorsunuz bana!” diye haykırdı yeniden. “Ben kafamda bu kadar şeyi yaratabilsem çoktan bir tane kitap yazmış olurum. Bana yaptığınız büyüün hesabını vereceksiniz!”

Kral sözü Mahmut’tan aldı.

“Yalan söylemediğimizi kanıtlayayım mı sana?”

Mahmut merakla bakıyordu ona.

“Şimdi bütün bu jürinin olmadığını düşün... Sonra salonun... altında terazilerle bezenmiş mumları yok et kafanda...Sonra benim olmadığımı düşün... Böyle bir krallığın olmadığını...O oturduğun odada hiç zaman geçmemiş gibi, yeniden o sandığın karşısında bulacaksın kendini. Kendi düşüncelerine döndüğün zaman, pek çok yanılgı yine seni bekliyor olacak. Yine yanıltacaklar. Pek çoğu bizim var olduğumuza dair yeminler edecek sana. Çünkü sen bunlara inanmak isteyeceksin. Bizim kötü ruhlu işbirlikçiler olduğumuzu fısıldayacaklar kulağına. Ve sen bunlara da inandıracaksın kendini. İçinde bulunduğun bodur diyarının nasıl bir yer olduğunu, oraya neden ve nasıl geldiğini söylemeyeceğim sana. Çünkü sen bunları bilmek istemediğin için bana söylettirmiyorsun. Oranın gerçekliği ya da sahteliği, yanılgı mı, yoksa doğrunun kendisi mi olduğunu asla söylemeyeceğim sana. Ama sana söyleyebileceğim tek gerçek şu anda içinde bulunduğun düşünce dünyasının tamamen bir kurgu olduğudur. Zaman diye bir kavram yok burada... Çünkü o kadar ayrıntılı düşünmek yalnızca tanrıya ait bir özelliktir... Dediğim gibi... Yavaş yavaş yok et bizi kafanda ve ait olduğun bodur diyarına geri dön. Çünkü orası senin yazgındır. Orası vardır. Hangi boyutta var olduğunu kendin gör. Aklını kullan. Ama bencilliğinle yarattığın bizleri artık yok et. Çünkü varoluşumun yalnızca hastalıklı bir beyinden kaynaklandığını bilmek beni kahrediyor... bu acıyı ne bana ne de buradaki jüriye daha fazla çektirme artık. Git ve kendinle ilgili gerçekleri öğren...Onlar kafandaki yanılgılardan daha değerli... Bundan emin ol... Evet... Veda et artık bize... Yavaş yavaş öldür. Ve kendi karmaşık gerçeğine dön. Bodur diyarına... ve orada acı çektirdiğin Şaharm’a dön. Onun hiçbir şeye olmadığı kadar ihtiyacı var şu an sana. Düşüncelerinin merhamet boyutundan bir tutam al ve acılar içinde kıvranan o adama sun. İçinde tanılaştırdığın bencilliğini daha fazla yaşatma beyninde. Bodur diyarındaki o acı dolu bakışlar, senin dudaklarından çıkacak ‘Yüzük kalsa da olur’ cümlesini gözlüyor. Hadi yok et artık kafandaki düşünceleri. Bu krallığı daha fazla sürdürme... Kapat gözlerini ve buhranlar geçirdiğin o geceye geri dön. Gözlerini açtığında yeniden duy Şaharm’ın inlemelerini ve ona yardım et.”

Mahmut bu konuşmadan sonra Çar Apikes'in doğru söylüyor olabileceğini düşündü. Ancak Aklına yeniden o kontrolör geldi. Kontrolörün dediğine göre tanıdığı herkes ona oyun oynuyor ve acı çektiriyordu. Gözlerini kapadı. Ve az sonra açıp Çar Apikes'i söylediği yalanlardan dolayı suçlamayı düşündü. Çünkü gözlerini açtığı zaman, bütün bu dünyanın yok olmayacağından emindi. Anlattıklarının gerçek olmadığını hiç çekinmeden söyleyecekti kralın yüzüne. Gözlerini açmadan önce krala söyleyeceği cümleleri toparladı kafasında... Ve göz kapaklarını kaldırdı.

Etrafa bakındı. Her şey olduğu gibi duruyordu...

"Demek ki.." dedi. "Demek ki haklıymış Çar Apikes".

Karşı odadan Şaharm'ın hıçkırıkları duyuluyordu...Sonu gelmeyen bu karanlık gecede, aydede, mor dağların üstünde, gerçeğe yanılgıyı ayırt edebilecek ışığı arıyordu.

Birinci cildin sonu